SUE LYNN TAN

FIICA ZEIȚEI LUNII

STORIA BOOKS

SUE LYNN TAN

scrie romane fantasy, inspirate de miturile și legendele de care s-a îndrăgostit în copilărie. S-a născut în Malaezia, a studiat la Londra și în Franța și, ulterior, s-a stabilit cu familia în Hong Kong. Dragostea ei pentru povești a început cu un dar primit de la tatăl ei, o antologie de povestiri adunate din întreaga lume, și și-a petrecut o mare parte din copilărie cutreierând tărâmuri magice. Când nu scrie și nu citește, îi place să exploreze dealurile, lacurile și templele din jurul locuinței sale.

FIICA
ZEIȚEI
LUNII

SUE LYNN TAN

FIICA ZEIȚEI LUNII

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

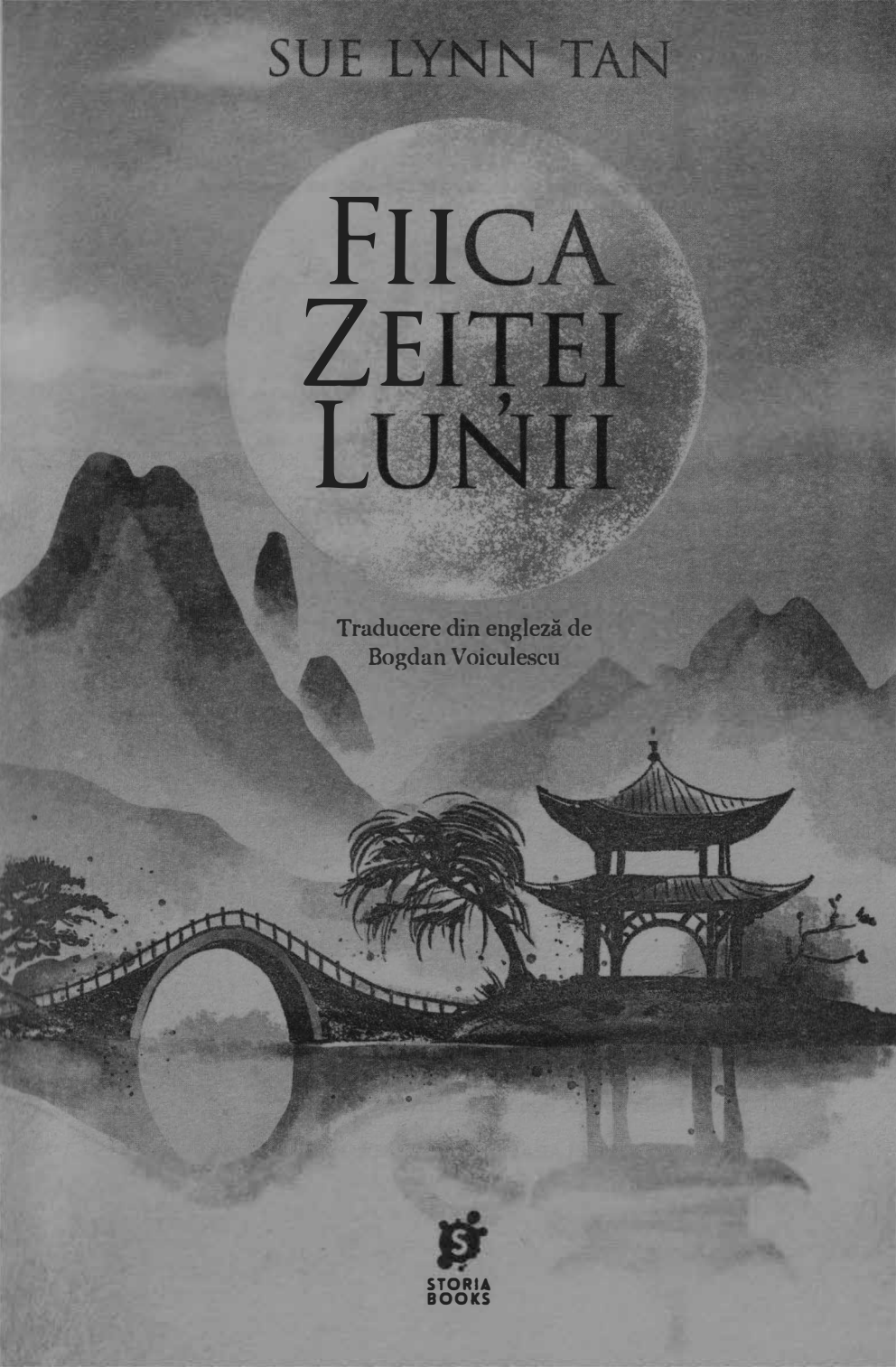

STORIA BOOKS

Titlul original: *Daughter of the Moon Goddess*
Autor: Sue Lynn Tan

Copyright © 2022 by Sue Lynn Tan
Published by arrangement with Harper Voyager, an imprint of HarperCollins Publishers

Design copertă: Angela Bourtin
Ilustrație copertă: Kuri Huang
Ilustrație hartă: Virginia Norey

© Storia Books, 2022, pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TAN, SUE LYNN
Fiica zeitei lunii / Sue Lynn Tan ; trad. din engleză de Bogdan Voiculescu. - București : Storia Books, 2022

ISBN 978-606-9072-92-9

I. Voiculescu, Bogdan (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR: Ruxandra Tudor

CORECTORI: Paula Rotaru, Simona Ștefana Stoica

ILUSTRAȚII INTERIOR ȘI ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Soțului meu, Toby – primul meu cititor și partenerul meu de viață. Cartea aceasta nu ar fi fost posibilă fără susținerea ta.

Și copiilor mei, Lukas și Philip, pentru că m-ați lăsat să lucrez măcar *o parte* din timp.

Palatul Luminii Pure
Palatul de Jad
MAREA DE NORD
Crângul Duzilor Parfumați
MAREA DE VEST
Palatul Flăcării Estivale
REGATUL PHOENIXULUI
Palatul Coralului Parfumat
ȚĂRÂMUL NEMURITORILOR
REGATUL CELESTIAL
MAREA DE EST
Codrul Primăverii Eterne
DEȘERTUL AURIU
MAREA DE SUD
ȚINUTUL DEMONILOR
N
Piscul Umbrelor
Heilongjiang
Fluviul Negru
Huanghe
Fluviul Galben
Changjiang
Fluviul Long
Zhujiang
Fluviul Sidefiu
ȚĂRÂMUL NEMURITORILOR

Partea I

Există multe legende despre mama mea. Unele spun că și-a trădat soțul, un mare războinic muritor, furându-i Elixirul Nemuririi pentru a deveni zeiță. Altele o prezintă drept o victimă nevinovată care a înghițit elixirul în încercarea de a-l apăra de hoți. Indiferent de povestea pe care o crezi, mama mea, Chang'e, a devenit nemuritoare. La fel s-a întâmplat și cu mine.

Îmi amintesc neclintirea căminului meu. Eram doar eu, mama și o slujnică devotată pe nume Ping'er, locuind pe lună. Trăiam într-un palat construit dintr-o piatră de un alb-strălucitor, cu coloane din sidef și cu un acoperiș cu marginile curbate, din argint pur. Vastele lui încăperi erau pline de mobile din lemn de scorțișor, al cărui parfum picant plutea în aer. Ne înconjura o pădure de copaci osmanthus albi, cu un singur dafin în centru, care dădea semințe luminoase, ce sclipeau diafan. Nici vântul, nici păsările și nici măcar mâinile mele nu le puteau desprinde, pentru că se țineau de crengi cu aceeași tărie cu care se țin stelele pe cer.

Mama mea era o femeie blândă și iubitoare, dar ușor distantă, ca și când ar fi purtat povara unei dureri cumplite care-i amorțise inima. În fiecare seară după ce aprindea lampioanele care iluminau luna, ieșea pe balcon și privea lumea muritorilor de dedesubt. S-a întâmplat să mă trezesc chiar înaintea zorilor și să o găsesc tot acolo, cu ochii voalați de

amintiri. Nu am putut îndura tristețea de pe chipul ei și am cuprins-o în brațe, abia ajungându-i cu capul la brâu. La atingerea mea a tresărit, de parcă s-ar fi deșteptat dintr-un vis, după care mi-a mângâiat părul și m-a dus înapoi în camera mea. Tăcerea ei m-a neliniștit; mă temeam că o supărasem, deși rareori se întâmpla să-și piardă cumpătul. În cele din urmă, Ping'er a fost cea care mi-a explicat că mamei nu-i plăcea să fie deranjată în acele clipe.

— De ce? am întrebat eu.

— Mama ta a suferit o mare pierdere.

A ridicat mâna, pentru a-mi opri următoarea întrebare.

— Nu pot spune mai multe.

M-a îndurerat gândul la tristețea ei.

— Au trecut ani întregi. Oare mama își va reveni vreodată?

Ping'er a tăcut un moment.

— Unele cicatrici ne sunt cioplite în oase – devin parte din noi și ne modelează viitorul.

Văzându-mi expresia mâhnită m-a legănat în brațele ei catifelate.

— Dar e mai puternică decât crezi, steluță. La fel ca tine.

În ciuda acestor umbre trecătoare, am fost fericită aici, deși mă sâcâia sentimentul dureros că ceva lipsea din viețile noastre. Oare sufeream de singurătate? Poate, dar nu aveam timp să mă gândesc la traiul meu solitar. În fiecare dimineață, mama îmi dădea lecții de scris și de citit. Frecam tușul de piatră până când se forma o pastă neagră și lucioasă, după care mama mă învăța să scriu fiecare caracter cu mișcări line ale pensulei.

Cu toate că prețuiam timpul petrecut astfel cu mama, cel mai mult îmi plăceau lecțiile lui Ping'er. Eram mediocră la pictură și nu mă pricepeam deloc la broderii, dar nu avea importanță, pentru că mă îndrăgostisem de muzică. Ceva din felul în care prindeau formă melodiile îmi stârnea cumva în

inimă sentimente pe care încă nu le înțelegeam – indiferent dacă acestea curgeau din corzile pe care le ciupeam cu degetele sau din notele pe care le conturam pe buze. Neavând prieteni cu care să-mi ocup timpul, am ajuns în curând să stăpânesc fluierul și qinul – țitera cu șapte corzi –, întrecând priceperea lui Ping'er în numai câțiva ani. Cu ocazia aniversării mele de 15 ani, mama mi-a dăruit un fluier de jad mic și alb, pe care l-am purtat cu mine peste tot, într-o pungă de mătase atârnată de brâu. Era instrumentul meu preferat, tonul lui fiind atât de pur, încât până și păsările se înălțau până la lună ca să-l asculte, chiar dacă o parte din mine se gândea că veneau și pentru a o privi pe mama.

Uneori mă trezeam holbându-mă la ea, fermecată de trăsăturile perfecte ale chipului ei. Fața sa avea forma unei semințe de pepene și pielea îi strălucea cu un luciu ca de perlă. Sprâncenele delicate i se arcuiau deasupra ochilor migdalați și negri ca pana corbului, curbându-se ca două semiluni atunci când zâmbea. Ace de păr aurii îi sclipeau printre buclele întunecate, iar într-o parte avea prins un bujor roșu. Pe sub o robă albă și argintie, împodobită cu ciucuri de mătase și jad, purta un veșmânt albastru precum cerul amiezii. Uneori, noaptea, când stăteam întinsă în pat, căutam să le aud foșnirea blândă și adormeam ușor când știam că era în preajmă.

Ping'er m-a asigurat că semănam cu mama, dar parcă ar fi comparat o floare de prun cu una de lotus. Aveam pielea mai întunecată, ochii mai rotunzi și bărbia mai pronunțată, cu gropiță. Poate că semănam cu tatăl meu? Nu știam; nu-l întâlnisem niciodată.

Abia după mulți ani am înțeles că mama mea, care-mi ștergea lacrimile când cădeam și-mi îndrepta pensula când scriam, era Zeița Lunii. Muritorii o venerau, aducându-i ofrande cu ocazia fiecărui Festival de Toamnă – în ziua a cinci-

sprezecea a celei de-a opta luni din calendarul lunar – când lumina lunii era mai puternică decât oricând. În ziua aceea aprindeau bețișoare de tămâie pentru rugăciuni și preparau turte ale lunii, cu o umplutură savuroasă din pastă dulce de semințe de lotus și de ou de rață sărat, învelită într-o crustă fină de aluat. Copiii purtau lampioane strălucitoare sub formă de iepuri, păsări sau pești, simbolizând lumina lunii. În această singură zi din an ieșeam pe balcon și priveam lumea de dedesubt, inspirând parfumul de tămâie care se înălța spre cer în cinstea mamei.

Muritorii mă intrigau, pentru că mama privea spre lumea lor cu mult dor. Mă fascinau poveștile lor despre lupta pentru iubire, putere, supraviețuire – deși eu, în refugiul meu ocrotit, nu puteam înțelege asemenea intrigi. Citeam tot ce-mi cădea în mână, dar poveștile mele preferate erau cele cu războinici curajoși care înfruntau dușmani de temut pentru a-i proteja pe cei dragi.

Într-o bună zi, scotocind într-un morman de suluri în biblioteca noastră, ceva sclipitor mi-a atras atenția. Am scos cartea și inima mi-a tresărit când am descoperit că nu o mai citisem. Judecând după cusăturile grosolane cu care era legată, părea a fi o scriere a muritorilor. Coperta era atât de ștearsă, încât abia am distins ilustrația întruchipând un arcaș cu arcul său argintiu îndreptat spre zece sori de pe cer. Înăuntrul globurilor am observat trăsăturile subțiri ale unor pene. Nu, nu erau sori, ci păsări, strânse în mingi de foc. Am dus cartea în camera mea, strângându-i hârtia firavă la piept cu degete tremurătoare. M-am aruncat într-un fotoliu și am dat paginile cu nerăbdare, devorând cuvintele.

Începea precum multe alte povești eroice: o mare năpastă se abătuse asupra lumii muritorilor. Zece păsări ale soarelui se înălțaseră pe cer, pârjolind pământul și provocând multă suferință. Recoltele nu mai creșteau pe solul ars și râurile

secate nu mai dădeau apă de băut. Se zvonea că zeii cerului ocroteau păsările și nimeni nu îndrăznea să înfrunte creaturi atât de puternice. Când orice speranță părea pierdută, un războinic neînfricat pe nume Houyi a pus mâna pe arcul său fermecat de gheață. A tras săgeți spre cer, ucigând nouă dintre păsările soarelui și lăsând una să lumineze pământul...

Cartea mi-a fost smulsă din mâini. Mama stătea în fața mea, cu obrajii înroșiți, respirând scurt și sacadat. M-a apucat de braț, înfigându-mi unghiile în carne.

— Ai citit cartea asta? a țipat ea.

Rareori se întâmpla ca mama să ridice glasul. M-am holbat la ea descumpănită, izbutind în cele din urmă să încuviințez din cap.

Mi-a dat drumul, așezându-se pe un scaun și ducându-și degetele la tâmplă. M-am întins spre ea, speriată că-mi va respinge cu mânie atingerea, dar mi-a cuprins mâinile într-ale ei, cu pielea rece ca gheața.

— Am greșit cu ceva? De ce nu pot să citesc cartea asta? am întrebat eu șovăitor.

Nu găsisem nimic neobișnuit în poveste.

Mama a tăcut atât de mult timp, încât am crezut că nu-mi auzise întrebarea. Când în sfârșit s-a întors spre mine, ochii ei străluceau mai viu decât stelele.

— Nu ai greșit cu nimic. Arcașul, Houyi... e tatăl tău.

Un fulger mi-a trecut prin minte și urechile mi-au țiuit la auzul cuvintelor. În copilărie o întrebasem adesea despre tatăl meu. Dar, de fiecare dată, mama tăcuse, încruntându-se, până când, într-un final, am renunțat la întrebări. Ascundea multe secrete în inimă, pe care nu mi le împărtășise. Până acum.

— Tatăl meu?

Am simțit o gheară în piept când am pronunțat cuvintele.

A închis cartea și privirea i s-a oprit asupra coperții. De teamă că va pleca, am luat ibricul de porțelan și am umplut

o ceașcă pentru ea. Ceaiul era rece, dar l-a sorbit fără niciun reproș.

— Ne-am iubit în Tărâmul Muritorilor, a început ea să povestească, vorbind încet și domol. Te-a iubit și pe tine – chiar dinainte de a te naște. Și acum...

Cuvintele i s-au risipit și a clipit agitată.

Am luat-o de mână ca s-o liniștesc și ca să-i amintesc cu blândețe că încă eram acolo.

— Și acum, suntem despărțiți pe vecie.

Abia am mai putut gândi din cauza întrebărilor care mi-au năvălit în minte, a emoțiilor care mi-au străpuns trupul. De când mă știam, tatăl meu nu fusese mai mult decât o prezență fantomatică în mintea mea. Visasem de atâtea ori că stătea înaintea mea și că luam masa sau că ne plimbam împreună pe sub copacii înfloriți. De fiecare dată când mă trezeam, căldura din piept se risipea, lăsând în urmă un gol dureros. Astăzi aflasem în sfârșit numele tatălui meu și faptul că mă iubise.

Nu era de mirare că mama păruse abătută atâta vreme, închisă în propriile amintiri. Ce se întâmplase cu tatăl meu? Oare încă trăia în Tărâmul Muritorilor? Noi cum ajunseserăm aici? Dar mi-am stăvilit întrebările, în timp ce mama își ștergea lacrimile. Vai, cât de mult îmi doream să știu! Dar nu voiam s-o rănesc doar pentru a-mi satisface curiozitatea egoistă.

PENTRU NEMURITORI, TIMPUL ERA ca o ploaie ce se abate asupra oceanului nemărginit. Duceam o viață liniștită, plăcută și anii treceau ca săptămânile. Cine știe câte decenii s-ar fi scurs în felul ăsta, dacă viața mea n-ar fi fost aruncată în haos, ca o frunză smulsă de vânt de pe ramura sa?

Era o zi senină și soarele se revărsa prin fereastră. Am pus deoparte qinul meu lăcuit, închizând ochii pentru a mă

odihni. Așa cum se mai întâmplase înainte, crâmpeie argintii de lumină mi-au plutit în minte, îmbiindu-mă și îmboldindu-mă – întocmai cum parfumul copacilor osmanthus mă ademenea în pădure în fiecare dimineață. Am vrut să mă întind spre ele, dar mi-am amintit avertismentul sever al mamei.

„Nu te apropia de ele, Xingyin", mă rugase ea speriată și palidă. „E prea periculos. Ai încredere în mine, vor dispărea."

Atunci îi făcusem o promisiune, bâlbâindu-mă. Și, de-a lungul anilor, avusesem grijă să mă țin de cuvânt. De fiecare dată când mă ademenea vreo scânteiere argintie, îmi îndreptam hotărâtă gândul în altă parte – la un cântec sau la cartea citită recent –, până când mintea mi se limpezea și sclipirile se stingeau. Dar de fiecare dată devenea mai greu, luminile strălucind tot mai puternic, chemarea lor devenind tot mai îmbietoare. Nevoia de a mă întinde spre ele aproape că mă copleșea.

Cât de luminos scânteiau azi, de parcă mi-ar fi simțit hotărârea tot mai nesigură și agitația neastâmpărată din sânge. În ultima vreme mă simțisem astfel tot mai des și o parte din mine tânjea după... ceva fără nume. Poate după o schimbare. Dar aici nu se întâmpla niciodată nimic. Nimic nu se schimba.

Luminițele nu păreau primejdioase. Oare mama se înșela? Mă avertizase în nenumărate privințe, povățuindu-mă să mă abțin de la fapte atât de inofensive precum urcatul în copaci sau alergatul pe holuri, poate amintindu-și despre asemenea pericole din copilăria ei.. M-am apropiat de lumina radioasă din mintea mea. Mai mult decât oricând. Ceva s-a agățat de mine, trăgându-mă înapoi – să fi fost frica sau sentimentul de vinovăție? Dar, cu o nechibzuință de-un moment, m-am smuls din ele ca dintr-o pânză de păianjen. Eram înaintea hăului, cu picioarele pe buza prăpastiei. Un curent mi-a străbătut venele

și șoaptele mi-au năpădit urechile. Aplecându-mă în față, am întins mâna – moment în care strălucirea argintie s-a risipit precum stelele în zori.

Am deschis ochii larg, cu un tremur în simțuri. Nu am idee cât am stat așa, pierdută în transă. Prin fereastră, soarele serii împletea pe cer fire aurii și trandafirii. Entuziasmul îmi dispăruse; remușcările îmi apăsau stomacul ca o piatră. Încălcasem promisiunea făcută mamei. Și mai rău era că-mi doream s-o fac din nou. Luminițele acelea nu erau periculoase, făceau parte din mine – înțelesesem asta cu o limpezime surprinzătoare. De ce mă avertizase în legătură cu ele? *O voi întreba*, am hotărât eu, ridicându-mă în picioare. *Sunt mare acum, poate să-mi spună.*

Fix când am ajuns la intrare, o energie ciudată a vibrat în aer și pielea mi s-a făcut de găină. Aure de nemuritor – necunoscute mie – alunecând și amestecându-se ca norii de pe cer. Nu puteam ghici câte erau, dar una parcă ardea mai intens decât celelalte, mult mai puternică decât a mamei și a lui Ping'er.

Cine venise?

Când am deschis ușile valvârtej, mama a dat buzna în cameră. Am dat înapoi, împleticindu-mă și lovindu-mă de un scaun. Oare aflase ce făcusem? Venise ca să mă certe?

Am plecat capul.

— Îmi pare rău, mamă. Luminile...

M-a apucat de umeri.

— Lasă asta, Xingyin. A sosit un musafir. Nu trebuie să afle că ești aici. Că ești fata mea.

Inima mi-a zvâcnit la gândul că aș putea cunoaște pe cineva nou. Apoi i-am înțeles cuvintele – precum și tonul vocii – și entuziasmul mi-a pierit întocmai cum ai mototoli o coală de hârtie.

— Nu vrei să-ți cunosc prietenii?

A luat mâinile de pe mine și trăsăturile chipului i s-au înăsprit până când au părut cioplite în marmură.

— Nu e o prietenă. E împărăteasa Regatului Celest. Nu știe de tine, nimeni nu știe. Și nu trebuie să te găsească!

Cuvintele ei – care s-au revărsat vijelios – m-au speriat, în ciuda entuziasmului care mi s-a aprins în inimă. Citisem că Regatul Celest era cel mai măreț dintre cele opt ținuturi ale nemuritorilor, adăpostit în inima tărâmului nostru ca o lacrimă de preț. Împăratul și împărăteasa locuiau într-un palat care plutea pe nori, din care stăpâneau asupra celeștilor și a muritorilor și orânduiau soarele, luna și stelele. De atât de multă vreme, de când locuiam aici, nu binevoiseră niciodată să ne viziteze căminul îndepărtat, deci de ce o făceau acum?

Și de ce trebuia să mă ascund?

Un tremur ciudat din adâncul stomacului mi-a împrăștiat fire de gheață în piept.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat eu, sperând că va nega.

Mi-a mângâiat obrazul cu blândețe.

— Îți voi explica totul mai târziu. Deocamdată, rămâi în camera ta și nu face niciun zgomot.

Am încuviințat din cap și a plecat, închizând ușile în urma ei. Abia atunci mi-am dat seama că mama nu-mi răspunsese la întrebare. Am deschis o carte, lăsând-o la o parte după ce am citit același rând de trei ori. Am ciupit cu degetele o coardă de qin, dar imediat am apăsat-o ca să-i înăbuș sunetul. Privind ușile închise, m-a cuprins o curiozitate înflăcărată, care mi-a mistuit spaima. M-am dus încet la ele, deschizându-le numai puțin. Voiam să arunc o singură privire la împărăteasă, după care aveam să mă întorc în cameră. Când aș mai fi avut ocazia s-o văd pe una dintre cele mai puternice nemuritoare din lume? Și poate că purta pe cap Coroana Phoenixului, despre care se spunea că ar fi fost făurită din pene de aur pur și că ar fi fost împodobită cu o sută de perle luminoase.

Silențioasă ca o umbră, am traversat pe vârfuri coridorul lung dintre camera mea și Sala de Argint a Armoniei, cea mai fastuoasă încăpere din Palatul Luminii Pure, căminul nostru, cu a sa podea de marmură și ale sale lampioane de jad și draperii de mătase. Coloane de lemn fixate în socluri de argint bogat ornamentate insuflau puțină căldură acestei eleganțe imaculate. Aici îmi închipuisem întotdeauna că vom primi musafiri, deși nu mai avusesem niciunul până acum.

Imediat după colț am auzit o voce catifelată. Am ciulit urechile.

— Chang'e, cum îți mai merge?

Întrebarea amabilă a Împărătesei Celeste m-a surprins. Nu părea din cale afară de înspăimântătoare.

— Bine, Majestatea Voastră Celestă. Vă mulțumesc pentru grija pe care mi-o purtați.

Vocea mamei era nefiresc de veselă.

O tăcere scurtă a urmat acestui schimb de amabilități. Ghemuindu-mă lângă perete, am întins gâtul ca să privesc în sală. Mama îngenunchea pe podea, cu capul plecat până jos, iar în fața sa, așezată chiar în scaunul ei, trebuia să fi stat Împărăteasa Celestă.

Nu purta coroană, ci o năframă complicată alcătuită din frunze și flori incrustate cu nestemate care zornăiau când se mișca. În timp ce mă holbam la ea – vrăjită –, un boboc s-a deschis, transformându-se într-o floare de orhidee din ametist. În vârfurile degetelor îi sclipeau teci ascuțite din aur, curbate precum ghearele unui șoim. Broderia argintie a robei sale violet reflecta lumina tot mai firavă care se revărsa prin ferestre. Spre deosebire de aura delicată și calmă a mamei, a ei era puternică, pulsând de căldură. Era strălucitoare, dar buzele ei lucioase, care contrastau cu tonul alb al pielii, m-au dus cu gândul la sângele proaspăt vărsat pe zăpadă.

Pentru că era o persoană slăvită, împărăteasa nu venise de una singură. În spatele ei stăteau șase însoțitori și un nemuritor înalt, cu pielea mai întunecată decât a celorlalți. Pălăria lui neagră era împodobită cu bucăți plate de chihlimbar, iar roba de culoarea cernelii pe care o purta era legată cu un brâu arămiu. În mâini avea mănuși albe. Nu știam nimic despre Curtea Celestă, dar, judecând după ținuta și mișcările lui, părea a fi mai înalt în rang decât ceilalți. Totuși, ceva nu-mi plăcea la el și, când bărbatul și-a învârtit prin încăpere ochii de un brun spălăcit, am sărit înapoi, lipindu-mă cu spatele de perete.

După o scurtă pauză, împărăteasa a vorbit din nou, de data aceasta pe un ton mai rece decât o podoabă de jad nepurtată.

— Chang'e, a fost observată o schimbare neobișnuită în energia de aici. Cultivi o putere secretă sau adăpostești un musafir interzis, încălcând termenii prizonieratului tău?

Am încremenit, încordându-mi omoplații la auzul glasului ei. O anumită nerăbdare răsuna în fiecare cuvânt, de parcă s-ar fi bucurat la gândul că mama ar fi putut să greșească cu ceva. O fi fost împărătească, dar cum îndrăznea să vorbească astfel? Mama mea era Zeița Lunii, venerată și îndrăgită de nenumărați muritori! Cum se poate să fi fost prizonieră? Locul ăsta nu era doar căminul nostru; era stăpânirea ei. Cine aprindea lampioanele în fiecare seară? Pentru cine se legănau și oftau copacii când trecea ea? Ce nu ar fi avut dreptul să facă aici?

— Majestatea Voastră Celestă, trebuie să fie vorba de o neînțelegere. Puterea mea este firavă, după cum bine știți. Și nu mai e nimeni altcineva aici. Cine ar îndrăzni să vină? a răspuns mama fără ezitare.

— Ministre Wu. Spune-i ce ai descoperit, a poruncit împărăteasa.

S-au auzit pași târșâiți venind în față.

— Mai devreme, în cursul zilei de astăzi, a fost identificată o schimbare semnificativă în aura lunii. Fără precedent în toți anii mei de studiu. Nu poate fi o coincidență.

În vocea lui catifelată am simțit o notă de entuziasm. Oare se bucura de neliniștea mamei, așa cum părea că o face și împărăteasa? La gândul acesta m-a cuprins o furie arzătoare, în ciuda temerilor mele supărătoare. Fierbințeala aceea a sângelui meu, de mai devreme, când atinsesem luminile, șoaptele din aer... cumva acestea îi aduseseră aici?

— Sper că mărinimia noastră nu ți-a stârnit îndrăzneala, a șuierat împărăteasa. Ai avut noroc că ai fost întemnițată aici în condiții confortabile, după ce ai furat Elixirul Nemuririi al soțului tău. Ai fost cruțată de biciul fulgerător și de parul înflăcărat. Dar situația se va schimba dacă vom descoperi că încerci în continuare să ne înșeli. Mărturisește acum și *poate* că ne vom îndura de tine, a izbucnit ea, sfărâmând liniștea casei noastre.

Am dus pe dată mâna la gură ca să-mi înăbuș țipătul. Niciodată nu o întrebasem pe mama cum devenise nemuritoare, simțeam că aș fi îndurerat-o. Dar, de când citisem povestea păsărilor soarelui, o întrebare îmi vuise întruna în gând: unde era tatăl meu? Auzind că îi fusese dăruit Elixirul și că mama era acuzată că-l furase... ceva m-a răscolit. *Împărăteasa se înșală*, mi-am spus hotărât, înăbușindu-mi un sâmbure trădător de îndoială.

Mama nici nu a tresărit, nici nu a negat acele acuzații cumplite. Oare era obișnuită cu atitudinea aceasta a împărătesei? Aruncând încă o privire în sală, am văzut că se apleacă și că își atinge fruntea și palmele de podea.

— Majestatea Voastră Celestă. Ministre Wu. Poate că fenomenul acesta a fost provocat de alinierea recentă a stelelor.

Constelația Dragonului Albastru a pășit în calea lunii, fapt ce poate să ne fi distorsionat aurele. Situația ar trebui să revină la normal după trecerea ei.

Vorbea ca o înțeleaptă care studiază stelele, deși știam că nu o interesau astfel de probleme.

A urmat o tăcere lungă, punctată de bătăi ritmice – ghearele de aur ascuțite ale împărătesei loveau lemnul moale al brațului scaunului. În cele din urmă s-a ridicat și însoțitorii s-au adunat în spatele ei.

— Se poate, dar ne vom întoarce. Te-am lăsat singură mult prea multă vreme.

M-am bucurat că plecau, în ciuda amenințării ascunse în tonul împărătesei, ca o panglică de mătase întinsă. N-am mai suportat să ascult și m-am furișat înapoi în cameră, lungindu-mă în pat și privind pe fereastră. Cerul se întunecase, căpătând culoarea subtil violet-cenușie a amurgului, când ultimele clipe ale zilei își cedează locul nopții. Mintea îmi era amorțită, dar am simțit când s-au depărtat aurele acelea străine. După câteva clipe, mama a deschis ușile, mai albă la chip decât pereții de piatră.

Îndoielile mi-au dispărut. Nu o credeam pe Împărăteasa Celestă. Mama nu l-ar fi trădat pe tatăl meu în veci. Nici măcar de dragul nemuririi.

M-am ridicat împleticit din pat și m-am dus la ea. Aproape că ajungeam la înălțimea ei.

— Mamă, am auzit ce ți-a spus împărăteasa.

M-a cuprins în brațe, strângându-mă cu putere. Cu capul pe umărul ei, m-am relaxat, ușurată că nu era mânioasă, deși avea trupul încordat de agitație.

— Nu avem mult timp. Împărăteasa s-ar putea întoarce cu soldații ei în orice clipă, a șoptit ea.

— Ce ar putea să ne facă? Nu am greșit cu nimic.

Stomacul mi s-a întors pe dos, o senzație neplăcută.

— Suntem prizoniere? La ce se referea împărăteasa când a vorbit despre elixir?

Mama a dat înapoi, privindu-mi chipul.

— Xingyin, *tu* nu ești prizonieră aici. Dar eu sunt. Împăratul Celest i-a dăruit tatălui tău Elixirul Nemuririi, pentru faptul că a ucis păsările soarelui și a salvat lumea. Dar Houyi nu l-a băut. Avea suficient doar pentru o singură persoană și nu voia să se înalțe la cer fără mine. Eram însărcinată și fericirea noastră părea deplină. Astfel, a ascuns elixirul și numai eu am știut unde.

Atunci vocea i-a tremurat.

— Dar trupul meu a fost prea slab ca să te poarte. Doctorii ne-au spus că nu vei... că nu vom supraviețui nașterii. Houyi a refuzat să renunțe – m-a dus pe rând la numeroși doctori, căutând să obțină un prognostic diferit. Dar, în adâncul inimii, am știut că spuneau adevărul.

A tăcut un moment și pielea i s-a încrețit în jurul ochilor, ca și când ar fi căutat printre amintiri, printre cele dureroase.

— Când a fost chemat la luptă, am rămas singură. Atunci au început durerile, mult prea devreme, în toiul nopții. Trupul mi-a fost cuprins de o asemenea agonie, încât abia mai puteam țipa. M-am temut atât de tare că voi muri, că te voi pierde.

Nu a mai spus nimic și atunci întrebarea a țâșnit de pe buzele mele:

— Ce s-a întâmplat?

— Am luat elixirul din ascunzișul lui, i-am scos dopul și l-am băut.

În odaia neclintită, nu mai auzeam decât bătăile propriei inimi. Mâinile mele nu le mai încălzeau pe ale mamei, ci erau la fel de reci ca ale ei.

— Mă urăști, Xingyin? a întrebat ea cu voce tremurătoare.

— Pentru că l-am trădat pe tatăl tău?

Împărăteasa spusese adevărul. Preț de o clipă, nu am mai putut să mă mișc și am simțit un gol în stomac cu gândul la descoperirea aceasta. Dacă mama nu ar fi băut elixirul, poate că totuși am fi supraviețuit. Familia mea nu s-ar mai fi destrămat. Dar știam cât de mult îl iubea pe tatăl meu, cât de îndoliată era din cauza pierderii lui. Și, orice ar fi fost, eram recunoscătoare pentru faptul că eram în viață.

Mi-am stăpânit și ultimele fărâme de ezitare.

— Nu, mamă. Ne-ai salvat.

Avea privirea distantă, încețoșată de amintiri.

— Când l-am părăsit pe tatăl tău... vai, a fost atât de dureros! Dar trebuie să recunosc că nu voiam să mor. Și nici nu puteam să te las pe *tine* să mori. Abia mai târziu am înțeles că darurile oferite de Împăratul Celest aveau sfori ascunse. Că nu stătea în dreptul muritorilor să ia asemenea decizii. Împăratul s-a mâniat când a aflat că *eu* devenisem nemuritoare, în locul ilustrului tău tată. Împărăteasa m-a acuzat că-mi câștigasem nemurirea nemeritată prin subterfugii.

— Le-ai explicat situația? am întrebat eu. Dacă ar fi știut că o făcuseși pentru a ne salva, cu siguranță că...

— N-am îndrăznit. Împărăteasa părea ostilă, ca și când i-ar fi purtat dușmănie tatălui tău. L-a acuzat până și de nerecunoștință, pentru că refuzase darul împăratului. Atunci mi-am dat seama că urmărise să-l pedepsească, nu să-l răsplătească, pentru uciderea păsărilor soarelui. Nu ar fi ezitat să-ți facă rău. Cum să le spun despre existența ta? Ca să te protejez de mânia lor, am ascuns secretul nașterii tale. Am mărturisit furtul. Drept pedeapsă, am fost exilată pe lună – și asupra mea a fost urzită o vrajă care să mă țină aici pe vecie. Nu pot părăsi locul acesta, oricât mi-aș dori.

A adăugat în șoaptă:

— Un palat din care nu poți pleca e totuși o temniță.

Respiram cu mari eforturi și pieptul mi se zbătea ca un pește azvârlit pe uscat. Crezusem că viețile noastre erau atât

de pașnice, atât de ocrotite de pericolele din cărțile mele. Vestea că stârnisem mânia celor mai puternici nemuritori din ținut m-a zdruncinat până-n adâncul sufletului.

— Dar de ce a venit împărăteasa tocmai astăzi, după atâta amar de vreme?

— Aurele noastre emană din propriile forțe vitale, sâmburii magiei – sunt luminițele acelea pe care le vezi în gând. Din clipa în care te-ai născut, ne-am străduit din răsputeri să-ți ascundem puterea. În ciuda eforturilor noastre, astăzi împărăteasa te-a simțit.

Mi s-a tăiat respirația.

— N-am știut. E numai vina mea.

Cât de proastă și de nesăbuită fusesem! Numai din plictiseală, ignorasem avertismentul mamei, îmi încălcasem promisiunea și ne aruncasem înaintea celui mai grav pericol.

— Și eu sunt de vină. Ți-am spus să *nu* te apropii de magia ta, dar ar fi trebuit să-ți explic motivul – că aceasta ar fi putut dezvălui existența ta Regatului Celest.

A oftat.

— În cele din urmă s-ar fi întâmplat oricum; an după an devii tot mai puternică. Dacă te găsesc, pedeapsa noastră va fi cumplită – nu am niciun dubiu. Mă tem nu atât pentru mine, cât pentru ceea ce-ți vor face *ție*, unei copile nemuritoare care nu ar fi trebuit să trăiască.

— Ce putem face?

— Un singur lucru. Trebuie să pleci.

Frica mi-a acoperit pielea precum gheața de pe suprafața unui lac. Să n-o mai văd pe mama niciodată... brusc, mi-a fost teamă să mă desprind de ea.

— Nu pot rămâne cu tine? Mă voi ascunde. Antrenează-mă, ca să te pot ajuta.

— Nu putem. Ai auzit ce a spus împărăteasa. De acum ne vor urmări cu și mai mare atenție. E prea târziu.

— Poate că i-ai convins, poate că nu se vor întoarce.

O rugăminte disperată, o speranță copilărească.

— Poate că am reușit să câștig puțin timp. Dar împărăteasa nu ar fi venit dintr-un capriciu de moment. Se vor întoarce. În curând.

Vocea i s-a îngroșat, sugrumată de emoție.

— Nu putem să te protejăm. Nu suntem suficient de puternice.

— Dar unde să mă duc? Când te voi revedea?

Fiecare cuvânt era ca o lovitură ce dădea formă acestui coșmar tot mai clar.

— Ping'er te va duce la familia ei, în Marea de Sud.

Acum vorbea cu seninătate, de parcă s-ar fi străduit să ne convingă pe amândouă.

— Am auzit că oceanul e minunat. Acolo vei trăi bine, eliberată de sub norul ce s-a abătut asupra noastră.

Ping'er îmi povestise tot ce știa despre celelalte tărâmuri, stârnindu-mi imaginația, care tânjea după aventură. Marele ocean era împărțit în patru ținuturi ce se întindeau de la țărmul de est la oceanul de sud, de la munții din vest la apele din nord. Mă fascinaseră poveștile ei despre ființele care locuiau în orașele sclipitoare de sub apă și pe țărmurile aurii. Cât de mult visasem să le explorez!

Dar *niciodată* nu-mi închipuisem că o voi face fugind de acasă. Ce rost mai aveau aventurile dacă nu aveam cu cine să le împărtășesc?

Mâna mamei a cuprins-o pe a mea, aducându-mă înapoi în prezent.

— Nu trebuie să spui nimănui cine ești, niciodată. Împăratul Celest are informatori peste tot. Ar privi până și simpla ta existență drept o insultă de neiertat.

A vorbit agitată, sfredelindu-mă cu privirea până când, cu inima în gât, i-am promis.

Aplecându-se atunci asupra mea, mi-a legat ceva la gât. Un colier de aur cu un disc mic de jad. Acesta era de culoarea frunzelor de primăvară, cu chipul unui dragon cioplit pe suprafață. Am frecat piatra rece între degete și am simțit o crăpătură subțire pe margine.

— A fost al tatălui tău.

Ochii i se întunecaseră precum noaptea lipsită de stele.

— Nu spune nimănui cine ești. Dar nici să nu uiți vreodată.

M-a strâns la piept, mângâindu-mi părul. Am ținut capul plecat – din lașitate –, pentru că nu voiam s-o văd plecând, dorindu-mi ca momentul de față să se întindă la nesfârșit. Mi-a mângâiat obrazul o singură dată, cu dosul degetelor, după care n-am mai simțit decât un gol chinuitor.

Ghemuindu-mă pe podea, mi-am strâns genunchii în brațe. Vai, cât de mult voiam să țip și să urlu și să lovesc cu pumnii în podea! Mâna mi-a zburat la gură, înăbușindu-mi suspinele răgușite, dar lacrimile tăcute... le-am lăsat să-mi curgă pe față. Într-o singură noapte, timp în care regina nopții înflorea și se ofilea, viața îmi fusese dată peste cap. Drumul meu, care păruse o cărare dreaptă, cotise în sălbăticie – și mă rătăcisem.

Încăperea era întunecată, se lăsase noaptea. Luna încă era ascunsă printre umbre, căci lampioanele nu fuseseră aprinse. În noaptea aceasta avea să răsară târziu.

Neliniștea m-a îndemnat la fapte. Nu voiam să fiu descoperită, pentru că asta ar fi însemnat ca mama și Ping'er să fie pedepsite. Cu toate că nemuritorii erau condamnați la moarte doar rareori, amenințarea cu fulgere și foc a împărătesei mi-a încleștat trupul de groază.

Ping'er m-a ajutat să-mi împachetez lucrurile într-o bucată largă de pânză.

— Nu lua prea multe și nimic prea scump, ca să nu trezești bănuieli.

Avea ochii roșii dar, observându-mi expresia șocată, a adăugat:

— Vei fi în siguranță în Marea de Sud, ascunsă bine, precum o stea pe cer. Familia mea îți va purta de grijă și te va învăța tot ce trebuie să știi.

A înnodat între ele capetele pânzei, formând un sac pe care mi l-a atârnat de umăr.

— Mergem?

Nu voiam să plec. Dar, insensibilă la toate, am încuviințat din cap. Ce altceva aș fi putut să fac? Nici nu puteam da vina pe capriciile sorții, pentru că *eu* adusesem această năpastă asupra noastră.

Când eu și Ping'er am ieșit grăbite pe poarta de la intrare, pornind în est, spre pădurea de osmanthus, am privit în urmă o ultimă dată. Căminul meu nu-mi păruse nicicând mai frumos ca în clipa aceea, când îmi întipăream în minte fiecare contur și fiecare piatră. Miile de lampioane luminau solul și țiglele acoperișului de argint reflectau stelele. Și pe balconul de unde înainte privisem lumea de sub mine, acum stătea o figură suplă, îmbrăcată în alb.

Mama nu fixa cu privirea Tărâmul Muritorilor, ci pe mine, luându-și adio cu un gest al degetelor. Ignorând-o pe Ping'er, care mă smucea grăbită de mânecă, am căzut în genunchi și m-am ghemuit, atingând fruntea de pământul moale. Buzele mele au conturat un jurământ tăcut: că mă voi întoarce, că o voi elibera pe mama. Nu știam cum voi face asta, dar aveam să încerc din răsputeri. Acesta *nu* avea să fie sfârșitul nostru. Urmând-o pe Ping'er spre norul care avea să ne ducă departe, durerea mi-a cuprins inima cu o putere atât de vie încât s-a frânt, ținându-se laolaltă numai datorită firului subțire al speranței.

2

Am inspirat aerul răcoros, atât de curat, și totuși searbăd, fără nicio urmă a parfumului aceluia picant. Când norul a țâșnit pe cer, m-a smucit, astfel că m-am apucat de brațul lui Ping'er. Cât de sinistră era noaptea fără lumina lampioanelor! Dimineața, frica fusese ceva străin pentru mine, dar acum mă sufocam din cauza ei. Din fericire, faldurile umede ale norului nu mi-au cedat sub picioare, ci au rămas la fel de ferme ca pământul, numai că vântul vuia pe lângă noi.

Avea să fie o călătorie lungă până la Marea de Sud, aflată dincolo de Regatul Celest, după pădurile bogate ale Regatului Phoenixului. Mai departe până și decât Deșertul Auriu, acea semilună vastă, acoperită cu nisip sterp, ce avea graniță cu temutul Ținut al Demonilor. Cum aș fi putut să găsesc vreodată drumul înapoi spre casă? Atunci mi-am dat seama că poate nici nu se așteptau să-l găsesc vreodată.

Un ocean de lumini s-a aprins în depărtare, smulgându-mă din gândurile mele sumbre.

— Regatul Celest, a șoptit Ping'er.

În acel moment s-a stârnit subit o rafală care a făcut-o să privească peste umăr și să i se scurgă culoarea de pe chip. M-am întors pe loc, cercetând cerul nopții cu privirea. Un nor mare zbura spre noi, purtând pe el siluetele vagi a șase nemuritori. Armura le sclipea în alb și auriu, dar aveau chipurile ascunse de întuneric.

— Soldați! a strigat Ping'er.

Inima mi-a bubuit în piept.

— Ne caută pe noi?

M-a tras în spatele ei.

— Poartă armura celeștilor. Trebuie să fi venit din porunca împărătesei. Ține capul jos! Ascunde-te! Voi încerca să scap de ei.

M-am întins cât am putut de bine, îngropându-mă în adânciturile reci ale norului. În parte mă bucuram că nu-i văd pe soldați, dar pielea mă furnica din cauza fricii față de necunoscut. Ping'er ținea ochii închiși și din palmă îi curgea un fir subțire de lumină. Până în noaptea aceasta, n-o mai văzusem folosindu-și magia – poate că înainte nu mai fusese nevoie de ea. Norul nostru s-a repezit înainte, dar foarte curând a încetinit din nou.

Pielea i s-a acoperit de sudoare.

— Nu pot să-l zoresc mai mult de atât; nu sunt suficient de puternică. Dacă ne prind... vor descoperi cine suntem.

— Sunt aproape?

M-am întors ca să privesc în urmă și imediat am regretat.

Oțelul ce îmbrăca mâinile soldaților lucea, apropiindu-se din ce în ce mai mult. În curând aveau să ne ajungă din urmă. Poate că cineva urma s-o recunoască pe Ping'er și să ne pună întrebări. Nu știam să mint, nu aveam acest exercițiu impus de nevoie – o singură privire severă din partea mamei fusese de ajuns ca să-mi smulgă adevărul de pe limbă. Închipuiri monstruoase mi-au acaparat mintea: mi-am imaginat soldați năvălind în căminul meu, târând-o după ei pe mama, ferecată în lanțuri. Un bici sfârâitor, din fulgere, plesnindu-i spinarea, despicându-i pielea și vărsându-i sângele pe mătasea albă a robei. M-am înecat și am simțit că-mi vine să vomit.

Mi-am înfipt unghiile în palmă. Nu trebuia să-i las să ne prindă. Nu le puteam permite să le rănească pe mama și pe

Ping'er. Dar, slabă fiind, nu mă puteam gândi decât la o singură soluție, care putea fi foarte bine și ultima mea faptă.

Scrâșnind din dinți până când m-au durut, am rostit cuvintele cu de-a sila.

— Ping'er, lasă-mă aici.

S-a holbat la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

— Nu, aici e Regatul Celest! Trebuie să ajungem la Marea de Sud. Trebuie...

Calmul mi s-a spulberat. Am smucit-o de braț cu o forță nebună, trăgând-o în jos.

— Nu putem scăpa de ei. Dacă ne capturează, ne vor pedepsi pe toate. Cred... cred că trebuie să ne despărțim. Tu trebuie să rămâi pe nor; eu nu pot să-l manevrez. Ping'er, măcar așa avem o șansă!

Aveam vreo altă opțiune? Niciuna care să ne ofere amândurora o șansă de scăpare. Și totuși, oricât m-aș fi străduit, nu reușeam să-mi stăpânesc tremurul.

Ping'er a clătinat din cap, dar am insistat.

— Voi fi în siguranță în Regatul Celest, atât timp cât nu se descoperă cine sunt. I-am promis mamei că nu voi spune nimănui și chiar așa voi face. Voi găsi unde să mă ascund. Poate că fără mine vei reuși să fugi de soldați, nu?

Cuvintele mi s-au revărsat toate odată. În câteva clipe avea să fie prea târziu, să ne fie luată puterea de decizie.

O flacără s-a aprins în noapte, năvălind spre noi. Ne-a lovit și norul s-a cutremurat, virând brusc. Am simțit o dogoare pe piele și Ping'er a ridicat mâna, făcând-o să lumineze ca să stingă flăcările. A țipat și s-a prăbușit lângă mine.

— Ne atacă, a spus ea uluită, lipindu-și palmele luminoase de nor și făcându-l să înainteze mai repede.

M-a cuprins groaza, dar nu puteam să mă las păgubașă. Nu acum, când era importantă fiecare secundă.

— Ping'er, e singura cale. Nu trebuie să-i lăsăm să ne captureze.

Am vorbit ferm, alertă – nu mai eram o copilă care se milogea să fie ascultată.

— Și eu am dreptul să decid.

Atunci chipul i s-a înăsprit, cuprins de o hotărâre sumbră. A arătat spre niște nori groși din depărtare.

— Acolo – voi coborî cât de mult pot. Te vor proteja în momentul căderii.

În ciuda cuvintelor ei calme, ceva m-a neliniștit. Respira greoi și răgușit. I-am atins pielea și am simțit transpirație. Oare era bolnavă? Imposibil. Nemuritorii nu sufereau de pe urma unor astfel de neplăceri.

— Ping'er, ești rănită? Cumva focul...

— Sunt doar puțin obosită. Nu-ți face griji.

M-am întors pe o parte, privind peste margine în timp ce norul se repezea înainte. Gândul mi-a zburat la pericolele ce mă așteptau – dincolo de golul de dedesubt, printre luminițele strălucitoare care se unduiau pe întinderea întunecată. Frumoase. Înfiorătoare. M-am ridicat împleticindu-mă și am luat-o în brațe pe Ping'er, strângând-o cu putere. N-aș fi vrut să-i mai dau drumul. Și îmi doream atât de multe lucruri, dintre care niciunul nu avea să se împlinească vreodată.

Ping'er m-a apucat cu o disperare crâncenă în clipa în care am coborât și am străpuns norii. Stropi de apă rece mi-au atins pielea și umezeala mi-a îmbibat hainele. Coborând tot mai mult, frigul m-a străpuns până-n măduva oaselor. Picioarele mi-au tremurat când le-am îndreptat, ridicându-mă. Pielea lui Ping'er era precum cenușa rece când m-a cuprins cu brațul de umăr. Furnicături blânde mi-au acoperit trupul și aerul din jur s-a unduit.

— Scutul acesta îți va atenua căderea. Dar și așa s-ar putea să te doară și trebuie să fii atentă în orice clipă.

Zicând acestea, mi-a petrecut micul sac peste braț. Îi tremurau mâinile.

— Vei încerca să te întorci? După ce va trece pericolul?

M-am agățat de speranța aceasta firavă, încercând să-mi adun curajul fărâmițat. Încercând să nu mă fac bucăți.

Lacrimi i s-au adunat în ochi.

— Bineînțeles, dar dacă nu mă întorc...

— Voi găsi drumul de întoarcere de una singură. Într-o bună zi, când voi putea să mă întorc în siguranță, am spus eu repede, ca să ne liniștim amândouă.

— Așa vei face. Trebuie, de dragul mamei tale.

A inspirat scurt.

— Ești pregătită?

Eram atât de încordată, încât parcă mai aveam puțin și mă rupeam. Nu, niciodată n-aș fi fost pregătită... să plonjez în necunoscutul acesta, să tai această ultimă legătură cu căminul meu. Dar, dacă nu plecam acum, dacă mă lăsam pradă panicii mele acaparatoare, dacă mi-aș fi permis să mă afund în umbrele îndoielii, puțina tărie care-mi mai rămăsese s-ar fi risipit. Întorcându-mă spre ea, mi-am silit picioarele țepene să facă un pas în spate, spre margine. Aș fi preferat de o sută de ori s-o privesc pe ea decât golul imens de dedesubt.

— Acum! a strigat ea cu o răbufnire subită de forță, cu ochii înflăcărați.

Am pășit înapoi împleticindu-mă, exact când Ping'er a lăsat capul într-o parte și s-a prăbușit grămadă pe nor. Dar și eu cădeam, prin vidul negru al cerului. Vântul mi-a alungat orice gând, înăbușind țipătul care mi-a țâșnit din gât, biciuindu-mi chinuitor fața și membrele. Hainele mi s-au strâns pe lângă corp, ca un nor de mătase. Nu puteam respira, din cauza aerului care-mi izbea trupul, și plămânii îmi luaseră foc. Uruitul din urechi a amuțit orice alt sunet în afară de zvâcnetele inimii mele.

Dar înaintea ochilor am văzut norul lui Ping'er făcându-se tot mai mic, nemișcat. Trupul îi zăcea în aceeași poziție. Oare

leșinase? *Mișcă-te!* Am țipat în sinea mea, în timp ce soldații goneau spre ea. Groaza mi-a strivit măruntaiele și am întins mâinile – un gest inutil – încercând cu disperare să apuc... ceva dinăuntrul meu. M-a furnicat pielea, fierbinte și apoi rece, moment în care un jet sclipitor de aer a țâșnit pe întinderea goală spre norul lui Ping'er. Acesta a strălucit cu putere, după care a pornit subit, dispărând în orizontul îndepărtat.

M-am izbit de pământ și durerea mi-a cuprins trupul. Plămânii mi s-au golit și n-am putut decât să zac nemișcată, în timp ce lacrimile îmi curgeau din ochi, amestecându-se cu transpirația care-mi năclăise pielea. M-am simțit de-a dreptul istovită. Apucând între degete iarba moale de sub mine, am inspirat tremurând, iar parfumul florilor mi-a umplut nările. Un miros dulce, dar care mă lăsa rece. Mi-am apăsat palmele de pământ și m-am ridicat în capul oaselor, cuprinsă de durere, dar altfel nevătămată. Vraja lui Ping'er mă protejase în mare parte de impact.

Crezusem că eu o salvam pe ea, dar ea mă ajutase să scap, fără să se gândească la binele său. Oare reușise să fugă? Oare mama era în siguranță? Dar *eu*? Respiram scurt și iute – mă înecam, chinuindu-mă să trag aer. Nemuritorii nu sufereau de boli sau de bătrânețe, dar ne puteau răni armele, creaturile și magia tărâmului nostru. În prostia mea, nu-mi imaginasem că asemenea pericole ar fi putut să ne amenințe vreodată. Și acum... m-am făcut ghem, strângându-mi genunchii la piept și scoțând un suspin slab și chinuit, ca de animal rănit. *Proasto*, m-am blestemat iar și iar pentru că adusesem o asemenea năpastă asupra noastră, până când, într-un final, am strâns din buze, ca să înăbuș zgomotele.

Nu știu cât am stat așa, cu o durere cumplită în gât din cauza suferinței mele profunde. Și da, mă temeam și pentru mine însămi, având mintea plină de gânduri legate de soldați cruzi și fiare nemiloase. Cine știe ce pândea în întuneric? Mă

rupeam în bucăți, eram o ruină încâlcită, dar atunci asupra mea s-a abătut o rază de lumină. Ridicând capul, m-am holbat la lună – era întâia oară când o priveam de departe. Era frumoasă și luminoasă și liniștitoare. Am răsuflat ușurată, alinată de ideea că, atât timp cât luna avea să răsară noapte de noapte, voi ști că mama aprinsese lampioanele și că era teafără. Mi-a revenit în minte o amintire în care ea se plimba prin pădure, cu roba sa albă lucind în întuneric. Inima mea îndurerată s-a topit de dor, dar m-am încordat, refuzând să mă afund din nou în abisul milei de sine.

Licăriri sclipitoare mi-au atras privirea, lumini tremurătoare ce dansau în adâncul întunecat al pământului. Oare pe acestea le văzusem de pe cer? Abia atunci am descoperit că pământul era ca o oglindă, reflectând stelele care împânzeau noaptea. Frumusețea lor străină m-a îndurerat, era o amintire crudă a faptului că nu mai eram acasă. M-am întins pe spate, strângându-mi brațele pe lângă trup. Am privit luna până când durerea s-a domolit și m-am cufundat în sfârșit într-un somn lipsit de vise, pe pământul tare și rece.

CINEVA MĂ LOVEA UȘOR peste braț. Să fi fost mama? Oare totul fusese un coșmar îngrozitor? Un zvâcnet de speranță a risipit pâcla somnului. Am deschis ochii, clipind în lumina strălucitoare a zilei. Licăririle unduitoare dispăruseră și în locul lor erau oglindiți norii trandafirii ai zorilor.

O femeie stătea ghemuită lângă mine, cu un coș alături. Mâna pe care o lăsase pe cotul meu era caldă și avea pielea uscată precum suprafața unui lampion de hârtie.

— De ce dormi aici? a întrebat ea, încruntându-se. Ești bine?

Am sărit în capul oaselor, suprimându-mi un icnet provocat de durerea de spate. Abia am reușit să încuviințez din cap, amorțită din cauza amintirilor care s-au prăbușit peste mine.

— Să ai grijă pe aici. Mai bine te-ai duce acasă. Am auzit că au fost probleme azi-noapte și că soldații patrulează prin zonă.

Și-a luat coșul și s-a ridicat în picioare.

Am simțit un gol în stomac. *Probleme? Soldați?*

— Stai! am țipat eu, neștiind ce să spun, dar nu voiam să rămân singură. Ce s-a întâmplat?

— O creatură a străpuns farmecele protectoare. Gărzile au pornit pe urma ei.

S-a cutremurat.

— Am mai fost atacați de vulpi-spirit în ultimii ani. Dar am auzit că de data asta se poate să fi fost un demon, care a încercat să răpească copii celești pentru a-i folosi în magia lor nefastă.

Un monstru precum cei din Ținutul Demonilor? Atunci mi-am dat seama că gărzile mă căutau pe *mine*. Că eu eram acest presupus demon. Aș fi râs în gura mare dacă n-aș fi fost copleșită de spaimă. Probabil că Ping'er nu știuse de vrăjile protectoare.

— Au prins pe cineva?

Vocea mi-a sunat firav și subțire.

— Încă nu, dar nu te teme. Soldații noștri sunt cei mai destoinici din tot ținutul. Vor captura intrusul cât ai zice pește.

Mi-a zâmbit încurajator, după care a întrebat:

— Ce cauți aici la ora asta?

M-am relaxat ușurată. Ping'er scăpase! Dar, deși zăcusem aici ore în șir probabil, ea totuși nu se întorsese. Oare rafala aceea care țâșnise pe cer, aruncând-o în zare, o dusese prea departe?

Mi-a venit un gând. Oare puterea aceea venise cumva de la *mine*? Aș fi putut să mai fac o dată așa ceva? Nu, ce idee ridicolă! Apoi, magia mea nu adusese nimic bun și nu puteam

risca să atrag din nou atenția asupra mea. Am tresărit, descoperind că femeia mă privea îndelung, pentru că nu-i răspunsesem la întrebare. Nu avea nicio bănuială în privința mea, pentru că se aștepta să găsească cine știe ce fiară sau monstru înfiorător, dar nu îndrăzneam să-i dau motive de suspiciune acum.

— Nu am unde să mă duc. Am... fost izgonită din casa în care slujeam. Am căzut și am leșinat.

Am rostit cuvintele cu stângăcie, pe un ton șovăitor. Limba mea nu era obișnuită să spună asemenea minciuni sfruntate.

Chipul i s-a înmuiat. Poate că mi-a simțit nefericirea, care se revărsa din mine ca un râu umflat de ploaie.

— Pe cele Patru Mări, unii dintre nobilii ăștia sunt atât de irascibili și de egoiști. Lasă, nu-i așa de rău. Vei găsi repede altă slujbă.

A înclinat capul într-o parte.

— Eu slujesc la Conacul Lotusului de Aur. Am auzit că tânăra stăpână caută o însoțitoare nouă, dacă ai nevoie de un loc de muncă.

Bunăvoința ei aducea căldură în mijlocul iernii suferinței mele. Mintea mi s-a pus în mișcare. Pribegind de una singură, cu siguranță că aș fi stârnit bănuieli. Nu înțelegeam cum de puteam să mă gândesc la niște probleme atât de banale, dar ceva s-a întărit înăuntrul meu. Ar fi fost un lux nepermis să-mi plâng de milă în continuare, după ce făcusem acest lucru jumătate din noapte. Dacă m-aș fi prăbușit acum, atunci toate ar fi fost în van. Aveam să-mi găsesc un loc aici și, cumva, să mă întorc acasă – fie că ar fi durat un an, un deceniu sau un veac.

— Mulțumesc. Vă sunt recunoscătoare pentru bunăvoință.

M-am îndoit de brâu, făcând o plecăciune stângace, pentru că acasă nu fusesem niciodată atât de formală. Gestul

parcă i-a fost pe plac, pentru că a zâmbit, făcându-mi semn s-o urmez.

Am mers în tăcere, trecând pe lângă un crâng de bambus și traversând un pod de piatră sură, care se arcuia peste un râu, ca în final să ajungem înaintea porților unei moșii mari. O plăcuță neagră, lăcuită, era expusă drept sub streașina de la intrare, și pe ea erau înscrise următoarele caractere aurite:

金蓮府
CONACUL LOTUSULUI DE AUR

Era o moșie întinsă, o adunătură de clădiri care comunicau între ele și curți spațioase. Coloane roșii susțineau acoperișuri răsfrânte, din plăci albastru-închis ca miezul nopții. Pe suprafața iazurilor pluteau flori de lotus, cu un parfum dulce și amețitor. Am urmat femeia de-a lungul unor coridoare lungi, luminate de felinare din lemn de trandafir, până când am ajuns înaintea unei clădiri mari. M-a lăsat lângă ușă, apoi s-a dus la un bărbat cu obraji rumeni și i-a vorbit. Acesta a încuviințat din cap și a venit la mine. M-am îndreptat de spate, netezindu-mi roba din reflex.

— Ce moment prielnic! a exclamat el. Tânăra noastră stăpână, domnișoara Meiling, m-a certat chiar aseară pentru că nu am găsit o înlocuitoare pentru ea. Mă mir că nu-i ajung trei slujnice, dar..., a mormăit el, cercetându-mă atent din privire. Ai mai slujit la o casă mare? Ce știi să faci?

Am înghițit în sec, gândindu-mă la căminul meu. Nu stătusem degeaba, ci ajutasem oricând se ivea ocazia.

— Nu la o casă atât de mare, am spus eu în cele din urmă. V-aș fi recunoscătoare pentru orice poziție mi-ați oferi. Știu să gătesc, să fac curat, să cânt și să citesc.

Talentele mele erau departe de a fi impresionante, dar răspunsul a părut să-l mulțumească.

Am petrecut următoarele zile obișnuindu-mă cu sarcinile primite, adică să fac ceai pe gustul domnișoarei Meiling, să-i pregătesc prăjiturile preferate cu migdale sau să-i îngrijesc hainele. Unele dintre acestea erau împodobite cu broderii atât de delicate, încât parcă tresăreau la atingerea mea. Mai trebuia să lustruiesc mobila, să spăl așternuturile de pat și să îngrijesc grădinile. Umblam întruna din zori până-n noapte, poate și pentru că nu aveam nicio putere care să-mi înlesnească munca.

Dar regulile de aici erau mai supărătoare decât sarcinile: îmi impuneau să fac plecăciuni destul de adânci, să-mi țin gura până când mi se vorbea, să nu stau niciodată așezată în prezența stăpânei, să-i îndeplinesc orice poruncă, fără ezitare. Fiecare regulă îmi sfărâma mândria încă puțin, lărgind distanța dintre stăpână și slugă – îmi aminteau constant de inferioritatea poziției mele și de faptul că nu mai eram acasă.

Eforturile acestea s-ar fi putut dovedi și mai supărătoare, dar inima mea deja era împovărată de amărăciune și mintea mi se afunda apăsată de griji mult mai chinuitoare decât durerea picioarelor sau a palmelor mele înroșite. Și, într-un anumit sens, mă bucuram că-mi ocupam zilele cu asemenea munci silnice, care nu-mi dădeau răgaz să mă complac în suferința mea.

Când intendentul-șef s-a convins că priceperile mele erau satisfăcătoare, am fost trimisă în slujba domnișoarei Meiling, alături de celelalte însoțitoare ale ei, cu care aveam să locuiesc în aceeași cameră. Auzisem că era o stăpână exigentă, dar speram că toate patru, împreună, aveam să-i facem pe plac. Când am ajuns cu sacul meu, celelalte însoțitoare se îmbrăcau, legându-și robele verzui ca salcia peste niște veșminte albe. Una dintre fete o ajuta pe alta să-și prindă un brâu galben în jurul taliei. O fată frumoasă, cu gropițe în obraji, și-a

potrivit în păr o agrafă de alamă, de forma unei flori de lotus. Toate trebuia să purtăm așa ceva. Formau o gașcă veselă și sporovăiau între ele cu o familiaritate lejeră. În ciuda chinului care mă apăsa, în piept mi s-a aprins o scânteie. Poate că în sfârșit aveam ocazia să-mi fac prietenele la care sperasem atât de multă vreme.

Fata cu gropițe s-a întors deodată spre mine.

— Ești fata cea nouă? De unde te tragi?

— Mă... mă...

Povestea pe care Ping'er mă ajutase s-o născocesc mi-a zburat din gând. Sub greutatea privirilor batjocoritoare ale fetelor, mi s-au înfierbântat obrajii.

Celelalte fete au chicotit, cu ochii lucindu-le ca niște pietricele spălate de ploaie.

— Jiayi! i-a strigat una dintre ele fetei cu agrafa în formă de lotus. Se pare că și-a pierdut vocea.

Jiayi m-a sfredelit cu privirea și buzele i s-au răsucit ca și cum ar fi fost nemulțumită de ceea ce vedea la mine. Să fi fost coafura mea modestă sau faptul că nu-mi atârnau podoabe de brâu, de încheieturi sau de gât? Ori faptul că-mi lipseau atitudinea ei încrezătoare, certitudinea că-și ocupa locul cuvenit în lume? Toate acestea sugerau adevărul simplu că eram o străină, că nu mă potriveam printre ele.

— Cu ce se ocupă părinții tăi? Tatăl meu e comandantul gărzii de aici, a declarat ea cu un aer de superioritate evident.

Tatăl meu a răpus sorii. Mama mea iluminează luna.

Replica asta i-ar fi șters rânjetul încrezut de pe față, dar mi-am stăpânit impulsul nechibzuit. Nu merita să fiu acuzată că mint sau să fiu aruncată în temniță de dragul unei satisfacții de un moment. Ca să nu mai vorbesc de pericolul care le-ar fi amenințat pe mama și pe Ping'er dacă m-ar fi crezut.

— Nu am rude aici, am spus eu.

Un răspuns precaut, chiar dacă avea să le stârnească și mai mult dispreț – deja îl observam în privirile pe care le schimbau între ele, înțelegând că nu aveam pe nimeni care să mă apere.

— Cât de plictisitor! Unde te-a găsit intendentul? Pe stradă? a pufnit Jiayi, întorcându-mi spatele.

I-au urmat exemplul și celelalte fete și au început din nou să sporovăiască între ele, vesele ca un cârd de păsări.

Mi-am simțit stomacul ca un sloi de gheață. Nu prea înțelegeam la ce se așteptau din partea mea – înțelegeam doar că în ochii lor, din cine știe ce motiv, lăsam de dorit. Că eram nevrednică. M-am dus cu pași rigizi în colțul opus și mi-am urcat sacul pe patul liber. Fetele au râs, amuzându-se între ele, și, din cauza veseliei lor, sentimentul meu de izolare a devenit și mai înțepător. Mi s-a pus un nod în gât și am ieșit repede, ca să-mi vin în fire. Nu voiam să fug de ele, dar m-aș fi supărat și mai tare dacă aș fi plâns sub privirile lor.

Păstrează-ți lacrimile pentru ceva cu adevărat important, mi-am spus îndârjită înainte să mă întorc în cameră. S-au rotit spre mine într-o clipă și tăcerea subită m-a neliniștit. Abia atunci am observat că sacul meu de pânză fusese dezlegat, iar conținutul era împrăștiat pe podea.

În aerul gros, impregnat de ostilitate, m-am târât de colo-colo, adunându-mi obiectele. Cineva a râs pe înfundate și la auzul sunetului mi s-au înroșit urechile. *Copilăros. Meschin,* am gândit eu, fierbând de supărare. Dar vai, ce umilire chinuitoare! Cât de privilegiată fusesem până acum, să am parte doar de dragoste și de afecțiune. În copilărie mă îngroziseră monștrii fioroși despre care citeam în cărți. Dar acum descopeream că la fel de temute erau și zâmbetele curbate ca o coasă și cuvintele care tăiau adânc. Niciodată nu-mi închipuisem că puteau exista asemenea oameni – care se mândreau

când călcau în picioare demnitatea altuia, care se bucurau de suferința celorlalți.

O voce mică interioară mi-a șoptit că fusesem într-adevăr culeasă de pe străzi, fără talente și fără relații. Poate că, dacă aș fi tăcut mâlc și aș fi ținut capul plecat, în cele din urmă m-ar fi acceptat în rândul lor. Eram atât de obosită, voiam doar să las lucrurile să decurgă în voia lor. Ce importanță avea dacă ieșeau victorioase? Cui îi păsa de demnitate și de onoare? Nu se comparau cu ceea ce pierdusem. Dar ceva dinăuntrul meu a țipat revoltat. Nu, nu puteau să mă umilească. Nu aveam să le fac pe plac și să le lingușesc pentru a le câștiga prietenia. Mai bine rămâneam singură decât să am astfel de prietene. Și, în ciuda faptului că în clipa de față mă simțeam mai prejos decât o insectă, am înălțat bărbia și le-am înfruntat privirile.

Pe chipul frumos al lui Jiayi se întipărise disprețul, dar am observat și neliniște, văzând că privirea îi fuge de la mine. Se aștepta să mă ascund și să mă pierd în umbre? M-am bucurat că o dezamăgisem. Mă răniseră, dar refuzam să le-o arăt, să le ofer o asemenea satisfacție. Răutatea lor avea doar atâta putere cât le cedam eu și aveam de gând să-mi smulg demnitatea șifonată de sub tălpile lor, pentru că... nu mai aveam nimic altceva.

Pavilionul dădea într-o curte cu tufe de glicină de care atârnau inflorescențe liliachii. Stăteam în spatele stăpânei mele, domnișoara Meiling, care purta o rochie din brocart roz, cu flori lucitoare urzite pe mânecile largi și pe fustă. Era minunată, petalele brodate se înroșeau, apoi deveneau argintii la loc. Am holbat ochii. Domnișoara Meiling avea nenumărate haine, dar acesta era un articol rar. Numai cele mai pricepute croitorese își puteau fermeca creațiile astfel încât să reacționeze la puterile persoanei care le purta.

Pe lângă datoria de a-i sluji domnișoarei Meiling și de a păstra o curățenie impecabilă în odăile și în curtea acesteia, am primit în sarcină îngrijirea veșmintelor ei – a robelor, a mantiilor și a brâurilor ei de mătase, satin sau brocart. La început, mi s-a părut o muncă plăcută, deși cam anostă. Dar în curând am descoperit că eu eram cea care trebuia să-i suporte nemulțumirea indignată de fiecare dată când se rătăcea vreun obiect sau când stăpâna descoperea până și cele mai discrete zgârieturi sau fire de praf. Mai rău era că Jiayi hotăra ținuta stăpânei noastre în fiecare zi și-mi dădea tot mai mult de lucru cu nesfârșitele ei reproșuri și solicitări.

Poate pentru că-mi observase atitudinea distrată, domnișoara Meiling a țuguiat buzele și s-a întors spre mine.

— Ceai, a spus ea scurt.

M-am grăbit să-i umplu ceașca din nou și aburii parfumați s-au înălțat în rotocoale.

O rafală de vânt puternică a străbătut curtea, cernând petale pe iarbă. Domnișoara Meiling și-a netezit încruntată mânecile fluturătoare, de parcă s-ar fi enervat că vântul îndrăznise să-i tulbure dimineața.

— Xingyin, adu-mi mantia! a poruncit ea. Cea de mătase, de culoarea piersicilor, cu tivul auriu. Ai grijă să mi-o aduci pe cea corectă.

Am făcut o plecăciune, străduindu-mă să nu scrâșnesc din dinți. Domnișoara Meiling era tânără, dar avea temperamentul imperios al unei matroane de o mie de ani.

Trecuseră numai câteva luni de când ajunsesem aici, dar căldura vieții petrecute alături de persoane iubite se risipise deja, lăsând în urmă doar un ecou vag. Așa cum promisesem, îmi ascundeam identitatea – deși niciodată nu era departe de gândurile mele. Noaptea ascultam respirația adâncă și egală a colegelor mele de cameră și îmi lăsam mintea să zboare spre sălile strălucitoare ale căminului meu. Atunci începeau coșmarurile, în care mama și Ping'er erau capturate de soldați. În care mă întorceam acasă și îmi găseam locuința părăsită și ruinată. Nu-i de mirare că adesea mă trezeam leoarcă de transpirație, respirând sacadat din cauza încordării din piept.

Le eram antipatică celorlalte slujnice, care mă considerau sub nivelul lor. Disprețul lor nu făcea decât să mă oțelească și mai mult, deși îmi îngreunau viața prin nenumărate mijloace meschine: stricau obiectele pe care le aveam în grijă, îmi batjocoreau fiecare cuvânt și îi relatau stăpânei noastre neadevăruri despre mine. De atâtea ori mă trimisese să stau în genunchi în curte, încât parcă devenisem unul dintre leii sculptați în piatră care păzeau intrarea. N-ar fi trebuit să mă plâng; era mai bine decât să fiu închisă sau plesnită cu bice înflăcărate. Dar mai mult decât disconfortul mă chinuiau

înjosirile. Îmi stăpâneam lacrimile de fiecare dată, înghițindu-le până când aproape că am reușit să disting gustul amar al umilinței de cel sărat al tristeții.

M-am dus degrabă în odaia domnișoarei Meiling și am căutat agitată mantia. Nu știa de răbdare și temperamentul ei era la fel de exploziv precum pocnitorile pe care le aprindeau muritorii în zilele de festival. În sfârșit am zărit-o atârnată de un scaun. Când am luat-o în mâini, ușurarea mi-a dispărut la vederea petei întunecate care se infiltrase în pânză. O pată de cerneală, care nu se uscase încă. I-am dat drumul fără să stau pe gânduri, înainte să mă pătez.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jiayi intrând în încăpere, privind haina distrusă cu un zâmbet jucăuș pe buze. Numai tu ești de vină dacă nu ai grijă cum trebuie de hainele tinerei noastre stăpâne.

Când a făcut un gest disprețuitor cu mâna, am observat că unul dintre degetele ei era pătat.

— Tu ai fost, am spus fără echivoc.

N-ar fi trebuit să mă mir.

Jiayi s-a înroșit în obraji și a dat din cap.

— Mă rog, cine te-ar crede?

După luni întregi de fierbere, sângele mi-a dat în clocot.

— Asemenea tertipuri nu te înalță deasupra celorlalți, te așază *mai prejos*, am șuierat eu.

Jiayi a făcut un pas în spate. Oare se temea că o voi ataca? Nu voiam decât să-și ceară iertare, să-și recunoască vinovăția, în loc să se ascundă în spatele zâmbetelor batjocoritoare și a complicilor.

Dar și aceasta mi-a fost refuzată când domnișoara Meiling a dat buzna în cameră.

— De ce durează atât de mult? Aproape că am înghețat din cauza vântului!

Privirea i-a alunecat la mantia de pe jos și i-a picat fața.

Jiayi și-a revenit prima și, holbând ochii cu un aer nevinovat, a ridicat mantia și a scuturat-o ca să evidențieze pata.

— Tânără stăpână, Xingyin a vărsat cerneală pe ea. Speriată, mi-a cerut să nu vă spun.

Am inspirat adânc, străduindu-mă să-mi păstrez calmul. Domnișoara Meiling nu mi-ar fi luat niciodată partea împotriva însoțitoarei sale preferate. Ar fi vrut dovezi – pe care, de data aceasta, le aveam.

— Jiayi se înșală; nu am făcut așa ceva. Deja era pătată când am ajuns. Puteți să ne cercetați, să vedeți dacă suntem pătate.

Jiayi a pălit, ascunzându-și mâinile în faldurile mătăsoase ale mantiei. Nu era nevoie, pentru că domnișoara Meiling a mijit ochii strâns, ca o pisică mângâiată în răspăr. Îi eram antipatică, poate din cauza poveștilor pe care le auzise de la celelalte.

— Jiayi îți este superioară în casa asta. Cere-i iertare imediat. Apoi curăță asta și ai grijă să fie fără pată.

A luat haina care îi provocase supărare și a azvârlit-o la mine. M-a lovit peste obraz, alunecându-mi grămadă la picioare.

Nu mai puteam vorbi, stomacul mi se strânsese din cauza nedreptății. Brațele mi-au încremenit în lături, sfidându-i porunca. Am simțit un imbold nebunesc, să-i arunc mantia înapoi. Să vărs cerneală proaspăt măcinată pe roba lui Jiayi. Să ies valvârtej... dar aici fantezia s-a sfârșit. Unde m-aș fi dus?

Când domnișoara Meiling și-a strâns buzele în riduri fine, am plecat capul, silindu-mă să-i cer iertare. Am luat mantia și am ieșit din cameră în fugă, neștiind cât m-aș mai fi putut stăpâni.

Voiam să rămân singură, departe de sporovăiala celorlalți slujitori. Începeam să înțeleg de ce mama prefera singurătatea când îi era împovărată inima. Cu o găleată și o bucată de

săpun, mi-am croit drum spre râul din apropiere. Crânguri de bambus de un verde bogat, ca de smarald, creșteau peste tot, înălțându-se falnic spre cer. M-am așezat lângă mal, frecând mantia, cu pieptul atât de încordat, încât abia mai puteam respira. Mă copleșise un dor de casă cumplit! Jurământul pe care-l făcusem, de a o salva pe mama, m-a strivit sub desăvârșita lui zădărnicie. Cum aș fi putut s-o ajut vreodată, când eram atât de neputincioasă? Viitorul mi se întindea înainte singuratic și sumbru – o viață întreagă de servitudine, fără nicio speranță pentru un trai mai bun. O lacrimă nedorită mi-a izvorât în colțul ochiului. Învățasem să le înghit, inspirând scurt sau clipind ca să le alung. Dar, singură fiind, i-am îngăduit să-mi alunece pe obraz.

— De ce plângi?

Am tresărit la auzul vocii cristaline.

M-am învârtit pe loc, abia acum observându-l pe tânărul așezat în apropiere pe o stâncă, cu un cot sprijinit pe genunchiul ridicat. Cum de nu-i simțisem aura, care pulsa în aer? Puternică și caldă, luminoasă precum cerul senin din amiază. Ochii întunecați îi luceau de sub sprâncenele lungi și pielea îi radia de parcă ar fi fost glazurată de soare. Părul lung și negru, strâns în coadă, i se revărsa peste roba albastră, de brocart, legată în talie cu o curea de mătase. O podoabă de jad galben îi atârna de brâu. Ciucurele lung al acesteia i-a coborât până la genunchi când a sărit de pe stâncă și a venit la mine cu pași mari. Mi-a întâlnit privirea fără rezerve și am simțit că mi se înfierbântă gâtul.

— Nu poate fi atât de greu să cureți niște haine murdare, a observat el, privind maldărul din mâinile mele.

— De unde știi? E mult mai greu decât pare, i-am răspuns eu. Și nici nu mi-ar trece prin minte să plâng dintr-o asemenea pricină. Dar... îmi e dor de familia mea.

În clipa în care cuvintele mi-au alunecat din gură, mi-am

mușcat limba. Acesta era adevărul, dar ce m-o fi apucat să vorbesc despre astfel de lucruri unui străin?

— Dacă ți-e dor de familia ta, atunci întoarce-te la ei, pur și simplu. De ce ai plecat? Pentru asemenea munci?

A arătat cu dispreț mantia udă, ridicând din colțurile buzelor.

Râdea de mine? Eram sătulă de asemenea atitudini. Aroganța lui, maniera degajată în care vorbea s-au jucat cu nervii mei, și așa slabi. Ce înțelegea el despre problemele mele? Ce drept avea să mă judece?

M-am uitat cu înțeles la veșmintele lui bogate.

— Nu toate sunt la fel de simple. Nu toți au norocul să poată trăi după pofta inimii. Și nu accept sfaturi de la cineva care nu a muncit nici măcar o zi din viața lui.

I-a pierit zâmbetul.

— Ai o atitudine cam obraznică, având în vedere că ești slujnică.

Părea mai curând intrigat decât ofensat.

— Faptul că sunt slujnică nu înseamnă că nu am demnitate. Munca pe care o îndeplinesc nu mă definește.

Întorcându-i spatele, am frecat mantia cu mai multă râvnă decât înainte. Deja pierdusem mult timp; domnișoara Meiling s-ar fi înfuriat dacă aș fi întârziat prea mult – ceea ce ar fi însemnat să petrec încă o noapte în genunchi, pe pământul tare și rece.

Nu am primit niciun răspuns și m-am gândit că plecase, sătul să mă tachineze. Dar, când m-am întors, l-am găsit în același loc.

— Pe mine mă cauți? a întrebat el râzând.

Văzând că mă pregăteam să-l contrazic vehement, a adăugat repede:

— Ești de la Conacul Lotusului de Aur?

— Cum ți-ai dat seama?

M-am ridicat în picioare, întrebându-mă dacă nu cumva era o cunoștință a domnișoarei Meiling.

Atunci s-a aplecat spre mine și, întinzând mâna, mi-a atins capul. Am tresărit și l-am lovit peste mână, desprinzându-mi din păr agrafa de aramă, în formă de lotus. Până să fac vreo mișcare, s-a aplecat și a ridicat-o din iarbă. Fără niciun cuvânt, a șters agrafa de mâneca lui și mi-a fixat-o la loc în păr. Își murdărise roba de praf, fapt ce nu părea să-l deranjeze câtuși de puțin.

— Îți mulțumesc, am spus eu, regăsindu-mi vocea.

Nu, nu putea fi prieten cu stăpâna mea. Cei ca ea nu s-ar fi încumetat să ajute o slugă.

— Agrafa ta, a explicat el. Nu o poartă toate slujnicele de acolo?

Am încuviințat din cap și m-am așezat la loc, cufundând iarăși mantia în pârâu și blestemând în gând cerneala încăpățânată. În loc să plece, așa cum mă așteptam, s-a așezat alături, lăsând picioarele să-i atârne peste mal.

— De ce ești atât de nefericită?

Trecuse atât amar de timp de când întâlnisem pe cineva cu care să vorbesc, care să mă asculte. Prudența mea – cultivată aici cu atâta atenție – s-a topit sub scânteia căldurii lui.

— În fiecare dimineață, când mă trezesc, simt că nu mai vreau să deschid ochii, am început eu să vorbesc poticnit, neobișnuită să-mi pun sufletul pe tavă.

— Dacă ești atât de obosită, poate că ar trebui să dormi mai mult.

A zâmbit larg, dar eu m-am încruntat la el, pentru că nu-mi ardea de glume. Era caraghios să cred că-i păsa de mine. Am luat mantia și găleata, pregătindu-mă să plec, iar el s-a ridicat împleticit în picioare.

— Iartă-mă, a spus el încordat, ca și când nu i-ar fi stat în obicei să-și ceară iertare. N-ar fi trebuit să mă amuz când tu încercai să-mi spui ceva important.

— Așa e, n-ar fi trebuit.

Totuși, răspunsesem fără supărare; scuzele lui îmi domoliseră resentimentele. Era un gest sincer și binevoitor, calități pe care nu prea le mai întâlnisem după plecarea de acasă.

— Dacă totuși vei accepta să-mi spui, va fi o onoare să te ascult.

A înclinat capul cu o formalitate neașteptată.

Am pufnit.

— Nu aș putea s-o numesc onoare, dar îți apreciez încercarea stângace de a mă îmbuna.

— *Stângace?*

A venit rândul lui să se încrunte.

— Și mi-a reușit? a întrebat el fără ezitare.

Nu am putut să-mi stăpânesc zâmbetul.

— Din nefericire.

O tăcere stânjenitoare s-a lăsat între noi și am cules un fir de iarbă lung, răsucindu-l între degete.

— Așadar, de ce te temi de fiecare zi? a insistat el.

Am făcut un nod pe lungimea firului și apoi încă unul. Era mai ușor să privesc la el decât la tânăr.

— Pentru că nu mă așteaptă nimic bun în viitor. Sunt o ratată și, indiferent ce aș face, oricât mi-aș da silința, nimic nu se va schimba vreodată. Tu te-ai simțit așa vreodată? Neputincios?

Imediat m-am apostrofat pentru prostia spusă. Cineva ca el n-ar fi putut niciodată să înțeleagă.

— Da, a spus el simplu.

— Chiar așa?

Nu mă îndoiam de sinceritatea lui, dar părea a fi una dintre acele ființe luminoase, vrednice de fericiri nemăsurate. Nu

cunoșteam nimic despre el pe lângă înfățișarea și veșmintele lui somptuoase, dar încrederea de sine îi dovedea statutul privilegiat mai limpede decât orice titlu sau zestre de sânge.

S-a lăsat pe spate, sprijinindu-se cu palmele pe iarbă.

— Fiecare are problemele lui; unii le arată pe față, pe când alții știu să le ascundă mai bine. Eu, unul, fac ce pot pentru a slăbi legăturile care mă constrâng, chiar și câte puțin. Cine știe când apare o schimbare care să facă diferența?

Cuvintele lui mi-au mers la inimă. Mă criticasem pentru neputința mea, dar oare acesta era un motiv suficient ca să nu fac nimic? În ultimele luni fusesem ca o umbră a lui Xingyin cea de dinainte, pustiită de durere și de milă de sine. Era adevărat că nu aveam nicio putere, niciun prieten și nicio rudă care să mă ajute. Dar *nu* eram neputincioasă, nu fusesem astfel nici când soldații aceia ne fugăriseră pe mine și pe Ping'er. Atunci am preferat să-mi asum un risc nebun decât să aștept să fiu capturată, ceea ce s-ar fi întâmplat în mod sigur. Așadar, de ce să nu fac la fel aici? Unde îmi găsisem refugiu cu prețul demnității și al viselor? Poate că nu aveam să-mi aflu scăparea în viitorul apropiat, dar, cu puțin efort, cu pași mici, aveam șanse să-mi găsesc drumul, care poate că în cele din urmă m-ar fi dus acasă.

M-a cuprins un sentiment amețitor de ușurare, neașteptat, dar binevenit. Îi eram recunoscătoare acestui bărbat cu apucături ciudate – când jignitor, când binevoitor și amabil. Bineînțeles, încă mă aflam într-o situație cumplită, dar spiritul meu, deși rănit, nu fusese înfrânt. Poate că doar avusesem nevoie ca cineva să mă privească din nou ca pe o persoană adevărată. Ca cineva să mă vadă *pe mine însămi*. Să mi se amintească faptul că viața mă aștepta și dincolo de Conacul Lotusului de Aur, doar de aș fi reușit să mă smulg din ciclul acesta al suferinței, despre care ajunsesem să cred, fără a-mi da seama, că ar fi fost singura cale posibilă de înaintare.

— Aș pleca și mâine, dar nu am unde să merg, am bolmojit însuflețită.

— Dar familia? Prietenii? Ei nu te pot ajuta?

Mi-a încremenit fața. Le pierdusem pe mama și pe Ping'er.

— Nu am pe nimeni.

— Părinții tău au... murit? a întrebat el șovăitor.

La gândul acesta m-am cutremurat, regretând că adusesem vorba despre mama. Muritorii considerau că aducea ghinion până și să vorbești cu voce tare despre asemenea lucruri. Prea multe temeri îmi umbreau încă inima, legate de prea multe deznodăminte nefericite.

I s-a îmblânzit chipul.

— Îmi pare rău, a spus el cu blândețe, luându-mi tăcerea drept răspuns.

Vinovăția îmi îngreuna limba. Nu voiam să-l mint, dar nici nu puteam să-i spun adevărul. Însă mai rău era să-i accept compasiunea, la care nu aveam niciun drept. Am deschis gura ca să-l corectez, să rostesc cuvintele care i-ar fi risipit compătimirea și l-ar fi transformat din nou într-un străin indiferent – dar zgomotul de pași mi-a tăiat vorba.

Era domnișoara Meiling, se apropia cu pași mari, acompaniați de brocartul foșnitor al veșmintelor. Am sărit în picioare, încercând să-mi stăpânesc groaza bineștiută care m-a cuprins. Aerul a tremurat sub dogoarea aurii ei și a mâniei pe care o răspândea în valuri. Îi învățasem stadiile iritării și, judecând după petele stacojii care-i punctau obrajii, mi-am dat seama că era de-a dreptul furioasă.

— Xingyin! Cât îți ia să cureți o pată mică?

Auzindu-i tonul ascuțit, am tresărit și am simțit că mi se tensionează spatele. Nicio scuză nu mi-a apărut pe limbă și nici nu am coborât privirea.

Tăcerea mea a părut s-o enerveze și mai tare.

— Cum îndrăznești să stai degeaba, să pierzi vremea pălăvrăgind cu străinii?

I-a aruncat o privire usturătoare noii mele cunoștințe, dar atunci s-a întâmplat ceva ciudat și minunat. Culoarea i s-a scurs de pe chip și un icnet i-a scăpat dintre buze. A căzut în genunchi și și-a împreunat mâinile, apoi le-a întins în față, îndoindu-se de mijloc și făcând o plecăciune formală la picioarele tânărului care se ridicase și care acum stătea lângă mine.

— Domnișoara Meiling o salută pe Înălțimea Sa, prințul moștenitor Liwei.

Vocea i-a devenit dulce ca mierea.

— Dacă am fi știut că ne veți onora cu prezența voastră, v-am fi pregătit o primire pe măsură.

I-aș fi urmat exemplul și m-aș fi lăsat în genunchi, dar n-am putut decât să mă holbez la el uluită. De ce nu-mi spusese cine era? *Nici nu minţise,* am observat eu. Dispăruse tânărul binevoitor căruia îi făcusem mărturisiri; în locul lui apăruse un domnitor, sigur pe puterea sa. Și-a împreunat mâinile la spate, privind cu o expresie plictisită. Dacă l-aș fi văzut sub acest chip și înainte, poate că aș fi fugit.

I-a încuviințat din cap domnișoarei Meiling într-o manieră formală și rece.

— Domnișoară Meiling, ce a făcut slujnica aceasta pentru a merita reproșuri atât de aspre?

Tânăra stăpână și-a înmuiat umerii, oftând încet. Cât de fragilă și de frumoasă părea acum, ca un trandafir curățat de spini.

— Înălțimea Voastră, mereu m-am purtat cu slujitorii mei ca și când mi-ar fi fost rude. Adineauri ați fost martor la o scăpare de moment, provocată de jignirile repetate ale acestei slujnice.

Un zgomot răgușit mi-a scăpat din gât, pe care l-am înăbușit imediat. Expresia prințului Liwei era indescifrabilă. Oare o credea? Și de ce mă amăra gândul acesta?

— Cum v-a jignit?

Vorbea pe un ton amabil, dar nu i-a permis domnișoarei Meiling să se ridice.

— Mi-a murdărit mantia preferată și a mințit pentru a scăpa de pedeapsă.

— Nu am mințit! am țipat eu, uitând de bunele maniere.

Prințul Liwei s-a îndreptat de spate discret. Regreta că se amestecase în disputa asta trivială? Așa treceau zilele la Conacul Lotusului de Aur; ca un șir nesfârșit de meschinării care mă rodeau și mă istoveau. Până aici, am hotărât eu. Întâlnirea cu prințul – oricât de inexplicabilă ar fi fost – îmi amintise că nu era nevoie să pășesc umil pe calea ce mi se întindea la picioare. Aveam să caut și să mă folosesc de toate avantajele posibile, până și de poziția lui din prezent.

— Ați văzut-o când v-a murdărit mantia? a întrebat-o pe domnișoara Meiling.

Tânăra stăpână a ezitat.

— Nu, am aflat de la...

Prințul a ridicat mâna, tăindu-i vorba.

— Domnișoară Meiling, se pare că vă grăbiți să aruncați vina, fără a cerceta problema îndeaproape.

A luat mantia de la mine și s-a uitat la pată, pe care, cu toate eforturile mele, nu reușisem s-o diminuez. Aerul s-a încălzit în clipa în care o lumină aurie i-a curs din palmă în mătase. Pata a dispărut și mantia s-a uscat ca și când nici n-ar fi fost udă.

Magia lui era puternică! Și i se revărsa atât de ușor din ființă. Cât de mult mi-aș fi dorit să pot face și eu la fel! Rafala care izbucnise pentru a o salva pe Ping'er era un vis îndepărtat. Dacă într-adevăr eu o stârnisem, nu aveam idee cum să o fac din nou. Când închideam ochii, încă mai zăream licăririle îmbietoare dinăuntrul meu, dar acestea fugeau de mine îndată ce dădeam să le apuc. Făceam aceste încercări fără

prea multă tragere de inimă – vederea lor mă umplea de frică și de regrete. Dacă nu aș fi atras atenția împărătesei, aș fi fost acasă și acum. Poate că, în cele din urmă, Ping'er m-ar fi învățat să-mi folosesc puterile. M-am întrebat cu amar: ce valoare avea magia neinstruită? Și aș fi avut puține șanse de progres aici.

La Conacul Lotusului de Aur, numai cei mai apreciați slujitori erau învățați să-și concentreze magia pentru a împlini sarcini rudimentare, ca să-i ajute la lucru. Gărzile erau instruite să folosească vrăji de atac și de apărare, cum ar fi să creeze scuturi protectoare sau să lanseze săgeți de foc sau de gheață. Pe când noi, ceilalți, trebuia să muncim ca muritorii. Într-adevăr, mai toate celelalte slugi aveau forțe vitale slabe, puțin probabil a se dezvolta suficient de mult pentru a se înălța în ierarhia nemuritorilor.

Poate că același lucru s-ar fi putut spune și despre mine, dar, în adâncul inimii, eram de altă părere. Puterile mele atrăseseră atenția Regatului Celest. Îmi aduseseră căderea, dar poate că aș fi putut să le transform într-un avantaj – doar de aș fi găsit pe cineva dispus să mă antreneze.

Prințul Liwei a înmânat mantia impecabilă domnișoarei Meiling.

— Sunt convins că nu va mai fi nevoie să certați pe nimeni.

Vocea i s-a înăsprit.

— Orice înalt slujitor al casei voastre sau poate chiar dumneavoastră ați fi putut să remediați situația fără să apelați la asemenea măsuri. Un asemenea comportament, întâlnit la o persoană atât de privilegiată, nu vă pune într-o lumină bună.

Două pete roșii s-au aprins pe obrajii domnișoarei Meiling. O parte meschină a ființei mele s-a bucurat văzând că o certa, dar oare ce avea să se întâmple după plecarea prințului? Când a răsunat o voce nouă, a tatălui domnișoarei Meiling, neliniștea mea a devenit de trei ori mai dureroasă.

— Înălțimea Voastră.

A venit în grabă, probabil înștiințat despre sosirea prințului moștenitor de către un slujitor vigilent. Lăsându-se în genunchi, a făcut o reverență formală, atingând pământul cu fruntea.

— Dacă fiica mea sau slujnica aceasta v-a ofensat, vă implor iertarea.

— Sunt dezamăgit de atitudinea domnișoarei Meiling față de slujitorii casei sale, a spus prințul. Un asemenea comportament nu își are locul la curtea mea. La întoarcere, am de gând să retrag invitația prezentată casei voastre pentru alegerea tovarășei mele.

Mi-am înăbușit icnetul. Aproape numai despre asta vorbea domnișoara Meiling de când fusese aleasă drept candidată. Prințul moștenitor pusese la cale competiția aceasta pentru a-și alege o tovarășă de studiu, care să învețe alături de el. Oare la asta se referea slăbirea legăturilor care-l constrângeau, despre care-mi vorbise? Oare se plictisise de prietenii săi de la palat? Se zvonea că prințul dorise să ofere această șansă tuturor din regat, dar că unii i se împotriviseră. Acum toate candidatele trebuiau să fie sponsorizate de casele nobile, care imediat își propuseseră propriile rude.

Tatăl domnișoarei Meiling s-a făcut alb la față. Ar fi fost o umilire grea ca fata lui să fie ștearsă de pe listă și lumea ar fi bârfit la nesfârșit despre neajunsurile care ar fi adus-o în situația asta.

— Vă rog să o iertați, Înălțimea Voastră, a implorat el. Fiica mea v-ar împodobi curtea ca o floare de preț, dacă ar avea privilegiul de a i se alătura.

O idee îndrăzneață mi-a venit în minte. Chiar de-a dreptul nerușinată, dar poate că niciodată nu aveam să mai întâlnesc o asemenea ocazie. Să nu mai fiu la mila unei stăpâne

capricioase, să studiez alături de prințul Liwei, să învăț să-mi mânuiesc puterile... gura mi s-a uscat la gândul acesta. Poate că astfel aș fi putut s-o ajut pe mama.

Am căzut în genunchi, făcând o plecăciune stângace.

— Înălțimea Voastră, vă rog să nu retrageți invitația domnișoarei Meiling. Dar...

Cuvintele mi s-au blocat în gât ca un os de pește înfipt bine.

Prințul a așteptat și răbdarea lui mi-a liniștit nervii împrăștiați. Limba mi-a alunecat pe buze și mi-am făcut curaj ca să spun:

— Vreau să particip și eu.

Domnișoara Meiling și tatăl ei s-au întors pe loc, holbând ochii la mine. Pentru ei eram un nimic, o creatură nevrednică de o asemenea onoare. Îmi venea să mă ascund în pământ, nefiind obișnuită să mă pun astfel în evidență – dar numai părerea prințului Liwei avea greutate.

Acesta a clipit, aparent luat pe nepregătite pentru întâia oară de când îl întâlnisem:

— De ce?

A lungit cuvintele.

Tatăl domnișoarei Meiling sperase să strângă legăturile cu familia regală. Se punea chiar și problema ca fata lui să câștige afecțiunea prințului. Pe mine nu mă interesau toate acestea. Mi-a trecut prin gând să-l măgulesc, dar am decis să-i vorbesc din inimă.

— Înălțimea Voastră, ar fi o onoare să vă țin companie, dar nu pentru aceasta îmi doresc să particip...

Prințul și-a lovit bărbia ușor, cu buzele tremurătoare.

— *Nu* vrei să-mi ții companie?

— Nu, Înălțimea Voastră. Adică da! Ba da, vreau să vă țin companie, m-am bâlbâit eu. Dar, mai mult decât orice, vreau să *învăț* alături de Înălțimea Voastră, să fiu instruită de cei mai de seamă maeștri ai regatului.

Mi-am blestemat cuvintele neîndemânatice în tăcere. *Va refuza,* am gândit eu disperată. Dar ar fi fost și mai rău dacă *nu* aș fi încercat.

Prințul a încremenit, părând să-mi cântărească răspunsul. În cele din urmă, s-a adresat tatălui domnișoarei Meiling:

— Îi voi permite fiicei voastre să-și păstreze locul, dar cu o condiție: să sponsorizați și participarea acestei slujnice.

Speranța a zburat prin mine ca un zmeu înălțat de vânt.

— Înălțimea Voastră, e o simplă slujnică! a protestat tatăl domnișoarei Meiling.

— Nu ne definește munca pe care o îndeplinim.

Prințul Liwei mi-a repetat cuvintele de mai devreme, cu o privire neobișnuit de severă pentru vârsta sa fragedă.

— Le veți sponsoriza pe amândouă sau pe niciuna.

— Așa voi face, Înălțimea Voastră.

Tatăl domnișoarei Meiling a făcut o plecăciune, moment în care prințul Liwei a plecat, dispărând în pădurea de bambus.

O tăcere încordată s-a lăsat în urma lui. Am adunat lucrurile de pe jos, vrând să dispar cât mai repede, dar tatăl domnișoarei Meiling mi-a făcut semn să mă apropii.

— De unde îl cunoști pe prințul moștenitor? a întrebat el poruncitor.

— Astăzi l-am întâlnit, am răspuns eu sincer.

A mijit ochii la mine, netezindu-și barba.

— De ce îl preocupă bunăstarea ta atât de mult? s-a întrebat el cu voce tare, neobservând nimic în înfățișarea mea care să fi meritat protecția prințului moștenitor.

Preț de o clipă, am zărit cu colțul ochiului fața domnișoarei Meiling, încă roșie de furie și de rușine. Nedorind să-i pun sare pe răni, mi-am ales cuvintele cu grijă.

— A văzut că plângeam și cred că i s-a făcut milă de mine.

În clipa aceea mi-am dat seama că probabil acesta chiar era adevărul.

A încuviințat din cap, făcându-mi semn să plec, cu un gest scurt al mâinii. Îi era ușor să înțeleagă că stârneam milă.

Am făcut o plecăciune și am plecat, pășind mai ușor decât o pană plutitoare. Nu eram atât de proastă încât să-mi fac iluzii; aș fi avut nevoie de un miracol ca să câștig. Dar chiar și numai încercarea de a profita de această ocazie îmi oferea o satisfacție profundă. Chiar dacă aș fi pierdut. Chiar dacă aș fi fost alungată de la Conacul Lotusului de Aur. Fărâma aceasta de speranță era ca o boare de aer curat care pătrunsese în existența mea îmbâcsită. Îmboldită de o hotărâre nouă, m-am întors cu fruntea ceva mai înălțată. Nu mai eram o copilă dispusă să plutească în voia curentului – la nevoie, aveam să mă împotrivesc apelor. Și dacă, prin vreo întorsătură de situație miraculos de norocoasă, aș fi câștigat, nu aș mai fi fost neputincioasă niciodată.

4

Cu mintea bântuită de închipuiri ale eșecului, somnul nu mi-a oferit nicio odihnă. Am azvârlit cuvertura și m-am ridicat din pat ca să mă pregătesc. Toate candidatele primiseră veșminte și câte o tablă din lemn de santal, gravate cu numele noastre. Am îmbrăcat roba de mătase de culoarea caiselor, apoi am legat centura de brocart galben în jurul taliei. După aceea, o mantie diafană, de nuanțele schimbătoare ale zorilor. Mânecile lungi îmi mângâiau încheieturile mâinilor și fusta îmi cobora până la glezne. Am plimbat degetele pe materialul ușor și moale, cu fire discret sclipitoare. Nu mai purtasem mătăsuri atât de fine de când plecasem de acasă. Neavând priceperea să-mi aranjez coafuri elaborate, l-am strâns într-o coadă pe care am lăsat-o pe spate.

Am luat tabla de lemn și am legat-o de brâu, pipăind caracterele gravate ale numelui meu:

星银

Stea de argint, însoțitoarea constantă a lunii. *Mamă,* am gândit eu, *astăzi te voi face mândră.* M-am dus la uși, nerăbdătoare să scap de privirile reci ale celorlalte fete, care abia se ridicau din pat.

— Să nu te obișnuiești cu Palatul de Jad. Te vei întoarce în curând! mi-a strigat Jiayi în batjocură.

M-am oprit la ieșire, fără să mă întorc.

— Îți mulțumesc pentru urările binevoitoare, Jiayi, am spus eu, pe un ton cât mai plăcut. Mă voi întoarce numai ca să-mi fac bagajele. Între timp, te rog să fii mai atentă cu hainele domnișoarei Meiling. Pentru binele tău, ai grijă să le ții departe de piatra de tuș.

Am plecat cu spatele drept – bucuroasă, totuși, că nu putea să-mi vadă chipul. În ciuda cuvintelor mele îndrăznețe, o parte din mine era convinsă că previziunea ei răutăcioasă avea să se adeverească. Cu toate acestea, după întâmplarea de pe malul râului, nu mă mai mulțumeam să mă prefac indiferentă și să-mi strunesc limba atunci când eram insultată.

Părăsind conacul, mi-am dat seama că nu știam drumul spre Palatul de Jad. Chiar dacă m-aș fi încumetat s-o întreb pe domnișoara Meiling, nu m-ar fi ajutat sub niciun chip. Am ridicat capul, cercetând cerul. Palatul de Jad plutea pe nori deasupra regatului. Nu avea să-mi fie greu să-l găsesc.

În trecut, când mai părăsisem conacul, nu avusesem timp să zăbovesc. Peste tot, în jur, se întindeau moșiile magnifice ale celor mai puternici nemuritori ai ținutului. Unele erau construite din lemn de preț, cu acoperișuri din țiglă smălțuită, dispuse în trepte multiple, pe când altele erau făcute din piatră șlefuită, cu acoperișuri răsfrânte, elegante. Copacii și arbuștii păreau niște nestemate, scăldați în nuanțe bogate, de la purpuriu și stacojiu la violet-ametist și verde-smarald. Regatul Celest era ca o grădină în care domnea o primăvară eternă; florile nu se ofileau și frunzele nu se îngălbeneau. Astăzi pământul era de un albastru sclipitor, oglindind bolta senină de deasupra, ca și când pământul și cerul s-ar fi contopit.

Scara de marmură alb-imaculat care ducea la palat dispărea între nori. Urcând treptele cu mâna pe balustradă, privirea mi-a fost atrasă de sculpturile complicate ale baluștrilor,

ce întruchipau păsări Phoenix. Ajungând în vârf, am încremenit înaintea peisajului. Coloane de chihlimbar susțineau un acoperiș magnific în trei trepte, făcut din jad verde ca iarba. Dragoni de aur ocupau toate colțurile, cu perle strălucitoare între fălci – cu înfățișări atât de veridice, încât aproape că simțeam vântul suflându-le prin coamă. În pereții de piatră albă erau presărate cristale care scânteiau ca stelele pe fondul unui ocean de nori. De o parte și de alta a intrării erau dispuse arzătoare de tămâie din bronz, incrustate cu pietre prețioase, din care se înălțau rotocoale de fum parfumat.

Deasupra porții atârna o placă uriașă din lapislazuli, gravată cu următoarele caractere aurii:

玉宇天宮
PALATUL DE JAD AL CERURILOR NEMURITOARE

Slujitorul care mă aștepta mi-a făcut semn și l-am urmat prin ușile lăcuite în roșu, străduindu-mă să nu mă uit lung la tavanele pictate cu flori stacojii, portocalii și albastre. Am traversat coridoare întortocheate și grădini de recreere, pavilioane aurii și iazuri pline cu flori de lotus, ca în final să ajungem într-o curte ce forfotea de nemuritori. Am înălțat capul ca să citesc placa de lemn pe care era pictat numele acestui loc:

恒宁苑
CURTEA PĂCII ETERNE

Dar astăzi pacea nu era de găsit la locuința prințului moștenitor. Soarele încă nu se înălțase pe cer, dar aerul fremăta din cauza aurelor nemuritorilor. Toate celelalte candidate se adunaseră deja – cultivate și smulse din sânul celor mai ilustre familii din regat. Toate erau nerăbdătoare să fie plantate

în grădina prințului moștenitor, așa cum, am recunoscut în sinea mea, eram și eu. Deși mă simțeam stingheră ca o buruiană printre orhidee, aceeași senzație pe care o aveam și când mă comparam cu mama.

Pe lângă descendența lor nobilă, celelalte candidate erau fără îndoială inteligente, cultivate și rafinate. *Puternice.* Deși toate eram îmbrăcate în mod asemănător, în părul lor sclipea jad și aur și de brâu aveau legate ornamente cu pietre prețioase. Modele elaborate de mătase le împodobeau papucii, unii dintre ei incrustați cu perle lucitoare. Multe dintre ele s-au uitat la mine intrigate și, când am întâlnit privirea domnișoarei Meiling, aceasta a țuguiat buzele de parcă ar fi mușcat dintr-o prună acră. Mi-a întors spatele râzând forțat și vorbele ei mi-au ajuns la urechi, pentru că nu s-a sinchisit să coboare vocea.

— Fata de acolo, cea care arată ca o țărancă muritoare. A fost slujnica mea.

Domnișoara Meiling a făcut o pauză, așteptând să se domolească exclamațiile uimite, după care a continuat:

— Cea mai neisprăvită din câte am avut vreodată, și proastă, și anostă.

— Cum de a fost selectată? a întrebat un tânăr slab, privind spre mine.

Domnișoara Meiling a strâmbat din nas.

— S-a milogit de prințul Liwei și acestuia i s-a făcut milă de ea. Probabil că i-a permis să participe numai pentru că știa că nu va putea să câștige.

Mi-am apucat fusta robei între degete, mototolind mătasea delicată. Voia să mă rănească, poate să-mi zdruncine încrederea în mine. Nu avea idee cât de adânc mă rănea. Dar am refuzat să-i dau satisfacție și dorința de a câștiga mi s-a întețit și mai mult. Presupusa îndrăzneală de a mă înălța deasupra statutului cuvenit pentru a câștiga premiul nu

avea să-mi stârnească niciun regret. În fond, ce-mi păsa de regulile acestea? Nu fusesem educată astfel încât să le venerez titlurile și rangurile și în niciun caz nu aveam de gând să învăț acum – când o victorie mi-ar transforma viața cu totul, nu ar polei doar un viitor și așa luminos, ca în cazul lor.

Un gong a fost lovit și nota lui de aramă a reverberat cu putere, lăsând liniște în urma sa. Slujitorii au pătruns degrabă în curte, eliberând calea spre podiumul dinaintea pavilionului în care erau orânduite treisprezece mese. Un număr bizar, datorat probabil alăturării mele târzii. În mulțime a izbucnit o rumoare de șoapte și nemuritorii s-au așezat în genunchi, atingând pământul cu fruntea. Le-am urmat exemplul imediat, moment în care a apărut prințul moștenitor, alături de mama sa și de însoțitorii lor.

— Ridicați-vă!

Sunetul familiar al vocii lui mi-a calmat emoțiile. M-am ridicat și am privit entuziasmată spre podium. Să fi fost același tânăr care-mi curățase de praf agrafa și-mi ascultase mărturisirile îndurerate? Un colier de aur îi sclipea la gât, sub o robă de brocart albastru brodat cu dragoni galbeni. O lumină argintie emana dintre fălcile lor, ca și când ar fi suflat ceață și nori. Zale plate din jad alb îi legau roba în jurul taliei. Avea părul prins într-un nod imaculat în creștetul capului, înconjurat de o coroană de aur incrustată cu un safir mare și rotund. Ce înfățișare grandioasă! Chiar maiestuoasă. Și totuși, era exact așa cum mi-l aminteam, cu expresia îngândurată, cu ochi întunecați și inteligenți.

Privirea mi-a alunecat la roba luminos-vișinie a mamei lui, care-i stătea alături. Phoenicșii de pe veșmintele ei își întindeau capetele grațioase, iar crestele lor aproape că se încâlceau cu șiragul lung de pietre de jad din jurul gâtului. Când am ridicat ochii la chipul ei, mi-a înghețat sângele.

Împărăteasa Celestă.

Cea care o amenințase și o îngrozise pe mama, silindu-mă să fug de acasă. Scântei de furie mi-au topit teama și emoțiile mi s-au războit în inimă. Am strâns pumnii și m-am silit să zâmbesc amabil. Câtă lipsă de minte, să nu fi făcut legătura! Oare îmi amorțise mintea din cauza suferinței și lunilor întregi de nopți nedormite? Instinctele îmi urlau să plec, dar nu puteam să-mi dezvălui identitatea acum. Mai mult, împărăteasa nici nu bănuia cine eram. Mai important, necesitatea situației cântărea mai greu decât frica mea – aveam *nevoie* de oportunitatea asta pentru a putea spera la un viitor împlinit. Chiar dacă astfel aș fi ajuns mai aproape de cei de care îmi era groază. De cei pe care îi detestam. Am relaxat mâinile încet, lăsându-le să-mi atârne în lături.

Prințul Liwei a făcut un semn cu capul și intendentul-șef a anunțat:

— La primele două probe vor participa toate candidatele. Numai câștigătoarele vor trece la a treia și ultima probă. Înălțimea Sa a hotărât că magia nu este permisă; acestea sunt probe de instruire, învățătură și abilitate, pe care le stimează cel mai mult.

A făcut o pauză.

— Prima probă constă în arta pregătirii ceaiului.

Am răsuflat și încordarea m-a mai părăsit. O parte din mine se temuse că mi se va da o sarcină imposibilă și că voi eșua încă de la început. Dar ușurarea mea a fost de scurtă durată, deoarece candidatele au pătruns grăbite în pavilion, ca un vârtej de mătase și brocart. Am fugit la masa care-mi fusese repartizată, încercând să-mi domolesc zvâcnetele inimii. Știam să pregătesc ceai, o făcusem de nenumărate ori – pentru mine, pentru mama mea. Chiar și pentru domnișoara Meiling.

Dar ce erau toate aceste lucruri înșirate înaintea mea? A început să mă doară capul la vederea colecției uluitoare de

obiecte. Mai bine de zece ceainice de dimensiuni diferite, din lut, porțelan și jad. Pe o tavă mare erau înghesuite borcane cu frunze de ceai: rotocoale negre de oolong, perle de iasomie și frunzulițe brun-aurii și verzi. Într-un colț era așezată o grămadă de cărămizi și turte de pu'er presat. Alături de ele se înșirau vase micuțe de porțelan, pline cu flori uscate. Am luat câteva sortimente și le-am dus la nas – amare și amețitoare, parfumate și dulci – aromele m-au zăpăcit și mai tare. Abia am reușit să identific câteva dintre ele; printre acestea se numărau ceaiul Longjing, iasomia și crizantema sălbatică.

Am privit în jur descurajată. Celelalte candidate miroseau tacticos sortimentele de ceai și făceau selecții. Unele au ales mai multe tipuri, poate în ideea că un singur soi ar fi fost prea insipid? Cele mai rapide deja turnau ceaiul în ceașcă, pe când eu nici nu-mi alesesem ingredientele. Luând o turtă parfumată de pu'er, am desprins o bucată mică cu un ac de argint și am pus-o într-un ibric de porțelan. Nu aveam experiență în prepararea acestui sortiment, dar auzisem că frunzele cele mai prețioase erau presate sub aceste forme și lăsate să se matureze ani întregi, chiar decenii. Așteptând să fiarbă apa, am privit din nou în jur – descoperind abia acum că fetele care aleseseră pu'er folosiseră ibrice de lut și că unele aruncaseră prima infuzie. Cuprinsă deodată de îndoieli, am renunțat la prima opțiune și am hotărât să mă limitez la sortimentul pe care-l cunoșteam cel mai bine – ceaiul preferat al mamei: Longjing, ceaiul Fântânei Dragonului. Aburii au ieșit șuierând din ibricul de bronz și imediat am vărsat lichidul clocotitor într-un alt set de servire, încălzindu-l pentru a extrage mai bine aroma frunzelor. Fără o clipă de răgaz, am pus în ceainic un pumn de frunze verzi-luminoase și l-am umplut cu apă fierbinte. Am pus capacul și am așteptat cu nerăbdare să se facă infuzia. Douăzeci de secunde. Niciun moment în plus, pentru că mi se termina timpul.

Am turnat ceaiul într-o ceașcă de porțelan, un lichid tulbure și brun. Mi s-a strâns stomacul când am ridicat capacul și am inspectat resturile. *Neglijentă*, m-am blestemat singură. Din cauza grabei, pusesem ceaiul Longjing în același ibric în care pusesem pu'erul. În privința amestecării ceaiurilor fusesem avertizată să fiu atentă la temperatura apei și la proporții, pentru a echilibra aromele, fie că erau delicate sau puternice. Judecând după mirosul greoi și amar care emana din ibric, am înțeles că greșisem totul.

Cineva și-a dres glasul – intendentul-șef, care-mi făcea nerăbdător semn să mă apropii. Eram singura care nu-și servise ceaiul și nu mai aveam timp să prepar altă porție. Am dus tava prințului Liwei cu mâinile încordate. Pas cu pas, visul meu măreț de a mă distinge în locul acesta se pierdea tot mai departe în hău. Mai rău, dacă Înălțimea Sa avea să scuipe ceaiul? Împărăteasa s-ar fi înfuriat, poate că aș fi fost eliminată imediat din competiție – socotită tot atât de nevrednică și de netrebnică precum mă credeau cei din jur.

Când am așezat tava înaintea prințului Liwei, acesta m-a recunoscut și ochii i s-au luminat călduros, alunecând la plăcuța de lemn de santal de la brâul meu, care-mi purta numele. Fără ezitare, a dus ceașca la gură și a sorbit îndelung. Pentru că stăteam în fața lui, numai eu i-am observat încrețirea discretă a frunții și tresărirea buzelor. Înfățișarea i-a revenit la normal într-o clipă, dar mi s-a strâns inima. Îmi erau greu să cred că fusese o expresie de plăcere. Totuși, spre uimirea mea, prințul Liwei a ridicat ceașca în aer.

— Acesta. Nu am mai băut niciodată un amestec atât de insolit.

A făcut semn unui însoțitor, care mi-a însemnat numele.

Împărăteasa Celestă s-a aplecat în față.

— Liwei, ești sigur? Are o culoare atât de neobișnuită. Dă-mi voie să gust și eu.

Un fior mi-a alunecat pe șira spinării. Cât de bine îmi aminteam vocea ei, melodioasă, dar tăioasă.

Prințul Liwei i-a întins ceașca, dar atunci i-a alunecat dintre degete și s-a izbit zgomotos de pământ. Porțelanul s-a sfărâmat și băutura întunecată a băltit pe pardoseala de piatră, resturile creației mele nefericite. O mulțime de slujitori s-au repezit ca să curețe murdăria, dar împărăteasa i-a ignorat, fixându-mă cu o privire mânioasă, de parcă eu aș fi scăpat ceașca.

Când intendentul-șef m-a declarat câștigătoarea primei probe, m-am înmuiat de ușurare și șușotelile uluite nu au reușit să mă jignească. Pentru că, în ciuda cuvintelor prințului Liwei, mă îndoiam că ceaiul meu merita o asemenea onoare. Și totuși, din motive necunoscute, câștigasem un avantaj în competiție și asta era tot ce conta.

În fața pavilionului a fost descoperită o pictură cu copaci de osmanthus înfloriți, pentru a doua probă. Mulțimea a oftat de admirație și ni s-a cerut să compunem câte un distih inspirat de peisajul picturii. Mi-am stăpânit mormăiturile. De mult timp nu mai ținusem în mână o pensulă, darămite să compun vreo poezie. Am încercat să născocesc cuvinte elegante și expresii elevate, dar mintea mi-a rămas la fel de goală precum hârtia neatinsă din fața mea. Am închis ochii și mirosul cernelii a devenit mai pregnant în întuneric – greoi, cu o notă discretă de plante medicinale. Aproape că reușeam să mă închipui la mine acasă, să simt din nou aerul răcoros care pătrundea pe fereastră și să aud foșnetul colilor subțiri de pe biroul meu de lemn.

Se întâmplase cu ani în urmă, când mama începuse să mă învețe să scriu. Mi-am amintit cum îmi răsunau în urechi oftaturile ei. Cu toate că avea răbdare cu mine, eram o elevă dificilă, mai ales în privința subiectelor care nu mă interesau.

— Xingyin, ține pensula mai strâns, m-a dojenit ea pentru a zecea oară. Cu degetul mare pe o parte și cu arătătorul

și degetul mijlociu pe cealaltă. Ține-o dreaptă, n-o lăsa să se încline.

Abia după ce a fost mulțumită de poziția pensulei mi-a dat voie să-i cobor perii aspri și sidefii în cerneala lucioasă. Când am început s-o învârt cu mai multă putere pe piatra de tuș, m-a avertizat:

— Nu prea mult. Altfel vei trasa linii neglijente și cerneala se va scurge.

Mi-am imaginat caracterele elegante pe care aveam să le scriu, dar în curând entuziasmul mi-a pierit, după ce am trasat iar și iar aceeași linie stângace.

— Ce rost are să învăț asta? am întrebat eu, pierzându-mi răbdarea. Doar n-o să mă fac scrib sau învățat.

Atunci mi-a luat pensula și a desenat caracterul 永 cu mișcări uniforme și precise: „veșnic", un cuvânt compus din opt mișcări de pensulă, care formau toate caracterele.

— Nu vei evolua niciodată dacă vei face doar lucrurile la care te pricepi, mi-a spus ea. Cele mai dificile provocări sunt adesea și cele mai valoroase.

Părăsind refugiul amintirilor fără tragere de inimă, am deschis ochii încet. Celelalte candidate scriau cu un calm frenetic, aplecate asupra hârtiei și concentrându-se din răsputeri. Am privit îndelung la pictură, fără să mă mai gândesc la pretențiile judecătorilor, ci tânjind de dorul mamei, până când m-a cuprins durerea. Ridicând pensula, am scris următoarele rânduri:

花瓣凋零, 芬芳褪尽, 曾映骄阳, 却落泥霜

Petalele florilor se desprind îndurerate, parfumul lor dulce dispare,
Odinioară dezmierdate de soare, acum răpuse de înghețare.

Când mi-a fost citit distihul, câțiva spectatori au încuviințat din cap și au murmurat aprobator. Nu era nici pe departe

cel mai bun, dar m-am bucurat pentru simplul fapt că nu mă făcusem de rușine. Când împărăteasa a ales drept câștigătoare poezia domnișoarei Lianbao, am aplaudat și eu odată cu publicul.

Pictura a fost luată și câțiva slujitori au intrat cu tăvi mari pline cu mâncare, pentru masa de după-amiază. Am pierdut șirul felurilor uluitor de numeroase pe măsură ce mesele erau acoperite cu platourile cu creveți fierți în unt auriu, friptură de porc, carne de pui înăbușită cu mirodenii, supe delicate și legume iscusit aranjate sub formă de flori. Mirosul era minunat, dar am reușit să iau doar câteva îmbucături, pentru că stomacul îmi tresărea agitat. Am lăsat bețișoarele și m-am uitat la domnișoara Lianbao, care își împingea mâncarea în farfurie de colo-colo cu aceeași lipsă de entuziasm. Lumea pălăvrăgea necontenit în jurul nostru, dar eu nu mă gândeam decât la evenimentul ce urma – la ultima probă, la care aveam să participăm numai noi două. Când ni s-au întâlnit privirile, i-am zâmbit șovăitor și, după o clipă de ezitare, mi-a zâmbit și ea.

După ce au fost strânse platourile cu resturile de mâncare, gongul a răsunat din nou. Intendentul-șef a anunțat cu glas tare:

— În cadrul probei finale, domnișoara Lianbao și slujnica Xingyin vor alege fiecare câte un instrument muzical pentru a-și cânta melodia aleasă. Câștigătoarea va fi aleasă de Majestatea sa Celestă și Înălțimea Sa, Împăratul.

Mi-a sărit inima în piept. În sfârșit, ceva la care aveam talent! Mesele fuseseră luate și în locul lor era întinsă o colecție vastă de instrumente. Domnișoara Lianbao a făcut o plecăciune înaintea podiumului, a ales qinul și și-a ocupat locul. A cântat o melodie încântătoare – o compoziție clasică despre frunzele din lumea muritorilor, care-și schimbă culoarea din verdele de jad în roșu-cafeniu –, ciupind corzile cu o dexteri-

tate desăvârșită. Deși îi admiram priceperea, încrederea mi se subția cu fiecare notă perfectă.

A venit rândul meu. Toți s-au întors spre mine și au început să-mi transpire palmele. Le-am șters de fustă, încercând să mă calmez. Nu mai cântasem decât în fața mamei și a lui Ping'er. Un public cât se poate de prietenos, cât se poate de înțelegător. M-am dus în centrul pavilionului cu pași rigizi. Ochii mi-au alunecat peste țitere și lăute, clopoței și tobe, dar nu am găsit niciun fluier. M-am oprit înaintea qinului, singurul instrument de aici cu care eram familiarizată. Dar nu pe acesta îl stăpâneam cel mai bine și domnișoara Lianbao cântase la el mai bine decât aș fi reușit eu vreodată. Alegerea qinului ar fi însemnat alegerea înfrângerii și o viață întreagă petrecută la Conacul Lotusului de Aur nu m-ar fi adus nici cu un pas mai aproape de împlinirea visului meu.

Recunoscătoare pentru faptul că fusta lungă îmi ascundea picioarele tremurânde, am făcut o plecăciune înaintea podiumului.

— Majestatea Voastră Celestă, Înălțimea Voastră. Nu este niciun fluier aici. Îmi permiteți să cânt la instrumentul meu?

Împărăteasa a strâns din buze.

— Regulile nu pot fi încălcate.

A vorbit tăios, pe un ton dezaprobator.

Am plecat fruntea ca să nu-mi observe frica și resentimentele înăbușite.

— Majestatea Voastră Celestă, regulile precizează doar că trebuie să aleg un instrument la care să cânt. Nu precizează de unde trebuie să-l iau.

Cineva a exclamat de uimire. Am ridicat privirea și l-am văzut pe intendentul-șef făcând repede un pas în spate.

Împărăteasa m-a privit furioasă, dând capul pe spate și făcând mărgelele din jurul gâtului să-i zornăie mânios.

— Fată obraznică, cum îndrăznești să mă contrazici?

— Onorabilă mamă, este vina noastră că nu am pus la dispoziție niciun fluier, a intervenit prințul Liwei. Nu văd ce importanță ar avea dacă ar cânta la fluierul ei. Oare instrumentele noastre nu respectă aceleași standarde ca oricare altul?

Împărăteasa s-a aplecat în față și mi-a vorbit cu răceală:

— Fluierul tău va fi inspectat. Dacă vom descoperi vreo vrajă urzită asupra lui, vei fi biciuită până când nu vei mai putea merge, pentru încercarea de a trișa.

— Astăzi nu va fi biciuit nimeni, a spus crispat prințul Liwei, cu unul din pumni strâns în poală.

Fără să răspundă, împărăteasa a făcut semn cuiva din spate.

— Ministre Wu, fă-i inspecția.

Un nemuritor cu ochi bruni și palizi a ieșit din mulțime. Pietrele de chihlimbar de pe pălărie îi sclipeau ca niște picături de aur. El era; ministrul care descoperise schimbarea din energia lunii, care o înștiințase pe împărăteasă și o adusese în căminul meu. Poate că era doar un curtean vigilent, dar la vederea lui mi s-a strâns stomacul. Din cauza șocului suferit la întâlnirea cu împărăteasa, a zilei agitate – nu-mi dădusem seama că și el era aici.

Simțeam ochii împărătesei fixați asupra mea și, sub privirile tuturor, am dezlegat baierele pungii mele cu mișcări stângace. M-aș fi bucurat să creadă că am emoții – mai bine decât să-mi observe furia clocotitoare, care amenința să se reverse. Cum îndrăznea să mă acuze că trișez? Poate că, după mintea ei, cei ca mine nu aveau niciun scrupul. Poate că mă bănuia doar de fapte la care s-ar fi pretat *ea*, am gândit eu cu ură.

Am făcut o plecăciune și am ridicat brațele, prezentând fluierul. O însoțitoare s-a grăbit să mi-l ia și să i-l înmâneze ministrului Wu. Pe chip i se citea un dezinteres plictisit,

foarte diferit de entuziasmul pe care-l arătase la vederea situației dificile a mamei. Oare îl irita evenimentul de astăzi? Îl indispuneau poruncile împărătesei? Cu toate acestea, și-a îndeplinit rolul în mod admirabil, inspectându-mi fluierul cu o atenție meticuloasă. Cât de mult am detestat vederea instrumentului meu prețios – a darului primit de la mama – între degetele lui înmănușate!

În cele din urmă, s-a întors spre împărătească.

— Nu este vrăjit.

Nemulțumirea ei s-a văzut limpede în încuviințarea scurtă.

— Continuă, a poruncit ea.

Când însoțitoarea împărătesei mi-a înapoiat fluierul, am strâns degetele în jurul lui. Am răsuflat îndelung, încercând să-mi destind încordarea din piept, fumegând încă din cauza acuzației ei umilitoare. Închizând ochii, m-am străduit să uit străinii indiferenți din jurul meu, căutând melodia dorită – despre o pasăre care își caută disperată puii răpiți, până când moare înghețată la venirea iernii. O melodie plină de durere, suferință și jale, care să dea glas emoțiilor care-mi vuiau în inimă. Trupul mi-a fost cuprins de nemișcare și am ridicat fluierul, bucurându-mă de atingerea familiară a jadului rece pe buze. Cât de mult îi dusesem dorul. Cântecul a început vesel, cu note jucăușe susurând în aer, înălțându-se limpede și pur. Treptat, melodia s-a amestecat cu incertitudini tăioase și groază, ca în final să se afunde în hăul disperării.

S-a stins și ultima notă. Am coborât fluierul cu mâini tremurătoare. Ping'er îmi lăudase priceperea, dar oare aici avea să fie desconsiderată? Am ridicat ochii și am întâlnit chipul palid și furios al împărătesei – cu siguranță acesta era un semn bun, dar nu am reușit să descifrez expresia ministrului Wu. Cineva a început să bată din palme, i s-au alăturat și alții și zgomotul a năvălit ca un tunet. O bucurie aprigă m-a copleșit la gândul că, indiferent de rezultat, îmi dădusem silința.

Prințul Liwei și împărăteasa s-au sfătuit îndelung. Pentru că prestația mea fusese ultima, rămăsesem așezată înaintea lor și le-am surprins frânturi din conversație.

Împărăteasa s-a străduit din răsputeri să-și înduplece fiul.

— Zestrea domnișoarei Lianbao e impecabilă. E educată, inteligentă, grațioasă și cu simțul muzicii. Cum poți să preferi o biată slujnică în pofida ei? Are o înfățișare atât de comună și semnul acela de pe bărbie e o dovadă clară de temperament coleric.

Mi-am împreunat mâinile în poală, strângând degetele între ele.

— Onorabilă mamă, dacă am alege câștigătoarea numai după zestre, nu ar fi fost nevoie să organizăm evenimentul de astăzi.

Tonul îi era respectuos, dar ferm.

S-au privit unul pe celălalt într-o tăcere apăsătoare. Nu vedeam nicio asemănare între trăsăturile lor, fapt ce m-a bucurat – chipul prințului Liwei era plin de căldură, spre deosebire de unghiurile ascuțite și reci ale chipului împărătesei.

Într-un final, împărăteasa a oftat exasperată.

— O problemă atât de neînsemnată nu merită atenția mea. Mă aștept din partea ta să ni te supui în chestiuni mai importante.

Fără niciun alt cuvânt, s-a ridicat și a părăsit curtea, urmată degrabă de însoțitoare.

Când mi-a fost strigat numele, nu am mai auzit uralele și urările de bine. Inima mi-a fost copleșită de ușurare și totuși încă mă temeam că totul ar fi putut să fie doar un vis. Prin mulțime, privirea mea agitată a căutat-o pe a prințului Liwei. Abia după ce i-am văzut zâmbetul am îndrăznit să sper, precum întâia floare răsărită după o iarnă lungă.

Soarele era coborât pe cer când mi-am făcut bagajele la Conacul Lotusului de Aur. Aș fi putut să plec a doua zi, dar nu exista niciun motiv să mai stau; nu aveam de la cine să-mi iau rămas-bun, de cine să-mi fie dor. În zilele de după competiție, domnișoara Meiling și celelalte slujnice ale ei îmi ocupaseră timpul cu un șir nesfârșit de munci neplăcute și înjositoare. Aș fi vrut să pot spune că răutatea aceasta aluneca de pe mine ca apa de pe ulei, că bucuria din inima mea nu mai lăsa loc pentru amărăciune. Dar nu eram nici atât de generoasă, nici atât de iertătoare. Învățasem că nimic nu-i irita pe tartorii mei mai mult decât indiferența. Astfel, am zâmbit la primirea poruncilor, am făcut plecăciuni și m-am supus, mereu cu gândul la dezamăgirea pe care o vor suferi când voi pleca la palat, fără să mă mai întorc vreodată.

Urcând treptele de marmură albă care duceau la Palatul de Jad, pașii îmi erau mai ușori decât norii ce pluteau deasupra. Spre surprinderea mea, l-am găsit pe intendentul-șef așteptând la intrare. La vederea mea buzele i s-au subțiat dezaprobator sau poate că era nemulțumit că sosisem târziu.

— Majestatea Sa Celestă a poruncit să te instruiesc cu privire la răspunderile tale.

Fără să-mi aștepte răspunsul, a pornit cu pași mari prin ușile lăcuite în roșu, silindu-mă să-l urmez în grabă.

Din cauza neliniștii care mă cuprinsese data trecută, nu-mi mai aminteam decât un amestec tulbure de culori vii și frumusețe delicată. Astăzi, fiind mai calmă, am privit în jur cu atenție, descoperind că Palatul de Jad era de mărimea unui oraș mic și organizat cu o precizie minuțioasă. Soldații erau cantonați în perimetrul exterior, de-a lungul zidurilor palatului, pe când odăile slujitorilor și funcționarilor de palat erau amplasate mai spre interior. Înconjurată de grădini înflorite și de iazuri pline de carpi venea apoi Curtea Exterioară, cuprinzând locuințele musafirilor onorabili și ale unor curteni selecți care nu posedau moșii proprii. Familia regală locuia în Curtea Interioară, ale cărei săli vaste erau grupate în jurul inimii palatului: Vistieria Imperială, Camera Contemplării și Sala Luminii de Răsărit.

Pierdută în labirintul acesta de poteci întortocheate, cu fiecare sală și încăpere având câte un nume propriu și un rol precis, mi-am amintit cu durere de simplitatea căminului meu. Deși pământurile Palatului Luminii Pure erau vaste, nevoile noastre erau fără îndoială mai modeste, din moment ce nu aveam curteni de întreținut, ne pregăteam singure mese simple și în curtea noastră creștea o pădure sălbatică.

În timp ce înaintam, intendentul-șef mi-a vorbit întruna despre regulile de etichetă.

— Trebuie să îngenunchezi când îl saluți pe Înălțimea Sa și de fiecare dată când îți dă porunci. În orice alte împrejurări, înclină-te din brâu când îți vorbește. Întotdeauna trebuie să te adresezi Înălțimii Sale după titlu, niciodată după nume. Dacă vei avea onoarea de a le întâlni pe Majestățile Lor Celeste, îngenunchează și atinge-ți fruntea de pământ până când îți vor încuviința să te ridici. Dacă treci pe lângă cineva de rang mai înalt, oprește-te și fă o plecăciune. Vorbește încet și delicat, îmbracă-te frumos și curat, pe măsura poziției tale...

Inițial am ascultat cu interes, dar în curând atenția mi-a fugit la tavanele și coloanele bogat sculptate care se întindeau de-a lungul coridorului. Phoenicșii poleiți erau împrăștiați printre bujori stacojii și frunze verzi ca de smarald. Poteca traversa o grădină pe care aș fi vrut mult s-o explorez, umbrită de magnolii și meri pădureți.

M-am oprit când am descoperit că-l pierdusem din ochi pe intendentul-șef. Întorcându-mă, l-am văzut la o mică distanță în urma mea, cu brațele încrucișate la piept, în timp ce mă privea cu încruntare și nemulțumire grea.

Am făcut o plecăciune – adâncă. Deși nu cunoșteam nuanțele ierarhiei de la palat, era limpede că intendentul-șef se considera mai înalt în rang decât mine.

— Vă mulțumesc pentru îndrumarea voastră, am intonat cât mai respectuos, întrebându-mă câte reguli îmi scăpaseră și dacă acestea aveau vreo importanță.

Spre ușurarea mea, intendentul și-a desprins brațele și a luat-o iarăși din loc.

— Dacă o tânără nobilă ar fi ajuns să ocupe poziția ta, nu ar fi locuit la palat, ci ar fi sosit în fiecare dimineață pentru a-l întovărăși pe Înălțimea Sa, întorcându-se acasă odată cu lăsarea serii. Dar, considerând situația ta, a trebuit să facem unele modificări.

Asta l-a determinat pe intendentul-șef să ofteze de parcă *el* mi-ar fi făcut vreo concesie supărătoare.

— Având în vedere și beneficiile acestea suplimentare, pe lângă responsabilitățile tale ca tovarășă de studii a prințului Liwei, Majestatea Sa Celestă a poruncit să îl și slujești.

Am ferit privirea pentru a-mi ascunde deruta, conștientă că intendentul mă urmărea atent. Oare eram doar o însoțitoare cu titlu sonor sau o tovarășă dizgrațiată? Nu acesta era premiul pe care-l câștigasem și mă îndoiam că altcineva în

postura mea ar fi avut parte de același tratament – domnișoara Lianbao cu siguranță nu. Oare împărăteasa spera că mă voi simți ofensată și voi refuza? Nu eram atât de neputincioasă. În ciuda umbrei pe care o aruncase asupra realizării mele, nu aveam de gând să-i întorc spatele dintr-un acces de indignare. După ce îi slujisem domnișoarei Meiling, nu mai puteam vedea nicio dificultate în situația de față. Mai mult, preferam să-mi câștig traiul decât să mă simt îndatorată Majestăților Lor Celeste. Poate că această coborâre în rang ar fi trebuit să mă supere mai tare, dar, de dragul prezentei oportunități, aș fi fost în stare, la nevoie, să mătur podelele zi de zi.

— Este o onoare să-i slujesc Înălțimii Sale, am spus eu.

Intendentul-șef a strâns din buze.

— Ți se oferă într-adevăr o onoare. Să nu uiți. În fiecare dimineață te vei trezi înaintea Înălțimii Sale și îl vei ajuta să se îmbrace. Îi vei prepara ceaiul și îi vei comanda mesele. Vei putea lua masa împreună cu Înălțimea Sa, dar atunci îl vei servi înaintea ta. Nu mânca înainte să ia prima îmbucătură. Îl vei însoți la cursuri și la antrenamente, unde vei studia alături de el – punând nevoile lui educaționale înaintea alor tale, bineînțeles.

— Bineînțeles, am repetat eu crispată, înghițind cuvintele mai alese care-mi răsăreau pe limbă.

Din fericire, am pătruns în curând în Curtea Păcii Eterne. Cât de liniștită era, în absența mulțimii de spectatori și a agitației care-mi frământaseră nervii. Arbuști de iasomie, tufe de glicină și caiși se înălțau în grădină, împrăștiind un parfum dulce și delicat. O cascadă se vărsa uruitor într-un iaz plin de carpi galbeni și portocalii. Deasupra lor se înălța pavilionul în care avusese loc competiția de selecție, dar în care acum erau aranjate o masă rotundă de marmură și câteva scăunele.

— Asta e odaia ta.

Intendentul-șef s-a oprit înaintea ușilor închise ale unei clădiri mici.

— Încă ceva, te sfătuiesc să ai mereu o atitudine grijulie și respectuoasă, creând un mediu armonios pentru Înălțimea Sa. Când face baie...

Am inspirat scurt și aerul mi-a șuierat printre buze.

— Trebuie să-l ajut pe Înălțimea Sa să facă baie?

Intendentul s-a îndreptat de spate, aruncându-mi o privire dezaprobatoare.

— Când Înălțimea Sa face baie, profită de acest răgaz și pregătește-i cărțile și materialele pentru a doua zi.

A pronunțat fiecare cuvânt cu o claritate dureroasă, considerându-mă, fără îndoială, o proastă.

Am bolmojit niște mulțumiri, bucuroasă când l-am văzut că a plecat. Împingând ușile în lături, am intrat. Camera era spațioasă și bine mobilată, cu un pat mare, din lemn, cu baldachin de perdele albastru-deschis. Fâșii de mătase pictate erau atârnate de pereți, ilustrând peisaje cu munți cenușiu-violet și chiparoși, fazani și bujori. O fereastră mare dădea în curte și alături era un birou cu teancuri de hârtie, un set de pensule de scris și o piatră de tuș din porțelan. Un lampion de mătase fusese aprins deja și își împrăștia strălucirea în lumina tot mai firavă a zilei. M-am așezat pe pat uluită și m-am pișcat de braț. M-a durut; toate erau adevărate. Întinzându-mă pe spate pe salteaua moale, mi-a venit să râd în gura mare. Liniștea acestui loc, deranjată doar de curgerea ritmică a apei și de vântul ce foșnea printre copaci, mi-a amintit de casă. Și, după ce locuisem alături de oameni care-mi criticaseră fiecare cuvânt și gest, a fost o mare ușurare să fiu din nou singură.

NETULBURATĂ DE COȘMARURILE DIN trecut, am dormit toată noaptea, până când lumina soarelui s-a revărsat prin fereastră. Perdelele fluturau în adierea dimineții ce aducea

parfumul florilor. Mi-am simțit spiritul neobișnuit de ușor – eliberat de teamă, am descoperit eu. Am conștientizat încordarea care-mi împovărase trupul abia acum, după ce dispăruse. Șifonierul era plin cu teancuri de mătase și brocart și am scos o robă albă, pe care mi-am legat-o la brâu cu o curea de satin verde. Fusta delicată era brodată cu fluturi și, când am plimbat degetele peste cusăturile netede ale unei aripi, aceasta a fluturat. O rochie fermecată. Oare aceasta însemna că aveam o forță vitală puternică? Oare aveam să învăț s-o folosesc în curând? Gândul mi-a furnicat pielea.

Părăsind camera, am traversat curtea spre odăile prințului Liwei – clădirea mare aflată față în față cu a mea. Ușile de lemn erau lăcuite roșu-aprins și zăbrelite cu modele de cercuri întrepătrunse cu camelii poleite. Ridicând mâna, am bătut ușor. Pentru că nu am primit niciun răspuns, am bătut mai tare. Așteptând o scurtă vreme, am deschis ușa, de teamă să nu întârzii. Înăuntru lumina era obscură și perdelele de brocart gros erau întinse de-a lungul ferestrelor și în jurul patului din lemn de trandafir din colțul îndepărtat. Probabil că prințul Liwei încă dormea. Inima mea și-a iuțit bătăile când am pășit în cameră și o scândură din podea mi-a scârțâit sub picioare.

— Înălțimea Voastră, am primit poruncă să vă trezesc la ora aceasta.

Vocea mi-a sunat subțire și șovăitoare și limba mi s-a împleticit când i-am pronunțat titlul. Amintindu-mi indicațiile intendentului-șef, m-am lăsat în genunchi și m-am aplecat până când fruntea mi s-a lovit cu stângăcie de podeaua tare.

Tăcerea a fost singurul răspuns. M-am foit, întrebându-mă cum aș fi putut trezi un prinț într-o manieră „respectuoasă". Perdelele patului au foșnit și, după o clipă, au fost trase în lături. Am ridicat capul și i-am întâlnit privirea. Obrajii mi

s-au înfierbântat când mi-am dat seama că purta doar o robă de corp albă.

— Ceai, am bolmojit eu. Doriți ceai, Înălțimea Voastră?

Prințul s-a ridicat într-un cot și a căscat, cu părul căzându-i liber pe umeri.

— De ce stai pe jos? Ridică-te, nu-i nevoie să îngenunchezi. La prima noastră întâlnire n-ai fost nici pe departe atât de respectuoasă.

— Numai pentru că nu știam cine sunteți. N-ar trebui să abordați oamenii pe furiș, fără niciun avertisment și fără procesiune sau... cum obișnuiți voi să faceți. E o mare lipsă de considerație, nu e cinstit și...

Am închis gura prea târziu. Avea talentul să mă îmboldească la vorbe necugetate.

A zâmbit larg, părând neașteptat de mulțumit.

— Mă bucur că persoana pe care am întâlnit-o pe malul râului e încă aici. Păreai diferită adineauri. Erai atât de... deferentă.

Mi-am arătat dinții încleștați, adresându-i mai curând o grimasă decât un zâmbet.

— Doriți ceai, Înălțimea Voastră?

— Ah. Da, te rog.

Dar apoi i-a fulgerat pe chip o expresie ciudată.

— Poți să rogi pe cineva de la bucătărie să-l pregătească? Nu cred că aș putea să mai beau din infuzia ta „insolită".

Indecisă între rușine și imboldul de a râde, m-am dus degrabă la bucătărie, urmând drumul parcurs ieri. O aromă bogată și picantă plutea dinspre oalele clocotitoare cu terci și tigăile în care sfârâiau găluște în formă de semilună. Din neatenție, a fost cât pe ce să mă izbesc de un slujitor care ducea un vas aburit cu supă. S-a strâmbat fioros la mine și a deschis gura, vrând să mă certe, dar cineva m-a apucat de braț și m-a tras deoparte.

Era o fată îmbrăcată cu roba violet purtată de slujnicele de la bucătărie. Avea obrajii rotunzi ca două mere și părul negru împletit în coc.

— Ai face bine să nu-i stai în cale. Se crede mai mare decât ceilalți, pentru că o servește pe împărătească.

Ochii căprui ca două castane i-au fugit la chipul meu.

— Eu sunt Minyi. Ești nou-venită? Cu ce te ocupi? Cui slujești?

Am tăcut, luată pe nepregătite de întrebările ei entuziaste. Dar nu am simțit niciun strop de răutate în ea, doar curiozitate și o atitudine primitoare care mi-a amintit de Ping'er.

— Prințului Liwei, am răspuns eu.

— Ah, deci tu ești cea care a supărat-o pe Majestatea Sa Celestă.

Mi s-a uscat gura și, deodată, mirosul de mâncare mi-a întors stomacul pe dos. Cât de repede se răspândise vestea.

Mi-a atins mâna liniștitor.

— Nu te teme! Majestatea Sa Celestă nu privește cu ochi buni aproape pe nimeni. Așadar, ai nevoie de ceva pentru tine sau pentru Înălțimea Sa?

— Doar de micul dejun. Și de ceai pentru Înălțimea Sa, am spus eu, venindu-mi în fire.

— *Tu* ai vrea ceva? a întrebat ea.

Văzând că privirea îmi alunecă la găluște, mi-a făcut cu ochiul.

— Voi avea grijă să primești o porție deosebit de mare în dimineața asta.

— Îți mulțumesc.

Am făcut o plecăciune, dar m-a ridicat.

— Nu-i nevoie de așa ceva. Ești tovarășa prințului Liwei.

Și-a frecat bărbia îngândurată.

— Poate că eu ar trebui să mă aplec înaintea ta.

— Nu, te rog! am izbucnit eu, după care i-am mulțumit din nou și am plecat.

Reîntoarsă în camera prințului Liwei, l-am ajutat să se îmbrace, ținându-i o robă de brocart albastru precum cerul ca să-și strecoare brațele în mâneci. În talie i-am legat un brâu negru, de care a agățat o podoabă din jad galben cu mătase.

S-a așezat înaintea oglinzii, cu părul negru revărsându-i-se liber pe spate, și mi-a întins un pieptăn de argint.

— Mă ajuți, te rog?

Am ezitat o clipă, după care am întins mâna și l-am luat. Niciodată nu îngrijisem părul altcuiva, doar pe al meu, pe care-l aranjam într-un stil simplu, fără a fi nevoie de vreo pricepere deosebită. La Conacul Lotusului de Aur, sarcina intimă de a o îmbrăca pe domnișoara Meiling îi revenise lui Jiayi. Am plimbat pieptănul prin părul prințului Liwei cu mișcări ritmice, încercând din răsputeri să-mi amintesc stilurile purtate de bărbații de la Conac. Părul îi era mai gros decât al meu, mătăsos și lucios și i se revărsa pe spate ca abanosul lustruit. Întâlnind un nod, am împins pieptănul mai adânc și i-am smuls câteva fire din greșeală.

Prințul a inspirat scurt, întorcându-se spre mine cu o expresie îndurerată.

— Xingyin, te-am ofensat cu ceva?

Pieptănul mi-a căzut din mână și s-a izbit de podea zăngănind. Poate că-i atacasem părul cu mai multă forță decât aș fi vrut.

— Îmi pare rău, Înălțimea Voastră.

Cu degetele sale abile, prințul și-a adunat părul într-un coc îngrijit în creștetul capului, încadrându-l cu o coroniță de argint și fixându-l cu o agrafă din jad sculptat. Întâlnindu-mi privirea în oglindă, a ridicat dintr-o sprânceană.

— Oare? Îți pare suficient de rău încât să mă ajuți cu părul în fiecare dimineață, până când îl aranjezi cum trebuie?

Era o poruncă? Amintindu-mi eticheta, am îngenuncheat în semn de încuviințare, dar prințul s-a aplecat, apucându-mi brațele de sub coate, și m-a ridicat.

— Xingyin, vom petrece fiecare zi împreună. Când suntem doar noi doi, nu e nevoie de o asemenea formalitate. Nu-i nevoie să îngenunchezi sau să faci plecăciuni de fiecare dată când îți vorbesc, altfel vei petrece cea mai mare parte din zi cu capul pe jos. Și spune-mi simplu Liwei. Când ne-am întâlnit, am simțit că nu exista niciun zid între noi. Că puteam vorbi deschis cu tine. Aș vrea să fim prieteni, ai vrea și tu? a întrebat el cu blândețe.

Privirea mi s-a izbit de ochii lui. Ce zâmbet cald avea, ca și când o rază de soare mi-ar fi alunecat în singurătatea sufletului. Nu era deloc așa cum mă așteptasem să fie un prinț, ci mult mai presus. M-am întrebat ce ar fi spus intendentul-șef despre toate acestea. Nu că ar fi avut vreo importanță.

— Da, aș vrea, am răspuns eu.

După micul dejun, am plecat la prima noastră oră de studii. L-am urmat pe prințul Liwei pe coridoare aparent nesfârșite, ieșind într-o grădină mare. Sălcii grațioase înconjurau un lac, cu un pod de lemn roșu arcuit peste apă, spre o insulă mică. Pe aceasta se înălța un singur pavilion cu acoperiș răsfrânt făcut din plăci verzi smălțuite, care se împleteau perfect cu peisajul viu. Am inspirat adânc aerul curat, tentată să zăbovesc puțin, dar Liwei a mers tot înainte, trecând pe sub o boltă circulară de piatră albă, împodobită cu o placă lăcuită pe care scria:

崇明堂
CAMERA CONTEMPLĂRII

Un nume potrivit pentru un loc dedicat studiului, căruia speram să-i aduc cinste. După ce ne-am așezat la o masă

lungă și ne-am scos cărțile, am privit în jur. Pardoseala de marmură cenușie, grinzile de lemn brut și mobilierul modest formau un contrast puternic cu celelalte spații ale opulentului palat. Rafturile erau pline de suluri și pe mesele lipite de pereți erau îngrămădite cărți. Ferestrele înalte, cu zăbrele, dădeau în grădină și aerul răcoros adia în cameră.

A intrat un nemuritor în vârstă. Liwei mi-a șoptit că era cronicarul destinelor muritoare, care avea să ne învețe istoria ținuturilor. Barba albă îi atârna până mai jos de brâu și în mâna ridată ținea un toiag de jad.

Mai văzusem acele riduri pe chipul lui Ping'er, când mă pregătea de culcare în nopțile în care mama zăbovea prea mult pe balcon. Îi atinsesem cu degetele cutele din colțurile ochilor.

— Ping'er, ce sunt astea?

— Însemne ale trecerii anilor, mi-a răspuns ea.

— Ești mai în vârstă decât mama?

M-am mirat, pentru că mama părea atât de gravă și de solemnă.

— Cu o sută de ani, pe puțin. Până la vârsta adultă, viețile noastre urmează un curs asemănător celor ale muritorilor. După aceea, vârsta nu mai are importanță pentru noi. Un nemuritor de o mie de ani poate avea înfățișarea unui tânăr de treizeci. Puterea forței noastre vitale ne hotărăște tinerețea.

M-am ridicat într-un cot, holbând ochii de curiozitate.

— Forța noastră vitală?

— Sursa puterilor noastre, care stabilește de câtă energie dispunem pentru a fi transformată în magie. Eu am cutele acestea pentru că nu sunt atât de puternică, a spus ea.

— Și mamei îi vor apărea? Dar mie? am întrebat eu.

— Vom vedea în timp.

Înainte să pot pune și alte întrebări, Ping'er a părăsit camera în grabă, închizând ușa ferm în urmă.

Amintirea aceasta mi-a înțepat inima. Până la apariția împărătesei, acela fusese primul și singurul moment în care Ping'er îmi vorbise despre magie. Acum știam secretul pe care mi-l ascunsese în seara aceea, cu privire la puterile mele ferecate. Poate că descoperirea m-ar fi tulburat mai mult dacă aș fi făcut-o înainte de vizita împărătesei. Dar mi-am dat seama că nu mai avea importanță acum, după ce furtuna se dezlănțuise și mă luase pe sus. Totuși, nu puteam să nu-mi doresc să fi aflat mai din timp, să fi avut posibilitatea să o previn.

Cronicarul destinelor muritoare a luat o carte, frunzărind paginile.

— Câți ani are? am izbucnit eu către Liwei, privindu-i părul alb ca zăpada.

Cronicarul a ridicat privirea cu o expresie jignită.

— Nu vorbi despre vârstele altora. Este considerată o lipsă de bună maniere peste tot, dar mai ales în Tărâmul Muritorilor.

Mi-a vorbit sever, dar nu neapărat cu răutate, ca și când m-ar fi avertizat că alții s-ar fi putut supăra mai tare decât el.

Mi-am bâiguit scuzele repede. Dar imediat ce cronicarul ne-a întors spatele, Liwei s-a aplecat spre mine și a șoptit:

— Unii nemuritori aleg să nu-și mai întrețină tinerețea.

— Pentru că dorim mai curând să ne întreținem înțelepciunea! a izbucnit cronicarul. Înălțimea Voastră, vă rog să fiți un exemplu mai vrednic pentru tovarășa voastră de studii.

Am încuviințat din cap cu un aer serios, ignorând încruntarea lui Liwei – deși, trebuia să recunosc, eram și eu vinovată pentru reproșul primit. A fost o plăcere să aud și pe altcineva în afară de mine criticându-i comportamentul.

După plecarea cronicarului destinelor muritoare, a venit un tutore care ne-a învățat despre constelații, apoi încă unul care ne-a învățat despre proprietățile medicinale ale plantelor. Mi-a fost greu să stau locului în timpul acestei lecții

lungi, ținută de un nemuritor cu mină gravă, cu bărbia ascuțită și cu un aer pedant. În timp ce privirea îmi aluneca peste ilustrațiile cu flori, care în ochii mei începeau să arate toate la fel, mâna mi-a zburat la gură și mi-am înăbușit un căscat.

Poate pentru că observase cum îmi fugea mintea, profesorul s-a întors deodată spre noi.

— Xingyin, care sunt proprietățile acestei plante?

A lovit pagina din fața mea cu un baston subțire de bambus, vorbind pe un ton tăios.

M-am îndreptat de spate imediat, privind orbește la o ilustrație întruchipând o floare cu aspect banal, de un albastru palid și cu petale ascuțite. Titlul era „crini-steluță". Din păcate, nu apărea nicio altă informație.

— Îmm... am început eu, privind disperată spre Liwei.

Acesta a holbat ochii la mine, după care i-a închis și a înclinat capul într-o parte.

— Somn! am exclamat eu, înțelegând ce voia să-mi comunice.

Profesorul și-a țuguiat buzele.

— Corect. Deși e amară, floarea aceasta sălbatică poate servi drept o puternică substanță narcotică, dacă este consumată odată cu vinul.

— Îți mulțumesc, i-am șoptit lui Liwei.

— Cu plăcere.

Un zâmbet mic i-a jucat pe buze.

Tocmai pusesem deoparte cărțile folosite la ultima oră când un nemuritor aspru la față a venit la noi cu pași mari, cu încălțările păcănind pe pardoseala de marmură. Chipul lui uscățiv era neted, cu excepția unei cute adânci de pe frunte, iar părul negru îi era prins într-un coc în creștetul capului. Armura îi era făcută din bucăți plate dintr-un metal alb strălucitor, mărginite cu aur, legate strâns între ele ca niște solzi pe umeri, pe piept și în jos, până la genunchi. Avea brațele

înveșmântate într-o stofă roșie, strânsă la încheieturi cu brățări groase din aur. Talia îi era legată cu un brâu lat de piele neagră, incrustată cu un disc de jad galben. La șold purta o teacă mare din argint, din capătul căreia se vedea un mâner de abanos. Aura care-i emana tremurător din trup era fermă și puternică precum un stejar bătrân.

Un soldat celest, precum cei de care fugiserăm eu și Ping'er în noaptea aceea. M-a cuprins un fior și am încordat degetele pe masă.

— De ce a venit? S-a întâmplat ceva?

— Generalul Jianyun este cel mai înalt comandant al Armatei Celeste. A venit ca să ne instruiască în arta războiului.

— Înălțimea Voastră.

L-a salutat pe Liwei cu o plecăciune. Când privirea i-a alunecat la mine, cutele de pe frunte i s-au adâncit și mai mult.

— Generale Jianyun, aceasta e Xingyin, a spus Liwei, arătând spre mine.

Am făcut o plecăciune înaintea generalului, dar acesta nu a răspuns. M-am foit sub privirea lui pătrunzătoare, descumpănită de amintirile pe care mi le stârnea prezența lui.

— Te interesează arta războiului?

Auzindu-i tonul incisiv, am încremenit, căutând agitată un răspuns. Nu prea acordasem atenție marilor intrigi ale regatelor implicate în lupta pentru dominație, glorie, putere și fală. Ambițiile mele erau mai umile, mai modeste. Nu voiam decât să învăț să mă apăr și să le protejez pe persoanele iubite.

— Încă nu știu. E prima mea lecție, am răspuns eu.

Văzând cum i se întunecă privirea plină de dezaprobare, am simțit o scânteie sfidătoare aprinzându-mi-se în inimă.

— Vreau să învăț. Dar interesul elevului depinde și de priceperea profesorului.

A făcut ochii mari. Mi-am ținut respirația. Oare avea să mă dea afară de la antrenament? Aș fi meritat-o pentru o asemenea impertinență.

Dar, spre surprinderea mea, generalul Jianyun a zâmbit larg.

— Majestatea Sa Celestă are o părere bună despre tovarășa voastră? l-a întrebat el pe Liwei, prefăcându-se uluit.

— Mama mea nu se amestecă în asemenea probleme, a spus scurt Liwei, deschizând cartea.

Deși generalul a părut uimit, nu a insistat.

La amiază, capul mă durea de la atâta studiu și mâna îmi tremura de la scris. Când ni s-a acordat o pauză pentru masa de prânz, am fugit ușurată la bucătărie. Luând o tavă încărcată cu mâncare, am pornit spre pavilionul de lângă Camera Contemplării. Deasupra intrării era fixată o placă mică pe care erau pictate cu linii de pensulă groase și negre următoarele caractere:

柳歌亭

PAVILIONUL CÂNTECULUI SĂLCIILOR

— Ce nume frumos!

Am aranjat pe masa de marmură peștele înăbușit, păstăile moi de fasole verde și puiul celor opt comori.

— Și foarte potrivit, a răspuns Liwei, ducând degetul la buze.

Nu am înțeles ce voia să spună, dar i-am urmat exemplul și am făcut liniște. O adiere a făcut sălciile să se legene, aplecându-le ramurile în apa limpede. Frunzele lor delicate foșneau între ele și în aer răsunau șoapte suave – un cântec melancolic, dar prețios. Cât de mult îmi amintea de vântul ce suflase printre copacii de osmanthus și de clinchetul podoabelor de jad ale mamei!

— Ți-au plăcut lecțiile? a întrebat Liwei, risipindu-mi reveria.

Mi-a așezat în farfurie câte puțin din toate felurile de mâncare, o încălcare flagrantă a convențiilor.

— Unele mai mult decât altele, am răspuns eu, amintindu-mi lecția plictisitoare despre plante și ierburi. Mai ales cea a generalului Jianyun.

— Mă așteptam să adormi la ora aceea.

— De ce? Oare fetele trebuie doar să picteze, să cânte și să coasă? am întrebat eu, amintindu-mi de lecțiile domnișoarei Meiling și de cele pe care mi le țineuse Ping'er și mie.

— Bineînțeles că nu.

A spus-o pe un ton grav și s-a aplecat spre mine ca și când ar fi vrut să-mi împărtășească vreo povață înțeleaptă.

— Cum rămâne cu harul femeilor de a avea copii?

O lumină jucăușă i-a licărit în ochi.

M-am înecat cu bucata de pui pe care o mestecam, suferind apoi și jignirea de a fi bătută pe spate de către Liwei. Dornică să schimb subiectul, am spus:

— Ei bine, nu știu să pictez și nu cred că ți-ar plăcea dacă aș cânta.

— Ai accepta să-mi coși hainele?

— Doar dacă vrei haine cu găuri în locuri nedorite.

A bătut cu degetele în masă, cu un aer îngândurat.

— Deci nu poți să pictezi, să cânți sau să coși. Dar ai putea să...?

— Nu! am izbucnit eu mai zgomotos decât ar fi trebuit, încercând să astâmpăr fierbințeala care mi s-a întins pe piele.

Liwei a clipit, aruncându-mi o privire nevinovată.

— Voiam doar să te întreb dacă ai putea să-mi cânți din fluier.

Din fluier? În sinea mea, mi-am blestemat gândurile hoinare.

— Ce credeai că-ți cer?

A clătinat din cap, mimând o atitudine dezaprobatoare.

— Asta. Nimic altceva.

M-am agățat de minciună cu disperare.

— Cum altfel ai putea să-ți răscumperi neajunsurile? Se pare că într-adevăr ai foarte multe.

Văzând cum îi tremură buzele, m-am gândit că se distra mult prea bine.

— Tot așa cum le răscumperi și tu pe ale tale, i-am replicat eu.

— Neajunsurile mele?

S-a arătat ofensat. O parte din mine s-a întrebat dacă-i mai vorbise cineva vreodată în felul ăsta.

— Spune-mi unul singur.

— Manierele tale? am propus eu. Aerul tău de superioritate? Obiceiul de a-ți întrerupe profesorii? Faptul că te distrezi spunând asemenea absurdități? Faptul că...

Liwei a ridicat o mână, cu o privire îndurerată.

— *Unul singur* ar fi fost suficient.

Am încercat să păstrez o expresie serioasă, în ciuda veseliei care-mi juca în inimă. Cât de relaxată eram! De luni întregi nu-mi mai simțisem inima atât de ușoară.

— Apoi, din câte înțeleg, cântatul nu se numără printre îndatoririle mele, am adăugat eu.

A luat o bucată lucitoare de pește alb, a căutat-o de oase și mi-a așezat-o în farfurie.

— Nu prea ai bunăvoință.

I-am adresat zâmbetul cel mai dulce cu putință.

— Depinde cum mă rogi.

Liwei a râs, dar apoi și-a dres glasul.

— Îmi cer iertare pentru porunca mamei mele, pentru faptul că ți s-a cerut să-mi și slujești. Nu e nevoie. Pot foarte bine să-mi port de grijă și singur dacă vreau.

— Chiar nu mă deranjează, am spus eu. Vreau să-mi câștig traiul. Și, dacă nu o fac, poate că cineva o va anunța pe Majestatea Sa Celestă.

S-ar fi bucurat de orice pretext, oricât de mic, ca să mă alunge – eram convinsă de asta. În parte, era o ușurare faptul că împărăteasa mă trata fără pic de generozitate, pentru că astfel nu mă îndatora cu nimic. Iar Liwei îmi dădea mai mult sentimentul că-l ajutam, nu că-i slujeam. O diferență mică, dar foarte importantă pentru demnitatea mea.

— Îți mulțumesc, a spus el, ridicându-se în picioare. Acum trebuie să ne grăbim. Ne așteaptă o după-amiază lungă, plină de antrenamente.

Mi-a stârnit curiozitatea.

— Ce antrenamente?

— Lupta cu sabia, trasul cu arcul și artele marțiale. Dacă nu te interesează, pot să cer să ți se îngăduie absența, a propus el, făcând un gest mărinimos cu mâna.

M-am silit să respir adânc, să potolesc entuziasmul care mi-a năvălit în trup așa cum năvălește apa pe versanții munților după ploile torențiale. Lecția generalului Jianyun îmi stimulase apetitul și eram nerăbdătoare să învăț mai multe despre artele care m-ar fi putut ajuta să devin mai puternică. Suficient de puternică încât să pot rezista vânturilor schimbării sau să le pot influența cursul, în loc să cedez înaintea celor mai blânde adieri. Imaginația mea și-a luat zborul nestingherit și m-am închipuit întorcându-mă acasă pentru a rupe vraja care o lega pe mama de lună...

Vocea mi-a tremurat de entuziasm.

— Liwei, îți voi cânta din fluier oricând vei dori – numai să *nu-mi* îngădui absența de la antrenamente.

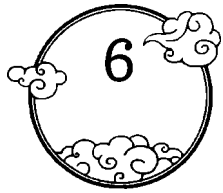

Arbori de camfor înconjurau un câmp ierbos uriaș, aruncându-și umbrele asupra noastră. Peste tot erau soldați îmbrăcați în armuri sclipitoare, albe și aurii. Comandanții strigau ordine trupelor – unii luptau cu săbii, alții cu sulițe cu ciucuri roșii. Pe o platformă de lemn înălțată, șiruri de soldați imitau mișcările unui instructor. Se deplasau grațios și sincronizat ca niște dansatori, dar erau mult mai periculoși, mi-am spus eu, văzând cum o femeie trântește pe spate un soldat. La marginea terenului erau înșirate câteva ținte, unde soldații exersau tragerea cu arcul.

Sub ochii mei, unul a lansat o săgeată care a străpuns aerul și s-a înfipt în centrul țintei. Cuprinsă de admirație, am început să bat din palme până când au ajuns să mă doară.

— Ești ușor de impresionat, mi-a spus Liwei.

— Tu poți să tragi mai bine? i-am cerut eu socoteală.

— Bineînțeles.

Certitudinea tonului m-a surprins. Dar atunci a apărut generalul Jianyun, venind spre noi cu pași mari.

— Înălțimea Voastră, ce doriți să exersați mai întâi?

— Trasul cu arcul, a răspuns Liwei îndată.

La comanda generalului, soldații au eliberat țintele – fiecare fiind pictată cu câte patru inele dispuse în jurul unui centru roșu. Liwei a ales un arc lung și curbat din rastelul de arme. Aparent fără niciun efort, l-a întins cu o săgeată în

coardă și a lansat-o la țintă. Până să clipesc, pe lângă mine a șuierat și o a doua săgeată. Amândouă au străpuns centrul cu bufnete zgomotoase.

M-am holbat la țintă, uluită de precizia și de viteza lui.

— N-ai exagerat.

— Niciodată nu exagerez, a spus el. Vrei să încerci?

Am întins mâinile și imediat le-am tras înapoi, aruncând priviri pe furiș soldaților din jur. Niciodată nu mai ținusem vreo armă în mâini, cu atât mai puțin una care părea să necesite atâta precizie.

Liwei i-a șoptit ceva generalului Jianyun, care a plecat împreună cu ceilalți. Când am rămas singuri, am respirat mai liber. Mi-a dat un arc, mai mic decât cel pe care-l folosise el.

— Din lemn de dud. E potrivit pentru începători, fiind mai ușor, mi-a explicat el.

M-au furnicat degetele când am atins lemnul lăcuit, strângând mâna pe mânerul învelit în mătase. Arcul nu mi-a părut ceva străin, ci parcă l-aș mai fi mânuit de sute de ori. Oare la fel simțise și tatăl meu, cel mai destoinic arcaș din câți trăiseră? Dacă mama n-ar fi băut elixirul, dacă am fi rămas în lumea de dedesubt, poate că m-ar fi învățat să trag ca el – deși mă îndoiam că aș fi reușit să dobor vreun soare, darămite nouă. O durere neputincioasă, fără leac, mi-a chinuit inima. Oricât de mare mi-ar fi fost dorința, familia mea nu s-ar fi putut întregi niciodată.

— Xingyin, ești gata? a strigat Liwei.

Am încuviințat din cap și m-am poziționat în dreptul țintei, la o oarecare distanță, așa cum făcuse și el. Prințul a stat în spatele meu și mi-a îndrumat brațele când am ridicat arcul.

— Respiră adânc, din străfundul pieptului. Când întinzi coarda, folosește-te de puterea întregului trup, nu doar a brațelor.

M-a atins pe umăr și mi-a înălțat cotul drept.

— Ține-le pe aceeași linie.

Mi-am silit brațele să-și mențină poziția, în timp ce coarda îmi rănea degetele.

În sfârșit mulțumit, Liwei a dat înapoi.

— Potrivește-ți săgeata până când vârful se aliniază cu ținta. Când o eliberezi, numai mâna care o ține trebuie să se miște – pe cealaltă strânge-o ferm pe mâner. Și nu te descuraja dacă ratezi. E prima ta încercare.

Ceva mi s-a aprins în adâncul stomacului. Dorința de a trage bine, de a mă ridica la înălțimea renumelui tatei. Chiar dacă numai eu aș fi știut-o. Am mijit ochii la ținta din depărtare. Toate celelalte s-au tulburat ca prin ceață și ținta a strălucit puternic, ca un foc de semnal în întuneric. Ținându-mi respirația și rămânând cât mai nemișcată cu putință, am eliberat săgeata. Aceasta a spintecat aerul și a nimerit ținta în inelul cel mai din afară.

— Am nimerit-o!

Un fior arzător de entuziasm mi-a curs în vene.

Liwei a bătut din palme, înălțând colțurile gurii.

— Ai profesor bun.

— Ha! În curând o să te întrec, m-am lăudat eu, dezinhibată de euforie.

— Vrei să punem pariu? Peste trei luni vom organiza o competiție. Cel care pierde va trebui să se supună dorințelor învingătorului timp de o zi.

— Eu nu trebuie oricum să mă supun dorințelor tale în fiecare zi?

Am reușit cumva s-o spun cu o expresie serioasă.

— Fără scâncet, fără comentarii, fără ezitare, a adăugat el după o clipă de gândire.

— Dar în limitele bunului-simț, am contrat eu, simțind o nouă încredere în mine, datorată arcului.

Și de acum nu mai puteam să dau înapoi; m-ar fi tachinat fără milă.

— De acord.

Zâmbetul i s-a lărgit.

— Ți-e teamă de ce-ți voi porunci să faci?

— Nici pe departe, i-am răspuns cu același zâmbet larg. Îmi va face plăcere să dau ordine Înălțimii Voastre.

— Încă nu ai câștigat, mi-a amintit el, după care s-a dus la soldații care se antrenau cu săbiile.

— Nici tu, am mormăit pentru mine.

Am hotărât să rămân lângă ținte. Mă furnicau degetele, nerăbdătoare să țină arcul din nou – să simtă bucuria intensă din clipa lansării săgeții și satisfacția momentului în care aceasta își lovea ținta. Luând încă una, am potrivit-o în coardă și am tras-o înapoi, încercând să-mi amintesc instrucțiunile lui Liwei.

— N-ar fi trebuit să accepți pariul. Înălțimea Sa are multă precizie, a afirmat cineva din spate.

Mi-am pierdut concentrarea și am tresărit. Săgeata a ocolit ținta de departe.

M-am întors pe loc și am dat cu ochii de un soldat celest care mă urmărea. Era frumoasă, cu pielea brun-deschis și cu o brumă de pistrui pe nas, cu ochii ușor înălțați în colțuri. Strâmba din buzele sale pline, privindu-mi săgeata înfiptă neglijent în pământ.

— Da, categoric n-ar fi trebuit să accepți pariul, a repetat ea.

Să fi fost încă o fată ca Jiayi, care-și ascundea răutatea în dosul unui strat subțire de civilitate? Am încuviințat din cap cu răceală, aproape cu dispreț.

— Îți mulțumesc pentru grijă. Mă voi descurca.

Credeam că va pleca, dar a strâns brațele la piept. Avea de gând să mă privească? Sperând, poate, că mă voi face de râs?

I-am întors spatele, sperând că va pleca. Pregătind încă o săgeată, am eliberat-o. A nimerit ținta, tremurând înfiptă în

inelul cel mai apropiat de centru. Mai curând din noroc, probabil, nu din pricepere, dar nu m-am putut abține să spun:

— Poate că Înălțimea Sa n-ar fi trebuit să accepte.

— Nu-i rău, având în vedere că e a treia încercare.

Complimentul m-a luat pe nepregătite. M-a surprins și mai mult când și-a cuprins pumnul cu mâna cealaltă și a plecat capul.

— Eu sunt Shuxiao.

Mi s-a golit mintea; nu eram obișnuită cu o asemenea amabilitate. La Conacul Lotusului de Aur nimeni nu se purtase atât de politicos cu mine. Pe când aici atenția tuturor se concentra asupra lui Liwei.

Tânăra a înclinat capul într-o parte, descumpănită, poate, de tăcerea stânjenitoare. M-am grăbit să o salut la rândul meu. Îndreptându-mă de spate, m-am străduit din răsputeri să găsesc ceva de spus. Ar fi fost prea plictisitor să vorbim despre vreme. Nu aveam prieteni în comun sau, mai bine spus, eu nu aveam niciun prieten. Și nu puteam s-o întreb despre familie când eu n-aș fi putut vorbi despre a mea.

— Îți place munca de soldat celest? am izbutit s-o întreb în cele din urmă.

— Cui nu i-ar plăcea? a spus ea cu un aer serios. E minunat să ți se dea ordine întruna, să trebuiască să te supui fără crâcnire, să iei bătaie la antrenamente și să te consideri norocoasă dacă supraviețuiești misiunilor.

Am tresărit.

— Sună... groaznic.

— Încă nu ți-am spus partea cea mai bună. Vezi ce trebuie să purtăm?

Și-a împuns armura.

— E mai grea decât pare, dacă e posibil așa ceva. Și, când mergem, zăngănim ca niște oale. Noroc că ne învață să ascundem zgomotul de inamici.

— Atunci de ce te-ai făcut soldat? am întrebat eu, fără să mă pot abține.

A ridicat din umeri.

— Cine n-ar vrea să slujească Împăratului Celest și regatului?

Oare vocea îi tremurase de sinceritate sau de sarcasm? N-am putut să-mi dau seama și am hotărât că lucrul cel mai înțelept era să nu spun nimic, timp în care Shuxiao a ales un arc din rastel.

— Am auzit că înveți alături de Înălțimea Sa. Părinții tăi au funcții la curte?

Am clătinat din cap, dându-mă la o parte ca să-i fac loc, sperând să mă întrebe altceva. Orice altceva.

A ridicat arcul și, privind ținta, și-a potrivit săgeata. A șuierat prin aer, lovind aproape de centru.

— Bună lovitură, am spus eu.

S-a strâmbat.

— Mă omoară arcul; am exersat atât de mult și nici acum nu reușesc să nimeresc centrul. Prefer săbiile. Sau sulițele.

S-a uitat la mine, insistând pe același subiect.

— Ești celestă? Familia ta se trage de aici?

Am privit în față, cu o concentrare prefăcută.

— Familia mea s-a dus.

De data asta mi-a fost mai ușor să mint, deși rușinea m-a chinuit la fel de mult. Nu aveam de ales decât să continui jocul, de vreme ce Liwei credea că părinții mei muriseră.

Shuxiao a tăcut câteva momente, după care a întins mâna și m-a lovit ușor pe umăr.

— Îmi pare rău. Sunt sigură că ar fi fost mândri de tine.

Mi s-a încordat pieptul. Cât de mârșav era să-i pretind compătimirea sub un pretext fals! Și totuși, cu cât jind speram la adevărul cuvintelor ei! Nu puteam să nu mă întreb ce părere ar fi avut mama dacă ar fi știut că slujeam la curtea împăratului care o întemnițase.

— Curtenii tot mormăiau că poziția de tovarășă a prințului Liwei a fost câștigată de o „nimeni" a adăugat ea. După părerea mea, e cel mai mare compliment pe care ți-l pot face. Cum ai reușit?

— Am avut noroc, am spus eu cu o dezinvoltură pe care nu o simțeam, fiind cuprinsă de iritare.

Nu aveam să rămân o „nimeni" la nesfârșit. Într-o bună zi aveau să-mi afle numele și pe cele ale părinților mei.

— Familia ta unde e? am întrebat eu, încercând să îndepărtez de mine firul conversației.

— Suntem celești, dar părinții mei nu slujesc la curte. Tatăl meu susține că e prea periculos. E multă dezbinare și toți se bat pentru favoruri. Tata preferă o existență liniștită.

A strâmbat din nas, adăugând:

— Deși, cu șase copii în casă, căminul nostru nu e liniștit nici pe departe.

— Șase?! am exclamat eu.

— Nu-i nici atât de cumplit, nici atât de minunat pe cât îți imaginezi. Când ne înțelegem bine, surorile și frații mei sunt cei mai buni prieteni din lume. Dar când ne certăm...

S-a cutremurat și pe chip i-a apărut o expresie îngrozită.

— Poate că totuși tatăl tău ar fi trebuit să fugă la Curtea Celestă, i-am spus eu.

Un zâmbet larg i s-a întins pe față.

— Nu l-ar fi lăsat mama.

Ne-am antrenat împreună tot restul după-amiezii. Fiind cel mai mic copil al familiei sale numeroase, Shuxiao fusese înconjurată de tovarăși încă de la naștere. Avea o anumită vitalitate și o manieră degajată care îi apropia pe ceilalți. Mulți soldați au salutat-o sau i-au făcut cu mâna când au trecut pe lângă noi. Unii m-au salutat și pe mine, crezându-ne prietene.

Și, într-adevăr, după ziua aceea, am devenit prietene.

Spre seară aveam bășici pe degete. Mă dureau brațele și spatele. Nu pusesem mâna pe nicio sabie și nu scosesem nicio șoaptă de magie. Cu toate acestea, am părăsit terenul de antrenament nerăbdătoare să mă întorc.

În camera lui Liwei, am aranjat cărțile pentru lecțiile de a doua zi. S-a întors de la baie îmbrăcat doar cu o robă scurtă și albă și cu pantaloni negri largi. Părul lung, încă umed, îi atârna pe spate. Mă așteptam să-mi dea voie să plec, dar s-a așezat la masă și m-a privit cu interes.

— Ce vei cânta?

Rugămintea lui de mai devreme îmi zburase din gând. Eram obosită și membrele mele chinuite tânjeau după somn – dar m-am așezat lângă el și am scos fluierul. O melodie duioasă s-a revărsat în aer, despre deșteptarea primăverii și despre dezghețarea și învierea râurilor.

Încheind, am așezat fluierul.

— E uimitor cum din instrumentul acesta mic reușește să izvorască asemenea muzică.

După o clipă de ezitare, a adăugat:

— Cântecul acesta a fost mai vesel decât cel de dinainte. Să fie o oglindire a stării tale de spirit?

— Da. A fost una dintre cele mai fericite zile din viața mea și ție trebuie să-ți mulțumesc.

Cuvintele mele erau simple, dar sincere. Încă îmi era dor de cămin, de mama și de Ping'er – dar nu mai simțeam că pluteam în lume singură, fără niciun sprijin.

Liwei și-a dres glasul și i s-au înroșit vârfurile urechilor. Ridicându-se în picioare, s-a dus la birou cu pași mari. Alături, pe perete era atârnată o pictură întruchipând o fată. Ochii negri îi străluceau din mijlocul ovalului perfect al chipului. Stătea așezată sub un ciorchine de glicină înflorită, ținând în mâini un gherghef de bambus.

— Cine e? am întrebat eu.

S-a uitat la ea în tăcere preț de o clipă.

— A locuit cândva în curtea vecină. Am vizitat-o adesea în copilărie. A avut răbdare cu mine, chiar și atunci când i-am încâlcit firele broderiei.

Mi l-am închipui pe Liwei în copilărie, fremătând de neastâmpăr.

— Ai spus „cândva". Acum unde e?

O umbră i s-a abătut pe chip.

— Într-o bună zi, m-am dus la curtea ei și am găsit-o părăsită. Slujitorii mi-au spus că se mutase. Nimeni nu a vrut să-mi spună unde plecase.

Aș fi vrut să-i pot alina tristețea. S-a așezat la birou, pe care stătea o tavă cu materiale de pictat: câteva coli de hârtie groasă, o piatră de tuș din jad, mare și violet, și un suport din lemn de santal, de care atârnau pensule din bambus și lemn lăcuit. Am privit curioasă cum ia o pensulă, o coboară în cerneala lucioasă și desenează pe hârtie cu mișcări experte. După câteva minute, mi-a întins coala.

— E pentru tine, a spus el, văzând că nu o iau.

M-am holbat la hârtie. Propriul meu chip mi-a întâlnit ochii, de o asemănare remarcabilă, privind în zare cu degetele pe fluier. Am luat desenul de la el cu mâini tremurătoare.

— Pictezi foarte frumos, am spus eu încet. Dar nu e nevoie s-o faci de fiecare dată când îți cânt. Poate că nu ține de datoria mea, dar nici despre un troc nu e vorba.

— Cum altfel să-mi răscumpăr neajunsurile? a întrebat el cu o expresie serioasă. În fond, am atât de multe.

Am râs, amintindu-mi conversația de mai devreme.

— Atunci voi accepta pictura, dar numai de data asta.

A zâmbit.

— Noapte bună, Xingyin.

M-am ridicat în picioare și i-am urat noapte bună. Închizând ușile în urma mea, l-am văzut pe Liwei aplecat în

continuare asupra biroului, cu pensula în mână. O căldură inexplicabilă mi-a umplut inima și, întorcând spatele clădirii, am privit la cer.

În noaptea senină, lipsită de nori, luna sclipea vie și nestingherită. Am traversat curtea spre odaia mea și strălucirea ei mi-a îndrumat calea cu o lumină mai puternică decât a unui șir de lampioane.

În timp m-am obișnuit cu noua mea viață și zilele au devenit săptămâni. În fiecare dimineață participam la lecții în Camera Contemplării și după-amiaza ne antrenam alături de Armata Celestă. Mi-au fost deschiși ochii cu privire la lumi și cunoștințe noi, dar cel mai mult mă entuziasmau antrenamentele de pe teren. Am învățat să mânuiesc sabia în mod eficient – să tai și să împung, să blochez și să parez –, dar încă nu eram la nivelul lui Liwei. Nerăbdătoare să-l ajung din urmă, am studiat tehnicile de luptă până târziu în noapte, repetând mișcările în liniștea camerei mele până când am ajuns să le execut cu aceeași ușurință cu care apucam bețele de mâncare sau cântam note la fluier.

Uneori mă întrebam: de ce simțeam un asemenea entuziasm când săgețile mele își găseau ținta? Sau când îmi doboram oponentul cu câte o lovitură bine plasată? Oare mă bucuram de puterea recent descoperită pentru că înainte fusesem atât de slabă? Sau poate că imboldul – nevoia aceasta de a câștiga – îmi cursese în vene dintotdeauna?

Ideea de a-mi antrena puterile îmi inspira atât entuziasm, cât și groază. În copilărie mă închipuisem azvârlind cu săgeți de foc și zburând pe cer. Dar, din cauza consecințelor dezastruoase provocate de primul meu contact cu magia, mă gândeam că mai bine ar fi fost să nu mă mai ating de ea niciodată. Liwei ar fi fost permisiv, dar nemuritorii fără magie erau ca

niște tigri fără gheare. Poate am fost noi puternici din punct de vedere fizic, dar nu ne deosebeam de muritori. Ca s-o pot ajuta pe mama, trebuia să-mi accept puterea. Mă speria, dar, în același timp, o parte din mine tânjea după ea.

Instructoarea noastră, doamna profesoară Daoming, era păzitoarea Vistieriei Imperiale și a artefactelor ei fermecate. Părea să poarte mereu doar robe de un cenușiu șters și își lega părul într-un coc strâns, din care se răsfirau ace de argint precum coada porumbeilor rotați. Avea ochi mari, de culoarea migdalelor, și pielea palidă, neatinsă de ridurile pe care le lasă în urmă încruntarea sau zâmbetul.

Nu mă antrenasem deloc în manipularea magiei, pe când Liwei deja înaintase la vrăjile avansate. În primele câteva săptămâni, doamna Daoming nu m-a lăsat decât să meditez – dându-mi indicații din când în când: să țin ochii închiși, mintea goală și spiritul „liniștit ca zorii fără de vânt". La început am abordat aceste exerciții cu entuziasm, așteptând cu nerăbdare descoperirea vreunei puteri ascunse sau obținerea iluminării, dar în curând m-am plictisit să stau pe jos ore în șir, cu picioarele încrucișate. De fiecare dată când doamna Daoming observa la mine până și o încruntare a frunții sau un tremur al piciorului, mă lovea peste brat cu un evantai, strigându-mi instrucțiuni vagi precum: „Nu lăsa nimic să-ți distragă atenția! Concentrează-ți mintea asupra energiei tale! Caută lumina în întuneric!"

Scrâșneam din dinți, chinuită de o frustrare tot mai apăsătoare, înghițindu-mi furia și închipuindu-mi cum Liwei crea săgeți de foc pe când eu zăceam aici, încasând lovituri de evantai.

Pentru mine, meditația era deosebit de exasperantă. La tir, ținta era clară și rezultatele erau instantanee. Știam ce trebuia făcut pentru a progresa și cum să abordez problema. În schimb, meditația era ceva nebulos și misterios. Un drum

cu destinații întortocheate și nesfârșite, pe care puteai hoinări ore întregi ca în final să ajungi de unde plecaseși.

Într-o bună zi, în timp ce mă străduiam să stau cât mai neclintită și să nu ațipesc, o umbră s-a abătut asupra mea. Am ridicat pleoapele numai puțin și înaintea mea am găsit-o pe doamna Daoming.

— Dacă îți faci griji că nu procedezi cum trebuie, atunci nu procedezi cum trebuie, a oftat ea.

Am deschis ochii larg.

— Nu prea mă pricep la toate acestea, am recunoscut eu. Dar, de fapt, cum poate să mă ajute meditația? Nu face decât să-mi provoace somn.

Doamna Daoming a clătinat din cap, așezându-se lângă mine.

— Of, Xingyin! Liniștirea minții e un talent esențial, care merge chiar mai departe decât magia. Ești nerăbdătoare, grăbită și impetuoasă în demersurile tale. Mai mult decât oricine altcineva, trebuie să înveți să-ți dezlegi mintea de emoții. Stăpânește-ți gândurile și privește atent înainte să te repezi înainte. Când ne tulbură emoțiile, ne așteaptă dezastre.

Și-a întins roba peste genunchi.

— În meditație nu există nicio țintă. Nicio judecată. Cheile sunt pacea, comuniunea și întregirea cu tine însăți.

A făcut o pauză.

— Simt că ai multă forță vitală. Dar ți-a fost înăbușită încă din copilărie, fapt pentru care îți găsești magia cu dificultate. Metoda a fost rudimentară și nu ar fi funcționat dacă ai fi fost mai mare și antrenată cum trebuie. Meditația te va ajuta să rupi sigiliul care îți constrânge forța vitală și să-ți eliberezi puterile. Dar numai dacă îi permiți să te ajute.

M-am holbat la doamna Daoming, simțind că-mi vuiește mintea. Mama nu dorise să mi se dezvolte magia. Probabil că ea și Ping'er au făcut ce au putut să-mi ascundă puterile

și să-mi tăinuiască existența. Mi-am mușcat buza cu putere. Mama dorise să-mi ofere o viață liniștită, o viață fericită. După atâtea decenii de durere și de groază, se gândise, probabil, că pacea era cel mai prețios dar pe care mi-l putea oferi. Poate că și eu mi-o dorisem – până când în suflet mi s-a aprins focul acesta de a fi mai mult decât am fost, de a ajunge cât de departe îmi stătea în putință.

Doamna Daoming a continuat:

— Ai un mare potențial. Dar, înainte să-ți poți folosi puterile, trebuie să le înțelegi. Înainte să-ți poți dezlănțui energia, trebuie să înveți s-o stăpânești. Înțeleg că ești talentată la tir. Ai fi putut fi atât de pricepută dacă nu ai fi devenit una cu arcul?

Mi-a atins tâmpla cu blândețe.

— Unele cunoștințe ne pulsează în inimi, dar pe altele le învățăm cu ajutorul trupului și al minții.

Îmi spunea același lucru pe care mi-l spusese și mama, o lecție pe care ar fi trebuit s-o învăț cu mult timp în urmă. Din cauză că unele activități le deprindeam cu ușurință, îmi pierdeam răbdarea cu cele care cereau efort.

Un val de emoții mi-a răbufnit în inimă – rușine pentru comportamentul meu, recunoștință pentru răbdarea ei. M-am ridicat în genunchi și am întins în față mâinile împreunate, făcând o plecăciune adâncă.

— Doamnă Daoming, îmi cer iertare. Am fost nerăbdătoare și plină de resentimente. Arogantă, crezând că știam mai bine. De acum înainte, vă promit că-mi voi da silința să vă urmez instrucțiunile.

Zâmbetul ei i-a insuflat chipului o căldură neașteptată. Era frumoasă, am înțeles eu atunci, dar altfel decât mama. Trebuia să o privești mai atent ca să-i descoperi eleganța mișcărilor, fermitatea posturii și delicatețea trăsăturilor. Avea o

frumusețe mai discretă, dar care lumina tot atât de puternic atunci când o descopereai.

— Mă bucur că spui asta. Începuse să mi se strice evantaiul.

Fără niciun alt cuvânt, s-a ridicat și a plecat.

Mi-am stăvilit râsul, dar, în același timp, mi-am masat brațul instinctiv. Poate că doamna Daoming nu era atât de fioroasă pe cât crezusem. Și poate că nici eu nu eram o elevă atât de slabă pe cât mă temusem.

AM PROGRESAT MAI REPEDE după ce am încetat să mă împotrivesc lecțiilor. Chiar și așa, mi-au trebuit mai multe săptămâni în plus până să mă obișnuiesc cu meditațiile suficient de mult încât să trec la folosirea puterilor după care tânjisem, dar de care îmi și fusese groază de la plecarea de acasă.

După spusele doamnei Daoming, luminițele pe care le vedeam roind înăuntrul meu erau energia mea spirituală. Urzirea vrăjilor ne-o consuma, precum apa care picură dintr-o găleată, dar o puteam recupera prin odihnă și meditație. Fără ea, trupurile noastre nu s-ar fi deosebit de ale muritorilor cu nimic și viețile ne-ar fi fost tot atât de firave.

— Niciodată să nu-ți epuizezi energia, Xingyin, m-a avertizat ea.

— De ce?

— Dacă încerci să folosești mai multă energie decât ai la dispoziție, nu vei mai putea să-ți întreții forța vitală – baza puterilor și sursa energiei tale.

A vorbit încet, privindu-mă în ochi, pentru a se asigura că o ascultam cu atenție.

— Pentru nemuritori, asta înseamnă moarte.

O transpirație rece mi-a năpădit palmele. Mereu îmi imaginasem că, învățând să-mi folosesc magia, aș fi devenit puternică. Că aș fi uitat de frică. Niciodată nu mă gândisem că și mânuirea ei ar fi putut să fie periculoasă.

— Cum se poate întâmpla? am întrebat eu.

— Dacă încerci să lansezi vrăji prea puternice, să le menții prea mult timp sau să dezlegi ceva peste putință de dezlegat.

Gândul mi-a zburat la mama și la farmecul care o înlănțuia.

— Există vrăji care nu pot fi rupte?

— Orice vrajă poate fi ruptă dacă știi cum. Dacă ești suficient de puternică. Dacă ești persoana potrivită pentru a o rupe, a spus ea. Nu vrei să-ți verși puterea în gol și să te pierzi cu gândul într-atât încât să nu te mai poți opri.

Am răsuflat îndelung. Se putea face. Asta era important. La întrebarea „cum?" aveam să găsesc răspuns mai târziu.

LA ÎNCEPUT NU AM putut să urzesc nici cele mai simple vrăji – luminițele încă îmi scăpau. Dar, cu trecerea săptămânilor, am înaintat până când am simțit un tremur în adâncul ființei, ca de acord nefinisat, așteptând în pragul armoniei.

Într-o seară, în timp ce Liwei făcea baie, am descoperit că i se răcise ceaiul. Chiar dacă nu s-ar fi supărat, era o seară răcoroasă, ideală pentru o băutură caldă. Închizând ochii, mi-am căutat energia în interior – lucea ca argintul, sclipind ca praful de stele. A licărit când m-am întins după ea, luptându-mă cu forța nevăzută care mă trăgea înapoi. Mi-a dat sudoarea pe frunte și am încleștat pumnii de efort, dar am reușit să frâng legătura ascunsă și să apuc luminițele. Preț de o clipă, mi s-au zbătut în strânsoare ca solzii alunecoși ai unui pește care nu vrea să fie prins, dar apoi ceva s-a mișcat în adâncul meu, inspirându-mi un sentiment de întregire, ca și când în sfârșit m-aș fi unit cu o parte vitală a ființei mele. Pielea m-a furnicat de parcă aș fi fost stropită cu apă înghețată. Nu era nimic întâmplător. Luminițele s-au oprit din mișcare, supunându-se autorității mele, și un fir de energie luminoasă mi-a țâșnit din vârfurile degetelor înspre ceainic. Aburii s-au

revărsat din gâtul lui și apa a bolborosit clocotită. Am izbucnit în râs, încântată de succesul primei mele vrăji.

Sub îndrumarea doamnei Daoming, am învățat să smulg adieri din aer, să preschimb picăturile de apă în gheață, să înalț scuturi protectoare și – da – până și să lansez săgețile de foc la care visasem. Mulți nemuritori preferau să nu-și exercite puterile pentru sarcini cotidiene care puteau fi îndeplinite foarte ușor și fără ajutorul lor. Dar în zilele acelea de început, am exersat cu orice ocazie, la munci oricât de mici și de obositoare. Odată, fără să mă gândesc, am creat un ac de păr, care s-a înfipt în cocul lui Liwei cu mai multă forță decât aș fi vrut. Prințul a tresărit, șuierând surprins, dar a zâmbit când a privit spre mine. Nu mai bâjbâiam în întuneric după un fir subțire de lumină – energia îmi sărea în mâini cu ușurință și magia îmi curgea nestingherită.

După câteva luni de antrenament, doamna Daoming m-a dus în grădina somptuoasă de dincolo de Camera Contemplării. Era o dimineață netulburată de vânturi și lacul era neclintit ca o oglindă. Profesoara a ridicat mâna și în aer au apărut cinci sfere luminoase. Într-una din ele dansau limbi de foc, în alta lipăia apă translucidă. A treia conținea o bucată de pământ arămiu și în cea de-a patra se învârtea o ceață tulbure.

Focul, Apa, Pământul, Aerul. Cele patru Talente magice elementare, pe care mi le aminteam dintr-o lecție anterioară. Am privit ultima sferă, care strălucea cu o lumină stacojie.

— Asta ce e?

— Magia Vieții, cu care se vindecă rănile și tulburările trupului. E unul dintre Talentele intrinseci.

S-a încordat discret, strângând buzele în linii subțiri.

— *Unul* dintre ele? Care sunt celelalte?

M-a fixat cu o privire severă, ignorându-mi întrebarea.

— Xingyin, care e cel mai puternic dintre Talentele elementare?

Am plimbat mâna peste sfere și amestecul de dogoare și răceală care emana din diferitele energii. În gând mi-au fulgerat fragmente din lecțiile noastre. Pământul putea să stingă Focul, dar Focul putea să pârjolească Pământul. Aerul putea ori să atâțe flăcările, ori să le înăbușe. Gândurile mi s-au încâlcit ca un labirint de contradicții.

— Depinde de puterea Talentelor care se confruntă, am răspuns în cele din urmă.

Profesoara s-a încruntat.

— Aceasta e numai o jumătate de răspuns.

Am plecat capul, reproșându-mi că nu-i ascultasem lecțiile cu mai multă atenție.

Doamna Daoming a continuat:

— Fiecare Talent are puncte tari și puncte slabe. Toate patru pot fi la fel de puternice. Cea mai importantă este puterea urzitorilor, forța lor vitală, care hotărăște câtă energie au la dispoziție și priceperea cu care o mânuiesc.

Și-a trecut palma peste primele două sfere și focul a țâșnit, cuprinzând sfera de apă. În clipa următoare, apa a năvălit și a stins flăcările.

— Cei suficient de puternici pentru a se specializa trebuie mai întâi să-și descopere Talentul. Majoritatea nemuritorilor sunt atrași de câte unul, poate două. Magia cea mai puternică a prințului Liwei se trage din Foc și Viață, pe când împăratul nostru este unul dintre puținii nemuritori care stăpânesc toate Talentele, având chiar și puterea să manipuleze focul-cerului.

— Focul-cerului? am repetat eu.

Era prima dată când auzeam despre el.

— Fulgere, sub forma mânuită de nemuritori. O magie rară și puternică. Nu e un element propriu-zis, ci mai curând o concentrare unică a magiei personale.

Dintr-o mișcare a degetelor, a reaprins flăcările.

— Pentru unii, Talentele sunt înnăscute. În cazul celor mai mulți dintre noi, acestea se trag din mediul natural – poate pentru că absorbim energia lumii înconjurătoare în mod inconștient. Locuitorii pădurilor și munților sunt mai destoinici în artele Pământului și ale Aerului. Nemuritorii din Regatul Phoenixului sunt maeștri ai magiei Focului, iar nemuritorii mărilor urzesc cele mai puternice vrăji ale Apei. Talentele celeștilor au variat mereu între elemente.

S-a întors spre mine cu o privire gravă.

— Care sunt ale tale?

M-a străbătut un fior de entuziasm. Doamna Daoming mă considera suficient de puternică pentru a avansa! Majoritatea nemuritorilor aveau suficientă magie ca să urzească o varietate de vrăji mici – să stârnească flăcări rapid, să vindece răni minore, să provoace ploi scurte. Dar puterea adevărată se obținea stăpânind un Talent la perfecțiune și pentru aceasta era nevoie de o forță vitală suficient de bogată. Se spunea că unele vrăji avansate erau atât de puternice, încât secau energiile nemuritorilor mai slabi dintr-o singură execuție.

Urmându-i instrucțiunile, am întins mâna spre sferele luminoase și mi-am eliberat energia sub forma unui nor argintiu sclipitor. Sferele Pământului, Aerului și Vieții au dispărut pe loc. Focul s-a întețit, dar o rafală de vânt a țâșnit din sfera translucidă, stingând flăcările și năvălind în grădină. Sălciile s-au aplecat adânc, stârnind valuri pe lac.

Cu o mișcare a mâinii, doamna Daoming a calmat și a oprit vântul. Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet rar și inima mi-a bubuit ca o tobă. Vântul distrusese grădina atât de pașnică; pământul era acoperit de frunze risipite, copacii se legănau înnebuniți și ramurile frânte ale sălciilor se aplecaseră în apă. ***Eu*** făcusem toate acestea?

— Talentul tău este Aerul, dar ai și o oarecare afinitate față de Foc, a afirmat doamna Daoming.

În ciuda bucuriei mele nestăpânite, ceva m-a tras de marginile conștiinței, un cuvânt care îi scăpase mai devreme. Am arătat sferele luminoase.

— Acestea sunt *toate* Talentele?

O umbră i-a alunecat pe față.

— E târziu. Poți pleca, a spus ea scurt.

Curiozitatea mi s-a luptat cu simțul curtoaziei. Am făcut o plecăciune, mulțumindu-i pentru lecție. Dar apoi întrebarea s-a revărsat din mine:

— Dacă Viața e *unul* dintre Talentele intrinseci, atunci care sunt celelalte?

— E interzis să le menționăm.

A plecat fără niciun alt cuvânt.

Comportamentul ei straniu nu a făcut decât să-mi incite curiozitatea și mai mult și problema aceasta m-a apăsat tot restul zilei. La cină am mâncat fără poftă, abia gustând din creveții prăjiți în piper.

— Nu ți-e foame? a întrebat Liwei, cu bețele înălțate deasupra castronului.

Am ezitat. Doamna Daoming spusese că era interzis, dar... numai el ar fi putut să-mi spună.

— Pe lângă Viață, care sunt celelalte Talente intrinseci?

A tăcut atât de mult timp, încât m-am gândit că și el avea să mă lase în beznă.

— Nu avem voie nici să vorbim despre ele?

Apoi am clătinat din cap.

— Uită că te-am întrebat. Nu vreau să spui ceva ce n-ar trebui.

Liwei a așezat bețele jos și a început să bată agitat cu degetele în masă.

— Mai există unul singur: Mintea, care cândva a fost unul dintre cele mai puternice Talente. Dar, în urmă cu câteva

secole, tatăl meu și aliații săi au condamnat magia respectivă și au interzis-o în tot ținutul.

Am umplut din nou ceainicul cu apă fierbinte, am lăsat ceaiul să facă infuzie și apoi am turnat băutura în cești.

— De ce a făcut-o?

— Au apărut relatări înfiorătoare despre practicile celor Talentați în arta Minții – că beau sângele muritorilor și se înfruptau din trupurile copiilor ca să-și întrețină magia, că puterile acestea le distorsionaseră chipurile adevărate atât de mult, încât deveniseră de nerecunoscut.

S-a încruntat.

— Poate că sunt doar zvonuri? În definitiv, sunt nemuritori, exact ca noi. Singura diferență pe care o cunoaștem cu certitudine este aspectul ochilor lor, care sclipesc ca niște nestemate șlefuite.

— Puterile lor erau chiar atât de malefice? am întrebat eu.

— Unii Talentați ai Minții puteau să-i constrângă pe ceilalți să le îndeplinească dorințele. O faptă cumplită. Imaginează-ți: să fii constrânsă să ataci pe cineva? Să-i rănești pe cei la care ții?

Gândul acesta m-a cutremurat.

— Cum se poate una ca asta?

— Din fericire, puțini nemuritori au într-adevăr asemenea puteri. Cu cât victimele au forțe vitale mai puternice, cu atât sunt mai greu de constrâns, pentru că e nevoie de un consum mai mare de energie. Un Talentat al Minții iscusit ar putea controla un nemuritor puternic numai pentru un interval de timp scurt.

O umbră i s-a abătut pe chip.

— Chiar și dacă s-ar întâmpla o singură dată, ar fi prea mult. Chiar dacă ar fi doar pentru o clipă, viața îți poate fi nimicită. Temnițele minții sunt mult mai cumplite decât cele ale trupului.

— Există mulți nemuritori cu puterea aceasta? De ce nu suntem avertizați?

— Tatăl meu nu dorește ca problema să fie adusă în discuție. În orice caz, e o putere rară, pe care nici el nu o poate mânui.

Fără să vreau, o parte din mine s-a întrebat dacă nu cumva acesta era motivul pentru care împăratul detesta magia respectivă. Pentru că nu o înțelegea, pentru că era singurul Talent pe care nu-l putea stăpâni. Dar mi-am stăpânit gândurile, refuzând să le dau glas. Oricât de mult m-aș fi apropiat de prințul Liwei, nu trebuia să uit că era fiul Împăratului Celest.

A continuat:

— Cei mai mulți se trăgeau din Zidul Norilor, cândva o provincie a regatului nostru care se învecina cu Deșertul Auriu. Când a fost anunțată interdicția, câțiva dintre ei s-au oferit să-și suprime puterile și să se stabilească pe pământurile noastre. Dar majoritatea au refuzat.

— Nu e ușor să sacrifici ani întregi de studii și de exercițiu, am spus eu șovăitor, gândindu-mă la eforturile pe care le făceam ca să stăpânesc numai câteva abilități.

— Cei care au acceptat au fost recompensați pe măsură. Un parvenit ambițios a instigat revolte printre nemuritorii Norilor, încercând să pună mâna pe putere și să se declare rege. Când și-au arătat fățiș separarea de noi, tatăl meu a ars sulurile străvechi ale magiei lor și le-a îngropat cenușa pe fundul celor Patru Mări.

O ripostă aspră.

— Și așa s-a sfârșit povestea? am întrebat eu.

— Din păcate, regele Zidului Norilor a recuperat cenușa și a recompus sulurile. Fusese slăbit, dar, cu ajutorul artelor întunecate învățate, și-a depășit puterile dinainte. A legat apoi alianțe cu Mările de Nord și de Vest și a declarat război împotriva noastră. Pierderile au fost catastrofale, mii de

nemuritori au fost uciși – până când, în cele din urmă, a fost semnat un armistițiu. Totuși, tatăl meu a jurat că niciunui nemuritor al Norilor nu îi va mai fi permis să pătrundă în Regatul Celest.

Am încercat să-mi amintesc tot ce-mi spusese Ping'er despre cele opt regate ale Tărâmului Nemuritorilor. Nu spusese nimic despre Zidul Norilor.

— Zidul Norilor a fost încorporat în vreun alt regat?

A tăcut un moment.

— În prezent e cunoscut drept Ținutul Demonilor.

M-am înecat cu ceaiul, tușind și stropind, și Liwei mi-a întins o batistă cu care să mă șterg pe bărbie. Ținutul Demonilor era cunoscut drept un tărâm al cețurilor, populat de fiare și monștri îngrozitori și de vrăjitoare malefice. Cumva, îmi fusese mai ușor să-i urăsc înainte de a descoperi – așa cum spusese Liwei – că erau ca noi.

Mintea îmi vuia de la toate aceste noutăți și nu m-am putut abține să întreb:

— Ai fost de acord cu măsurile tatălui tău?

Liwei s-a strâmbat.

— Tatăl meu susține că nu poate exista respect fără frică. Pentru a fi un conducător puternic, trebuie să domnești cu mână de fier, să-i strivești pe cei care ți se opun cu o forță și mai mare. Eu îl dezamăgesc; îmi reproșează că sunt prea blând. Dar, orice ar face, nu pot să-mi schimb firea.

— Dar ce face?

Mi s-a strâns stomacul. Niciodată nu-l mai văzusem pe Liwei atât de tulburat.

A strâns pumnul pe masă. A răspuns încet.

— Îmi vrea doar binele. Dar nu voi domni ca el când îmi va veni rândul să urc pe tron.

Întinzând mâna, i-am atins pumnul încleștat, încercând să-l liniștesc. Tot ce știam despre problemele acestea era ce

am învățat la lecții și din cărți, poveștile marilor regi și regine – atât muritori, cât și nemuritori. Dar un fapt îmi era clar, că Regatul Celest – că *orice* regat – ar fi trăit mai bine sub domnia unui conducător care i-ar fi ascultat pe ceilalți cu mintea deschisă decât sub conducerea unuia care îi obligă la o supunere absolută.

Nu aveam pic de dragoste față de Împărăteasa Celestă și îl îndrăgeam și mai puțin pe împăratul care îmi întemnițase mama, deși încă nu-l cunoscusem. Din câte auzeam din bârfe și din ceea ce aflasem pe cont propriu, Liwei nu le semăna părinților deloc. Spre deosebire de mulți alți nemuritori puternici, lui nu îi făcea nicio plăcere să-și impună voința sau să-i coboare pe ceilalți. Niciodată nu mă privise de sus, așa cum făcuseră atâția alții. Se purta când ca un prieten binevoitor, când ca un instructor răbdător și, indiferent de rolul jucat, preocuparea și considerația lui mă încălzeau. Când discutam lecțiile sau ne confruntam în exerciții de luptă, mă încuraja să progresez și nu-mi ceda niciun avantaj pe care să nu-l fi câștigat pe merit. În fiecare seară mă întindeam în pat istovită și chinuită de dureri, dar inima îmi ardea cu gândul că mă trata de la egal la egal.

Cel mai mult mă remarcam la tir – fie că foloseam arcul scurt, mai ușor și mai rapid, sau pe cel lung, cu care puteam trage cu mai multă precizie. În curând, câțiva comandanți au ordonat trupelor să mă urmărească în timp ce mă antrenam. Prezența lor mă stânjenea; îmi era frică să nu mă fac de râs, să scap săgețile sau să ratez ținta. Dar, în clipa în care întindeam arcul, calmul punea stăpânire pe întreaga mea ființă. Poate că învățasem să-mi controlez emoțiile mai bine, cu ajutorul îndrumării doamnei Daoming, deși încă eram departe de perfecțiune.

Sosind la tir într-o după-amiază, l-am găsit aranjat diferit, cu numai două ținte amplasate în zare. Liwei mă aștepta cu

câte un arc în fiecare mână. Mai în spate l-am văzut pe generalul Jianyun cu un grup de soldați, printre care și Shuxiao.

— Au trecut trei luni. Ai uitat? mi-a strigat Liwei.

Mi-a căzut inima când mi-am amintit de pariul meu nesăbuit. Totuși, am afișat un zâmbet luminos când am luat arcul de la el.

— Bineînțeles că nu. Care sunt condițiile?

— Trei săgeți de persoană? a propus el. Câștigă cel care marchează cele mai multe puncte.

Am încuviințat din cap și m-am dus la linie. Săgeata lui a șuierat, zburând spre țintă, dar am ferit privirea. Nu trebuia să permit performanței lui să-mi distragă atenția. Concentrându-mă asupra țintei mele, am lansat prima săgeată, nimerind ținta în centru. I-a urmat și a doua, care s-a înfipt în același ochi stacojiu. Iar ultima mea săgeată a despicat-o pe cea din urmă. Cu trei lovituri perfecte, încrederea mi-a crescut – până când am văzut ținta lui Liwei, care o oglindea pe a mea.

Generalul Jianyun s-a încruntat, neștiind pe cine să declare câștigător. S-a îndreptat cu pași mari spre rastelul de arme, de unde a scos un disc de lut, mare cât pumnul.

— Asta folosesc pentru exercițiu arcașii noștri avansați. Voi lansa discul în zare. Va câștiga persoana care îl doboară.

Am mormăit în sinea mea. Nu prea aveam experiență cu țintele aflate în mișcare.

— Poate că e prea dificil pentru Xingyin, a spus Liwei.

Orgoliul meu a avut câștig de cauză.

— Nu-i nicio problemă, am spus eu scurt, potrivind o săgeată în coarda arcului.

Generalul Jianyun a aruncat discul la înălțime. A țâșnit prin aer mai iute decât mă așteptam. Am clipit – ezitând cât o jumătate de bătaie de inimă – și săgeta mea deja se repezea spre discul zburător... în clipa în care acesta a fost spulberat de săgeata cu aripioare aurii a lui Liwei.

Mi-am înfrânt dezamăgirea. Fusese o întrecere cinstită.

— Ai câștigat, am recunoscut eu.

— Îmi voi cere recompensa mâine.

Mi-a fulgerat un zâmbet larg, făcându-mi pielea de găină.

— Dacă am mai fi așteptat o lună, două, n-aș fi reușit să te bat. Data viitoare să-ți alegi luptele cu mai multă prudență!

A plecat cu pași mari și i-am fixat spatele cu o privire încruntată, uitând de demnitatea înfrângerii mele onorabile.

Shuxiao m-a lovit pe umăr.

— A fost pe aproape. Preț de o clipă, mi s-a părut că-l vei învinge, dar țintele astea zburătoare sunt dificile. Eu mai mult le ratez.

— „Pe aproape" nu-i suficient.

S-a strâmbat la mine.

— Ești prea severă cu tine. Azi te-a învins, dar te antrenezi numai de câteva luni.

Oarecum încurajată de cuvintele ei, m-am întors spre generalul Jianyun. Cu capul înclinat într-o parte, inspecta țintele cu atenție.

— Generale Jianyun, aș putea să mai încerc discul o dată?

A doua oară nu aveam să pierd.

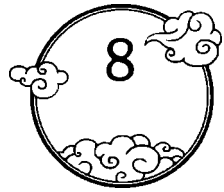

M-au trezit lovituri zgomotoase în uși.

— Xingyin, te-ai trezit? a strigat Liwei de afară.

Am gemut, cu membrele și ochii încă apăsați de somn.

— Întoarce-te după ce răsare soarele!

— Nu.

Părea enervant de binedispus.

— Să-ți amintesc de pariul nostru?

M-am strâmbat în direcția lui, un efort irosit, din moment ce nu putea să mă vadă. Eram foarte tentată să-l las să aștepte afară și eu să zac în pat, ignorându-l, dar ar fi fost un gest atât răutăcios, cât și inutil. Mai important decât faptul că *era*, într-adevăr, prințul moștenitor, îmi dădusem cuvântul. Azvârlind pătura în lături cu picioarele, m-am ridicat greoi și m-am spălat pe față cu apă rece – eram prea obosită ca s-o mai încălzesc –, după care am tras pe mine o robă de mătase și mi-am prins părul la ceafă într-un coc. Când am ieșit, l-am găsit pe Liwei rezemat de perete, bătând nerăbdător din picior. Se îmbrăcase simplu, cu brocart cenușiu, și își legase părul cu o panglică neagră.

Afară era întuneric, fără a pune la socoteală lampioanele aprinse, din lemn de trandafir. Nici măcar slujitorii bucătăriei nu se treziseră ca să pregătească micul dejun.

— Unde mergem? am întrebat eu în timp ce traversam curtea în grabă.

— În afara palatului. În dimineața asta nu avem lecții, pentru că profesorii noștri vor merge în audiență la curtea tatei. Până și generalul Jianyun ne-a dat liber astăzi, pentru că s-a întors din luptă căpitanul Wenzhi.

Am ciulit urechile. Căpitanul Wenzhi era unul dintre cei mai tineri și mai apreciați războinici ai Regatului Celest. Soldații vorbeau despre realizările și talentele lui în lupta cu sabia și trasul cu arcul cu atâta reverență, încât îmi treziseră curiozitatea. Din păcate, cel mai adesea era plecat în diverse misiuni, spre dezamăgirea numeroșilor săi admiratori, și, când se întorcea, nu zăbovea mult timp niciodată. Și eu sperasem să-l întâlnesc pe terenul de antrenament și o parte mică din mine s-a amărât înțelegând că nu aveam ocazia.

Totuși, la gândul că voi părăsi palatul, m-a cuprins un fior de entuziasm și l-am urmat pe Liwei până la o curte pustie, înconjurată de un zid gros de piatră. Un fior al energiei lui mi-a alunecat pe piele, cald ca o adiere de vânt luminată de soare.

— Camuflez aurele, a explicat el. Altfel, gărzile vor simți că am plecat.

Observând cum se furișa, am dedus că nu era vorba de o excursie oficială. Nu era de mirare că evitasem intrarea principală, din moment ce nu îi era îngăduit să plece fără obișnuita suită de gărzi și de însoțitori. Avea să poată veni și pleca după bunul plac abia după ce-și va fi preluat îndatoririle la curte.

Cuprinsă de curiozitate, am întrebat:

— Cum e aura mea? Pot s-o simt pe a ta și pe a celor din jur, dar nu și pe a mea.

M-a privit atent și m-am încordat de emoție.

— Ca ploaia, a spus el în cele din urmă.

— Ca ploaia? am repetat eu, simțindu-mă ca o bulă spartă.

Părea sumbru și anost, câtuși de puțin palpitant.

— Ca o furtună argintie; neîmblânzită, nedomolită, fioroasă.

O căldură neașteptată mi s-a aprins în inimă la auzul acestor cuvinte.

A zâmbit larg.

— Îți place explicația asta?

Plăcerea mea de scurtă durată a fost înăbușită într-o clipă.

— Numai dacă e sinceră.

— Eu mereu sunt sincer. Poate că asta îl necăjește atât de mult pe tatăl meu.

O spusese cu un aer amar și privirea jucăușă îi dispăruse.

Încercând să înveselesc din nou atmosfera, am întrebat:

— Dar șiretlicul ăsta al tău ne va ajuta să pășim prin zid?

— Bineînțeles că nu. Ai răbdare.

A mijit ochii concentrat și aerul din jur a început să tremure din nou. A izbucnit o rafală de vânt, care ne-a luat pe sus. Inima mi-a sărit în piept și stomacul mi s-a întors pe dos când am fost aruncați peste zid și așezați la loc la marginea unei păduri mari.

M-am împiedicat, apucându-mă de un copac. Respiram scurt și sacadat. Senzația de gol, de cădere prin aer, mă copleșise cu amintiri nedorite. Cu groaza din clipa în care sărisem de pe norul lui Ping'er.

Liwei m-a fixat cu privirea.

— Tremuri. Ce s-a întâmplat?

Nefiind în stare să vorbesc, m-am ghemuit pe pământ și mi-am sprijinit fruntea de brațe.

Toată dimineața mă zorise și totuși acum s-a așezat alături, păstrând o tăcere prietenoasă. M-a cuprins cu brațul pe după umeri, trăgându-mă la el. Am inspirat adânc și i-am

simțit mirosul – de iarbă primăvăratică, proaspătă și ușor dulceagă.

Treptat, căldura lui mi s-a strecurat în corpul tremurător, până când mi-am recăpătat echilibrul. Înțelegând cât de aproape era de mine, m-am depărtat, strângând mâinile pe după genunchi și încercând să nu dau atenție răcelii care m-a cuprins în absența atingerii lui.

— Sunt bine. Nu mai e nevoie să stăm aici, am spus eu.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat cu blândețe.

— Nu... nu-mi place să cad.

O fărâmă de adevăr, care abia atingea problema.

Am auzit pași călcând pământul cu putere și cu tot mai mult zgomot. Să fi fost niște gărzi care patrulau zona? Luându-mă de mână, Liwei m-a ajutat să mă ridic și am fugit în pădure.

— Așa ai plecat din palat când te-am întâlnit prima dată? am întrebat eu din fugă.

După atâtea luni de antrenament, mi-a fost ușor să țin pasul cu el.

— Da. Eram curios în privința viitoarei mele tovarășe. Aveam să petrec mult timp alături de ea și voiam să mă asigur că nu era enervantă, răutăcioasă sau insipidă. Deja vizitasem șase case înainte de a veni la Conacul Lotusului de Aur.

— De ce ai organizat competiția? am vrut eu să știu.

— Prietenii – prietenii adevărați – se găsesc greu la Palatul de Jad.

Mărturisirea lui fățișă m-a surprins. Nenumărați curteni și nobili concurau pentru atenția lui. Una dintre răspunderile mele era să sortez darurile și invitațiile care se revărsau în Curtea Păcii Eterne în fiecare zi. Liwei ignora majoritatea invitațiilor, preferând să citească sau să picteze în camera sa decât să participe la vreun banchet.

— Uneori mă întreb, a continuat el încet. Câți ar mai fi vrut să-mi fie prieteni dacă nu aș fi fost fiu de împărat? O poziție pe care nu am câștigat-o pe merit.

Eu aș fi vrut.

Cuvintele mi-au sărit pe limbă, dar nu am putut să le spun cu voce tare. Păreau a fi lingușitoare și false, dar era doar adevărul. De câte ori nu-mi dorisem ca el să *nu* fi fost fiul Împăratului Celest? Și să nu fi fost nevoită să mint cu privire la identitatea mea, pentru a-i proteja pe cei dragi mie?

— Speram ca prin concurs să-mi fac o cunoștință nouă – o persoană neatinsă de ambiție sau de lăcomie. Mama m-a încurcat cu condițiile ei, dar, din fericire, te-am întâlnit pe tine.

Era prima dată când îmi spunea de ce îmi înlesnise participarea.

— Credeam că m-ai ajutat pentru că îți era milă de mine, am mărturisit eu rușinată.

Nu-i meritasem compătimirea după ce-l lăsasem să creadă că familia mea murise. Dar cum aș fi putut să-l corectez fără să spun alte minciuni?

Un zâmbet i-a luminat chipul.

— Te-am ajutat pentru că mi-ai *plăcut*. Spui ce gândești, îți prețuiești demnitatea. Ești sinceră în dorințe și neînfricată în împlinirea lor. De față cu mine nu te prefaci că ai fi altcineva. Și, chiar dacă între timp ai aflat cine sunt, acest lucru nu s-a schimbat.

Remușcările mi-au stins căldura din piept. Nu am mai îndrăznit să-l privesc în ochi. De fapt, chiar *mă prefăceam*, mă prefăcusem încă de la început. Eram eu însămi și totuși nu eram cine își închipuia el.

Liwei a vorbit în continuare, fără să-mi observe neliniștea.

— În preajma ta, am senzația că mă vezi așa cum sunt cu adevărat – nu vezi coroana și nici regatul. Nu vezi favorurile pe care le pot acorda sau refuza.

Atunci a oftat, cu o gravitate exagerată.

— Dar nu mi-am dat seama în ce m-am băgat. În fiecare noapte adorm epuizat de atacurile tale și insultele tale îmi țiuie în urechi...

— Dar le meriți și le ceri pe toate! i-am replicat eu. Îți amintesc că *tu* ești cel care insistă să se lupte cu mine de dimineața până seara.

Am ignorat mâna pe care mi-a întins-o, privindu-l încruntată.

Liwei și-a dres glasul cu înțeles.

— Iar eu îți amintesc că în clipa de față încalci termenii pariului.

Înghițind câteva insulte alese, l-am luat de mână. Când și-a strâns degetele puternice peste ale mele, m-am străduit să-mi stăpânesc zvâcnirea neașteptată a pulsului.

Ne-am plimbat prin pădure, oprindu-ne abia atunci când am auzit voci. Aerul fremăta ca și când ar fi fost viu, străbătut de aurele amestecate ale nemuritorilor.

— Am ajuns.

M-a condus printre copaci, într-o poiană întinsă.

Zeci de tarabe erau îngrămădite între ele, întinzându-se într-o spirală mare, ca de scoică. Erau construite din lemn lăcuit în roșu și negru, albastru și galben, cu firme pictate expuse pe acoperișuri. În aer pluteau arome de mâncăruri neobișnuite și ispititoare de-ți lăsa gura apă și un curent de entuziasm părea să străbată mulțimea care se adunase încă de la ora aceasta matinală.

— Ce-i aici? am exclamat eu pe nerăsuflate, cu uimire în glas.

Liwei a părut încântat de reacția mea.

— Târgul acesta se ține o dată la cinci ani. Se deschide în zori și se încheie la amiază. Nemuritorii se adună de peste tot pentru a face schimb de obiecte, artefacte magice și delicatese rare.

Când am pătruns mai mult în poiană, privirile s-au întors spre Liwei precum florile spre soare. Chiar și fără veșmintele regale, ținuta și chipul său atrăgeau atenția. Văzând că nu le acordă nicio importanță, ochii mulțimii au alunecat la mine – mijindu-se bănuitor, holbându-se de uimire. Formam o pereche contrastantă, dar ce-mi păsa mie de părerile pe care le afișau cu aceeași ostentație ca pe ornamentele din păr? Astăzi nimic nu ar fi putut să-mi știrbească entuziasmul și bucuria faptului că eram aici împreună cu el.

În timp ce treceam pe lângă tarabe, negustorii strigau cu voce tare, încercând să ademenească potențiali clienți:

— Amulete fermecate!

— Fructe de litchi din Tărâmul Muritorilor!

— Rubine din Valea Focului!

Clienții cumpărau dând la schimb propriile obiecte – de la nestemate sclipitoare și perle mari cât degetul meu mare până la pungi cu mirodenii parfumate și inele din metale prețioase. Aș fi vrut să zăbovesc la fiecare tarabă, dar Liwei m-a zorit să merg mai departe.

— Mai sunt doar câteva ore până când se strânge târgul. Obiectele mai rare se găsesc mai departe, spre centru, a explicat el.

— Ceai din Munții Kunlun! a strigat o tânără, oferind cești trecătorilor.

Ceaiul ei avea o aromă atât de parfumată, încât în curând a strâns un șir lung de clienți – căruia i ne-am alăturat și eu și Liwei.

Kunlun era numele unui lanț muntos din lumea de dedesubt, bogat în energie mistică. Era singurul loc din Tărâmul Muritorilor unde nemuritorilor le era permis să locuiască, cu condiția să nu fie văzuți. Acolo creșteau cele mai rare plante și flori, cultivate cu sprijinul armoniei unice dintre energiile muritoare și nemuritoare. Sorbind din ceai, am descoperit că

era minunat – bogat și aromat, cu o notă amară care nu făcea decât să-i potențeze gustul. Liwei a scos un inel de jad și l-a dat la schimb pentru câteva pungi de mătase cu ceai.

— De ce ai dat inelul? am întrebat eu. De ce se dau bijuterii, ierburi și altele asemenea?

— Unele sunt doar decorative, pe când altele au proprietăți sau puteri speciale. Fiecare dintre inelele acestea, a spus el, arătându-și punga, conține câte un grăunte de magie care poate ajuta la urzirea vrăjilor.

Mi-a atras atenția o tarabă plină de scoici. Unele erau mari cât pumnul și altele mici cât unghia. Culorile variau de la alb pur la azuriu și câteva aveau nuanța florii de lotus.

— Scoicile acestea sunt fermecate astfel încât să păstreze sunetele și melodiile preferate sau chiar vocea persoanei iubite. Au fost culese din apele cele mai adânci ale Mării de Sud, a spus negustorul cu mândrie.

Din Marea de Sud, ținutul din care se trăgea Ping'er. Am luat o scoică albă și frumoasă, plimbând degetul de-a lungul muchiei ei curbate. Dar, neavând nimic de dat la schimb, am așezat-o la loc. Lângă mine, Liwei a scos un inel din jad roșu și i l-a oferit negustorului. I-am tras brațul înapoi, pentru că nu voiam s-o cumpere pentru mine.

— Acceptați să-mi dați scoica în schimbul unui cântec? l-am întrebat eu pe negustor. Aș putea să vă cânt o melodie pe care s-o captați în scoicile acestea și astfel, poate, să le creșteți valoarea.

— Cât de bine știi să cânți?

Privirea i-a fugit, căutând în mulțime clienți mai puțin dificili.

Înainte să-i pierd atenția cu totul, am scos fluierul și i-am cântat o melodie vioaie. Una dintre preferatele mamei, despre ploaia care se prelinge printr-o pădure de bambus. Când am terminat de cântat, am descoperit surprinsă că în jurul meu

se adunase un grup mic de oameni, dintre care unii țineau întinse în față câte o piatră colorată sau un inel de argint. Înainte să pot refuza, negustorul s-a repezit și a luat toate podoabele. Cu mâini dibace, mi-a împachetat scoica dorită și mi-a așezat-o în palmă împreună cu jumătate dintre obiectele câștigate. Pe celelalte le-a pus în sacul său.

— Mi-a făcut plăcere, a spus negustorul, făcându-mi cu ochiul.

Mi-a picat fața și Liwei m-a bătut pe spate.

— Data viitoare ar trebui să ridici și tu o tarabă aici, a propus el pe un ton glumeț.

Am zâmbit larg.

— Și tu ce ai face? Te-ai așeza lângă mine și ți-ai vinde picturile?

A înclinat capul într-o parte, privindu-mă cu ochi sclipitori.

— Poate. Am putea călători prin tot ținutul, oprindu-ne unde vrem și plecând când ne plictisim. Ar fi o viață frumoasă.

— Da, ar fi.

Cuvintele mi-au scăpat înainte să le pot înăbuși. *Imposibil*, mi-a șoptit o voce în gând, fără să-mi spună nicio noutate. Prințul Celest Moștenitor nu era sortit unei asemenea vieți, liberă de responsabilități și datorii. Și cum ar fi ajutat-o pe mama pribegirile acestea fără țintă? Cum aș fi putut s-o las singură și încolțită, numai pentru a-mi satisface imboldurile egoiste?

Tăcerea a vibrat în noi și aerul s-a îngreunat sub povara unei încordări subite. Pentru a-i distrage atenția, am ridicat mâna și i-am arătat câștigurile mele – vreo două inele de argint, trei picături de chihlimbar și o piatră mică și albastră.

— Hai să facem rost de micul dejun, am spus eu, prefăcându-mă că uitasem vorbele de adineauri.

Am cumpărat fructe de litchi proaspete, găluște cu arpagic crocante și turte cu migdale, pe care le-am mâncat tra-

versând târgul. Deja aveam degetele lipicioase de ulei, zahăr și firimituri când am început să decojim pielița roșie și solzoasă a fructelor de litchi, a căror carne translucidă era mai dulce decât mierea. Liwei le asemăna aroma delicată cu cea a piersicilor nemuritoare, care se pârguiau abia după trei veacuri, dar, din păcate, fructele acestea nu aveau și puterea lor magică.

Era aproape de amiază când am ajuns în capătul târgului, drept în centrul spiralei de tarabe. Ultima era construită din lemn lăcuit în negru, cu o firmă mică pe care scria „Podoabe prețioase". Proprietara aștepta liniștită între exponate, fără să strige sau să facă cu mâna clienților. Pe tăvile ei erau îngrămădite bucăți sculptate din jasp și jad, cornalină și peruzea, ce puteau fi legate la brâu. Liwei a luat două podoabe splendide din jad alb sculptat sub forma unor noduri nesfârșite, un simbol al longevității și succesului. Deasupra lor strălucea câte o nestemată transparentă sub formă de lacrimă, de la baza căreia atârna câte un ciucure de mătase azurie.

Observându-i interesul, vânzătoarea s-a apropiat.

— Tinere stăpâne, aveți gusturi excelente. Acelea sunt picături cerești cu ciucuri. Roagă o persoană iubită sau un prieten să strecoare în ele puțin din energia lor. Când piatra e limpede, înseamnă că e bine și sănătos. Dar când devine roșie, înseamnă că acea persoană se află în mare pericol, iar picătura te va ajuta s-o găsești.

— Le voi cumpăra.

Liwei a numărat zece inele din jad verde ca iarba, pe care i le-a dat vânzătoarei. Aceasta i-a mulțumit, strecurând inelele în buzunar.

Liwei și-a plimbat degetul mare peste una dintre pietrele din palmă. Magia i s-a revărsat strălucitor și nestemata transparentă a început să sclipească, umplută cu fărâme aurii de lumină.

Mi-a oferit-o, dar am refuzat.

— Pentru ce e asta?

— Nu pot să-i ofer prietenei mele un cadou?

Când a deschis gura, m-am așteptat să-mi amintească din nou despre pariul nostru, dar a spus doar:

— M-aș bucura foarte mult dacă l-ai accepta.

Ceva din ochii lui mi-a captivat privirea.

Am încuviințat din cap, neștiind ce să spun. Liwei mi-a zâmbit și apoi s-a aplecat ca să-mi lege ciucurele de brâu. Jadul lucea discret pe fondul mătăsii pale a rochiei mele. Cât de mult aș fi vrut să-i pot da și eu ceva la schimb!

— Îți mulțumesc. O voi prețui veșnic, i-am spus eu.

— Așa ar trebui, a spus el cu un aer grav. Astfel vei ști când sunt în pericol și nu vei avea nicio scuză să nu-mi vii în ajutor.

Am râs zgomotos. Mi se părea de neconceput că prințul moștenitor al Regatului Celest ar fi putut avea vreodată nevoie de ajutorul meu.

Mi-a dat și cealaltă podoabă cu ciucure.

— Acum e rândul tău. Trimite-ți energia în piatră.

Am ezitat.

— Ești sigur?

— Prietenii își poartă de grijă unii altora. Dacă asta vrei și tu.

Ezitarea discretă din vocea lui mi-a rănit inima. Oare se temea că voi refuza? Îl prețuiam pentru calitatea asta – pentru faptul că, în ciuda poziției sale, niciodată nu-mi cerea fără drept de refuz, mereu îmi îngăduia să aleg.

Mi-am atins degetele de piatra prețioasă, eliberându-mi energia în ea. A început să strălucească exact precum cea pe care o aveam legată la brâu, dar cu luminițe argintii scânteind în adâncul ei. Zâmbind, Liwei și-a legat-o de cureaua lui neagră.

— Soarele și luna. O pereche perfectă, a declarat vânzătoarea, strângându-și tăvile.

M-am uitat la ea – neînțelegând ce voia să spună –, dar am plecat la apariția unui nou client.

La amiază, mulțimea s-a împrăștiat și târgul a fost acoperit de nori zburători albi și cenușii. Negustorii și-au strâns tarabele, au pășit pe norii lor și au țâșnit în zbor. În numai câteva momente, orice urmă a târgului dispăruse, ca și când nici n-ar fi existat – cu excepția greutății jadului care-mi atârna de brâu, a aromei dulci de fructe litchi care-mi rămăsese în gură și a căldurii care mi se cuibărise în adâncul inimii.

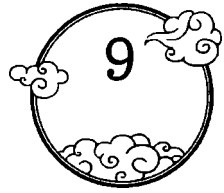

În Regatul Celest nu existau anotimpuri care să marcheze trecerea timpului. Doi ani au trecut atât de repede, încât aproape că le-aș fi pierdut firul dacă nu ar fi fost ciclurile lunii. Liniștea de care aveam parte aici îmi amintea de casă, numai că o durere supărătoare îmi apăsa pieptul de fiecare dată când mă gândeam la mama. Cât de mult aș fi vrut s-o revăd, și nu doar ca pe un glob depărtat de pe cer. Mă consolam cu gândul că măcar aici descoperisem un țel cum nu mai cunoscusem; mă străduiam să devin mai puternică, să găsesc drumul spre casă.

Din zori până-n noapte, eu și Liwei petreceam timpul împreună, învățând lecții sau luptându-ne pe terenul de antrenament. Mesele erau cele mai plăcute momente din zi, când vorbeam despre orice, după cum ne îndemna inima, fie discutând probleme serioase, fie glumind între noi. Odată Liwei m-a întrebat cum fusese căminul meu și cum îmi muriseră părinții. M-am mușcat de limbă cu putere, îndurerată că nu-i puteam spune adevărul. Când i-am observat încordarea buzelor, am înțeles că era dezamăgit de reticența mea. Cât de mult mă chinuia – aveam și eu inimă și eram apăsată de remușcări pentru faptul că-l înșelam. Pentru mine prietenia noastră era mai valoroasă decât orice bun.

A doua zi avea să fie aniversarea lui. Era organizată o sărbătoare mare, pentru că era un an deosebit, cel în care avea

să-și asume răspunderile de prinț moștenitor. Mă invitase și pe mine, dar îl refuzasem, de vreme ce nu doream să petrec seara alături de Majestățile Lor Celeste și de curtenii lor. Cu toate acestea, mă chinuisem îngrozitor să găsesc un dar potrivit pentru el, din moment ce nu aveam nimic de preț, și într-un final am decis să-i compun un cântec. Avea o mare prețuire pentru muzică, deși nu cânta la niciun instrument. Dar a durat mai mult decât mă așteptasem, pentru că nu mă puteam ocupa de asta decât noaptea târziu sau dimineața devreme, după ce urzeam un scut intim în jurul camerei pentru a împiedica muzica să se reverse în curte.

Am scotocit prin sertare și am găsit scoica albă pe care o cumpărasem la târg cu doi ani în urmă. Îmi lucea în palmă, cu volutele ei curbate terminându-se într-o spirală elegantă. Am așezat-o pe masă și am suflat o adiere de vânt asupra ei, pentru a-i deștepta magia. Apoi am dus fluierul la gură și mi-am lăsat respirația să curgă prin instrument. Scoica s-a luminat sub șuvoiul melodiei și s-a stins la încheierea ultimei note. Am înfășurat-o repede într-o bucată de mătase. Durase prea mult; eram deja în întârziere.

Am alergat prin curte, oprindu-mă la intrarea în camera lui. Dinăuntru pulsa o aură puternică – colțuroasă, ascuțită și potentă –, pe care până acum mă străduisem din răsputeri s-o evit. Cu palmele transpirate, am deschis ușile încet și am intrat. Împărăteasa Celestă ședea alături de Liwei, cu însoțitorii în spate. Roba ei verde se aduna pe podea ca un pat de mușchi și în păr îi sclipeau agrafe sub formă de frunze aurii. Niciodată nu o mai privisem pe împărăteasă atât de aproape. Amintirea despărțirii de mama mi-a fulgerat în minte, rănindu-mă cumplit, de parcă s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă.

Am îngenuncheat așa cum cerea eticheta, aplecându-mi trupul până când am atins podeaua cu mâinile și cu fruntea.

Împărăteasa nu mi-a îngăduit să mă ridic.

— Așa se poartă tovarășa prințului moștenitor? Se trezește atât de târziu și-l lasă pe fiul meu să se descurce singur?

Vocea i-a răsunat plină de dezaprobare.

Ar fi trebuit să-mi cer iertare sau îndurare. Dar, deși trupul îmi încremenise de încordare, buzele mi-au rămas ferecate. Nu mai eram o copilă neajutorată, speriată de umbra ei.

— Ridică-te, a spus Liwei.

Am ridicat capul de pe podea, dar am rămas în genunchi. Nu voiam să-i dau împărătesei nicio scuză să mă alunge din cameră.

— Onorabilă mamă, în dimineața aceasta Xingyin a întârziat numai din cauza sarcinii pe care i-am dat-o.

Liwei s-a întors spre mine.

— Ai găsit rădăcina ginseng de iarnă?

— Da.

I-am fost recunoscătoare pentru mintea lui iute.

— Poți să o duci la bucătărie pentru ca din ea să fie preparat un tonic? Roagă-i să-l trimită Majestăților Lor Celeste odată cu gustarea lor de după-amiază.

Simțind privirile atente ale însoțitorilor ațintite asupra mea, am atins fruntea de podea în semn de confirmare. Ridicându-mă în picioare, am pornit repede spre intrare, nerăbdătoare să scap.

Vocea împărătesei a plutit în urmă, având un ton mai plăcut în absența mea.

— Liwei, ești un copil respectuos, l-a lăudat ea. Banchetul de mâine va fi un eveniment important. Vor veni și nemuritorii florilor și codrilor, precum și monarhii mărilor – va fi o oportunitate rară să ne demonstrăm bunăvoința față de cele Patru Mări. Ne va onora cu prezența și regina Fengjin, împreună cu fiica ei.

— Prințesa Fengmei? a întrebat Liwei, cu un tremur în voce.

— Firește. Regatul Phoenixului este aliatul nostru cel mai important, mai ales acum, când asupra noastră încă plutește amenințarea blestematului de Ținut al Demonilor.

Apoi a adăugat pe un ton plin de înțeles:

— Sper că vei fi o gazdă grijulie. Și că înțelegi ce se așteaptă din partea ta.

De dincolo de pragul ușii, am privit compătimitor spre Liwei. Evenimentele acestea nu îi făceau plăcere și le evita pe cât posibil. Dar i-ar fi fost imposibil să scape de festivitățile propriei aniversări, mai ales când ochii ageri ai mamei sale îi urmăreau fiecare mișcare.

Eu și Liwei sădisem o grădină mică într-un colț al curții. Luând o lopată, am dezgropat rădăcina ginseng de iarnă, crescută dintr-o sămânță îngropată cu numai o lună în urmă. Deși în mod obișnuit era nevoie de ani întregi pentru a cultiva ginseng, farmecele lui Liwei ajutau plantele să se maturizeze mai repede. Admirând rădăcina perfect formată, cu carnea atât de albă, încât era aproape translucidă, m-am gândit că merita să o sacrific pentru a-mi salva pielea.

În bucătăria aglomerată am găsit-o pe Minyi, cu care ajunsesem să mă cunosc bine. După ce i-am dat rădăcina, m-am hotărât să aștept să ne pregătească masa.

M-a privit atent, strâmbând din nas.

— Xingyin, ești atât de palidă! Mănânci bine?

— În dimineața asta am întârziat și Majestatea Sa Celestă m-a certat, i-am spus eu.

A oftat înțelegătoare. Mulți se temeau de împărăteasă și de temperamentul ei – coleric, malițios și atât de irascibil –, de care puțin reușeau să se ferească.

— Împărăteasa noastră are prea mult foc în inimă. Cei din Regatul Phoenixului au firi atât de înflăcărate, a declarat ea.

— Regatul Phoenixului? Ea nu e celestă?

Minyi a clătinat din cap, privind în jur pe furiș. Afla multe povești și bârfe de la slujitorii numeroși care vizitau bucătă-

ria. Îi era ușor să ofere delicatese la schimb pentru veștile cele mai recente, iar seara un pahar de vin putea slobozi până și limbile cele mai strâns legate. Și singurul lucru care-i făcea mai multă plăcere decât să asculte bârfe era să le împărtășească prietenilor.

— Înainte de a se mărita cu împăratul, Majestatea Sa Celestă a fost prințesă a Regatului Phoenixului. La început nu a avut un temperament atât de amar, dar inima i s-a înăsprit după moartea rudelor sale dragi.

Era întâia oară când auzeam asta. Nu credeam că ar fi fost posibil, dar, cu gândul la pierderea ei, m-a cuprins mila.

— Ce li s-a întâmplat?

Lui Minyi i s-a întunecat chipul.

— E o poveste tragică. Împărăteasa e rudă cu doamna Xihe, Zeița Soarelui care locuiește în Crângul Duzilor Parfumați din cerurile de est. Doamna Xihe a avut zece copii pe care obișnuia să-i ducă cu trăsura ei trasă de păsări Phoenix – rând pe rând –, purtându-i în zbor pe cer. Copiii ei erau creaturi puternice, zămislite din lumină pură și căldură, și în Tărâmul Muritorilor erau venerați sub întruchiparea soarelui.

Mi-a înghețat inima.

— Zece copii? Zece sori? Rudele Împărătesei Celeste?

Minyi amesteca într-o oală clocotitoare cu tăiței și, din fericire, nu mi-a observat neliniștea tot mai grea.

— Phoenicșii sunt rude apropiate ale păsărilor cu trei picioare ale soarelui.

Păsările soarelui. Cuvintele mi-au ars pieptul.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu răgușit.

— Acum mulți ani, doamna Xihe a fost grav rănită. Pentru a-i veni în ajutor, împărăteasa a trimis un general credincios la Crângul Duzilor Parfumați, care să conducă trăsura în locul ei. O singură pasăre avea voie să-l întovărășească, dar i s-au împotrivit și toate zece au sărit în trăsură, plecând în

zbor înainte ca generalul să le poată opri. Păsările soarelui nu au mai vrut să se întoarcă și au plutit pe cer zi și noapte.

Minyi a tăcut o clipă.

— Au fost vremuri groaznice, pline de lumină orbitoare și o dogoare cumplită. Muritorii au avut cel mai mult de suferit, lumea lor fragilă a fost pârjolită și adusă în pragul distrugerii.

A povestit în continuare:

— Împăratul Celest a trimis soli care să certe păsările soarelui, dar acestea i-au ignorat pe toți. Erau atât de rapide, încât nu le putea prinde nimeni. Împăratul ar fi putut să le doboare cu mâna sa, dar împărăteasa le ferea de atacurile lui. Sub protecția ei, păsările ar fi putut să facă praf și pulbere din lume – dar, într-un final, au fost doborâte de un muritor curajos.

De tatăl meu. Mi-au tremurat picioarele. M-am apucat de marginea mesei și cu cotul am doborât un vas cu prune galbene care s-a rostogolit pe podea. Evitând privirea încruntată a unui bucătar iritat, m-am aplecat ca să culeg fructele, bucuroasă că aveam un motiv să-mi ascund fața. Mi-am cercetat amintirile șterse legate de cartea pe care o citisem cândva – povestea tatălui meu, așa cum o relatau muritorii. Se spunea că păsările soarelui se bucurau de favoarea și protecția zeilor. Dar erau și rudele de sânge ale Împărătesei Celeste? Nu era de mirare că încercase să-l pedepsească pe tata pentru uciderea lor.

Am înghițit în sec, ca să-mi umezesc gâtul uscat.

— Muritorul... ce s-a întâmplat cu el?

Minyi a presărat arpagic mărunțit peste două castroane cu tăiței și apoi le-a așezat pe o tavă din lemn lustruit. S-a gândit o clipă și a adăugat și o farfurie mică cu legume și una cu găluște. Mi-am stăpânit imboldul de a o apuca de brat și a o scutura ca să storc din ea și restul poveștii.

— Ah. Fapta muritorului a fost lăudată de împărat, care i-a dăruit Elixirul Nemuririi.

— Majestatea Sa Celestă nu s-a supărat pe el pentru că omorâse rudele împărătesei?

Nu am reușit să-mi ascund disperarea din glas.

Minyi s-a aplecat spre mine și mi-a vorbit în șoaptă.

— Se vorbea că poate împăratul fusese și el implicat în moartea păsărilor. Muritorul le-a doborât cu un arc de gheață fermecat, purtând o amuletă care îl proteja de foc. Cum ar fi putut un biet muritor să obțină asemenea comori, darămite să le folosească fără încuviințarea Majestății Sale Celeste?

Ceva mă tulbura. Ce motiv ar fi avut împăratul să facă una ca asta? De ce nu a oprit păsările cerului cu mâna lui? Doar ca să evite o confruntare cu împărăteasa?

— Ce s-a întâmplat apoi? am întrebat eu, deși mă temeam să-i aflu răspunsul.

Minyi a ridicat privirea surprinsă. Poate că își imagina că acesta era sfârșitul poveștii. Lumea salvată de dezastru. Muritorul răsplătit pentru serviciul adus Împăratului Celest.

— Doamna Xihe s-a înfuriat după pierderea copiilor și a întrerupt orice legătură cu împărăteasa. Fiind rudă a Zeiței Soarelui, s-a supărat și regina Phoenixului. Înainte se vorbise îndelung despre logodirea fiicei ei cu Înălțimea Sa, dar am auzit că planul acesta a căzut! Mare păcat, pentru că ar fi făcut o pereche foarte bună. Unii bombănesc că prințesa Fengmei e mai în vârstă decât Înălțimea Sa cu o sută de ani. Dar numerele astea sunt o nimica toată pentru cei ca noi.

Liwei nu-mi vorbise niciodată de vreo logodnă, dar acum i-am înțeles reacția ciudată de dimineață, când fusese pomenit numele prințesei. În jurul lui circulau atâtea zvonuri la fel de fragile precum florile de piersic, încât pe cuvintele lor ajunsesem să pun doar greutatea petalelor suflate de vânt – erau uitate îndată ce atingeau pământul. Dar nu asta voiam să aflu acum.

— Care a fost soarta muritorului, după ce a primit elixirul?

am întrebat eu cu delicatețe, sperând să nu-mi observe interesul neobișnuit.

Poate că aș fi aflat vreun indiciu cu privire la locul în care se afla tata.

Minyi s-a încruntat, așezând un ceainic de porțelan pe tavă. Rotocoale parfumate de iasomie mi-au plutit la nări.

— Muritorul nu s-a mai înălțat la ceruri ca nemuritor. Nimeni nu știe ce s-a ales de el.

Vocea i s-a subțiat și mi-a întors spatele subit.

Nu am insistat. Nu mă mira reticența ei de a vorbi despre înălțarea mamei. Nimeni nu s-ar fi grăbit să povestească despre cum fusese pedepsită Zeița Lunii. Majestățile Lor Celeste nu agreau să li se amintească despre cei care îi ofensaseră.

I-am mulțumit lui Minyi și am părăsit bucătăria în stare de șoc, ținând strâns tava cu mâncare. Îi eram antipatică împărătesei, mă considera nevrednică de poziția de tovarășă a fiului ei. M-am cutremurat, imaginându-mi cum s-ar fi înfuriat dacă ar fi descoperit că tatăl meu omorâse păsările soarelui. Am inspirat adânc, încercând să-mi astâmpăr forfota din stomac. Am dat dreptate instinctelor mamei; împărăteasa *chiar* îi purta dușmănie tatei. Nu ne-ar fi arătat pic de milă, s-ar fi apucat cu dinții de orice ocazie de a ne distruge. Nu îi voi permite, am hotărât eu. Dar, deocamdată, nu puteam să fac nimic, doar să muncesc din răsputeri, să-mi cizelez talentele și să caut o cale de a ne ține în siguranță.

Întorcându-mă la camera lui Liwei, am descoperit cu ușurare că împărăteasa plecase, pentru că nu mă simțeam în stare să mimez respectul și supunerea. Am mâncat în tăcere și parcă niciunul dintre noi nu avea chef de vorbă astăzi. Găluștele primite de la Minyi erau frumos legate; grăsune și pline cu carne de porc și praz, cu foița de aluat de culoare brun-aurie prăjită și crocantă – și totuși, pe limba mea parcă aveau gust de hârtie.

— Xingyin, pari obosită, a spus Liwei.

Mâinile mi-au zburat la obraji, pișcându-i discret pentru a le reda culoarea. Era a doua persoană care-mi observa paloarea în dimineața aceasta.

— Nu am dormit bine.

A părut o scuză firavă chiar și în urechile mele.

— Nu pune la inimă spusele mamei. Pare fioroasă, dar e doar exagerat de preocupată de binele meu.

Am încuviințat din cap mecanic, fără a mă simți în stare să-i răspund. Luându-ne cărțile de pe masă, l-am așteptat lângă ușă.

Mi-a luat teancul greu din mâini.

— Ți-am mai spus că nu e nevoie să-mi cari lucrurile.

— Ce ar zice mama ta? am întrebat eu.

— Nu-i spune, a propus el, adresându-mi un zâmbet conspirativ.

I-am răspuns la zâmbet, dar nu am reușit să scap de neliniște. Toată dimineața m-am simțit nelalocul meu și abia am auzit lecțiile profesorilor, câștigând o privire severă din partea generalului Jianyun și reproșuri din partea doamnei Daoming. Și acum, exersând la tir alături de Shuxiao, am ratat toate țintele.

S-a strâmbat după o tragere deosebit de neîndemânatică, în urma căreia am înfipt săgeata în iarbă, la un metru de țintă.

— Xingyin, ai praf în ochi?

Înainte să pot răspunde, generalul Jianyun a venit la mine cu pași mari și cu gropițele obrajilor netede și încordate. Astăzi abuzasem de răbdarea lui.

— Xingyin, oare exercițiile noastre au devenit atât de ușoare încât nu te mai sinchisești să depui niciun efort?

Am plecat capul, apăsată de rușine. Generalul Jianyun își dădea silința să fie un mentor bun pentru mine și Liwei. Pe când mulți dintre profesorii noștri își concentrau eforturile

asupra prințului moștenitor, el își împărțea atenția între noi în mod egal.

Auzind tonul ridicat al generalului, Liwei a privit spre noi din locul în care făcea exerciții de luptă cu un soldat. A fandat înainte cu sabia întinsă și, din câteva lovituri precise, a câștigat confruntarea în câteva clipe. Apoi a venit imediat spre mine, dar, cu toate că mă bucuram de sprijinul lui, nu voiam să fie martor la umilirea mea.

Generalul Jianyun a luat un sac de piele de pe rastelul cu arme.

— Hai să încercăm o provocare mai dificilă astăzi. Dacă ratezi vreuna, rămâi diseară pentru încă o oră de antrenament.

Spunând acestea, a azvârlit conținutul sacului în aer. Au țâșnit zece discuri de lut, mici cât moșmoanele.

— Lovește-le pe toate! s-a răstit el.

Până să termine de vorbit, le doborâsem pe primele două. În aceeași răsuflare, am potrivit următoarea săgeată și am doborât încă trei, unul după altul. Lăsându-mă într-un genunchi, am tras încă două săgeți care s-au înălțat pe cer. Ultimele trei aproape că dispăruseră din vedere. Am țintit săgețile cu grijă, lovind unul, apoi pe al doilea. Pe ultimul disc l-am pierdut din ochi. Am închis ochii, străduindu-mă să ascult în tăcere. Aveam mintea limpede, lipsită de orice gând. Mi-a ajuns la urechi un fâlfâit subțire, o șoaptă de vânt. Am lansat săgeata cu o zbârnâitură și discul s-a făcut bucăți.

Am încremenit, încurcată de liniștea subită și de mulțimea care se adunase. Atunci un soldat înalt și suplu, pe care nu-l mai văzusem, a început să bată din palme și zgomotul a rupt vraja. Shuxiao a chiuit și Liwei a pășit în față, ridicându-mă de brâu și învârtindu-mă împrejur.

— Liwei, lasă-mă jos, am șuierat eu, simțind privirile atente ale celorlalți.

Dintr-un motiv necunoscut, nu reușeam să-mi trag sufletul și pulsul îmi zvâcnea haotic.

M-a așezat la loc pe pământ și, despărțindu-se de mine cu un zâmbet, a pornit înapoi spre terenul de exerciții cu sabia.

Soldații s-au împrăștiat, dar generalul Jianyun a rămas, privindu-mă atent câteva momente.

— Te-ai gândit ce ai vrea să faci în viitor? Când nu vei mai fi tovarășa prințului moștenitor? a întrebat el în cele din urmă.

Întrebarea lui directă m-a uluit. Nu-mi imaginasem că aș fi putut să-mi pierd poziția, dar în curând Liwei avea să-și preia responsabilitățile la curte. Aveau să i se rărească lecțiile și atunci eu ce aș fi făcut? I-aș fi devenit slujnică? I-aș fi servit masa și ceaiul? Ideea aceasta mi-a ars inima ca un tăciune aprins.

Generalul Jianyun a vorbit în continuare, fără să-mi observe neliniștea.

— Priceperea ta cu arcul e neîntrecută. Din câte spune doamna Daoming, ai o magie puternică. Cred că te-ai descurca foarte bine în armată și viitorul tău ar fi mai luminos decât soarele.

Mintea mi-a vuit, cântărind posibilitățile. Tatăl meu era soldat; pe această cale obținuse glorie, doborâse păsările soarelui și salvase lumea. O mare onoare și o povară cumplită. Răsplata lui fusese elixirul datorită căruia eu și mama deveniserăm nemuritoare, deși același elixir ne despărțise de el.

Revenindu-mi din stupoare, am întrebat:

— Generale Jianyun, cum se poate avansa în armată?

— Luptând pentru regatul nostru. Îndeplinind fiecare sarcină cât poți mai bine. Apărându-ți camarazii. Prin muncă grea, supunere și loialitate de-a lungul anilor. Ce onoare poate fi mai mare decât să slujești regatului nostru și Majestăților Lor Celeste?

În voce îi răsuna mândria.

Un refuz scurt mi-a răsărit pe limbă, pe care l-am înăbușit din respect pentru general, deși nu m-am putut abține să strâmb din buze.

Generalul nu a părut să observe și, după o clipă, a adăugat:

— Unii visează să câștige și Talismanul Leului Stacojiu, dar aceasta se întâmplă rar.

— Talismanul Leului Stacojiu?

Nu mai auzisem de el.

— E cea mai mare onoare oferită armatei celeste, acordată de împăratul însuși. Celui care îl poartă i se acordă o favoare regală.

O speranță nebună mi-a fluturat în piept.

— Cum se poate câștiga talismanul acesta?

Mi-am blestemat tremurul din voce, sperând că nu-mi va observa nerăbdarea.

— Prin fapte excepționale de vitejie, curaj sau sacrificiu, în slujba Regatului Celest.

S-a încruntat.

— Dar nu trebuie să-ți pui speranțele într-o asemenea reușită. Pe parcursul vieții mele, talismanul a fost dăruit doar de câteva ori.

Generalul Jianyun probabil că trăia de sute de ani. Poate de o mie? Cum aș fi putut să-i întrec pe soldații viteji de aici, când eu îmi descoperisem puterile abia cu câțiva ani în urmă? Nu, nu trebuia să-mi permit asemenea gânduri, nu trebuia să accept înfrângerea înainte măcar să fi încercat. Dintre toți muritorii câți trăiseră de-a lungul veacurilor, numai tatăl *meu* câștigase recunoașterea împăratului și Elixirul Nemuririi. Țelul meu nu avea să fie mai prejos.

Dar ceva mi-a potolit entuziasmul clocotitor. Dacă mă alăturam armatei celeste, ar fi trebuit să părăsesc Curtea Păcii Eterne. Eram în siguranță acolo. Atât cât se putea de fericită, în lipsa mamei. Of, deveneam tot mai nesigură. Niciodată nu

trebuia să uit pentru ce venisem aici – că fusesem despărțită de căminul meu cu de-a sila, că venisem la Palatul de Jad pentru a găsi o cale de întoarcere. Discursul generalului Jianyun cu privire la onoare și credință nu mă impresiona. Căminul meu nu era aici; nu aveam niciun motiv să fiu loială acestui loc. Față de Majestățile Lor Celeste purtam o adevărată dușmănie, pe care eram dispusă să o înghit de dragul țelului meu. Și totuși, oferta aceasta îmi sugera imaginea unui viitor în care aș fi putut să avansez pe meritul meu, posibilitatea de a ținti spre libertatea mamei. O perspectivă mult mai bună decât fanteziile mele nebunești de a zbura pe lună și a sfâșia vraja care o ținea legată. Ce fel de viață ne-ar fi așteptat după aceea? Am fi trăit sub umbra fricii și am fi fost vânate o eternitate.

Generalul Jianyun și-a dres glasul, descumpănit, poate, de lunga mea tăcere.

Mi-am împreunat mâinile și am făcut o plecăciune.

— Vă mulțumesc pentru încrederea pe care mi-o acordați, generale Jianyun. Promit să mă gândesc la propunerea voastră.

Oferta lui mă tenta mai mult decât aș fi fost dispusă să recunosc. Deja voiam să accept, dar n-o puteam face înainte de a mă consulta cu Liwei.

În seara aceea, la cină, Liwei m-a întrebat:

— Despre ce ai vorbit cu generalul Jianyun? Părea o conversație serioasă.

Uimită că observase, am ridicat bețele și am băgat în gură un bulgăre de orez. Dintr-un motiv necunoscut, ezitam să-i spun despre oferta generalului. Mi-au trecut prin minte câteva explicații false, dar nu-l mai mințisem decât o dată și atunci din necesitate.

— Generalul Jianyun mi-a propus să mă alătur armatei după ce mi se va fi încheiat rolul aici.

— Să ți se încheie rolul?

Părea derutat.

— Cine ți-a spus că se va încheia?

Am așezat bețele pe masă și l-am fixat cu o privire sobră.

— Liwei, cât vor mai continua lucrurile în felul acesta? După ce îți vei asuma îndatoririle la curte, vei avea mai puțin timp pentru lecții. Nu vei mai avea nevoie de o tovarășă de studii.

Pentru întâia oară, a părut că nu știa cum să reacționeze.

— Dar... ești prietena mea.

Cum îmi chinuiau conștiința cuvintele acestea, dar nu puteam să mă gândesc decât la mine.

— Chiar *sunt* prietena ta. Și aici și oriunde m-aș duce.

— Vrei să mă părăsești? Să te alături armatei?

În voce i se simțea o notă de uluire și, ascunsă dedesubt, de de amărăciune.

— Îmi doresc anumite lucruri despre care nu știi nimic. Am și eu visurile mele.

Vocea mi se îngroșase de emoție. Anii petrecuți aici, de antrenament și studii, fuseseră fericiți. Și totuși, erau doar treptele scării pe care trebuia să urc ca să-mi împlinesc ambițiile.

Poate că Liwei a simțit că mă distanțam de el, că luam o hotărâre fermă. S-a aplecat spre mine și a întrebat:

— Care sunt visurile tale? Lasă-mă să te ajut, atât cât pot.

Cuvintele mi-au plutit pe vârful limbii. Să mărturisesc. Să-i spun adevărul. Era un Prinț Celest, puternic și influent. Dar mi-am stăpânit pornirea. Nu știam cum s-ar fi schimbat relația dintre noi dacă ar fi aflat cine eram. Dacă ar fi aflat că-l mințisem. Că eram fiica unei zeițe dizgrațiate, care se împotrivise dorințelor tatălui său, și a unui muritor care le omorâse pe păsările soarelui mult iubite de mama lui.

— Nu, nu poți să mă ajuți, am spus eu încet. Dar îți mulțumesc pentru intenție.

Mi-a acoperit mâna cu a lui și un fior neașteptat mi-a străbătut brațul.

— Propunerea mea rămâne valabilă. Oricând, indiferent de ce ai avea nevoie. Gândește-te bine și nu lua nicio hotărâre pripită.

Credeam că luasem o decizie fermă. Dar, țintuită de privirea lui intensă, n-am putut decât să încuviințez din cap. *Mâine*, mi-am spus eu ca o lașă. *Voi hotărî mâine.*

Am sărit în capul oaselor și țipătul meu a străpuns noaptea. Privirea mi-a fugit prin încăperea întunecată și am apucat cuvertura patului, mototolind-o între degete. Nu eram acasă. Nu ajunsesem prea târziu. Mama și Ping'er nu muriseră.

Asemenea coșmaruri mă mai tulburaseră și înainte, dar niciodată la Curtea Păcii Eterne – până acum. Poate că întâlnirea cu Împărăteasa Celestă sau incertitudinea legată de viitor îmi redeșteptase fricile trecutului.

Zgomote puternice de pași au răsunat în curte. Ușile mele au fost deschise valvârtej, primind năvala aerului răcoros al nopții, și Liwei a apărut în prag. A traversat camera și s-a așezat pe pat, împletindu-și degetele cu ale mele și strângându-le cu putere și căldură.

— Ai țipat. Ești bine?

— Un vis.

Respiram sacadat și tremurător. Teroarea mea fusese cât se poate de reală. Imaginea trupului neînsuflețit al mamei mi-a fulgerat în minte și spaima s-a amestecat cu dorul chinuitor de casă. Pe neașteptate, ochii mi s-au umplut de lacrimi înțepătoare.

Cu cealaltă mână, Liwei mi-a cuprins fața, mângâindu-mi obrazul cu degetul mare. Mă mai văzuse plângând o singură dată, la prima noastră întâlnire, pe malul râului. Fără ezitare,

m-a strâns ferm în brațe. La rândul meu m-am agățat de el și îmbrățișarea lui a deșteptat în mine un fel de nevoie – neobișnuită și cumplită. Relaxându-mă, mi-am îngăduit confortul puterii lui și trupul mi s-a rezemat de al său, rupând zăgazul care-mi fereca emoțiile.

I-am înmuiat hainele de lacrimi și mătasea albă era umedă când am ridicat capul. Abia atunci am observat că purta doar roba de noapte; probabil că alergase la mine direct din pat. Pulsul a început să-mi gonească, deși îl mai văzusem în ținuta aceasta de mii de ori. Cu un colț al mânecii i-am tamponat țesătura subțire, încercând s-o usuc. Inima a început să-i bată mai tare sub atingerea palmei mele și a încordat brațele în jurul meu, stârnindu-mi o dogoare care mi s-a revărsat în vene.

Toate lunile de prietenie s-au topit; parcă ne-am fi văzut unul pe celălalt pentru întâia oară. Nu mai era tânărul cu care mă împrietenisem, care mă tachina. Atingerea lui îmi înflăcăra simțurile, privirea lui îmi lua aerul. Am ridicat mâna și i-am dat la o parte de pe față părul lung și ciufulit de somn, care îi lucea întunecat pe fondul robei albe.

Mi s-au depărtat buzele. Ochii i-au fugit la ele, adânci ca două iazuri în miez de noapte. S-a aplecat și și-a apăsat gura de a mea cu putere, dar și cu o delicatețe dureroasă. Am inspirat adânc și mirosul lui curat s-a amestecat cu parfumul florilor din curte. Cu o mână mi-a cuprins ceafa și cu cealaltă mi-a încercuit mijlocul. Brațele mi se împletiseră strâns pe după gâtul lui, dar nu înțelegeam cum ajunseseră acolo. Eram îmbrățișați atât de strâns și răsuflarea lui mi-a alunecat în gură, fierbinte și dulce, unindu-se cu a mea. M-a apăsat și mai tare cu buzele, despărțindu-le pe ale mele – și limbile noastre s-au căutat și s-au înlănțuit. O fierbințeală topită mi s-a extins din piept până în picioare. Brațele mi-au căzut moi pe lângă corp și ne-am prăbușit pe pat încleștați.

O rafală de vânt a năvălit prin ușile deschise. Albastrul palid al perdelelor din jurul culcușului s-a înfoiat ca niște nori fini de mătase. Când zăbrelele ferestrelor au început să zornăie, am sărit deodată în capul oaselor... tremurând, lipsită de căldura lui. Privirea mi-a fugit afară, în curte. Orice trecător ar fi văzut ce făceam. Din fericire, încă era întuneric. Ne era martoră doar luna de pe cer.

S-a ridicat lângă mine, trecându-și mâinile prin păr.

— Xingyin, îmi pare rău.

Cuvintele lui m-au izbit ca un val de apă rece, trezindu-mă cu brutalitate din reverie. Bineînțeles că aveau să-l lovească regretele! În bezna nopții, răscolit de milă și de emoțiile mele revărsate – nu era de mirare că se simțise obligat să-mi facă pe plac. Iar eu nu ezitasem să profit de bunătatea lui.

— Nu ai de ce să-ți pară rău.

Am vorbit ușor, ferind privirea și lăsând părul să-mi umbrească chipul. Din tăcerea lui i-am dedus încuviințarea.

— A fost o greșeală pentru amândoi. O clipă de nebunie care va fi uitată până-n zori.

O încercare neîndemânatică de a-mi recâștiga demnitatea.

Mi-a apucat mâna strâns, lipind-o de pieptul său.

— De nebunie? În viața mea nu mi-am simțit mintea mai limpezită. Vrei să uiți ce s-a întâmplat între noi? Eu nu pot.

Inima mi-a tresărit violent, ca aripile unei păsări ce se zbate în cușcă. Dar teama și rațiunea, mereu vigilente, și-au ivit capul.

— N-ar trebui să facem asta.

Liwei a înclinat capul spre mine.

— De ce?

O întrebare uluitor de simplă. Dar nu era atât de ușoară pe cât credea; erau atâtea lucruri e împotriva noastră, despre care el nu știa nimic... pentru că i le ascunsesem.

A coborât vocea, ca și când ar fi făcut o mărturisire.

— De mult timp vreau să te sărut.

Dogoarea m-a copleșit din nou, alunecându-mi pe piele ca și când aș fi stat în soare. Cuvintele lui mi-au alungat îndoielile și am întins brațele, trăgându-l mai aproape, iar el a aplecat din nou capul spre al meu. Ochii mi s-au deschis larg, apoi s-au închis încet și m-am pierdut în ceața moale a dorinței, ca și când aș fi plutit pe un ocean de stele. Când în sfârșit ne-am despărțit, am zăcut încolăciți în lumina lunii, respirând aspru și sacadat, până când un tremur al nemișcării a anunțat apropierea zorilor.

Amintindu-mi ce zi era, m-am ridicat împleticit și am scotocit în sertar în căutarea darului. I-am pus în mână pachetul învelit în mătase și mi-am stăpânit imboldul de a-l lua vijelios înapoi. Ce valoare putea să aibă o scoică umilă pe lângă comorile lui neprețuite?

Liwei a dat pânza la o parte și s-a holbat la scoica dinăuntru. Am luat-o și am suflat în ea încet, făcând-o să lumineze și să-și verse cântecul în cameră. Un cântec vesel, plin de promisiuni și speranță – și de dorințe arzătoare, mi-am dat seama acum. Cântecul inimii mele, chiar înainte să realizez asta.

Liwei nu s-a clintit până la sfârșit.

— E minunat. Cum se numește? a vrut el să afle.

Am zâmbit, în ciuda nodului care mi se pusese deodată în gât.

— Îi poți da ce nume dorești. L-am compus pentru tine.

Mi-a luat scoica din mâini și a ridicat-o din nou, dar i-am oprit brațul.

— Ascultă-l când nu sunt aici.

Trupul i-a încremenit și s-a întors spre mine, cercetându-mi chipul.

— Ai de gând să pleci?

— Nu am vrut s-o spun cu sensul ăsta. E un cadou de aniversare, nu de rămas-bun.

Am avut mustrări de conștiință din cauza modului în care îi evitasem întrebarea.

Relaxându-se, și-a împletit degetele cu ale mele din nou.

— Îți mulțumesc. Niciodată nu am primit un dar mai prețios.

Apoi a adăugat, zâmbindu-mi jucăuș:

— Și de acum nu va mai trebui să mă rog de tine ca să-mi cânți.

Am dat înapoi, încruntându-mă la el cu o mânie prefăcută.

— Îți e atât de ușor să mă înlocuiești?

— Nu vreau să aflu niciodată.

Oftând amar, mi-a dat drumul și s-a ridicat din pat.

— Trebuie să plec înainte să se trezească slujitorii.

Mi-am făcut curaj și am strigat după el.

— Liwei, mâine nu avem lecții. Ai vrea să petrecem ziua împreună?

S-a oprit la intrare și a încuviințat din cap o singură dată, arcuind buzele și închizând ușile în urma sa.

Rămânând singură din nou, mintea mi s-a deșteptat din vraja ce pusese stăpânire pe mine. M-a copleșit o vinovăție cumplită și nemiloasă. Împăratul Celest se arătase neîndurător cu mama, condamnând-o la întemnițarea veșnică. Mi-am amintit cât de mult se temea ea de împărătească și groaza ei m-a umplut de remușcări. Cum puteam să am asemenea sentimente față de fiul lor? Atât de slabă eram, de puteam să o trădez cu atâta ușurință?

Mi-am masat tâmplele cu degetele, plimbându-mi-le apoi prin păr. Dar nu o trădasem pe mama cu nimic. Chiar și cufundată în cea mai adâncă durere, niciodată nu-i vorbise de rău pe împărat și pe împărătească. Nu mi-o va lua în nume de rău; mereu îmi dorise doar fericirea. Eram o persoană independentă, separată de părinți – așa cum era și Liwei. Iar el nu le semăna deloc părinților lui. După atât de mult timp petrecut

împreună, înțelegeam lucrul acesta mai bine decât oricine altcineva. Fusese prietenul meu cel mai bun, înainte... de a deveni ceea ce însemna pentru mine acum. Și nu aveam să-l învinovățesc pentru evenimentele acestea îndepărtate și pentru niște circumstanțe asupra cărora nu avea nicio putere.

Cât de mult îmi doream să-mi despovărez inima înaintea lui, să-i dezvălui chipul meu întreg. Liwei nu mi-ar fi făcut niciun rău, dar ezitam să-l amestec în problemele mele, să-l întorc împotriva părinților cu care știam că avea relații atât de încordate. Și lașa din mine a tresărit sub greutatea dezamăgirii lui; înșelăciunea unei iubite l-ar fi rănit mai profund decât cea a unei prietene.

Detestam aceste minciuni, aceste frici și îndoieli. Dar nu se comparau cu pericolul de a fi descoperită. Asemenea secrete nu se puteau spune la Palatul de Jad. Și aici asprimea împăratului și răutatea împărătesei s-ar fi arătat nemiloase față de mine și de mama. Cu atât mai mult cu cât aflasem despre legăturile dintre familiile noastre. Nu, nu aveam să încalc promisiunea făcută mamei – mai întâi trebuia să mă asigur că nu exista niciun pericol.

Am stat trează în pat până când razele soarelui au alunecat peste lume. În lumina dimineții, dorința de noaptea trecută s-a estompat până a părut un vis încețoșat, mai puțin amintirea buzelor lui, care îmi ardea adânc în suflet.

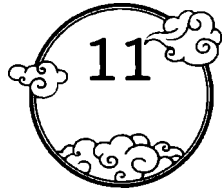

Mi-am privit chipul în oglindă. Părul negru îmi cădea lin până la brâu și pielea îmi strălucea de pe urma după-amiezilor petrecute în soare. Chiar dacă aveam o figură comună, eram mulțumită de ceea ce vedeam – până și de gropița din bărbie, pe care Împărăteasa Celestă o criticase drept semn de temperament coleric.

Am întins mâna după una dintre rochiile mele obișnuite, dar apoi am scos una de mătase albastru-deschis, brodată cu păsări colorate. Când am îmbrăcat-o, un graur cusut cu ață verde și-a întins aripile și a dat un ocol fustei, în zbor. Într-adevăr, forța mea vitală devenise mai puternică. Minyi rugase o prietenă, o croitoreasă iscusită, să-mi confecționeze roba aceasta, după ce îmi reproșase că aveam haine prea simple și anoste. Într-adevăr, șifonierul era plin de haine albe. Nu mă deranjaseră, pentru că-mi aminteau de mama.

Dar acum viața căpătase culori vii.

Astăzi m-a cuprins un interes deosebit pentru înfățișarea mea; rareori mă mai îmbrăcasem cu o asemenea atenție. Am traversat curtea cu pași sprinteni, dar în fața camerei lui Liwei am șovăit. Să fi fost un vis? Dacă nu-și mai amintea? Mai rău, dacă regreta toate cele întâmplate? Făcându-mi curaj, am deschis ușile și am intrat.

Se trezise deja și stătea la masă, îmbrăcat cu o robă de brocart legată în talie cu o centură de mătase neagră. Un inel de

argint îi lega în creștet părul care i se revărsa pe spinare ca un râu de cerneală. Avea ochii la fel de întunecați ca întotdeauna, dar acum mi se păreau de o sută de ori mai frumoși.

S-a ridicat în picioare, privindu-mă îndelung.

— Nu te arăta atât de uluită. Pot să mă îmbrac și fără să-mi țină cineva hainele.

Cu un zâmbet pe buze, a adăugat:

— Deși prefer să mi le ții tu.

Mintea mea perfidă mi-a întruchipat toate clipele în care îi așternusem mătase și brocart pe umeri. Cum îi atinsesem claviculele cu degetele când îi potriveam faldurile robei, înconjurându-i brâul cu mâinile pentru a-i lega centura. Pe atunci nu acordasem nicio importanță acestor gesturi, dar acum mi s-a uscat gâtul și inima a început să-mi gonească.

— Xingyin.

Auzindu-mi numele rostit de buzele lui, am tresărit. M-am uitat la el, observând cutia subțire pe care mi-o întinsese.

— E ziua ta, nu a mea.

— Schimbul de cadouri aduce noroc, a spus el drept explicație.

Văzând că nu fac nicio mișcare ca să iau cutia, a deschis capacul și a scos un ac de păr. Era sculptat în lemn, lăcuit în nuanțe bogate de albastru și incrustat cu pietre mici și limpezi, care captau și reflectau lumina.

Mi s-a tăiat respirația. În mod tradițional, acele de păr se dăruiau ca dovadă de dragoste, dar am înăbușit speranța care mi s-a aprins în inimă. Nu ne făcuserăm asemenea promisiuni unul celuilalt. Cât despre noaptea trecută... în lumina zilei nu îi mai înțelegeam limpede semnificația.

— L-am făcut acum ceva timp, pe măsura însemnătății numelui tău. Mi-a trebuit destul de multă vreme ca să nimeresc culorile.

El îl făcuse? Pentru mine? Era minunat, priceperea lui surprinsese toate nuanțele temperamentale ale cerului. Și chiar

dacă n-ar fi fost așa, chiar dacă ar fi fost doar o bucată lungă de lemn neprelucrat, nu ar fi fost un dar mai puțin prețios pentru mine.

S-a aplecat și mi-a strecurat acul în păr. Întocmai cum făcuse la prima noastră întâlnire.

— Îți mulțumesc, am reușit eu să spun, ridicând ochii la el.

— Avem numai dimineața la dispoziție. Tatăl meu mi-a cerut să ne vedem înaintea banchetului.

A luat cu o mână de pe masă un coș cu mai multe compartimente și mi-a întins-o pe cealaltă.

— Nu vrei totuși să vii și tu diseară? Ar însemna mult pentru mine. Seara ar fi mult mai puțin plictisitoare.

Gura i s-a arcuit într-un zâmbet persuasiv.

Mi s-a pus un gol în stomac la gândul de a le vedea pe Majestățile Lor Celeste. Dar banchetul se dădea în cinstea lui Liwei și o parte din mine era curioasă să vadă și chipul acesta al lui, cel de moștenitor al tronului. Și în prezent îmi doream să petrec fiecare clipă alături de el, simțind o durere ciudată când ne despărțeam.

— Bine, i-am spus eu. Voi veni.

În curte, Liwei a chemat un nor. Am descoperit că putea părăsi palatul după bunul plac, ceea ce însemna că în curând avea să-și asume responsabilitățile de la curte. Mi-am stăpânit un fior de neliniște; nu voiam să umbresc ziua de azi cu îndoieli legate de ziua de mâine și cu fricile trecutului. Dar, privind norul, n-am putut să nu mă gândesc la ultima dată când zburasem astfel, împreună cu Ping'er. Pășind pe el, Liwei m-a ajutat să mă ridic în spatele său. Norul era moale și răcoros, dar ferm sub picioarele mele. Când a țâșnit prin aer, m-am dezechilibrat, dar Liwei m-a apucat de mână ca să mă sprijine și nu mi-a mai dat drumul.

După câteva momente, am început să mă relaxez. Norul înainta atât de lin, încât în curând am uitat de temeri. Era

mult mai plăcut să zbor în timpul zilei decât să fug în toiul nopții. Munți falnici, lacuri sclipitoare și păduri bogate, ca de smarald, ni se întindeau la picioare ca o pictură. Am trecut printr-o ploaie subțire și picăturile care mi-au atins pielea au fost răcoritoare ca roua dimineții. Poate că mi s-ar fi făcut frig din cauza norilor întunecați care se adunau, ascunzând soarele, dacă Liwei nu m-ar fi ținut de mâini, încălzindu-mi tot trupul.

Am aterizat în mijlocul unei păduri cum nu mai văzusem. Nici în Regatul Celest, nici în vise. Piersicii înfloreau cât vedeam cu ochii și ramurile lor aplecate de flori rozalii și albe împrăștiau în aer un parfum dulce și amețitor. De fiecare dată când adia vântul, puzderii de petale alunecau pe pământ.

Am prins una în palmă. Era moale precum catifeaua și mai ușoară decât aerul.

— Unde suntem?

— Undeva în Tărâmul Muritorilor.

— În Tărâmul Muritorilor?

Am ridicat vocea alarmată.

Nemuritorilor le era interzis să coboare aici fără permisiunea Împăratului Celest. Cu mult timp în urmă, cutreieraseră lumea aceasta după pofta inimii. Poate că le plăcuse fiorul de putere resimțit când pășeau printre cei mai slabi decât ei și când le auzeau cântecele de slavă sau rugămințile îngrozite. În ochii muritorilor, nu erau doar nemuritori; erau zei. Dar astfel provocaseră mari tulburări. Magia îi îngrozea pe muritori. Și prea multe destine fuseseră schimbate din cauza unor astfel de intervenții, care unora le provocaseră o moarte timpurie și pe alții îi salvase de calamități sortite. Cronicarul destinelor muritoare l-a înduplecat pe Împăratul Celest să dea o lege care le-a interzis nemuritorilor să se aventureze aici după bunul plac. Deși mulți au deplâns acest deznodământ, nimeni nu a îndrăznit să-i sfideze porunca. Atunci ținuturile

noastre au fost ascunse de privirile muritorilor și, an după an, amintirile lor legate de noi s-au apropiat din ce în ce mai mult de mituri și legende. Acum, când ridicau ochii la cer, nu vedeau decât soarele, luna și stelele.

— Avem voie să venim aici?

Am privit iute spre cer, aproape așteptându-mă ca cronicarul destinelor muritoare să coboare și să ne târască înapoi pentru a fi pedepsiți.

Liwei a ridicat bucata ovală de jad care-i atârna de brâu, minuțios sculptată sub formă de dragon. Un sigiliu imperial.

— Cu acesta putem merge oriunde dorim, m-a asigurat el, lăsând sigiliul să cadă la loc, unde s-a ciocnit de picătura cerească cu ciucuri. E unul dintre puținele beneficii câștigate de pe urma discuțiilor nesfârșite de la curte.

După ce ne-am plimbat o vreme prin pădure, ne-am așezat lângă un pârâu clipocitor. Iarba moale era acoperită de petale șterse, dintre care unele deja se ofiliseră pe margini. O amintire a faptului că aici nimic nu rămânea neschimbat și că fiecare clipă apropia toate ființele de sfârșitul lor inevitabil. N-am putut să nu mă gândesc la tata, închipuindu-mi cum îmbătrânea pe zi ce trece. Am simțit un imbold dureros să-l caut, să merg la el dacă mai era în viață. Dar Liwei nu știa nimic despre părinții mei și cum aș fi putut să-i spun?

M-am bucurat că nu mi-a văzut chipul în timp ce despacheta coșul. A scos o carafă din porțelan cu vin, pere aurii și diverse chifle aburinde – unele umplute cu pastă de fasole dulce, altele pline cu carne. Când m-am întins după o chiflă, mâna mi s-a ciocnit de a lui.

A tras farfuria înapoi.

— Ce zici să ne întrecem pentru astea?

Am mormăit în gând. Neavând arcul, probabil că m-ar fi bătut cu orice altă armă. Și, chiar dacă nu țineam la asemenea

premii, nici nu voiam să pierd. Fără să-mi observe nemulțumirea, Liwei a căutat pe jos până când a găsit două bețe solide și mi-a aruncat unul.

L-am prins din aer.

— Nu ți se pare că ești avantajat? Te pricepi mai bine la sabie. Cel puțin pentru moment, am bombănit eu.

M-a înconjurat cu mișcări grațioase, de prădător.

— Deja îți accepți înfrângerea?

Am sărit în picioare într-o clipă, strângând degetele pe scoarța aspră a bățului.

O bucată de mătase albă i-a apărut în palmă.

— Îmi voi acoperi unul dintre ochi, dar, chiar și așa, voi câștiga.

— N-ai decât, am spus eu pe un ton dulce, străduindu-mă să nu scrâșnesc din dinți.

Aș fi putut să-i refuz propunerea arogantă, dar eram hotărâtă să profit de orice avantaj, numai să-i mai știrbesc din orgoliu.

O adiere de vânt s-a revărsat printre copaci, împrăștiind o ploaie de flori peste noi în timp ce ne-am așezat față în față. Întâi m-am repezit la partea cu ochiul acoperit, sperând să-l iau prin surprindere. Liwei a ridicat bățul imediat, parând lovitura și sărind iute înapoi pentru a-mi lovi gamba. Am șuierat și m-am învârtit ca să-l lovesc în piept. A expirat zgomotos printre buze când am sărit în spate și, în clipa următoare, ne-am aruncat unul la altul fără nicio reținere. Liniștea pădurii a fost spulberată de scrâșnetele pașilor noștri pe pietre și pe frunzele uscate și de ciocnirile bețelor. N-am putut să nu-i admir tehnica – ataca în forță, dar se retrăgea rapid și fiecare mișcare era stăpânită, dar liberă. Îi țineam piept cu mai mult succes decât mă așteptasem și am sperat că voi avea norocul să câștig. Sesizând o oportunitate, am fandat înainte,

dar Liwei s-a lăsat pe spate și bățul meu a spintecat aerul. Înainte să pot da înapoi, lovitura lui puternică mi-a azvârlit bățul din mână.

Mi-am înăbușit țipătul, încercând să-mi ascund frustrarea.

— Dacă ne-am fi întrecut cu arcul, te-aș fi învins cu *ambii* ochi închiși.

Am luat o chiflă din coș și i-am aruncat-o.

A prins-o, dar îndată mi-a oferit-o mie.

— Poftim, ia-o tu.

— E premiul tău.

Luând o pară, mi-am înfipt dinții în carnea ei fragedă și seva dulce și parfumată mi-a umplut gura. Când a încercat să mi-o ofere din nou, am clătinat din cap.

— Vrei să mă provoci la întrecere pentru dreptul de a *nu* o mânca? am întrebat eu cu viclenie.

Mi-a adresat o privire rece ca gheața și apoi a mușcat din pâinea moale. Aroma bogată de carne de porc friptă a plutit până la mine, un miros delicios.

— Vezi să nu te înec, am spus cu un zâmbet câtuși de puțin prefăcut.

A meritat să rămân cu foamea mea ca să surprind expresia iritată care i-a fulgerat pe chip. Pierdusem întrecerea și totuși reușisem cumva să câștig avantajul. Privind cerul înnorat, m-am minunat de faptul că toate păreau mai frumoase. Nici norii de ploaie nu mai erau sumbri și amenințători, ci impresionau prin măreția lor întunecată.

După masă, mi-a turnat o cupă de vin. Am încremenit când am simțit parfumul delicat al copacilor de osmanthus plutind în aer și mi-am amintit de pădurea plină de flori albe ca luna.

Încordând degetele pe cupă, am ridicat-o pentru un toast.

— Să ai parte de fericire veșnică!

M-a privit îndelung.

— Cea mai bună urare ar fi să fiu veșnic la fel de fericit cum sunt acum.

Vinul mi-a alunecat pe gât cald și amețitor. După ce ne-am golit cestile, le-a umplut din nou și a ridicat-o și el pe a lui.

— Să ți se împlinească toate visurile!

M-am întrebat ce ar fi spus dacă ar fi aflat care erau acestea. Multă vreme, visul meu fusese să recuperez cele pierdute în trecut. Dar după ultima noapte sau poate chiar mai dinainte, o speranță pentru viitor îmi încolțise în inimă.

— Care sunt visurile tale? a întrebat el, așa cum mă întrebase și cu o zi înainte, ca și când mi-ar fi smuls gândul din minte.

— Să fiu alături de cei pe care-i iubesc, am spus eu după un moment de tăcere.

Era adevărat, dar un soi de adevăr gol, poleit cu amăgiri.

Când i s-au întunecat ochii și s-a aplecat spre mine, respirația mi s-a accelerat.

— Dar m-aș mulțumi și să te înving astăzi.

Am bolborosit primul gând care mi-a venit în minte și m-am blestemat când Liwei a dat înapoi.

S-a întins pe iarbă, împreunându-și mâinile la ceafă.

— Ai vrea să-mi dovedești măiestria cu care te-ai lăudat adineauri?

— De ce nu? N-am de gând să te menajez doar pentru că e ziua ta.

Nu simțeam cu adevărat încrederea aceasta cu care vorbisem; niciodată nu mai trăsesem cu ochii acoperiți.

Înaintea noastră, pe pământ, s-a materializat un arc auriu, cu pene superbe sculptate de-a lungul brațelor.

— Voiam să-ți arăt asta, a spus Liwei, ridicându-se în picioare. E una dintre cele mai puternice arme din vistieria noastră. Poate că e o ocazie bună s-o testăm.

Am ridicat arcul și degetele m-au furnicat când am atins metalul.

— Unde sunt săgețile?

Liwei a venit în spatele meu și trupurile ni s-au apropiat până la câțiva centimetri. Cu brațele întinse de o parte și de alta a mea, m-a îndrumat să ridic arcul și să-i întind coarda argintie. Pulsul mi-a vâjâit și mi s-a învârtit capul. În postura actuală aș fi ratat orice țintă, chiar și de la o distanță de cinci pași.

O săgeată înflăcărată mi-a apărut în mână, sfârâind de parcă ar fi fost vie. Aș fi scăpat arcul de surprindere dacă Liwei nu m-ar fi strâns de mâini și mai tare. Când în sfârșit am relaxat coarda, săgeata a dispărut.

— Există puține arme la fel de puternice ca aceasta. Fiecare săgeată lansată de Arcul Focului de Phoenix poate provoca răni grave dintr-o singură lovitură. Dar numai cei cu o forță vitală puternică pot mânui asemenea arme în mod eficient, m-a prevenit el.

M-am holbat la arc, amintindu-mi coperta șterșă a cărții aceleia scrise de muritori. Să fi fost adevărat că tata doborâse păsările soarelui cu ajutorul unui arc de gheață? Cu o armă fermecată din Tărâmul Nemuritorilor?

— Ar putea fi folosite și de cineva cu o forță vitală slabă, de exemplu, de un muritor? am întrebat eu.

Liwei s-a gândit câteva momente.

— Obiectele magice au și ele puteri proprii. Cele mai multe pot fi folosite de oricine. Chiar și de muritori. Dar, cu cât mânuitorul e mai puternic, cu atât obiectul devine mai potent – pentru că se folosește de energia persoanei care îl manipulează pentru a o suplimenta și a o regenera pe a sa. Dacă arcul acesta ar fi folosit de cineva cu o forță vitală slabă, nu doar că persoanei respective i-ar fi greu să-l stăpânească, dar puterea lui ar fi cu mult slăbită.

— Cum se folosește arcul acesta de energia noastră? Nu pare diferit de celelalte.

S-a aplecat și mai mult și respirația lui mi-a șerpuit în ureche.

— Armele precum Arcul Focului de Phoenix formează legături cu persoanele care le mânuiesc, absorbindu-le energia pe nesimțite. De aceea sunt puternice, dar și periculoase.

— Periculoase? am repetat eu, încercând să mă gândesc la orice altceva, numai nu la căldura trupului său, care se contopea cu a mea.

— Periculoase, pentru că, în toiul luptei, se poate ca mânuitorii acestor arme să nu-și dea seama câtă energie au consumat. Până când e prea târziu, a spus el cu gravitate.

Am înghițit în sec, amintindu-mi avertismentul sever al doamnei Daoming, care-mi spusese să nu mă secătuiesc. Depărtându-mă de brațele lui, i-am întins arcul.

— Tu primul.

— Te-ai gândit la vreo provocare anume?

— Ce spui ca de data asta să ne întrecem în precizie, nu în viteză? am propus eu, gândindu-mă la înfrângerea mea din trecut.

Liwei s-a aplecat și a cules două flori de piersic ofilite. Magia lui s-a revărsat peste ele și și-au recăpătat culoarea, cu petalele lucind ca și când ar fi fost sculptate din cuarț roz.

— Va câștiga cel care le nimerește de la distanța cea mai mare.

Am luat din palma lui una dintre flori, care se făcuse tare ca piatra.

I-a dispărut atitudinea glumeață și a privit înainte cu ochii mijiți, cu arcul înălțat și cu coarda întinsă. Când a încuviințat din cap, am aruncat prima floare. A zburat pe cer, mai iute decât o pasăre colibri, învârtindu-se în aer. Au trecut câteva

secunde și floarea a devenit un punct mic pierdut în zare. Săgeata lui Liwei a țâșnit cu o zbârnâitură, spărgând petalele cu o explozie de scântei înflăcărate.

O tragere excelentă. Nu știam dacă voi putea s-o întrec cu ochii acoperiți. Îmi venea să-mi retractez lauda de mai devreme și să cer condiții de întrecere egale – dar mi-am înăbușit pornirea și am luat arcul. Nerăbdătoare să-i încerc puterea, am plimbat degetele pe coarda sclipitoare, mai rigidă decât cele împletite din mătase.

Când Liwei mi-a legat pânza albă la ochi, mi-a atins obrajii cu încheieturile degetelor. Nu era momentul potrivit să-mi distragă atenția și am inspirat adânc ca să-mi limpezesc mintea.

Simțindu-mă pregătită, am încuviințat din cap. Un freamăt discret a rupt tăcerea, un vâjâit stins care s-a diminuat cu fiecare clipă. Deja era aproape imperceptibil, dar am așteptat, ciulind urechile. Tocmai în clipa în care sunetul a dispărut cu totul, am eliberat săgeata – a șuierat prin aer, lovind cu un pocnet subțire. Ceva s-a sfărâmat și a luat foc cu un sâsâit.

Am ridicat mâna ca să-mi dau jos legătura de la ochi, dar niște brațe puternice m-au încercuit și mirosul de iarbă încălzită de soare mi-a copleșit simțurile. Mi-a strivit buzele, depărtându-le cu putere, și i-am gustat respirația caldă, parfumată de aroma dulce a vinului. M-am cutremurat, nu de frig, ci din cauza dogorii care mi se împrăștia în vene. Apucându-l de umeri, l-am apropiat și mai mult. Gura i-a alunecat în jos, trasându-mi o dungă fierbinte pe gât cu o poftă disperată, care mi-a tăiat răsuflarea. Mi-am smuls legătura cu mâna liberă și am clipit în strălucirea subită a luminii. Am căzut pe pământ împreună, pe covorul de petale mai moale decât orice pat... și trupul mi s-a aprins, mistuit de o mie de senzații licăritoare.

Primele picături de ploaie au fost blânde și firave și ușor de trecut cu vederea. Dar în curând s-au transformat într-un potop, imposibil de ignorat. Am zăcut pe pământ, lăsând ploaia să ne acopere și să ne scalde ca și când am fi înotat în râu.

Respiram greu și sacadat și degetele ni se încâlciseră în iarba umedă.

— Cine a câștigat? am întrebat eu, revenind la clipa prezentă.

Mi-a adresat o privire uluită.

— Asta te preocupă în asemenea momente?

— Eu am câștigat, mi-am răspuns singură la întrebare, oftând mulțumită.

— Ce te face să crezi asta?

— Dacă ai fi câștigat tu, nu mi-ai fi distras atenția. Mi-ai fi făcut în ciudă. Fără milă.

S-a ridicat într-un cot și m-a privit îndelung.

— Așa crezi? a întrebat el pe un ton îndurerat. Prea bine. Sărutul nu are nicio legătură cu înfățișarea ta din clipa în care ai întins coarda și ai nimerit ținta, deși aceasta dispăruse deja.

A clătinat din cap.

— De ce m-am îndrăgostit de cineva căreia îi face atât de multă plăcere să-mi calce în picioare mândria?

Am despărțit buzele uluită.

— Te-ai... îndrăgostit de mine?

— După tot timpul petrecut împreună, crezi că am avut de ales?

Mi-am așezat palma pe pieptul lui. Nu era momentul pentru glume frivole.

— Vorbești serios?

Lumina din ochii lui mi-a pârjolit o cărare spre inimă, în timp ce mâna s-a întins să o ia pe a mea.

— Da.

În copilărie mama mă sfătuise să nu privesc direct la soare, spunându-mi că intensitatea strălucirii lui ar fi putut să mă orbească. Poate că ceva asemănător îi spusese și mama ei. Așa o fi fost pentru muritori, dar acum mă îndoiam că un asemenea lucru ar fi putut dăuna vederii nemuritorilor. Totuși, îi reținusem avertismentul – de fiecare dată când vedeam pe cer globul acela înflăcărat, îi întorceam spatele sau îmi feream privirea instinctiv. Astăzi îndrăznisem în sfârșit să privesc la soare, îngăduindu-i luminii să strălucească nestingherită în mine și să mi se reverse în vene până când ființa mea a început să sclipească. Niciodată nu-mi închipuisem că ar putea exista o bucurie atât de arzătoare și niciodată nu aveam să mă mai mulțumesc să rămân în umbră.

După ploaia torențială, cerul a redevenit senin. Liwei a chemat un nor care să ne ducă acasă și pe drum ne-am uscat hainele. Dacă ne-am fi întors uzi leoarcă, am fi stârnit întrebări indiscrete și bârfe nedorite. Zburând înapoi spre Palatul de Jad, mi-am simțit spiritul mai ușor decât norii pe lângă care treceam.

Întoarsă în cameră, m-am întins în pat, plutind ca într-un vis. Gândul nu-mi stătea la odihnă și entuziasmul care-mi curgea în trup înăbușea orice speranță de somn. Auzind bătăi, am deschis ușile și am dat cu ochii de un slujitor care-mi întindea un sul de hârtie legat cu un șnur de mătase.

— Înălțimea Sa a poruncit să vă dau asta.

Când am luat hârtia și i-am mulțumit, slujitorul a adăugat:

— Cineva îl așteaptă pe Înălțimea Sa afară.

Întrebându-mă cine ar fi putut să fie, am ieșit în curte și am găsit o fată așezată în pavilion. Aura ei era caldă și ușoară, dar pulsa, plină de putere. Era izbitor de frumoasă, cu ochi oblici cu colțurile ridicate pe chipul în formă de inimă, cu trăsături delicate. Silueta ei înaltă era înveșmântată în mătase

trandafirie și părul negru îi era prins cu agrafe aurii de care atârnau șiraguri de rubine ce străluceau cu flăcări interioare. Am salutat-o cu o plecăciune. Să fi fost fiica vreunui curtean sau una dintre domnișoarele favorizate de împărătească?

— Prințul Liwei e aici?

Vocea ei era blândă și dulce.

Un ghimpe de neliniște mi-a înțepat inima, dar i-am zâmbit amabil.

— Înălțimea Sa se vede cu Majestățile Lor Celeste.

Când am văzut cum i se înmoaie umerii, am adăugat:

— Eu pot să vă ajut cu ceva?

— Am un cadou pentru Înălțimea Sa, dar pot să i-l dau mai târziu.

Fata a coborât ochii la o pictură de pe masă, terminată pe jumătate, întruchipând un piersic înflorit. Câteva pensule se înmuiau într-un vas cu apă și, alături, o tavă de porțelan era încă umedă de la vopsea. Probabil că Liwei pictase aici cu scurt timp în urmă.

— Aceasta e opera prințului Liwei? A plimbat degetul pe contururile ramurilor. E foarte frumoasă.

— Înălțimea Sa are multe talente, am spus eu.

Ridicându-se ca să plece, a lovit o pensulă cu cotul. O vopsea verde-închis a împroșcat pictura.

Tânăra a exclamat și a scos o batistă de mătase, tamponând agitată hârtia. M-am repezit să o ajut și am lovit vasul cu apă. Acesta s-a vărsat pe masă, înmuind opera în numai câteva clipe. Din copacul pictat cu atâta finețe mai rămăsese doar o harababură umedă, în care se întrezăreau doar pete verzi întunecate.

Tânăra a răsucit batista între degete și gâtul ei s-a chinuit să formuleze cuvinte pe care nu a reușit să le rostească.

— Poate că vântul a fost de vină, am spus eu cu un aer solemn.

S-a întors spre mine clipind.

— Sau vreo pasăre, a încuviințat ea repede.

Ochii ni s-au întâlnit într-un moment profund de înțelegere. După scurt timp a plecat, întorcând o ultimă privire spre curte.

M-am întors în cameră și am desfășurat hârtia primită de la Liwei. Era o pictură care mă întruchipa sub un copac înflorit, cu o săgeată trasă în coardă, așteptând să-și ia zborul. Aveam privirea concentrată asupra țintei, buzele încordate cu hotărâre și spatele drept și falnic. Mi s-a iuțit pulsul la gândul că mă vedea astfel – puternică și, cumva, frumoasă.

În marginea de jos a hârtiei era scris un mesaj cu liniile lui groase de pensulă.

Ai câștigat întrecerea, dar nu și premiul cel mai de preț.

Un zâmbet mi s-a întins pe chip la amintirea îmbrățișării noastre de mai devreme. Luând o coală de hârtie, am înmuiat pensula în cerneală și am scris un răspuns:

În jocul inimilor nu există premii.

Mama ar fi fost încântată de mine; îmi mai cizelasem caligrafia. Împăturind biletul, l-am pus în pungă. Diseară aveam să găsesc un moment potrivit în care să i-l dau.

Sala Luminii de Răsărit nu avea tavan, ci se deschidea spre cerul înstelat. Pereții din piatră albă erau brăzdați de firișoare de aur pur și podeaua era pardosită cu plăci de jad sculptate în formă de flori. Încăperea era luminată de stâlpi de cristal strălucitor și de sutele de lampioane de mătase atârnate între ei, ce radiau nuanțe arzătoare purpurii și stacojii. Parfumul de flori rare înmiresma aerul, amestecându-se cu aromele delicioase ale mâncărurilor înghesuite pe mesele din lemn de trandafir. Mult râvnitele piersici nemuritoare erau adunate pe platouri de argint, pentru a fi împărțite după bunul plac al Împărătesei Celeste. Chiar și una dintre piersicile acestea, de un ivoriu cremos cu nuanțe trandafirii divine, ar fi avut puterea să întărească forța vitală a unui nemuritor sau să prelungească viața unui muritor.

Până și în Regatul Celest, o asemenea decadență era rară. Invitații scump înveșmântați se salutau exuberant, cu obrajii îmbujorați de entuziasm și de vin. Abia sosisem și deja mă pierdusem în oceanul de străini.

Cineva m-a lovit ușor pe umăr. Era generalul Jianyun, care de data aceasta renunțase la uniformă și purta o mantie lungă din brocart argintiu așternută peste o robă cenușie. Mi-am împreunat mâinile și am făcut o plecăciune, bucuroasă că întâlneam un cunoscut.

— E primul tău banchet? a întrebat el.

— Da. Înălțimea Sa m-a invitat.

A urmat o tăcere scurtă.

— Ei? Te-ai mai gândit la propunerea mea? a întrebat el fără ocoliș.

Am ațintit privirea la o dală de jad, străduindu-mă să formulez un răspuns. Da, înainte m-aș fi apucat cu dinții de o asemenea oportunitate. Dar o temere nouă îmi pulsa acum în inimă la gândul despărțirii de Liwei pentru săptămâni, poate luni în șir. Nu se putea spune că ocupase locul mamei în gândurile mele, ci mai curând că inima mi se despicase în două, pe când înainte fusese întreagă. Aveam să accept, știam sigur că aveam să accept, dar, din egoism, voiam să mai zăbovesc aici o vreme. Dragostea noastră era prea nouă, prea valoroasă încât să o periclitez fără discernământ.

M-am hotărât să discut problema cu Liwei chiar în seara aceea. După festivități, aveam să îi mărturisesc adevărul după putință, fără să dezvălui numele mamei. Avea să înțeleagă, fără să insiste să afle mai mult. Și poate că împreună aveam să găsim o soluție.

— Generale Jianyun, poate că ar fi mai bine să nu discutăm asemenea probleme cu ocazia aniversării Înălțimii Sale.

Speram să-mi îngăduie această amânare.

A încruntat din sprâncene nemulțumit, dar a încuviințat din cap și a întors privirea spre sala aglomerată.

— Recunoști pe vreunul dintre păunii ăștia?

Un râset sufocat mi-a izbucnit din gât și am tușit, încercând să-l camuflez.

— Sunt în armată de prea mult timp. Nu măgulesc pe nimeni și spun doar ceea ce cred. Crede-mă pe cuvânt, ceata asta de curteni nu știe decât să îmbrace pene scumpe și să ciripească complimente goale.

Generalul Jianyun a strâmbat dezaprobator din buze și a arătat cu capul spre un bărbat din fața noastră.

— Dar acela e mai curând o cioară vicleană. E sfetnicul cre-

dincios al împăratului, dar sfaturile lui servesc adesea propriilor sale interese.

Rareori se întâmpla ca generalul Jianyun să-i critice atât de usturător pe ceilalți și m-am întrebat cine era acel bărbat care îi câștigase disprețul. Nu îi vedeam fața, doar roba purpurie și fină și mănușile palide care-i îmbrăcau mâinile... Un accesoriu neobișnuit, care mi-a sărit în ochi. Era ministrul Wu, care s-a întors valvârtej, de parcă ne-ar fi simțit privirile. Pe mine m-a ignorat, dar, strângând din buze, a făcut o plecăciune înaintea generalului Jianyun. Vederea ministrului mi-a întors stomacul pe dos, răscolindu-mi vechea suferință și groază.

Eram atât de pierdută în gânduri, încât a fost cât pe ce să mă lovesc de nemuritorul înalt care s-a oprit în fața noastră, cu frunzele de bambus brodate ale robei sale foșnind pe fondul mătăsii ca de smarald. O centură cenușie îi lega brâul și avea părul strâns într-un coc lucios în creștetul capului, fixat cu un ac de abanos. Aura i s-a revărsat peste mine; răcoroasă și proaspătă, dar densă și puternică. Ca un vânt tomnatic îngreunat de frunze strivite și ploaie. Și-a plimbat ochii negri peste mine fără interes, după care l-a salutat pe generalul Jianyun, împreunând mâinile și aplecându-se cu ele întinse înainte.

Străinul l-a luat pe general deoparte, fapt ce mi-a permis să-l privesc mai atent. Postura lui dovedea un simț al autorității, deși nu părea cu mult mai în vârstă decât mine – doar dacă nu cumva era unul dintre nemuritorii aceia deosebit de puternici, care-și ascundeau sutele de ani cu ajutorul forței lor vitale. Avea un chip captivant; pomeți înalți, o bărbie pronunțată și buze armonios conturate, dar cam severe. Nu-mi aminteam să-l fi văzut pe terenul de antrenament, dar mă îndoiam că era fost curtean, judecând după maniera în care își plimba nerăbdător privirea prin încăpere, ca și când tot acest fast l-ar fi plictisit.

Am făcut un pas în față, vrând să-mi iau la revedere. Nu-mi făcea nicio plăcere să fiu exclusă și trecută cu vederea ca o simplă mobilă, deși mă intimida și ideea de a naviga prin mulțime de una singură.

Generalul Jianyun a tresărit, de parcă ar fi uitat de prezența mea.

— Ah, Xingyin. L-ai cunoscut pe căpitanul Wenzhi?

Vestitul comandant? Unul dintre cei mai destoinici războinici ai regatului, în ciuda faptului că era mai mare decât mine cu numai o sută de ani? Dar, înainte să-l pot saluta, mi-a întors spatele brusc, ca și când ar fi vrut să scape de mine. Era nesuferit, am decis eu, mușcându-mi limba, încercând să nu permit impoliteții lui să mă deranjeze, deși m-am supărat cumplit pe mine însămi pentru faptul că dorisem să-l cunosc.

— Xingyin e tovarășa prințului Liwei, a adăugat generalul Jianyun.

Atunci tânărul și arogantul căpitan s-a întors deodată spre mine și chipul i s-a luminat, plin de interes.

— Cea care se antrenează alături de Înălțimea Sa? Arcașul?

— Da, am răspuns scurt, încă iritată de obrăznicia lui de mai devreme.

— M-am întors abia acum câteva zile. Te-am văzut ieri, pe teren, când ai nimerit discurile acelea. Nu am mai văzut o asemenea pricepere în mânuirea arcului.

Un zâmbet i-a plutit pe buze.

Am clipit, recunoscându-l în sfârșit. Soldatul înalt care aplaudase primul.

Privirea i-a alunecat pe mătasea azurie a robei mele și pe magnoliile crem cu mijlocurile aurii, brodate pe fustă. La brâu aveam legată o centură din brocart verde, străpuns cu fire de argint. În păr aveam acul primit în dar de la Liwei.

— Îmi cer iertare că nu te-am recunoscut mai devreme. În ținuta aceasta, arăți...

Vocea i s-a stins și i s-au înroșit vârfurile urechilor.

— Ca un păun inutil? am încheiat eu fraza în locul lui, zâmbindu-i larg generalului Jianyun.

Căpitanul Wenzhi nu a râs.

— Voiam să spun că, în ținuta aceasta, îți este ascuns chipul adevărat de războinică.

Complimentul lui mi-a făcut o plăcere neașteptată. Poate că totuși nu era atât de nesuferit pe cât crezusem.

— Ai vrea să stai lângă noi? m-a invitat el.

Am acceptat bucuroasă. Tocmai îl zărisem pe tatăl domnișoarei Meiling și eram tot atât de nerăbdătoare să păstrez distanța față de el cum și el voia să mă evite pe mine.

Masa noastră se afla în față și de aici podiumul se vedea foarte bine. Acolo, o masă din lemn de trandafir se întindea înaintea tronurilor din jad alb, flancate de o parte și de alta de alte jilțuri mai mici. În seara aceasta, musafirii de viță regală aveau onoarea de a sta alături de Majestățile Lor Celeste, deși încă nu își făcuseră apariția.

Apoi peste încăpere s-a așternut tăcerea. Aerul a vibrat de putere la intrarea familiei regale și toți s-au grăbit să îngenuncheze. Am ridicat capul un centimetru ca să-l văd mai bine pe împăratul care îmi întemnițase mama. Chiar și înconjurat de cei mai puternici nemuritori ai ținutului, Împăratul Celest strălucea. Aura lui sfârâia cu o putere impenetrabilă; ca a unui munte de stâncă sau a unui ghețar nesfârșit. Pe roba lui de un galben briliant erau brodați dragoni stacojii și azurii care zburau printre nori învolburați. Cadrul de aur bogat ornat al coroanei sale era fixat pe o bază incrustată cu nestemate, de care atârnau șiraguri de perle lucitoare. Acestea i se legănau înaintea frunții, răsfrângând lumina cu fiecare mișcare. Chipul lui era fără vârstă, chiar și în comparație cu ceilalți nemuritori, tenul lui neted nu purta nici vitalitatea tinereții, nici poverile timpului. În pupilele sale întunecate am obser-

vat un crâmpei de asemănare cu fiul lui – dar adâncimile lor opace erau lipsite de căldură. Nu părea deosebit de înfiorător, dar ceva din aspectul lui mi-a înghețat măruntaiele.

Liwei s-a oprit în fața mea, plecând capul în semn de salut. Dar zâmbetul îi era reținut, iar ochii îi erau lipsiți de viață. Oare ar fi vrut să se întoarcă în camera sa? Aș fi vrut să-l întreb, dar nu aici. Nu acum. Chiar și numai prin faptul că-mi acordase atenție încălcase protocolul care îi impunea să salute musafirii onorați mai întâi. A trecut mai departe și am privit după el cu ochi mari ca luna, cu pulsul zvâcnindu-mi în vene. În seara aceasta era magnific, mantia sa din brocart întunecat ca noaptea se despărțea, dezvăluind o robă alb-argintie, ce sclipea ca urzită din lumina stelelor. Avea părul strâns sub o coroană din aur și safir și fixat cu un ac ornat.

— Monarhii celor Patru Mări.

Generalul Jianyun mi-a făcut semn spre podium, interpretând greșit interesul meu aprins.

— Rareori îi vezi împreună. Relațiile dintre ei au devenit încordate după ce Marea de Vest și Marea de Nord au sprijinit Ținutul Demonilor. Dar acestea s-au întâmplat în trecut; poate că întâlnirea de astăzi anunță un început nou.

Toți purtau robe de diverse nuanțe de albastru și verde, dar aici asemănările se opreau. Părul lung al regelui Mării de Est lucea ca argintul topit pe fondul tenului său întunecat, pe când ochii verzi ai reginei Mării de Sud sclipeau pe chipul palid al acesteia. Ceilalți doi monarhi s-au așezat țeapăn pe jilțuri. Unul purta o coroană din coral, iar celălalt o coroană din peruzea și perle.

— Cine stă lângă ei?

Am holbat ochii la nemuritoarea uluitor de frumoasă, cu părul în bucle din care sclipeau flori din pietre prețioase.

— Nemuritoarea Florilor. Grădinile noastre minunate sunt rodul eforturilor ei. Am văzut-o înviind o grădină veș-

tejită cu o simplă mișcare a încheieturii, deși nu e la fel de puternică precum predecesoarea ei, a spus generalul Jianyun.

— Ce s-a întâmplat cu predecesoarea ei?

Rareori se întâmpla ca nemuritorii să-și cedeze pozițiile.

— Doamna Hualing a ales să trăiască departe de Regatul Celest, în Codrul Primăverii Eterne. Un loc pe care l-a cultivat după bunul plac.

Am așteptat să povestească mai departe – pentru că nemuritoarea respectivă îmi stârnise curiozitatea –, dar generalul a tăcut, bătând cu degetele în masă.

Atunci a vorbit căpitanul Wenzhi.

— Celeștilor nu le place să vorbească despre ea. Poate că le amintește ce li s-ar putea întâmpla până și celor mai puternici dintre ei dacă ar pierde favoarea împăratului nostru.

Generalul Jianyun s-a încruntat.

— Nici vouă, locuitorilor celor Patru Mări, nu v-ar cădea bine să-l supărați pe împăratul nostru.

Mă pregăteam să-l întreb pe căpitanul Wenzhi din care dintre cele Patru Mări se trage, dar atunci a vorbit din nou.

— Se spune că doamna Hualing își neglija îndatoririle de zeci de ani când curtea a solicitat Majestății Sale Celeste să-i revoce poziția. De atunci, nu a mai fost văzută. Au trecut sute de ani.

M-am întrebat de ce împăratul nu o înlăturase din funcție mai devreme, având în vedere că în cazul altora nu părea să tolereze nici cel mai mic semn de nesupunere. Dar apoi toate privirile s-au întors spre intrare și șoapte entuziasmate au animat mulțimea. M-am întors și am văzut două nemuritoare apropiindu-se de podium.

— Regina Fengjin și fiica sa, prințesa Fengmei, din Regatul Phoenixului, mi-a spus căpitanul Wenzhi.

Numele ei m-a trăsnit ca o lovitură. Prințesa despre care se zvonea că fusese logodită cu Liwei? Mantii sclipitoare din

pene aurii le atârnau de umeri, îmbrăcându-le robele lungi din brocart stacojiu decorat cu perle. Pe capul reginei strălucea o coroană din rubine roșii ca focul. Când prințesa a înălțat fruntea, mi s-a strâns pieptul. Era fata pe care o întâlnisem mai devreme în curte, partenera mea în distrugerea nefericită a picturii lui Liwei. Împărăteasa i-a primit călduros, ridicându-se și indicându-le locurile. Ceva mi s-a încolăcit strâns în jurul inimii când prințesa a ocupat locul de lângă Liwei, al cărui chip parcă era sculptat în piatră.

Am inspirat adânc, hotărâtă să nu-mi pierd buna dispoziție. Din fericire, generalul Jianyun știa multe lucruri interesante despre nobilii musafiri și nu a ezitat să mi le împărtășească. În mare parte, căpitanul Wenzhi a păstrat tăcerea, dar a fost foarte grijuliu cu mine, având grijă să am mereu cupa plină și să îmi pună în farfurie cele mai alese delicatese.

De fiecare dată când ridicam ochii, întâlneam privirea lui Liwei. Pe parcursul serii, chipul i-a devenit mai întunecat decât o noapte fără lună și mai fulgerător decât o furtună de primăvară. În clipa de față, arăta mai fioros decât Împărăteasa Celestă.

Căpitanul Wenzhi s-a aplecat spre mine.

— De ce se uită încruntat la tine Înălțimea Sa?

— Cred că te înșeli, am spus eu repede, încercând să-mi ascund jena.

M-a privit cu neîncredere. Dar apoi a ridicat din umeri.

— Atunci probabil că se uită la mine.

Poate că vinul îmi dezlegase limba sau poate că de vină era maniera informală în care îmi vorbea, dar am răspuns:

— Crezi că ai o înfățișare atât de plăcută? Nu toți încremenesc de admirație când te văd.

— M-ar interesa să aflu părerea ta.

A ridicat provocator din sprâncene.

— Chiar dacă nu ți-ar face nicio plăcere?

— Mai ales în cazul acesta, a spus el pe un ton mai grav.

Am râs – un sunet gol, pentru că nu reușeam să-mi alung sentimentul de neliniște, senzația că ceva nu era tocmai în regulă. *De ce* se încrunta Liwei la mine? Altfel nu puteam să-i descriu buzele încordate și ochii care-i mistuiau pe ai mei ca niște tăciuni.

Din păcate, a observat și împărăteasa. Mi-a făcut semn cu degetul și teaca de aur ascuțit de pe degetul acesteia a lucit în lumină. Abia atunci mi-am dat seama că acelea nu erau simple podoabe, ci Ghearele Phoenixului, despre care se spunea că ar fi fost unse cu o otravă puternică.

Ridicându-mă încet, m-am dus înaintea podiumului și am îngenuncheat, așteptându-i porunca.

Privirea ei tăioasă m-a dus cu gândul la un șoim care se năpustește asupra prăzii.

— Acul tău de păr e minunat, cu adevărat o comoară rară. De unde îl ai?

Tonul catifelat al vocii îi camufla pumnalele ascunse în cuvinte.

Sângele mi-a năvălit în obraji și m-am chinuit să găsesc un răspuns. Unul politicos sau vreo replică abilă, orice, numai nu tăcerea aceasta asurzitoare, care sugera o vinovăție inexistentă.

Liwei s-a ridicat și a împreunat mâinile în față, făcând o plecăciune.

— Onorabilă mamă, eu i l-am oferit în dar.

— Ai noroc că fiul meu este atât de generos. Cum intenționezi să-i răsplătești bunăvoința?

Buzele roșii i s-au despărțit într-un zâmbet lipsit de veselie.

— Astăzi este ziua fiului meu. Tu ce dar i-ai adus? Pot doar să sper că e de aceeași valoare.

Liwei a ridicat vocea.

— Onorabilă mamă, nu este nevoie de asemenea cuvinte. Dacă gestul meu ți-a adus vreo ofensă, te rog să discutăm această problemă între noi.

L-a ignorat și tecile unghiilor i-au scânteiat în timp ce bătea cu ele pe brațele tronului. Voia să mă umilească, să le declare tuturor că nu aveam loc aici. Dar nu am simțit nicio rușine – doar furie. Nu numai în numele meu, ci și din cauza amenințărilor pe care i le adresase mamei, a încercării ei nereușite de a-mi pedepsi tatăl, a egoismului cu care refuzase să le strunească pe păsările soarelui înainte de a se ajunge la tragedia știută.

Nu, refuzam să mă feresc de privirea ei ațintită, refuzam să mă ascund de disprețul ei. Am înălțat fruntea cu un zâmbet luminos pe chip.

— I-am dat cadoul meu Înălțimii Sale. Totuși, dacă doriți să vi-l împărtășesc, ar fi o onoare să vă fac pe plac.

S-a zgâit la mine de parcă aș fi fost cea mai umilă dintre gângănii. Cu o încuviințare imperioasă a capului, mi-a indicat să încep.

Am scos fluierul din pungă, simțindu-mi degetele tot atât de reci ca jadul pe care-l țineau. Mi-am lins repede buzele uscate, aruncând o privire spre mulțime și începând să regret vorbele nesăbuite care mă aduseseră aici. Unii invitați păreau plictisiți, pe când alții radiau de nerăbdare să fie martori la inevitabila mea umilire. Cum aș fi putut să cânt unui asemenea public? Abia mai puteam să respir și coastele mi se strânseseră laolaltă ca și când mi le-ar fi strivit cineva. În spatele meu, sunete de pași zgomotoși au răsunat pe pardoseală. Era căpitanul Wenzhi, aducând un scăunel pe care mi l-a așezat în față.

Aplecându-se, mi-a șoptit la ureche:

— Când liniile de luptă sunt formate, înaintează cu mintea limpede.

Am înghițit în sec și am încuviințat din cap recunoscătoare. Cuvintele lui mi-au liniștit spaima paralizantă. Într-adevăr, în clipa aceea, retragerea ar fi fost mai dureroasă decât un eventual eșec. Aș fi preferat ca împărăteasa să-mi critice muzica decât să mă considere lașă sau mincinoasă. Am luat loc pe scaun, recunoscătoare pentru faptul că puteam să mă așez și să-mi ascund tremurul picioarelor. Inspirând adânc, am dus fluierul la gură. Împărăteasa, împăratul și toți curtenii au dispărut; nu mai vedeam decât ochii lui Liwei, privindu-i pe ai mei. Era cântecul lui și aveam să-l cânt numai pentru el. Notele au răsunat limpede, tare și hotărât, oglindind toate emoțiile pe care mi li stârnise în inimă vreodată.

La sfârșit am făcut o plecăciune înaintea podiumului și am fugit înapoi la locul meu. Mi-a venit să intru în pământ, înconjurată de o tăcere străpunsă numai de câteva aplauze ale celor care încă nu înțeleseseră că expresia de pe chipul împărătesei nu era plină de admirație, ci de furie, una care se revărsa clocotitor, ca dintr-o oală lăsată prea mult timp pe foc. Mânia îmi trecuse și eram îngrijorată, întrebându-mă cum avea să riposteze. Nu acum, ci mai târziu, pentru că nu avea să uite insulta aceasta. Nu făcusem decât ceea ce îmi poruncise ea și totuși amândouă știam că o sfidasem prin refuzul de a-i permite să mă facă de râs. Era Împărăteasa Celestă, dar era și mama lui Liwei. Prin fapta mea nesăbuită și orgolioasă, încălcisem și mai mult legăturile dintre noi.

Am încercat să-i atrag atenția lui Liwei, dar atunci au fost aduse dulciurile și invitații au murmurat încântați. Produsele erau minunate – turte de migdale presate sub formă de flori, pătrate aurii de jeleu de osmanthus, bomboane crocante din susan și un curcubeu de budinci, dar mie îmi dispăruse pofta de mâncare.

Împărăteasa i-a șoptit ceva soțului ei, care a încuviințat din cap o singură dată. Vocea lui gravă a răsunat în tăcerea care a cuprins sala deodată.

— În seara aceasta ne-am întrunit pentru a sărbători aniversarea fiului meu, prințul moștenitor Liwei. Întâmplarea face că va fi o sărbătoare dublă. Cu aceeași bucurie anunțăm și logodna sa cu prințesa Fengmei a Regatului Phoenixului. Fie ca veșnic să formeze o singură minte și să-și găsească fericirea eternă împreună.

Ca și când aș fi căzut în transă, mâna mi s-a mișcat din proprie inițiativă, înălțând odată cu ceilalți cupa la buze. Nu am simțit gustul băuturii, dacă într-adevăr am băut din ea. Anunțul împăratului mi-a alunecat în piept ca un cuțit, răsucindu-se nemilos în rană. Nu am mai auzit nimic dincolo de vuietul propriei minți – nici uralele invitaților care s-au ridicat imediat în picioare, nici aplauzele care au răsunat în toată sala. Am strâns degetele pe masă, zgâriind lemnul lăcuit cu unghiile. Lacrimile mi-au înțepat ochii, dar le-am înăbușit și mi-am mușcat obrazul până când gustul cald de metal și sare mi-a umplut gura.

Nunțile erau ocazii fericite, considerate a aduce noroc. În vreme ce invitații se întreceau în laude la adresa cuplului, am rămas pe scaun amorțită, lipsită până și de puterea de a fugi.

— Ce combinație armonioasă de perle și de jad!

— Prințesa phoenicșilor și prințul dragonilor, într-adevăr o pereche fericită!

— Vedeți ce frumoși sunt? Cu adevărat o pereche făurită în ceruri!

Fiecare cuvânt era o lovitură de pumnal în rana mea supurândă. Uluită, am ridicat ochii la Liwei, parcă așteptând să sară în picioare și să nege. Să-mi spună că era doar o festă crudă. Dar nu s-a uitat la mine; avea ochii iernatici, lipsiți de lumină. Mai rău, a primit felicitările invitaților încuviințând scurt din cap. Prințesa Fengmei s-a îmbujorat sub atenția tuturor și, când a atins brațul lui Liwei, măruntaiele mi s-au chircit ca o frunză uscată aruncată în flăcări.

Era real; era logodit cu altcineva. M-a cuprins o dorință disperată să plec. Voiam să fiu singură, să las durerea să se reverse din mine ca un râu în ocean. Dar mi-am strivit pornirea lașă. Nu aveam să fug și nici să mă ascund. Tocmai când m-am convins că voi leșina de durere, o mână a acoperit-o pe a mea – puternică și fermă – și atingerea ei răcoroasă mi-a risipit stupoarea. Înălțând capul, privirea mea a întâlnit-o pe a căpitanului Wenzhi, ai cărui ochi luminau înțelegător. Un străin abia întâlnit, dar singura mea ancoră în acea furtună neostoită. I-am acceptat consolarea tăcută și i-am strâns degetele – simțindu-mă golită ca un ulcior de vin răsturnat ce își risipește conținutul pe pământul nepăsător.

Noaptea era senină, purtând un iz discret de brumă, dar eu deja eram înghețată pe dinăuntru. M-am așezat în curte, holbându-mă la luna solitară de pe cer. Oare mama mă vedea? Pentru întâia oară, am sperat să mă pot ascunde de privirea ei. Nu voiam să-mi simtă durerea, să-mi descopere nesăbuința.

O umbră s-a abătut asupra mea, dar nu am ridicat privirea. Nici măcar când s-a așezat lângă mine.

— Xingyin, dă-mi voie să-ți explic.

Am încordat pumnii în poală, atât de tare că venele mi se zbăteau sub piele. Să se joace cu dragostea mea cu atâta cruzime, să o trateze ca pe o floare culeasă și lăsată să se ofilească pe pământ... Meritam mai mult de atât. Aveam să protejez demnitatea care-mi mai rămăsese, pentru că deja pierdusem prea multă.

— Înălțimea Voastră, aveți nevoie de ajutorul meu? Altfel, mă voi retrage.

— Vrei să mă asculți?

Lumina din ochi i se stinsese, înecată într-un hău.

M-am ridicat, simțindu-mi picioarele ca niște scânduri de lemn. S-a întins spre brațul meu, dar m-am ferit, refuzând să fiu atinsă – în niciun caz de el.

— Prea bine, a spus pe un ton încordat. În seara aceasta poți să mă ajuți.

L-am urmat până la camera lui în tăcere. Am aprins lampioanele, am stârnit tăciunii din mangal, am încălzit un ulcior cu vin și i-am dus un set de haine curate. Pe masă i-am așezat cărțile și materialele pentru a doua zi. Făcusem asta pentru el de nenumărate ori, dar niciodată cu o precizie atât de rece și cu o inimă atât de îndărătnică.

M-a privit nemișcat, cu ochii aceia întunecați și insondabili. Când a ridicat brațele, i-am dat jos mantia bleumarin și apoi roba alb-argintie, atârnându-le de un suport de lemn. Am scos acul de păr din aur și i-am luat coroana de pe cap. Părul i-a căzut pe umeri și l-am pieptănat, atentă să nu las niciun fir să mă atingă.

După ce am terminat, am făcut o plecăciune și i-am întors spatele, vrând să plec.

— Nu ți-am dat voie să faci asta, a spus el încet.

— Mi-am îndeplinit toate sarcinile. Cu ce doriți să vă mai ajut?

Aveam vocea plată și inima grea ca plumbul. Nu aș mai fi putut suporta mult timp jocul acesta.

— Ia loc. Ascultă-mă. Te rog, a adăugat.

Deși orgoliul îmi urla să plec, m-am așezat pe un scaun. Privind lumânarea pâlpâitoare de pe masă, am hotărât să rămân până când se va stinge. Mai mult de atât nu doream să-i ofer.

Liwei s-a așezat lângă mine, trecându-și mâinile prin păr. Am observat cu detașare că eforturile mele cu pieptănul fuseseră inutile.

— Mama mea a dorit mereu să întărească legăturile noastre cu Regatul Phoenixului. Stăpânesc un ținut puternic, ar fi aliați prețioși și fac parte din neamul ei, deși regina Fengjin e o rudă îndepărtată. Când au fost ucise păsările soarelui, doborâte cu săgeți deși se aflau sub oblăduirea noastră, legătura dintre regate a devenit încordată.

A inspirat sacadat.

— Atunci a insistat să aranjăm o logodnă între mine și prințesa Fengmei. Nu mi-am dat acordul niciodată, deși asta mi-ar fi impus datoria și așteptările lor. Nu doream să mă căsătoresc cu o persoană pe care nu o iubeam. Anii au trecut și am crezut că mama renunțase la idee. Ieri, după ce ne-am despărțit, m-am dus la părinți, cu gândul să le spun despre noi. Atunci m-au informat că în aceeași zi fusese hotărâtă logodna mea cu prințesa Fengmei. Evident, am refuzat! Dar mi-au explicat cât de urgent este să formăm această uniune. Dincolo de prestigiu, ea este menită să ne asigure supraviețuirea. Regina Phoenixului își pierde răbdarea. După spusele spionilor, dușmanii noștri i-au propus să formeze o alianță împotriva noastră. Momentan nu ne permitem să pierdem prietenia Regatului Phoenixului, darămite să câștigăm un dușman nou. Nu acum, după ce am fost slăbiți de războiul cu Ținutul Demonilor. Când încă trăim sub amenințarea lor. Armistițiul dintre noi atârnă de un fir extrem de subțire, care amenință să se rupă îndată ce inamicul va câștiga un avantaj – și suntem convinși că uneltesc împotriva noastră, chiar și în clipa aceasta.

A vorbit în continuare pe tonul acela plat și lipsit de viață.

—Trebuie să-mi protejez regatul și familia, pe orice cale. Nu pot să fac cu bună știință ceva ce le-ar putea pune în pericol. Nu pot să fiu egoist, oricât de mult mi-aș dori.

Tăcerea s-a întins între noi, adâncă precum un hău tenebros.

Îmi spunea aceste lucruri ca să mă consoleze, dar eram distrusă în interior. Poate că aș fi suportat situația mai ușor dacă ar fi fost silit. Dar gândul că acceptase logodna de bunăvoie era mai dureros decât un pumn în burtă.

Însă logica era necruțătoare și rațiunea neînduplecată, indiferentă față de inima mea rănită. Oare eu în locul lui aș fi

procedat diferit? Nu aș fi acceptat orice sacrificiu pentru a-mi salva familia și căminul?

Nu era suficient. Nu era suficient pentru a-mi ușura durerea din piept, nodul din gât, greața care-mi răscolea străfundul stomacului. Îmi spusese că mă iubește și apoi se dăruise alteia. Îmi era rău din cauza emoțiilor zvârcolitoare și spasmodice care se învolburau și ardeau și pârjoleau totul înăuntrul meu. Dar el nu trebuia să afle de suferința mea; nu trebuia să-i spun. Nu pentru a cruța sentimentele lui, ci pe ale mele. Să plâng în fața lui, să mă rog sau să mă milogesc – nu aș fi suportat una ca asta. Orice s-ar fi întâmplat, aveam să țin fruntea sus. În cele mai dificile momente îmi găsisem sprijinul în demnitatea mea și numai aceasta îmi mai rămăsese acum.

Dar nu era ușor. Am privit lumina pâlpâitoare a lumânării și m-am străduit să mă calmez. Cum se făcea că momentele în care trebuia să fiu mai puternică decât oricând erau tocmai cele în care eram cea mai slabă? Am ferit ochii, nu din ciudă, ci ca să-mi ascund lacrimile.

Amintindu-mi de biletul împăturit din pungă, l-am scos cu grijă, pentru că îmi tremurau degetele. Ce profeție crudă se dovedise a fi gluma mea; într-adevăr, nu existau premii în jocul inimilor. Am strâns hârtia în pumn, adunând-o mototol. Cât de naivă fusesem să cred că toate se vor rezolva, ca în cărțile pe care le citisem: copilul rătăcit regăsit de mamă, monstrul învins de bravul războinic, prințesa salvată de prinț. Dar eu nu eram prințesă și pentru cei ca mine viața nu era un basm, nici măcar aici, în ceruri.

Cu chiu, cu vai, am găsit puterea să rostesc cuvintele ce trebuiau rostite. Cele care pe el aveau să-l elibereze, care mie aveau să-mi frângă inima:

— Înțeleg. Chiar te înțeleg. Dar trebuie să plec.

— Nu e nevoie. Mereu voi avea un loc pentru tine aici.

S-a întins după mine, dar a dat înapoi în ultima clipă, strângând degetele în pumn.

Nu voiam să-i permit să mă îndatoreze și mai mult, deși poate unii ar fi considerat că ajutorul lui mi se cuvenea, pentru că mă înșelase. Dar refuzam să cântăresc fragmentele iubirii noastre cu ajutorul favorurilor. Apucând firele demnității mele, m-am înveșmântat în indiferență.

— Ce loc ai putea tu să-mi oferi? O slujbă de servitoare? De parteneră de joacă pentru viitorii tăi copii? De doamnă de companie pentru *soția* ta?

Am râs aspru și sacadat.

— Vreau mai mult de la viață.

A fost rândul lui să-și ferească privirea:

— Unde te vei duce? Te voi ajuta să-ți găsești alt post. Oriunde dorești.

— Nu, am spus repede, prea repede.

Ar fi fost atât de ușor să accept, să-l las să-mi înlesnească drumul. M-a cuprins o bucurie aprigă la gândul că nu eram nevoită să-i primesc bunăvoința. Că îmi câștigasem locul pe merit, nu prin favoarea lui. Nu voiam să fiu datoare nimănui. Calea mea era limpede, nu aveam niciun motiv să zăbovesc. Poate că slujba în armată avea să mă ajute să uit cele întâmplate aici. Poate că acest nou început urma să-mi ofere șansa să-mi vindec rănile.

Mi-am dat jos acul de păr și i l-am întins, cu nestematele lui clipind în lumină. Văzând că nu îl ia, l-am așezat pe masă. Mi-am dus degetele rigide la picătura cerească de la brâu, dar am ezitat. Pe aceasta aveam s-o păstrez ca amintire. Era un dar oferit între prieteni și, orice s-ar fi întâmplat, Liwei avea să-mi rămână prieten.

O greutate cumplită s-a lăsat peste mine, storcându-mi puterile din picioare. Poate că de vină era gândul că, părăsind încăperea aceasta, nu aveam să mă mai întorc niciodată. Că

timpul petrecut împreună luase sfârșit. Amărâtă, mi-am spus că ar fi trebuit să fiu obișnuită să mă despart de persoanele iubite.

Ridicându-mă în picioare, am împreunat mâinile și am făcut o plecăciune adâncă.

— Înălțimea Voastră, a fost o onoare să vă slujesc.

Amintiri ale timpului petrecut cu el mi-au fulgerat în minte: anii de prietenie și cele câteva zile de dragoste furate. Atunci flacăra lumânării a tremurat, agățându-se de ultimele clipe de viață, după care s-a spulberat într-un rotocol de fum... și încăperea s-a cufundat în întuneric.

PARTEA
a II-a

Focul a trosnit, împrăștiind scântei în aer. Nici nu am tresărit. Eram așezată pe pământ și șlefuiam săgeți ca să le fac mai subțiri. Mai rapide. Nu era nevoie de asta, dar munca îmi ținea mâinile ocupate și mintea tăcută. Un colț al gurii mi s-a înălțat într-un zâmbet amar. Cu numai câteva luni în urmă studiam în Camera Contemplării și acum îmi pregăteam săgețile pentru a răpune un monstru.

Xiangliu, șarpele cu nouă capete, fugise din Tărâmul Nemuritorilor în lumea de dedesubt. Hăituia satele din apropiere, inundându-le râurile și răpind victime cu care își astâmpăra foamea neostoită. Războinicii muritori încercau de mult timp să doboare creatura, dar nu se puteau măsura cu puterea și viclenia ei. Oare de ce așteptase Împăratul Celest să-și trimită forțele abia acum, întocmai așa cum le lăsase în voie atât de mult timp și pe păsările soarelui? Nu credeam că ar fi fost vorba de o cruzime intenționată, ci mai curând de neglijența detașată cu care muritorii priveau viețile insectelor, fără a le putea înțelege suferința. Nu numai împăratul gândea așa; mulți nemuritori aveau aceeași atitudine. Poate că și eu aș fi fost ca ei dacă în vene nu mi-ar fi curs sânge de muritoare. Dacă gândurile mele cu privire la mama și tata n-ar fi fost legate de locul acesta.

Am privit muntele care se înălța din pământ. I se spunea Piscul Umbrelor. În lumina obscură, stânca neagră lucea ca și când ar fi fost acoperită cu un strat de ulei. Nu așa îmi ima-

ginasem Tărâmul Muritorilor când îl privisem de deasupra. Niciun lampion luminos, niciun râset de copil, nici un singur copac care să împodobească ținutul acesta sterp. Doar o atmosferă încordată, asemănătoare dezlănțuirii unei furtuni.

Mi-am schimbat poziția, luptându-mă cu metalul care-mi apăsa umerii și coastele. Shuxiao nu exagerase în privința greutății lui. Mi s-a părut o glumă proastă faptul că acum purtam aceeași armură care înainte îmi provocase atât de multă groază. Dar eu făcusem alegerea asta.

Mi-am adus aminte de noaptea în care am părăsit Curtea Păcii Eterne. Hotărâtă să nu mai zăbovesc nicio clipă, m-am dus la generalul Jianyun și i-am acceptat propunerea de a mă alătura armatei celeste.

— Excelent!

Atunci mi-a zâmbit, o priveliște rară.

— L-ai înștiințat pe Înălțimea Sa? Ar trebui să...

— Știe.

Nervii îmi erau prea încordați ca să mai pot traversa drumul întortocheat al bunelor maniere. Am făcut încă o plecăciune, sperând că gestul acesta avea să mai domolească asprimea următoarelor mele cuvinte:

— Generale Jianyun, vă mulțumesc pentru oportunitatea aceasta, dar trebuie să pun câteva condiții.

— Așa?

Acest cuvânt scurt a reușit cumva să-mi comunice atât indignarea, cât și amuzamentul provocate de îndrăzneala mea.

— Nu-mi trebuie nici rang oficial, nici remunerație. Vreau libertatea de a-mi alege misiunile și să-mi fie recunoscute realizările.

Mi s-a încordat trupul, așteptându-i dezaprobarea.

A strâmbat din buze. Oare îl jignise obrăznicia mea? Dar deja îmi cunoșteam valoarea și nu mă mai mulțumeam cu orice oportunitate oferită. Nu voiam să înaintez greoi prin

rândurile armatei pentru câștigarea unui titlu lipsit de valoare sau a unei influențe pe care nu o doream. Și nici nu mă grăbeam să-mi las viitorul în mâinile altora. Până și apropiații cei mai de încredere puteau să mă dezamăgească, chiar și fără voie – o lecție dobândită de pe urma relației cu Liwei, pe care o învățasem bine.

Generalul Jianyun a încrucișat brațele pe piept, fixându-mă cu o privire fioroasă.

— Nu se face așa. Comandanții își aleg trupele pentru fiecare misiune, cântărind experiența și talentul fiecărui soldat. Cu *toții* servim intereselor Regatului Celest cât putem de bine.

— Și eu voi face la fel.

Rosteam niște cuvinte atât de lipsite de sens. Nu făceam asta din loialitate față de Regatul Celest; nu voiam decât să obțin Talismanul Leului Stacojiu. Dar nu avea să fie deloc ușor să strălucesc mai tare decât ceilalți războinici. Așa că, în noaptea aceea înstelată aveam să trasez pe cer propriul drum înflăcărat. Aveam să urmăresc oportunitățile prin care aș fi putut în mod cert să atrag atenția Împăratului Celest. Aveam să câștig talismanul, cheia eliberării mamei, *pe merit* – era singura ambiție care mă mistuise fără oprire ani întregi și care acum se eliberase de lanțurile inimii mele nevolnice. Îmi era rușine de șovăielile mele anterioare. Niciodată nu aș fi uitat de mama mea și aș fi făcut tot ce era posibil pentru a o ajuta... dar fericirea tindea să-ți amorțească mintea și să-ți astâmpere avântul. *E ultima dată,* am jurat eu.

În cele din urmă, generalul Jianyun s-a înduplecat. Primind rangul ambiguu de „arcaș", m-am alăturat trupei lui Wenzhi – singurul comandant pe care-l cunoșteam și, mai important, un comandant renumit căruia i se încredințau cele mai importante campanii.

Dar în săptămânile următoare am ajuns să-mi blestem decizia – am tras cu arcul până când mi s-au învinețit dege-

tele, am exersat cu sabia până când n-am mai putut să mă țin pe picioare și am urzit vrăji până când m-am epuizat, ca o cârpă stoarsă de apă. Căpitanul Wenzhi își antrena soldații fără milă și în fiecare noapte mă prăbușeam în pat cu trupul amorțit și cu mușchii în flăcări, dornică să mă afund în somnul nesimțitor.

Și nici antrenamentele nu erau lipsite de pericole. La scurtă vreme după ce m-am alăturat armatei, căpitanul Wenzhi m-a dus într-o încăpere subterană, luminată de torțe pâlpâitoare. De-a lungul pereților se înșirau lei de piatră cenușie cu ochii bulbucați și cu fălcile deschise ca într-un rânjet fioros, de parcă ar fi râs de noi. Cum m-a furnicat pielea la vederea lor! În clipa în care căpitanul a plecat, trântind ușa după el, săgeți mici și șuierătoare au țâșnit din gurile leilor, repezindu-se la mine mai repede decât o ploaie torențială dezlănțuită de o furtună. M-am aruncat la podea, rostogolindu-mă sub un pervaz. Dar am fost prea lentă și durerea mi-a săgetat piciorul. Cu chipul încordat, mi-am smuls proiectilele din carne, am pus o săgeată în coardă și am tras în direcția din care veneau. Mai mult întâmplător decât în mod intenționat, am nimerit gura unui leu. Fălcile i s-au trântit, punând capăt atacurilor. Abia după ce le-am lovit pe toate, înfigându-le săgeți între fălci, s-au oprit salvele și ușa s-a deschis din nou.

Am simțit că-mi fierbe sângele când l-am văzut pe căpitanul Wenzhi la intrare. Să fi fost o încercare?

— De ce nu m-ai avertizat? m-am răstit eu.

— Oare într-o luptă adevărată inamicul te-ar avertiza înainte să atace?

— Nu ești inamicul meu.

A înclinat capul într-o parte, țintuindu-mă cu o privire fixă.

— Mă bucur că așa consideri. Dar, arcașe Xingyin, nu te-ai descurcat deloc.

Am ridicat fruntea, rănită în orgoliu.

— Am nimerit toți leii. Am supraviețuit capcanei.

Privirea i-a alunecat la rănile roșii care-mi punctau gamba, din care sângele îmi curgea în firișoare subțiri.

— A fost doar prima treaptă a Încăperii Leilor și tot te-ai rănit. Dacă săgețile acelea ar fi fost otrăvite, ți-ai fi pierdut viața.

Clătinând din cap, a intrat în cameră și a rupt săgețile înfipte în gurile leilor. Proiectilele au țâșnit asupra noastră din nou. Mi-a venit să plec capul, să sar la loc sigur, dar, văzând că el rămâne pe poziție, m-am silit să stau în spatele lui și, cu inima zvâcnindu-mi în piept, am privit apropierea vertiginoasă a vârfurilor ascuțite. Dar când să mă arunc la podea, Wenzhi a făcut o mișcare aproape neglijentă din încheietura mâinii. Un zid sclipitor de gheață a apărut înaintea noastră și săgețile s-au izbit în el.

Mândria mi s-a risipit ca aburii în aerul răcoros. O rafală de vânt, un zid de flăcări – oricare ar fi funcționat! Deși învățasem să-mi mânuiesc magia fără efort, nu apelam la ea în mod instinctiv. Poate că mă descurcasem fără ea prea mult timp. Fiind atacată, prima mea reacție era să mă apăr cu mâinile și cu picioarele. Ca o muritoare, am gândit eu în tăcere. Leită rădăcinilor din care mă trăgeam.

Vocea i s-a înăsprit.

— Războinicii cei mai puternici se pricep atât la luptă, cât *și* la magie. Nu ai supraviețui multă vreme dacă te-ai folosi doar de tehnicile de luptă și nici dacă te-ai bizui doar pe magie. În cazul acesta, ai ajunge repede să-ți epuizezi energia. O situație nespus de periculoasă. Orice ar fi, păstrează-ți mintea limpede și judecă atunci *când* ar trebui să-ți folosești puterile pentru efect maxim. Dar nu ezita să le folosești la nevoie.

Cuvintele lui mi-au lăsat o impresie puternică. Nerăbdătoare să-mi dovedesc vrednicia, m-am întors în cameră pe cont propriu. De fiecare dată capcanele deveneau din ce în ce mai dificile; uneori niște țepi țâșneau din podea sau pere-

ții împroșcau cu foc. La sfârșitul exercițiilor, eram plină de vânătăi și de durere și sângele îmi picura din răni. Abia mai târziu am aflat că Încăperea Leilor era numai pentru cei mai talentați războinici ai armatei. Pe când altora le trebuiseră luni întregi, chiar și un an ca să stăpânească toate capcanele, mie mi-au trebuit doar câteva săptămâni.

Și am devenit mai puternică, mai rapidă și mai eficientă decât oricând.

Dar oare eram pregătită pentru cele ce mă așteptau? Am privit îndelung la muntele întunecat, încercând să-mi astâmpăr neliniștea, întrebându-mă dacă decizia de a veni aici fusese înțeleaptă – prima mea luptă era împotriva unui monstru atât de fioros, încât până și nemuritorii amuțeau la auzirea numelui său.

S-a apropiat cineva, călcând zgomotos pe pământ. M-am bucurat că venise ca să-mi distragă atenția de la gândurile mele sumbre.

— Arcașe Xingyin, te caut de ceva timp.

Căpitanul Wenzhi s-a așezat alături.

— Trebuie să-ți spun anumite lucruri despre Xiangliu.

Am dat să mă ridic în picioare, ca să-l salut, dar mi-a făcut semn să rămân așezată. Adesea avea o atitudine informală când eram singuri – o situație rară în armata celestă, unde domneau rangul și ierarhia. Oare ne apropiase seara aceea a banchetului, când îmi oferise sprijin în clipa în care aveam cea mai mare nevoie de el? Sau poate că se relaxa în prezența mea pentru că nu dețineam nicio poziție oficială și nu-i doream nici favoarea, nici aprobarea?

— Dintre cele nouă capete ale lui Xiangliu, poți să lovești unul singur, a spus el fără preambul.

Am încremenit, strângând degetele pe săgeată.

— Cum adică?

— Sursa puterilor lui se află în craniul al cincilea, cel din mijloc.

A privit în flăcări.

— În orice alt loc am fi putut să-l atacăm cu magie. Dar, pe muntele acesta, puterile noastre sunt ferecate.

Fusesem avertizată în privința aceasta. Când încercam să apelez la energia mea aici, se risipea ca în trecut, când încă eram neantrenată.

— Să fie din cauza vreunei vrăji?

S-a foit și flăcările agitate i-au ascuns chipul în umbre.

— Nimeni nu știe. Am descoperit locul acesta abia atunci când am luat urma lui Xiangliu. Șarpele e atât străvechi, cât și viclean; poate că a înțeles că aici va fi protejat.

— Nu pot să trag în toate capetele până când îl nimeresc pe cel corect?

Atitudinea mea glumeață îmi ascundea neliniștea. Imaginându-mi nouă guri scrâșnind amenințător din colți, m-am înfiorat până în măduva oaselor.

— Dacă ar fi fost așa, am fi putut foarte simplu să adunăm zece arcași și să-l acoperim cu săgeți. Xiangliu ar fi murit demult și n-am mai fi avut nevoie de tine.

— Atunci de ce nu faceți așa? am răspuns eu, iritată de cuvintele lui.

— Celelalte capete sunt invulnerabile. Lovirea lor nu face decât să-l înfurie pe Xiangliu, să-l pună în gardă și să ne îngreuneze misiunea. Data trecută a trebuit să ne retragem după ce arcașul nostru a fost compromis. Dar, cu fiecare luptă, învățăm tot mai multe despre inamicul nostru.

M-am holbat la el surprinsă. Nu știam că încercaseră și înainte. Poate că umblau numai veștile victoriilor, pe când eșecurile erau repede uitate.

— Capul al cincilea e diferit de celelalte? am întrebat eu.

— Nu e acoperit cu solzi, spre deosebire de celelalte, și pielea lui e aproape ca a noastră. Pentru a-l distruge pe Xiangliu, trebuie să-l nimerești în ochi, să-i străpungi craniul.

A făcut o pauză.

— Din păcate, pleoapele lui nu pot fi străpunse cu nicio armă. În orice caz, nu cunoaștem nicio armă suficient de puternică.

— Pot să trag în ochii lui numai atunci când îi deschide? am repetat uluită.

A încuviințat din cap sumbru.

— Xiangliu știe să se apere. Din informațiile obținute data trecută am dedus că deschide ochii aceia numai când atacă cu acid, arma lui cea mai puternică. Și, chiar și atunci, îi deschide doar un moment.

A luat un băț și l-a aruncat în foc. Acesta a trosnit, împroșcând cu scântei și oglindind temerile mele tot mai apăsătoare.

Mi-a căzut săgeata din mână.

— Asta e *tot*?

Mă rugam din tot sufletul să fie așa.

A încuviințat din cap, ca și când ar fi fost vorba doar de nimerirea unei ținte de la o distanță de zece pași.

— De ce nu mi-ai spus mai din timp?

M-am blestemat în sinea mea pentru că nu mă gândisem să obțin mai multe informații. Nu-mi dădusem interesul. Dar în noaptea aceasta... am descoperit că problema propriei supraviețuiri nu mă lăsa chiar indiferentă.

— Nu te teme. De data aceasta, Xiangliu nu va scăpa. Avem tot ce ne trebuie, a spus el cu o convingere calmă.

— Mai exact? am întrebat eu bănuitoare.

— *Doi* arcași, a glumit el.

— În curând veți pierde unul, i-am spus eu posomorâtă.

A izbucnit în râs.

— Și viteză. Mai exact, avem viteza ta. N-am mai văzut pe nimeni să tragă cu o asemenea precizie și viteză. Este esențial.

A rostit ultimele cuvinte pe un ton grav.

— Poate că m-aș fi antrenat diferit dacă aș fi știut ce am de înfruntat.

— Cum ai fi putut să-ți dai silința mai mult de atât? mi-a răspuns el, după care vocea i-a devenit mai blândă. Nu simți că ești pregătită?

Am strâmbat din buze. Mai mult decât frica de monstru mă supăra sentimentul că eram o piesă de șah pe care o juca după bunul plac. Îmi spunea numai ce considera el că trebuie să știu, mă poziționa acolo unde credea de cuviință. Așa funcționa ierarhia despre care mă avertizase Shuxiao, dar eu nu eram un recrut neajutorat.

— Data viitoare, aș prefera să hotărăsc singură cum să mă pregătesc.

Buzele i s-au arcuit și s-a ridicat în picioare.

— Noapte bună, arcașe Xingyin. E târziu și toți ceilalți dorm deja.

Mă așteptam să se ducă la cortul lui, dar a pornit spre munte, dispărând în umbra lui. Unde se ducea la ora asta? Curiozitatea mea s-a luptat cu refuzul de a-l deranja și a câștigat dorința de a-i respecta intimitatea. Toți simțeam nevoia de a rămâne singuri din când în când. Flăcările au licărit slab și apoi s-au stins, lăsând în urmă un morman fumegător. Fără șuierul și trosnetele lor, în tăcere se mai auzeau doar respirațiile egale ale celorlalți soldați. Nu am idee cât am stat așa, căzută pe gânduri. În sfârșit, când căpitanul Wenzhi s-a întors și m-a găsit singură pe întuneric, a holbat ochii la mine.

— De ce nu te-ai culcat? a întrebat el, apropiindu-se cu pași mari.

— Nu sunt obosită.

Ochii mi-au fugit la mâinile lui, mânjite cu noroi.

— *Tu* de ce nu te-ai culcat? i-am întors eu întrebarea.

— Trebuia să inspectez drumul pentru ziua de mâine. Să mă asigur că nu ne așteaptă vreo surpriză.

A oftat.

— Încearcă să dormi. Mâine ne așteaptă un urcuș obositor și o luptă grea.

Atunci m-am despărțit de el și am căutat un petec de pământ pe care să mă întind. Noaptea îmi era cel mai greu. Când zăceam singură în întuneric, amintirile pe care le alungam în lumina zilei dădeau năvală. Legate de doi ochi întunecați și calzi și de un zâmbet jucăuș care îmi sfărâmau învelișul dur al inimii, până când ajungeam să-mi strâng brațele în jurul corpului și să respir cu dificultate, din cauza încordării care-mi apărea în piept. Poate că în noaptea aceasta îmi era și mai greu pentru că mă aflam în Tărâmul Muritorilor – unde mama și tatăl meu se întâlniseră, se îndrăgostiseră și trăiseră fericiți. Până la apariția păsărilor soarelui. Până la apariția mea.

Cândva îmi luasem inima în dinți și o întrebasem pe mama cum se cunoscuseră. Dacă nu aș fi citit cartea aceea, nu aș fi avut o asemenea îndrăzneală. Dar așa se întâmplă cu orice fel de cunoștințe: să ai puține îți stârnește o sete de cunoaștere și mai mare. Și am descoperit că nu o deranja să-mi vorbească despre trecutul ei de muritoare. Se ferea doar de amintirile de după aceea. Uneori aveam impresia că era împărțită în două, în partea muritoare și în cea nemuritoare, dintre care prima aparținea tatei și a doua îmi revenise mie.

S-a luminat când mi-a auzit întrebarea și s-a înroșit în obraji.

— Am crescut împreună într-un sat de pe malul mării, mi-a spus ea. Era isteț, alergătorul cel mai rapid și arcașul cel mai iute. Nu a fost nicio surpriză când soldații au venit ca să-l recruteze imediat ce a împlinit șaptesprezece ani. Nu

s-a împotrivit, n-a făcut decât să-și îmbrățișeze mama, care îi plângea pe umăr. Eu am încercat să nu plâng, deși ne iubeam. Înainte să plece, mi-a promis că se va întoarce după mine. Am așteptat cinci ani. Uneori am crezut că, în drumul său spre glorie, uitase de mine. Dar nu a uitat.

Atunci o umbră i s-a abătut pe chip și a strâns tremurător din buze. Nu era nevoie să spună cu voce tare ceea ce știam amândouă: că *s-au despărțit* într-adevăr, mai irevocabil decât dacă tata s-ar fi răzgândit și nu s-ar mai fi întors niciodată, pentru că acum se întindea între ei tot cerul.

Oftând, m-am întins pe pământul rece. Toți ceilalți dormeau, întocmai cum spusese căpitanul Wenzhi. Încă mă durea inima, dar nu mă mai amăra doar pierderea mea. Părinții mei fuseseră smulși unul de lângă celălalt ca o piersică răsucită și ruptă în două jumătăți. Dragostea lor rămăsese neschimbată și totuși nu se puteau regăsi. Să fi fost mai cumplit decât sfârșitul inevitabil al morții? Nu știam.

M-am gândit cu amar că, spre deosebire de mine, mama măcar apucase să se mărite cu iubitul ei. Acesta îi fusese credincios. Așa cum fusese și ea, până în ziua nefericită în care a băut elixirul. Oare aici duceau toate căile dragostei? La o inimă frântă din cauza despărțirii sau a trădării ori a morții? Oare bucuria aceasta trecătoare merita durerea ce-i urma? Mi-am spus că probabil depindea de puterea iubirii, de amintirile rămase – care păreau s-o fi sprijinit pe mama în lungile decenii ale vegherii ei. Și totuși, în momentele mele cele mai dureroase, o umbră îmi alunecase în inimă, șoptindu-mi idei pline de ură – că eram nesăbuită, nevolnică, ușor de înlocuit. Ar fi fost o alinare pentru suferința mea chinuitoare să mă las pradă urii, să permit resentimentelor să-mi înăbușe tristețea, să-l învinuiesc pe Liwei pentru chinul pe care mi-l pricinuise. Dar ar fi fost o înlesnire trecătoare, pentru că, mai mult decât

pe orgoliul meu rănit, jeleam iubirea pe care o pierduserăm, viitorul care nu ne mai aparținea.

Golul dureros din pieptul meu s-a lărgit și mai mult. Am privit instinctiv spre cerul nopții și am căutat luna, îngăduind luminii ei blânde să-mi mângâie chipul și să-mi aline durerea ca un balsam. Închizând ochii, aproape că am reușit să-mi închipui că era chiar atingerea mamei. Mi-am înfipt unghiile în palme. Viața mea *nu* se terminase din cauza dragostei aceleia nefericite; refuzam să-i permit să mă definească. Trebuia să-mi îndrept gândurile spre familie, spre visurile pe care le aveam de împlinit... și spre șarpele cu nouă capete pe care trebuia să-l răpun în zori.

Lumina soarelui a incendiat muntele cu străluciri rău-prevestitoare. M-am cățărat scrâșnind din dinți, urcând versantul chiar în spatele căpitanului Wenzhi. Sudoarea îmi aluneca pe frunte, pe gât și pe spate în timp ce înfigeam degetele în stânca rece, încercând să mă țin bine de suprafața alunecoasă. Am privit în jos și pământul era atât de departe, încât mi s-a învârtit capul. M-am asigurat pentru a suta oară că era imposibil să murim pe Tărâmul Muritorilor din cauza unei căzături, dar tot mi-aș fi dorit nespus de mult să pot chema un nor!

— Am ajuns.

Căpitanul Wenzhi s-a urcat pe o margine de stâncă.

Ne-am cățărat și noi după el și arcașul Feimao a apărut ultimul – roșu-foc, cu armura sa sclipitoare murdară pe alocuri. Oare căzuse? Din fericire, părea nevătămat. În capătul terasei se căsca o intrare întunecată, suficient de înaltă încât să putem pătrunde fără să ne aplecăm. Xiangliu își alesese căminul cu mult discernământ. Nu numai că era protejat împotriva magiei, dar terenul acesta stâncos, cu cărările sale înguste și intrările înghesuite, împiedica orice asalt cu trupe numeroase.

Căpitanul Wenzhi a așteptat să ne adunăm și apoi ne-a vorbit cu calm:

— Fiți vigilenți. Xiangliu e puternic și rapid, colții lui sunt mai ascuțiți decât cuțitele și pielea îi e protejată de solzi impe-

netrabili. Pentru că are nouă capete, nimic nu îi scapă atenției. Și, orice ați face, nu îl priviți în ochi.

— De ce? am întrebat eu, îngrozindu-mă deja în așteptarea răspunsului.

— Pot să te paralizeze.

O tăcere încordată s-a lăsat între noi, întreruptă doar de foșnetele de pași. Nu era de mirare că monstrul acesta scăpase cu viață atât de mult timp, chiar și după ce atrăsese asupra sa mânia Împăratului Celest.

Ne-a vorbit în continuare, mai lent:

— Concentrați-vă atacurile asupra burții lui, partea cea mai vulnerabilă. Nu veți reuși să-l ucideți, dar îi veți provoca durere. Scopul nostru este să-i distragem atenția și să-l hărțuim până când împroașcă acid. Atunci va deveni expusă ținta noastră și vor trage arcașii. La semnalul meu, vom ataca în două grupuri, flancându-l și împingându-l spre intrare, unde arcașii vor lua poziție.

S-a întors spre mine și arcașul Feimao.

— Nu-l atacați decât dacă nu aveți de ales. Stați cu săgețile pregătite, așteptând clipa prielnică pentru atac. Nu vom avea multe șanse. Aveți răbdare, țintiți bine și luptați împreună.

Am făcut plecăciuni toți odată, strângând pumnii în palme. Ne-am ridicat cu capetele puțin mai înălțate decât înainte. Am privit chipurile serioase din jurul meu, încordată până în măduva oaselor. Acesta nu era un exercițiu pe care să-l pot repeta ori de câte ori voiam. Cea mai mică greșeală ar fi putut înclina balanța între viață și moarte și nu doar pentru mine.

Am părăsit refugiul terasei scăldate de soare, strecurându-ne în peșteră. Era enormă și se înălța atât de sus, încât nu vedeam tavanul în întuneric. Am rămas cu spatele la lumină, așa cum a făcut și arcașul Feimao, aflat în apropiere. Am inspirat adânc și aproape că m-am înecat când aerul umed mi-a

intrat în plămâni – mirosea a sare, a pământ și a carne putrezită. La o oarecare distanță în fața noastră, căpitanul Wenzhi a ridicat brusc mâna, în semn de avertisment. A arătat spre centrul peșterii, spre o baltă neagră precum cerneala. Soldații i-au urmat indicațiile și au înaintat de o parte și de alta, pășind peste oasele împrăștiate cu o neglijență aproape crudă.

Am mijit ochii, zărind o siluetă mare ascunsă în apă, atât de nemișcată, încât suprafața abia tremura în jurul ei. Oare dormea? Mi-am șters palmele ude de transpirație și am luat o săgeată. Trăsesem la nenumărate ținte din metal, lemn și piatră, dar niciodată într-o creatură în carne și oase. Înghițind în sec, am întâlnit privirea căpitanului Wenzhi. Am încuviințat din cap, așa cum a făcut și arcașul Feimao, indicând că eram pregătiți. Când fluierătura gravă a căpitanului a străpuns tăcerea, soldații au năvălit înainte, călcând pământul cu zgomot.

Luminițe roșii ca niște licurici s-au aprins și au dansat pe apă. Doar că acestea aparțineau unor capete pe care Xiangliu le-a desfășurat și le-a ridicat până la înălțimea sa deplină, aproape cât a unui chiparos tânăr. Nouă capete se întindeau din trupul lui rotund ca un butoi, smulse parcă dintr-un coșmar, țâșnind fiecare ca dintr-o voință proprie. Opt dintre ele erau acoperite cu solzi negri și aveau ochi înflăcărați și colți albi ca oasele, acoperiți cu o mâzgă înspumată și lucitoare. Unul avea pielea ca a unui nemuritor palid, dar era brăzdată de linii întunecate, ca porțelanul fisurat. Avea gura deschisă, astfel că i se vedeau dinții cenușii și, acolo unde ar fi trebuit să se afle ochii, erau niște goluri netede, ca niște găuri în pământ, umplute doar în parte. Mi-a provocat impresia sinistră că fața unui nemuritor fusese furată și întinsă peste chipul șarpelui ca o mănușă.

Un fior ca de gheață mi-a alunecat pe spinare și am strâns arcul mai bine. Soldații au năvălit în apă, ridicând săbiile.

Creatura a trosnit fioros din fălci și i-a înconjurat pe cei mai apropiați cu coada sa țepoasă, izbindu-i de zidul de stâncă. Războinicii s-au prăbușit cu zgomot și țipetele lor mi-au țiuit în urechi. Unul dintre capetele lui Xiangliu a coborât vertiginos și și-a înfipt colții în gâtul unui soldat. Acesta a urlat în agonie, lovind cu sabia peste fața solzoasă a șarpelui.

— Nu! a strigat căpitanul Wenzhi.

Era prea târziu, capetele lui Xiangliu s-au adunat și au format un scut în jurul sursei puterii lui, ca petalele unei flori strânse în boboc. Șarpele a țâșnit din apă cu o agilitate uimitoare, împroșcând cu stropi în toate direcțiile. Reci și duhnind a moarte.

Soldații au luptat în continuare. O femeie i-a înfipt sabia în burtă. Xiangliu a urlat, scoțând un zgomot feroce, și s-a târât spre ieșire, înălțându-se sus de tot, asupra mea și a arcașului Feimao. În bătaia luminii soarelui, solzii i-au sclipit ca onixul.

Frica mi-a spintecat inima, nu ca furnicăturile neliniștitoare stârnite de teama de necunoscut, ci ca teroarea ascuțită pe care o deșteaptă lupta pentru supraviețuire. Un instinct animalic a pus stăpânire pe mine și, insensibilă la strigătele căpitanului Wenzhi, am luat degetele de pe coarda arcului, eliberând săgeata. În momentul impactului, m-am blestemat pentru faptul că nu rămăsesem ascunsă, după cum îmi fusese indicat. Pentru faptul că atrăsesem atenția fiarei în loc să sar la atac la momentul oportun.

Unul dintre capetele lui Xiangliu s-a aplecat și a smuls săgeata lansată de mine, aruncând-o în lături aproape cu dispreț. Celelalte s-au împrăștiat în jurul meu și ochii aceia luminoși i-au străpuns pe ai mei. Am încremenit și abia atunci am observat solzii mici și sidefii care acopereau orbitele sursei, abia vizibile în întuneric.

— Ferește privirea! a strigat arcașul Feimao, gesticulând la mine înnebunit.

Am păşit în spate împleticindu-mă, fix când un soldat şi-a azvârlit sulița în burta şarpelui. Urletul lui Xiangliu a spintecat aerul şi capul său central s-a înălțat, ridicând pleoapele deodată şi descoperind doi tăciuni arzători. Sursa! Cele opt guri s-au deschis, împroşcând în toată peştera un lichid verzui şi spumos, acru şi urât mirositor. Cei atinşi au urlat de durere şi s-au prăbuşit pe pământ, zvârcolindu-se în agonie. Acidul mi-a împroşcat braţele, făcând spume, topind stofa şi împrăştiindu-mi pe piele băşici roşiatice ca nişte flori de mac. Aş fi urlat până la răguşire, dar durerea aceea cumplit de arzătoare – a pielii care mi se desprindea de pe trup – mi-a stors aerul din plămâni.

Scrâşnind din dinți până când am crezut că se vor sparge, am bâjbâit după încă o săgeată şi am potrivit-o în coarda arcului. Arcaşul Feimao s-a holbat la mine, făcându-mi semn să atac, dar tremuram prea tare din cauza groazei şi durerii. M-a cuprins teama că voi rata, că voi da greş, dezamăgindu-i pe toți cei care se bizuiau pe mine. Săgeata arcaşului Feimao a țâşnit înainte – fix când globurile acelea arzătoare au dispărut – şi s-a izbit de pleoapele şarpelui, rupându-se în bucăți.

Nouă guri s-au lungit în zâmbete înfiorătoare şi ochii aceia roşii ne-au fixat licărind nemilos. Soldații s-au repezit la el, dar Xiangliu a atacat cu coada, azvârlindu-i în lături. Eu şi arcaşul Feimao am dat înapoi, dar două dintre capetele creaturii au țâşnit la el şi şi-au înfipt colții în umerii lui. Feimao a urlat şi s-a chircit de durere, cu sângele curgându-i din răni.

Îmi venea să mă ghemuiesc şi să dau afară totul din stomac. Să plâng pentru durerea lui şi a celorlalți, care fuseseră loviți de creatura aceasta îngrozitoare. Dar groaza mi-a ferecat gâtul; nu puteam nici să suspin. Xiangliu s-a apropiat, întinzând spre mine unul dintre capete cu o eleganță lenească. Atât de aproape, încât m-am văzut oglindită în globurile acelea stacojii. M-a copleşit o oboseală stranie. Mâna mi s-a rela-

xat pe arc, care mi-a scăpat dintre degete. Ochii șarpelui au scânteiat și fiara a deschis gura. Din colții săi de un alb pur picura un lichid spumos. Respirația lui putredă m-a deșteptat din stupoare și am tresărit, clipind derutată. Mi s-a limpezit mintea și m-am repezit la arc.

Cineva a strigat – căpitanul Wenzhi –, alergând la noi cu sabia înălțată. A lovit șarpele în burtă și Xiangliu a răcnit furios, întorcând capetele spre el.

— Ținta! a strigat el, ridicând scutul pentru a se apăra de fălcile lacome ale fiarei.

Pleoapele acelea sidefii s-au deschis. Tăciunii roșii ca focul s-au aprins din nou, scânteind ca niște cărbuni în întuneric. Fălcile i s-au deschis, împroșcând cu acid, nimerindu-mi mâinile și o parte a obrazului, arzându-mă și mistuindu-mă ca prin flăcări și gheață. Valuri negre de agonie s-au revărsat asupra conștiinței mele, trăgându-mă în abis, dar, văzând cum căpitanul Wenzhi înfrunta monstrul, în mine a prins viață o hotărâre feroce de a nu-l dezamăgi din nou.

Mușchii picioarelor mi s-au încleștat și m-am străduit să rămân pe poziție, luptându-mă cu nevoia de a vărsa din cauza mirosului groaznic de carne arsă. Luând două săgeți din tolbă, le-am potrivit în coardă. Xiangliu a întors capul valvârtej și, cu un tremur în brațe, am încercat să găsesc o cale liberă spre țintă, fixând privirea asupra ochilor acelora înflăcărați și lăsând toate celelalte să se topească în fundal. Săgețile au spintecat aerul, lovind cu un zgomot umed și scârbos.

Creatura a încremenit și opt perechi de ochi ca niște rubine au început să clipească iute. Fix când mi-am spus că dădusem greș, că ratasem ținta, trupul i s-a cutremurat înfiorător și capetele i s-au dat pe spate, prăbușindu-se pe pământ cu gâturile chircite. Aerul s-a umplut de praf.

Tăcerea subită, eliberată de urlete, de gemete și de zgomote de carne sfâșiată, a fost un șoc. Am schimbat priviri uluite între noi, pentru că nu ne venea să credem că teroarea

luase sfârșit. Că eram în viață. Feimao m-a plesnit pe spate, dar zâmbetul i s-a prefăcut într-o grimasă și s-a apucat de umăr. Cineva a râs, altcineva a chiuit. Un zâmbet crispat mi s-a întins pe chip, deși nu mă simțeam în stare de niciun fel de sărbătoare. Brațele îmi erau pline de bășici, dar mi s-a strâns stomacul când l-am văzut pe căpitanul Wenzhi. Trupul lui, atât cât vedeam din el, era brăzdat de răni mult mai grave decât ale mele.

— Îmi pare rău, am spus eu răgușită, privind spre Feimao și spre ceilalți soldați răniți. Am ratat prima ocazie, m-am pierdut cu firea. Dacă mi-aș fi păstrat calmul, dacă...

— Arcașe Xingyin, nu-ți mai cere iertare.

Căpitanul Wenzhi mi-a vorbit pe un ton aspru, dar nu tocmai lipsit de bunăvoință.

— Nicio bătălie nu decurge perfect; puține evenimente decurg conform planului. Important e că Xiangliu e mort și că am supraviețuit cu toții.

Mi-a cercetat rănile, strâmbând din buze – de nemulțumire, mi s-a părut mie. În loc să mă certe, a scos o sticlă mică din jasp, picurându-mi pe brațe câțiva stropi dintr-un lichid gălbui. Parfumul mângâietor de mentă și de ierburi s-a împrăștiat în aerul putred, o senzație răcoritoare mi s-a strecurat în piele și durerea mi s-a liniștit în parte, prefăcându-se într-un zvâcnet vag.

— Soluția aceasta nu face decât să amorțească durerea.

Mi-a întins sticla.

— Nu încerca să te vindeci singură. Acidul lui Xiangliu e amestecat cu un venin care trebuie tratat în mod corespunzător. Voi trimite un tămăduitor la tine după ce ne întoarcem.

— Trimite-ți și ție unul. Arăți mai rău decât mine, am spus, arătând spre rănile lui.

Atunci picioarele au început să-mi tremure, dezmințindu-mi vorbele curajoase, și am căzut. Copleșită de un val de

amețeală, mi-am lipit fruntea de brațe. Învinseserăm, dar unde dispăruse bucuria de a nimeri ținta? Era o mare ușurare că povestea luase sfârșit, da, dar sentimentul acesta se amesteca cu o încordare chinuitoare care-mi apăsa pieptul. Să fi fost milă? Față de creatura căreia îi luasem viața? Mai rău, îngropată și mai adânc, oare îmi era... rușine? Că ucisesem cu atâta ușurință? Și că aveam s-o fac din nou?

Căpitanul Wenzhi s-a ghemuit lângă mine.

— Te vei obișnui, a spus el, ca și când mi-ar fi citit gândurile.

— Și asta mă sperie, am mărturisit eu șovăitor.

— Xiangliu a devorat nenumărați muritori. Dacă nu l-am fi oprit, ar fi omorât și alții.

Cuvintele lui m-au consolat. În orice caz, m-au liniștit suficient de mult încât să-mi încetinească respirația și să-mi domolească încordarea. Ridicându-mă cu greu, am privit trupul șarpelui. Îi curgea sânge din ochi și intra în pământ. Chiar *era* un monstru – nu din cauza înfățișării, ci a faptelor sale. Agățându-mă de gândul acesta, am simțit că mi se întărește inima. Am refuzat să mă amărăsc pentru ceea ce aveam să fac din nou, ori de câte ori ar fi fost nevoie.

Chiar atunci, o senzație ciudată mi-a atins marginile conștiinței. Întorcându-mă valvârtej, am zărit ceva luminos în adâncul peșterii – devenise vizibil abia acum, când lumina amurgului cădea drept sub unghiul acesta.

— Căpitane Wenzhi, ce se vede în fundul peșterii?

Mi-a urmărit privirea.

— Să fie o reflexie a luminii?

— Nu cred. *Simți* ceva dintr-acolo? am întrebat eu.

Când a clătinat din cap, mi-am mușcat buza, întrebându-mă dacă nu cumva mă înșelam. Și totuși o simțeam în continuare, chemarea aceea care-mi murmura în minte. O prezență firavă și discretă.

— Voi cerceta locul și mă voi întoarce mai târziu, am hotărât eu.

— Vin și eu cu tine. Dacă Xiangliu are vreun frate? a sugerat zâmbind.

M-am cutremurat.

— Dacă nu mănâncă muritori, putem să-l lăsăm în pace.

Am intrat în pasajul îngust care se deschidea în capătul peșterii, traversând un fir de apă și intrând într-o cavernă. O deschidere din tavan îngăduia pătrunderea liberă a luminii, care cădea asupra unui morman de comori sclipitoare. Șiraguri de perle, podoabe de jad și nestemate mari cât pumnul erau îngrămădite pe pământ, împrăștiate neglijent de parcă ar fi fost bețe, frunze și pietre.

— Ce-i asta? am întrebat eu, recăpătându-mi vocea.

— Pradă adunată de la victimele lui Xiangliu?

Căpitanul Wenzhi s-a aplecat și a inspectat câteva obiecte.

— Nu, unele au fost luate de pe tărâmul nostru. Xiangliu trebuie să le fi adus aici.

Ridicând un cufăr mic, i-am deschis capacul. Înăuntru am găsit un colier de aur incrustat cu bucăți de chihlimbar.

Wenzhi l-a scos ca să-l vedem mai bine.

— O amuletă cu magie a Pământului.

— De unde știi? am întrebat eu curioasă.

— Chihlimbarul e o comoară sacră a copacilor, a explicat el, punând colierul înapoi în cufăr. Îl voi prezenta Majestății Sale Celeste.

Am deschis alte câteva cufere, aruncând în lături un șirag prețios de rubine, un glob neted de lapislazuli, brăzdat de firișoare numeroase de aur, și o podoabă de păr de argint, sub formă de clopoței de vânt. Când am plimbat degetele peste ei, o melodie delicată a răsunat în cavernă.

Am arătat spre mormanul lucitor.

— Ce facem cu toate acestea?

Nemuritorii nu aveau nevoie de bogății materiale decât ca podoabe, pentru a-și satisface vanitatea. Magia, rangul și zes-

trea de sânge – numai acestea îți hotărau puterea în Regatul Celest.

Căpitanul Wenzhi a ridicat din umeri.

— Voi duce câteva podoabe pentru colecția Majestăților Lor Celeste și fiecare soldat poate să ia câteva suvenire ca răsplată pentru o luptă grea. Cu celelalte poți să faci ce vrei.

Atunci am văzut-o, o cutie mare din lemn, așezată într-un ungher al peșterii, de o simplitate puternic contrastantă cu comorile neprețuite dimprejur. Apropiindu-mă, chemarea nevăzută care-mi ațâța mintea a devenit mai puternică; era ca și când aș fi simțit aura unui nemuritor, numai că aceasta mă chema numai pe mine. M-am aplecat și am smuls capacul, moment în care inima mi-a luat-o la goană când am văzut conținutul: un arc din jad verde sculptat, cu coardă auriu-sclipitoare. Un dragon, începând cu capul magnific din vârf și încovoindu-se până la coada din capătul inferior. Când am atins piatra rece, m-a cuprins un freamăt de putere, ca și când aș fi băgat mâna în apele unei cascade tumultoase. Ceva s-a declanșat în mine, de parcă aș fi regăsit ceva despre pierderea căruia nici nu știusem. Ridicând arcul, am întins coarda și aproape că l-am scăpat când o rază subțire de lumină mi-a apărut între degete. Nu m-a durut, ci a emis un tremur plăcut, care a sfârâit o clipă și apoi a dispărut.

— Focul-cerului, a șoptit uimit căpitanul Wenzhi.

Arcul mi-a căzut din mâini. Se spunea că era o putere mare, pe care o stăpânea Împăratul Celest, și că o singură săgeată ar fi putut să ne rănească grav, poate chiar să ne curme viețile.

Cu scântei în ochi, s-a aplecat și l-a ridicat.

— Arcul Dragonului de Jad, a șoptit el, plimbând palma peste jadul sculptat.

Familiaritatea cu care i-a rostit numele m-a neliniștit.

— De unde știi? L-ai mai văzut?

A ridicat din umeri.

— Există puține arme cu focul-cerului și un singur arc.

— De ce a dispărut fulgerul?

Eram nedumerită, pentru că nu eliberasem coarda.

O expresie îngândurată i-a apărut pe chip.

— Poate că încă nu ai suficientă putere încât să-l poți mânui.

Părea calm, deși începea să respire greu. A ridicat arcul și i-a apucat coarda aurie. Mușchii brațului i s-au încleștat, dar coarda nu s-a îndoit, în timp ce în mâinile mele cedase ca o sfoară de mătase. În clipa în care l-a așezat jos, arcul mi-a sărit în mâini ca și când l-aș fi tras la mine.

Wenzhi a ridicat capul și m-a privit atent. Tulburată, am pus arcul înapoi în cutia sa și i-am întins-o. Dinăuntru au răsunat zăngăneli zgomotoase.

Căpitanul s-a încruntat și mi-a împins cutia înapoi. Zăngănelile s-au oprit.

— Ține-l la tine deocamdată, până când hotărâm ce e de făcut. Pare să fi format o legătură cu tine și e o armă prea puternică s-o lăsăm de izbeliște.

Un fior mi-a țâșnit prin trup la auzirea acestor vorbe. Dintr-un motiv necunoscut, nu mai voiam să mă despart de arc, dar m-am silit să întreb:

— Să-l înapoiem Regatului Celest?

— Arcul nu aparține Regatului Celest. Am auzit că proprietarul lui a dispărut cu mult timp în urmă. Ține-l ascuns și ferit, până când hotărâm cui ar trebui să-l înapoiem.

Ochii lui m-au sfredelit cu o intensitate neașteptată și a adăugat:

— Nu spune nimănui.

Am încuviințat din cap, în ciuda neliniștii care-mi provoca un gol în stomac. Oare se temea că Împăratul Celest avea să revendice arcul? Cu toate acestea, să înapoiem arcul proprietarului de drept era fără îndoială abordarea corectă.

Privind celelalte comori, mi-a venit o idee.

— Să le împărțim sătenilor oropsiți de Xiangliu. Deși nimic nu poate compensa viețile pierdute ale apropiaților lor, măcar așa le vom înlesni traiul.

A încuviințat din cap.

— Alege ce dorești. Mă duc să îi chem și pe ceilalți.

M-am ghemuit și am luat o brățară de aur incrustată cu coral, ale cărui culori luminoase m-au dus cu gândul la Shuxiao. Am pus-o deoparte la brâu.

— Îi va plăcea prietenei mele.

— Pentru tine nu iei nimic? a întrebat el.

Am ezitat, dar apoi am ridicat un colier din safire, ale căror scânteieri albastre mi-au amintit de coroana lui Liwei. Atunci, bijuteria mi-a alunecat printre degete, lovindu-se zgomotos de pământ.

— Nu există banchete sau alte evenimente pompoase la care trebuie să particip. Chiar dacă ar exista, am tot ce-mi trebuie.

M-am gândit la pandantivul pe care-l purtam, pe care nu-l dădeam jos niciodată. Îmi inspira un sentiment de apartenență, știind că fusese al tatei și că degetele mamei mi-l legaseră la gât.

Căpitanul Wenzhi a tăcut un moment și apoi s-a dus la intrarea peșterii pentru a-i chema pe ceilalți. Au venit și au holbat ochii la comori. În timp ce alegeau agrafe de păr cu pietre prețioase, coliere cu perle și chihlimbar și brățări de jad, căpitanul a ales câteva podoabe pentru Vistieria Imperială și pentru soldații care plecaseră mai devreme.

Cei care mai aveau putere au muncit toată noaptea ca să adune aurul și bijuteriile. Când în sfârșit am părăsit peștera, privirea mi-a fugit o ultimă dată la silueta nemișcată chircită pe pământ. Mi-am ținut respirația, încercând să evit duhoarea metalică a pământului năclăit de sânge.

Cerul căpătase o culoare cenușie și începătoșată când am livrat satelor și ultimele comori. Am rămas în urma celorlalți și am văzut o ușă deschizându-se și o bătrână ieșind pe ea – primul muritor pe care-l vedeam de aproape. Avea pielea zbârcită și ochi galbeni, aplecați. Zdrențele care-i atârnau pe trupul slab abia o protejau de frigul mușcător și în mâini ținea o lopată acoperită cu pământ întărit. Oare ieșea la muncă încă de la ora aceea? S-a împiedicat de cufărul de la intrare și s-a aplecat ca să-l ridice. A rămas înmărmurită și a holbat ochii la vederea averii împărătești dinăuntru. Un țipăt strident i-a scăpat dintre buze, străpungându-mă până în adâncul ființei. A strâns cufărul la piept și a alergat pe străzi cu un tonus nou, strigându-le vecinilor să se trezească. Ușile s-au dat de pereți și strigăte au răsunat la descoperirea comorilor. Unii săteni au căzut în genunchi, bolmojind rugăciuni recunoscătoare, pe când alții se strângeau în brațe, suspinând. Bucuria și ușurarea lor pulsa în aer, cu gândul că poate iarna nu avea să mai fie atât de grea.

Credeam că dăruiam averile din pură generozitate, dar căldura aceasta care mi s-a înfiripat în inimă s-a dovedit a fi și mai prețioasă. Când cineva a apărut lângă mine, am înghițit nodul care mi se pusese în gât. Aruncându-i o privire fugară lui Wenzhi, am văzut un zâmbet larg pe chipul lui impasibil. Ochii lui negri au oglindit focul auriu al soarelui când razele s-au abătut asupra noastră, anunțând începutul unei zile noi.

Niciun iaz argintiu sau vreo grădină plină de flori nu-mi mai înfrumusețea priveliștea; fereastra camerei mele mici dădea spre zidurile palatului. Dar o câștigasem prin eforturi proprii, nu prin bunăvoința altora. În nopțile în care mintea mea neastâmpărată îmi alunga somnul, mă urcam pe acoperiș, privind stelele de deasupra și luminile regatului de dedesubt. Uneori adormeam pe țiglele reci de jad, îngânată de lucirea argintie a lunii. Aceasta îmi amintea de lampioanele căminului meu, a căror lumină îmi strălucise la fereastră când stăteam întinsă pe patul din lemn de scorțișor.

În intimitatea odăii personale, mi-am dat jos hainele, nerăbdătoare să-mi curăț trupul de sânge și de transpirație. Unguentul căpitanului Wenzhi își pierdea efectul și, când m-am cufundat în apa caldă, m-au usturat brațele. Am strâns din dinți și m-am frecat bine. Apoi am îmbrăcat o robă de corp albă și m-am întins pe pat, sperând să mă odihnesc înainte de sosirea tămăduitorului.

Somnul a pus stăpânire pe mine. Când m-am trezit, am descoperit că soarele se întunecase, căpătând culori de ambră. M-am ridicat în capul oaselor și am întins brațele – așteptându-mă să simt dureri –, dar nu am simțit nimic. Nu-mi mai rămăsese nicio rană, nicio pată. Probabil că tămăduitorul mă vizitase în timp ce dormeam.

— Te-ai odihnit bine?

Am tresărit la auzirea vocii lui, pe care o știam la fel de bine ca pe a mea. M-am întors încet, simțind cum pulsul mi-o ia la goană.

Liwei ședea liniștit lângă masă, de parcă ultima noastră întrevedere fusese cu o zi înainte, nu cu luni întregi în urmă, de parcă ultimele cuvinte schimbate între noi n-ar fi fost sufocate de amărăciune și de regrete. Roba lui cenușie era prinsă la brâu cu o curea din zale de onix și avea părul lung legat cu un inel de argint. Arăta exact așa cum mi-l aminteam, numai că părea mai slab la față și avea ochii mai întunecați decât înainte sau poate că lumina lor își pierduse din strălucire.

Mi-am netezit trăsăturile feței, afișând o expresie indiferentă, deși inima mea... era o încâlcitură de emoții fremătătoare. Ridicându-mă îndată din pat, am făcut o plecăciune formală și crispată.

— Nu e nevoie de așa ceva, a spus el pe un ton încordat.

— N-ar fi fost nevoie dacă n-ai fi venit aici neinvitat.

Mi-am strâns roba în jurul corpului.

— Liwei, ai venit într-un moment foarte nepotrivit. Nu sunt îmbrăcată. Acestea sunt odăi militare și... locul tău nu e aici.

Văzând că nu voia să plece, m-am dus cu pași mari la șifonier și am scos afară prima haină care mi-a căzut în mână – o robă verde, prin care mi-am strecurat brațele, legând centura la brâu. Nu voiam să iau loc pe scăunelul de lângă el, așa că m-am așezat la loc pe pat.

— Pentru ce ați venit, Înălțimea Voastră?

— Cu o clipă în urmă mi-ai spus Liwei, mi-a atras el atenția.

— O greșeală, am spus eu. Tu ești prințul moștenitor. Eu sunt soldat. Pentru mine ești „Înălțimea Voastră".

Degetele lui subțiri s-au jucat cu ceașca de pe masă.

— Am auzit că te-ai întors. Am vrut să te văd, să mă asigur că ești nevătămată.

S-a încruntat.

— Rănile tale erau grave. De ce nu te-ai vindecat singură mai devreme?

— Priceperea mea este în cel mai bun caz rudimentară. Și, din cauza veninului șarpelui, căpitanul Wenzhi a considerat că rana trebuia tratată de un tămăduitor.

Nu i-am întâlnit privirea. Vederea lui sfărâma învelișul ce-mi înconjura inima, redeșteptând durerea pe care mă străduisem îndelung să o înăbuș.

Și-a dres glasul.

— Se pare că meriți felicitări. Am auzit că l-ai răpus pe Xiangliu cu două săgeți dintr-o singură lovitură.

Părea încântat. Chiar mândru.

— Nu de una singură. Dacă n-ar fi fost ceilalți, n-aș fi scăpat cu viață, am spus eu vehement.

Culoarea i s-a scurs de pe chip, dar nu mi-am îngăduit să deduc prea multe din expresia lui îngrijorată.

— Înălțimea Voastră, vă mulțumesc pentru vizită, dar aș vrea să mă odihnesc. Iertați-mă că nu vă conduc spre ieșire.

Am întins mâna către ușă, temperându-mi obrăznicia cu o plecăciune scurtă.

Nu s-a ridicat. Nu a răspuns. Oare se simțea jignit? Intendentul-șef ar fi făcut o criză apoplectică dacă ar fi aflat că îi vorbisem cu atâta nerușinare. Dar atunci mi-am dat seama: cum ar fi putut să-mi vadă rănile, dacă nu ar fi...

— *Tu* m-ai vindecat?

— Da.

M-a privit drept în ochi.

Mintea mea trădătoare și l-a închipuit așezat pe marginea patului, plimbându-și mâinile peste brațele mele și vărsându-și energia în ele.

— Nu ți-am cerut așa ceva. Dar îți mulțumesc.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești, a spus el. Cum ți-a mai fost?

Mi-am amintit numeroasele nopți nedormite de când plecasem și de durerea care-mi măcinase inima. De lacrimile pe care le înghițisem până când secaseră. Erau secretele mele, pe care le ascundeam sub un zâmbet.

— Bine, am mințit eu cu nerușinare. Antrenamentele îmi ocupă tot timpul. Căpitanul Wenzhi este foarte exigent.

Și-a încordat maxilarul și o notă neobișnuit de aspră i-a pătruns în voce.

— Da, căpitanul Wenzhi se arată deosebit de preocupat de situația ta. Mă întreb de ce depune atât de multe eforturi de dragul unui singur recrut, alegând să petreacă atât de mult timp în compania sa?

Insinuarea lui mi-a înfierbântat sângele. Dacă era gelos, nu avea niciun drept.

— Pentru ce ați venit? am întrebat din nou, mai aspru decât înainte.

Mâna i s-a strâns în pumn pe masă.

— Nu ar trebui să fiu aici. Am păstrat distanța atât cât am putut. Dar, când ai pornit spre Tărâmul Muritorilor, nu am putut să nu mă tem că ai putea fi în pericol. Că poate nu te vei mai întoarce.

Mărturisirea lui mi-a spintecat scutul de apărare construit cu atâta grijă. Cât de mult uram slăbiciunea aceasta a mea, dorul acesta inutil pentru cele pierdute. Cât de ușor mi-ar fi fost să mărturisesc durerea ce-mi apăsa pieptul, să îi cer alinarea la care visasem. Dar era făgăduit alteia și refuzam să mă mulțumesc cu mai puțin decât aș fi dorit să ofer la rândul meu.

Așa că am râs, un zgomot scurt și aspru, servindu-mă în lupta aceasta de armura indiferenței și a ironiei.

— Aveți o părere atât de proastă despre abilitățile mele?

M-a privit îndelung, fără nicio tresărire.

— Xingyin, nu ești corectă. Știi bine cât de mult te admir.

— Nu suficient de mult, se pare. Nu-mi vorbi despre corectitudine, Liwei.

M-am blestemat pentru că-mi scăpase numele lui și pentru strălucirea subită care i s-a aprins în ochi.

— Ți-ai declarat alegerea în seara în care te-ai logodit cu altcineva. Și eu am declarat-o pe a mea când am plecat. Este incorect din partea *ta* să vii la mine acum, știind că prezența ta mă tulbură.

Aici ar fi trebuit să mă opresc, dar resentimentele și mânia s-au revărsat din mine.

— Mi-ai spus că ești îndrăgostit de mine. Mi-ai frânt inima. Nici măcar nu mi-ai spus despre logodnă în persoană. Oare tu ai fost *corect*?

Cuvinte amare și totuși o ușurare să le spun cu voce tare.

— Nu, a răspuns el răgușit. Ai tot dreptul să mă urăști. Doar să știi că, dacă aș putea să aleg, te-aș alege pe tine.

Și-a trecut o mână prin păr, așa cum făcea când era pus în dificultate. Cât de mult aș fi vrut să nu știu acest lucru despre el, să nu-l fi lăsat să mă afecteze atât de tare.

— Aveam de gând să-ți spun. Logodna nu ar fi trebuit anunțată în seara aceea, dar mama l-a convins pe tatăl meu să o facă atunci.

Am inspirat cu greu. Mă înșelasem; împărăteasa nu pierduse timpul ca să contraatace și lovitura ei fusese mai puternică decât ar fi putut spera vreodată. Nu avea importanță; nu s-ar fi schimbat nimic. Era prințul moștenitor. Era datoria lui să se căsătorească, fapt pe care ar fi trebuit să-l înțeleg încă de la început.

Între noi s-a lăsat o tăcere grea. O parte din mine își dorea să plece, ca să mă pot întinde din nou în pat și să mă pierd în somnul nesimțitor. Însă o parte mai slabă a ființei mele încă

se bucura de prezența lui – îi sorbea chipul și vocea și tânjea după atingerea lui –, în ciuda durerii care i-ar fi urmat.

Mi-am făcut curaj și am întrebat:

— A fost hotărâtă ziua nunții?

Gata, o spusesem, smulgând bandajul de pe rană dintr-o singură smucitură. Nu era mai bine să înfrunt monstrul fățiș, în loc să-l las să pândească în umbră, fără să știu când va ataca?

Lumina i s-a scurs din ochi.

— Am schimbat darurile de logodnă, dar ceremonia va avea loc peste câțiva ani. Eu și prințesa Fengmei încă suntem tineri și am cerut răgaz ca să mă pot dedica îndatoririlor mele. Poate că atunci situația va fi diferită.

Nu vorbea ca un mire entuziasmat. Și nu înțelegeam amânarea aceasta, de vreme ce schimbul de daruri era o promisiune tot atât de fermă precum semnarea contractului de logodnă. Cine ar mai fi îndrăznit să intervină în alianța dintre cele mai puternice două familii din ținut? Eu pusesem întrebarea, eu invitasem durerea, smulgându-mi din inimă și ultima frântură de speranță îndărătnică. Dar ce regret ascuțit mă săgeta acum! Cu ce gheare mă sfâșia gelozia!

Cineva a bătut în ușă. Să fi fost Shuxiao, venită ca să mă cheme la masa de cină? M-aș fi bucurat de orice ar fi reușit să-mi distragă atenția. Repezindu-mă la uși, le-am tras în lături, zâmbind senin...

În prag s-a ivit căpitanul Wenzhi, fără armură și îmbrăcat cu o robă neagră.

— Tămăduitoarea a spus că a fost trimisă înapoi înainte să-ți poată îngriji rănile.

La vederea lui Liwei, a încremenit și a făcut o plecăciune.

— Înălțimea Voastră, nu mă așteptam să vă întâlnesc în odăile soldaților.

Liwei a căpătat o expresie rece, punându-și masca imperială pe care o purta cu atâta ușurință.

— Căpitane Wenzhi, ești foarte grijuliu cu soldații tăi. Îi vizitezi până și la ore atât de târzii.

— Într-adevăr, Înălțimea Voastră. Mai ales cu cei răniți.

A intrat cu pași hotărâți, netulburat de ostilitatea lui Liwei.

S-au privit sobru, fără să clipească, și capul a început să-mi zvâcnească.

În cele din urmă, Liwei s-a întors spre mine.

— Întoarcerea ta mi-a adus o mare liniște.

L-a salutat scurt pe Wenzhi, cu o mișcare a capului, iar acesta i-a răspuns cu încă o plecăciune mică. Observându-i încordarea umerilor, mi-am dat seama că pleca nemulțumit.

— De ce îl preocupă întoarcerea ta pe prințul Liwei? a întrebat căpitanul Wenzhi, așezându-se pe scăunelul eliberat de curând.

Cu o explozie de magie, a încălzit apa din ibric, pregătind o infuzie proaspătă din ceai de iasomie și turnându-mi o ceașcă.

Am sorbit din ea, savurându-i parfumul delicat și căldura liniștitoare.

— Suntem prieteni. Am învățat împreună.

— Nu părea prietenos. Nici tu nu păreai prietenoasă.

Păstrând o privire inexpresivă, am așezat ceașca la loc.

— Căpitane Wenzhi, ai venit pentru un motiv anume sau doar ca să stârnești probleme acolo unde acestea nu există?

— Am venit să-ți verific rănile. Cum sunt?

— Vindecate.

Am întins brațele ca să-i arăt pielea refăcută și am descoperit cu ușurare că dispăruseră și rănile lui.

O expresie ciudată i-a alunecat pe chip.

— Ai noroc că ai fost îngrijită cu atâta pricepere.

Mi-am tras brațele înapoi. Știa că tămăduitoarea nu se ocupase de mine.

— Cum a decurs audiența cu Majestatea Sa Celestă?

O încercare stângace de a-i îndrepta atenția în altă parte.

— Împăratul a fost încântat. Ai deveni candidată pentru avansare dacă ai alege să începi o carieră militară.

A ridicat tonul, ca și când ar fi pus o întrebare.

Nu mă interesau aceste lucruri, dar era un început promițător al călătoriei care speram că mă va duce acasă.

— Nu plec nicăieri. Totuși, dacă vor să-mi dea un titlu, nu m-ar deranja să-l preiau pe al tău, i-am spus eu cu seninătate.

— Voi avea grijă să le înștiințez pe Majestățile Lor Celeste cu privire la dorința ta.

S-a gândit o clipă și apoi a întrebat:

— Arcul Dragonului de Jad... l-ai pus la loc sigur?

Am încuviințat din cap, cu gândul la cutia de sub pat, asupra căreia urzisem o vrajă care s-o ascundă de priviri nedorite.

— În curând voi pleca spre unul dintre Regatele Mării. Dacă ni te alături, poate că vom afla informații despre arc acolo. Dar s-ar putea să fie periculos. Nu e puțin lucru ca regele lor să ne solicite ajutorul și orice favoare a Împăratului Celest vine cu un preț.

Ceva i-a fulgerat pe chip. Să fi fost dispreț? Sau preocupare pentru pericolele ce-l așteptau?

— Mă voi gândi, am spus eu încet.

Atunci s-a ridicat în picioare.

— Ne vedem mâine la antrenament. În zori.

M-am împotrivit imboldului de a protesta. Nu ar fi avut niciun rost.

La ușă a fost cât pe ce să se izbească de Shuxiao. Încercând să echilibreze tava grea pe care o ținea în mâini, aceasta a făcut o plecăciune neîndemânatică. Wenzhi a încuviințat din cap scurt, cu o privire distantă, și a plecat.

Shuxiao a așezat tava pe masă.

— Cina ta. Am auzit că ai fost rănită.

— Mulțumesc.

Compania ei mă bucura. Avea camera aproape de a mea și mâncam împreună când aveam posibilitatea. Privind carnea de porc înăbușită, păstăile verzi prăjite rapid și moșmoanele coapte, stomacul mi-a chiorăit, amintindu-mi că nu mâncasem nimic toată ziua. Am ridicat capacul oalei de bambus, am luat o bucată moale de pâine și am vârât în ea felii de carne fragedă.

— Te-a vizitat vreun tămăduitor? a întrebat ea.

— Da.

Nu voiam să intru în detalii.

A lăsat capul pe spate și m-a privit îndelung.

— Arăți bine. Aproape că strălucești. Poate că tu ar fi trebuit să-mi aduci mie cina.

Împingând scăunelul în spate, și-a ridicat marginea robei și mi-a arătat două șiruri de semne roșii întipărite pe gamba sa.

— Acelea sunt urme de dinți? Ce s-a întâmplat?

— Vulpi-spirit. Câteva au pătruns în interior.

S-a strâmbat.

— Când li se epuizează magia, încep să muște. Nu mă mai doare, dar mă mănâncă ca focul și tămăduitoarea a spus că urmele vor dispărea abia peste câteva săptămâni. *Dacă* vor dispărea.

— Cum au reușit să intre?

M-am mirat, pentru că Regatul Celest era apărat de dușmanii săi cu ajutorul unor vrăji protectoare puternice. În fiecare noapte, soldații de serviciu urzeau scuturi de-a lungul granițelor regatului și acestea îi înștiințau cu privire la orice intruziune.

— Una dintre ele a luat forma unui celest și a pătruns pe nesimțite. Intrând pe teritoriul nostru, a rupt vrăjile dină-

untru. N-ar fi trebuit să se întâmple. Chiar și cu înfățișarea schimbată, vrăjile noastre ar fi trebuit să-i sesizeze aura. Generalul Jianyun cercetează problema.

Am scotocit în pungă, scoțând sticla de jasp primită de la căpitanul Wenzhi. Am scos dopul și i-am turnat ultimele picături peste picior.

Roșeața rănilor s-a estompat și Shuxiao a oftat ușurată.

— Ce-i aia?

— E doar o soluție pe care mi-a dat-o căpitanul Wenzhi pentru rănile mele.

— Ah? Căpitanul Wenzhi obișnuiește să dăruiască leacuri rare celor mai umili soldați?

M-a sfredelit cu privirea.

— A făcut-o doar de data asta, a fost tot ce am spus.

— Sau doar pentru *persoana* asta.

Nu am răspuns, luând o moșmoană și curățând-o de pieliță cu o atenție exagerată.

Atunci a ridicat din umeri, obosită probabil când eu nu mușcam momeala.

— Cum a fost Xiangliu? a întrebat ea, de parcă am fi vorbit despre un prieten comun.

— Mort. O săgeată în ochi.

Era ușor să o spun cu nonșalanță. Cumva, aceasta știrbea din realitatea întâmplării, a pericolului, a vieții pe care o luasem.

— Câtă sete de sânge, a spus ea. A fost o luptă grea?

I-am descris bătălia, știind că ar fi interesat-o toate detaliile. La urmă, am ferit privirea și am mărturisit:

— M-am pierdut cu firea. Răniții... totul s-a întâmplat din cauza greșelii mele.

— Oricine ar fi fost îngrozit. Ce-a fost în mintea ta – Xiangliu, în prima ta misiune? De obicei recruților noi li se dau sarcini banale, cum ar fi să inspecteze granițele sau să caute vreun artefact pierdut.

Mă oferisem tocmai din cauza pericolului. Sarcinile banale nu-mi erau de niciun folos. Nu mi-ar fi purtat numele în șoaptă la urechea împăratului; nu mi-ar fi câștigat Talismanul Leului Stacojiu.

Shuxiao a adăugat:

— Măcar ți-ai revenit la timp. Nu a murit nimeni. Bine, mai puțin Xiangliu. Nu uita că tu l-ai răpus.

Am încuviințat din cap, simțindu-mă mai bine.

— Până la urmă n-a fost așa de rău. Am găsit o peșteră plină cu comori.

S-a aplecat peste masă.

— Ai păstrat ceva pentru tine?

M-am gândit la Arcul Dragonului de Jad, mult mai prețios decât orice bijuterie.

Dar nu era al meu și căpitanul Wenzhi mă sfătuise să-l ascund și să păstrez secretul. Am scotocit în pungă în căutarea brățării și i-am pus-o în palmă.

A deschis încuietoarea și și-a petrecut-o pe braț. Aurul și coralul i-au lucit pe piele.

— E foarte frumoasă.

— E doar o podoabă mică.

M-am bucurat că părea să-i placă.

— Să fi văzut ce a adus căpitanul Wenzhi pentru vistierie!

Privirea i-a devenit curioasă.

— Ce căuta căpitanul Wenzhi aici? Nu că m-ar deranja, doar sunt atâția care ar avea pentru ce să ne invidieze.

— Ce vrei să spui?

— N-ai observat mulțimile care se adună pe teren când se antrenează el – atât bărbați, cât și femei? Înalt, cu umeri lați, cu ochi limpezi, cu buze ferme, cu nasul drept, a recitat ea, numărând pe degete. Doar de-ar zâmbi mai des, astfel am avea mai mult de câștigat de pe urma trăsăturilor lui chipeșe.

— Chipeșe?

Îmi părea o persoană interesantă, dar chipeșă?

Mi-a aruncat o privire dojenitoare.

— Cum să nu fi observat? După atâtea luni în care te-ai antrenat cu el, ai mers alături de el, ai dormit lângă el sub stele, la lumina focului de tabără...

Am luat o pâine și am aruncat-o în ea, dar Shuxiao a prins-o cu dibăcie.

— Nu protesta atât de mult, a spus ea zâmbind larg. Altfel, voi începe să cred că zvonurile astea au o fărâmă de adevăr.

Oare era vorba de aceleași zvonuri care ajunseseră la urechile lui Liwei? Oare de aceea mă căutase imediat după sosire, ca să le neg sau să le admit?

— Zvonurile acelea despre care vorbești sunt absolut ridicole, am spus eu, cu mai multă patimă decât aș fi vrut.

— Am atins o coardă sensibilă?

Am închis gura într-o clipă.

Shuxiao a luat o moșmoană din vas și mi-a întins-o. O propunere de pace.

— Puțini sunt atât de stimați precum căpitanul Wenzhi. Priceperea lui în luptă e renumită și magia lui e neobișnuit de puternică, având în vedere că nu se trage din nicio familie cu tradiție.

M-am uitat la ea.

— De unde se trage?

— Am auzit că vine dintr-o familie de rând din cele Patru Mări. A fost o mare realizare pentru el – pentru un străin – să urce în rang, să devină cel mai tânăr căpitan al armatei celeste.

Simțeam o anumită apropiere între mine și căpitanul Wenzhi, pentru faptul că amândoi încercam să ne orânduim vieți noi aici. Chiar dacă era mai capabil decât mine, îmi dădea speranțe pentru propriile ambiții – faptul că necunoscuții chiar *puteau* să capete renume în Regatul Celest.

Dar nu am putut să nu mă gândesc că nici măcar el nu câștigase Talismanul Leului Stacojiu.

După masă, am ajutat-o pe Shuxiao să adune vasele goale pe tavă. Când am încercat să i-o iau din mâini, a smucit-o la ea.

— Nu se întâmplă în fiecare zi să răpui un monstru legendar. Și nici nu pare că mâine căpitanul Wenzhi te va lua cu blândețe.

Fără niciun alt cuvânt, a ieșit din cameră.

Nu am reușit să dorm în noaptea aceea. Oftând iritată, am azvârlit cuvertura de pe mine și am părăsit încăperea. Urcând pe acoperiș, m-am așezat pe țiglele reci din jad. Cât de mult îmi amintea de casă singurătatea nopții! Dedesubt sclipeau luminile Regatului Celest, pe ale cărui granițe le apăram acum cu viața. Oare mama s-ar fi simțit trădată de noua mea alianță? Oare ar fi crezut că uitasem de ea în goana mea după putere? Gândul acesta mi-a înjunghiat pieptul. Doar de ar fi știut adevărul – că făceam totul pentru a-i câștiga libertatea, pentru a ne putea revedea.

M-am înfățișat înaintea biroului generalului Jianyun, întrebându-mă de ce mă chemase. Nu-l mai văzusem decât rareori în ultimul timp, după ce începusem antrenamentul cu căpitanul Wenzhi și cu trupele lui. Am fixat privirea asupra mesei, cioplită minuțios în lemn de trandafir și incrustată cu sidef sub forme de bambus, flori de lotus și cocori. Nu mă așteptam ca un articol atât de delicat să mobileze biroul unui soldat atât de pragmatic. Totuși, mi-am amintit că, în ciuda atitudinii lui reci, generalul îmi arătase o bunăvoință nemeritată. Îmi observase potențialul chiar înainte să-l fi recunoscut eu.

M-am foit stânjenită sub greutatea privirii lui, făcându-mi solzii aurii ai armurii să zornăie. Sprâncenele generalului Jianyun s-au încruntat, un reproș tăcut: soldații vrednici nu se foiesc.

M-am îndreptat de spate, silindu-mi picioarele să înceteze să se mai miște. Oare mă chemase ca să mă certe pentru vreo greșeală? Să-mi țină morală pentru neglijența de care dădusem dovadă în lupta cu Xiangliu?

O umbră de zâmbet i-a apărut pe buze.

— Având în vedere că a fost prima ta misiune, te-ai descurcat bine.

Am răsuflat repede:

— Vă mulțumesc, generale.

— Așa cum am convenit, poți să-ți alegi următoarea misiune. Avem două în care e nevoie de încă un recrut. O echipă va porni spre Deșertul Auriu pentru a culege ierburile rare care cresc acolo. Chiar dacă deșertul este vecin cu Ținutul Demonilor, atât timp cât tratatul de pace rămâne valabil, nu ne așteptăm la nicio problemă.

Am încuviințat din cap, încercând să par entuziasmată. Nu mai fusesem niciodată în Deșertul Auriu, dar nu-mi surâdea ideea de a culege plante. Poate că ar fi trebuit să fiu recunoscătoare pentru că mi se oferea o sarcină mai ușoară după lupta cu Xiangliu, dar aceasta nu ar fi atras atenția împăratului.

— Ori poate că vei dori să-l întovărășești din nou pe căpitanul Wenzhi? a propus generalul Jianyun. Chiar dacă el asta își dorește, alegerea e a ta. Va conduce o trupă spre Marea de Est, al cărei rege ne-a cerut ajutorul împotriva unor tulburări recente.

Mi-a venit deodată în minte un fragment dintr-o poveste pe care obișnuia să mi-o spună mama. Mi-am amintit vocea ei blândă și melodioasă, vorbindu-mi despre Marea de Est și...

— Dragonii, am șoptit eu, atât de vrăjită de amintirea mângâierii ei răcoroase pe obraz, încât am inspirat din reflex, o încercare zadarnică de a surprinde parfumul de scorțișor.

M-a cuprins o durere surdă, diferită de chinul sfâșietor al inimii mele frânte, deși amândouă îmi deșteptau dorul după ceva pierdut.

Generalul Jianyun s-a încordat, o scăpare rară a atitudinii sale cumpătate.

— Dragonii?

Am râs pentru a-mi ascunde neglijența – prea strident, prea zgomotos.

— O legendă veche pe care am auzit-o, cum că Marea de Est ar fi locul de naștere al dragonilor. Ei au provocat aceste tulburări?

Generalul a vorbit încet, alegându-și cuvintele cu grijă.

— Dragonii nu se mai află în Marea de Est. Nu mai sunt pe Tărâmul Nemuritorilor.

Zece întrebări mi-au fulgerat în minte. Nu știam despre dragoni decât ceea ce era cuprins în povestea respectivă. Până acum, crezusem că erau doar un mit, un simbol al puterii pe care împăratul părea să-l favorizeze.

Înainte să pot vorbi, generalul a continuat încruntat:

— E vorba de tritoni, de locuitorii mării adânci. Au tulburat pacea pentru întâia oară în istorie. Și, chiar dacă deocamdată e vorba doar de câteva lupte mici și disparate, căpitanul Wenzhi se pregătește pentru orice eventualitate.

Explorarea pașnică a Deșertului Auriu sau pericolele Mării de Est? Duhoarea din peștera lui Xiangliu mi-a revenit în gând și zornăitul înfiorător al solzilor lui mi-a stârnit un fior pe șira spinării. Dar acesta era prețul drumului pe care-l alesesem. Și, din câte îmi spusese căpitanul Wenzhi, poate că în Marea de Est aveam să aflăm mai multe despre Arcul Dragonului de Jad.

ÎN SĂPTĂMÂNILE DE DINAINTEA plecării, m-am antrenat mai intens decât oricând. Deși eram lăudată pentru răpunerea lui Xiangliu, în adâncul inimii mă simțeam ca o impostoare – simțeam că asemenea laude erau nemeritate. Frica și lipsa mea de experiență ne puseseră pe toți în primejdie. Cât de arogantă fusesem să cred că eram pregătită, că aș fi putut să plonjez în adâncul mării și să învăț să înot, ca prin miracol. Cât de nesăbuită să cred că realizările mele din timpul antrenamentelor vor putea fi repetate cu ușurință când mirosul greu de sânge plutea în aer și durerea și panica îmi acaparau trupul și mintea. Nu, refuzam să repet greșeala aceasta. În fiecare seară mă prăbușeam în pat atât de istovită, încât nu mă mai temeam să rămân singură în întuneric, cu gândurile

mele. Nu mai căutam intimitatea acoperișului. De ce să o fac, dacă adormeam îndată ce lăsam capul pe pernă?

Cerul era acoperit de norii pe care-i chemaserăm pentru călătoria spre Marea de Est. Privind în sus, muritorii s-ar fi speriat de masele de nori care înaintau iute pe cer. În sfârșit reușisem să-mi învingem teama de a stăpâni abilitatea aceasta și nu mai aveam nevoie să fiu purtată în zbor de alții. Energia mi s-a revărsat în nenumărate sclipiri, chemând norul cel mai apropiat. Scântei argintii i-au cuprins faldurile voluminoase, amestecându-l cu magia mea pe măsură ce mă înălțam spre cer.

Frumusețea Mării de Est m-a uluit. Flori și alte plante în culori vii creșteau abundent de-a lungul țărmului, strălucind cu o lumină interioară. Am întins mâna spre o petală și am descoperit cu surprindere că era tare și rece ca porțelanul. O pădure bogată creștea departe, la marginea plajei, și pe nisip erau clădite case din lemn de cedru și de piatră. Acoperișurile lor înclinate erau placate cu peruzea și sidef și, în lumina dimineții, sclipeau precum coamele valurilor din mare. Un podeț din cristal se întindea arcuit între țărm și palat, care se înălța direct din ocean.

Înaintând spre apă și afundând ghetele în nisipul moale, am privit țintă la orizontul nesfârșit. Uitând de datorie, m-am ghemuit, am cufundat mâinile în apa rece, speriind peștișorii argintii care înotau la adâncime mică. Când o umbră s-a abătut asupra mea, m-am întors valvârtej și am mijit ochii în lumina orbitoare a soarelui.

Căpitanul Wenzhi se înălța deasupra mea, cu un zâmbet plin de umor pe buze.

— Nu ai mai fost niciodată la mare?

M-am ridicat în picioare, scuturându-mi mâinile de picături. Câteva l-au împroșcat, dar nu au părut să-l deranjeze.

— Am văzut-o când am zburat pe deasupra ei și în ilustrații. Și... cineva mi-a spus că e frumoasă.

Mi-au răsunat în minte cuvintele triste ale mamei, speranțele ei pentru viața pe care o plănuise pentru mine.

Sunete de pași au scrâșnit pe nisip la apropierea câtorva soldați. Sub privirile lor atente, mi-am cuprins pumnul în palmă și am făcut o plecăciune.

— Porunciți, căpitane Wenzhi.

— Îndeplinește-ți sarcinile înainte de a te familiariza cu împrejurimile.

A spus-o pe un ton sever, dar zâmbetul nu i-a șovăit când s-a întors la soldații care-l așteptau.

Am rămas cu capul plecat, ascunzându-mi chipul. Dacă m-ar fi văzut cineva, și-ar fi spus că mă rușinasem de mustrarea primită, dar, privind apele fremătătoare, mi-am simțit spiritul mai ușor decât briza rătăcitoare. Și, pentru întâia oară după multe luni, am simțit un licăr de entuziasm.

După ce tabăra a fost ridicată, am traversat podul de cristal alături de căpitanul Wenzhi, în drum spre audiența cu regele. Palatul sclipea pe fundalul mării și al cerului – era un edificiu din cuarț, peruzea și sidef, cu acoperiș de țigle poleite, dispus în două trepte. Porțile înalte de la intrare erau făcute din lemn de frasin cu inserții de aur și deasupra lor atârna o placă înscrisă cu următoarele caractere:

蜃珊宮

PALATUL CORALULUI PARFUMAT

Peste tot am văzut aceleași flori și plante minunate de pe plajă – ramuri pline de petale stacojii, flori de un verde-luminos, ca niște evantaie, tulpini rozalii lunguiețe și pietre netede acoperite cu mușchi roșu-sclipitor. O grădină fermecată culeasă din inima oceanului.

După porți, un slujitor ne-a condus în jos, de-a lungul unei scări cu numeroase trepte. Nivelurile inferioare ale palatu-

lui se aflau sub apă, construite din aceeași piatră străvezie ca podul. Parcă aș fi păşit pe fundul oceanului, înconjurată pretutindeni de ape tremurătoare şi recife de coral. Când am intrat într-o sală aglomerată, cu tavan înalt, între nemuritorii adunați s-a lăsat tăcerea. Abia atunci am auzit clinchetele melodioase ale șiragurilor de scoici sidefii care se legănau în spatele tronurilor din agat. Pe regele Yanzheng al Mării de Est îl mai văzusem o singură dată, la banchetul lui Liwei. Părul argintiu îi încadra chipul neted şi ochii îi luceau pe fondul pielii întunecate. Roba sa din mătase azurie era brodată cu forme de valuri mărginite de volute lucitoare cusute cu ață albă. Peste păr avea așezată o coroană de aur ca un evantai bătut cu perle.

Eu și căpitanul Wenzhi am îngenuncheat pe podea, întinzând mâinile împreunate și făcând o plecăciune.

— Regatul Celest răspunde solicitării de ajutor a Mării de Est, a intonat el cu un aer formal. Vom scoate săbiile și vom întinde arcurile în slujba voastră.

— Ridicați-vă, a poruncit regele încântat. Suntem recunoscători pentru ajutorul Regatului Celest în vremurile acestea tulburi. Atacurile tritonilor ne-au luat pe nepregătite, căci până acum au trăit alături de noi în pace. Căpitane Wenzhi, renumele tău a ajuns până și la urechile noastre, aici, în Marea de Est, și îi mulțumim Împăratului Celest pentru că ni l-a trimis pe războinicul său cel mai brav.

Căpitanul Wenzhi a făcut încă o plecăciune.

— Majestatea Voastră e generoasă, dar nu merit asemenea laude. Este onoarea mea să slujesc după măsura puterilor mele.

Regele Yanzheng și-a mângâiat barba, adăugând:

— Un asemenea talent întovărășit de modestie e un lucru rar.

A făcut semn spre mine.

— Doamna aceasta este soția ta?

Zgomote înăbușite mi-au scăpat din gură și căpitanului Wenzhi i s-au înroșit urechile.

— Nu, Majestate. Aceasta este... prim-arcașul Xingyin al armatei celeste.

Am ciulit urechile la auzul acestei introduceri. *Prim-arcaș?*

Regele s-a uitat la armura mea.

— Ah, a exclamat el, încuviințând din cap și zâmbind cu umor. Noi nu avem femei războinice.

Câțiva curteni au chicotit și unii și-au ascuns râsul în dosul mânecilor. Inima mi-a fremătat sub privirile lor nedorite și, simțindu-le disprețul, mi-am încleștat degetele.

Căpitanul Wenzhi a înconjurat încăperea cu o privire rece, care le-a tăiat veselia mai repede decât orice sabie.

— Prim-arcașul Xingyin are cel mai înalt rang de arcaș din armata noastră. Ne va fi de mare ajutor în această campanie.

A spus-o cu asprime.

— Majestatea Voastră, ce ne puteți spune despre situația tritonilor?

Regele i-a făcut un semn tânărului de alături.

— Vă va informa băiatul meu cel mai mare, prințul Yanxi.

Un nemuritor înalt a pășit în față, îmbrăcat cu o robă sclipitoare, albastră asemenea cerului. Peștișori mici, brodați cu fir stacojiu și argintiu, îi înotau printre falduri. Avea părul brun-închis și împletit într-un coc pe creștet, fixat cu un ac de peruzea. Fiind atât de aproape, i-am simțit aura, răcoroasă și trainică, fremătând de putere.

— Căpitane Wenzhi, prim-arcaș Xingyin. Încă din zorii vremii am trăit alături de tritoni în armonie. Pe când noi, nemuritorii mărilor, am preferat să trăim atât pe uscat, cât și pe mare, tritonii au ales să se stabilească în adâncul oceanului, ieșind la suprafață doar cu ocazii rare. Îi venerau pe dragonii care au sălășluit cândva acolo și au dorit să locuiască

aproape de ei. Dragonii erau ființe înțelepte și blânde și au ajutat la menținerea armoniei în apele noastre.

Tonul i s-a schimbat, căpătând o notă de încordare.

— Când Împăratul Celest a izgonit dragonii de pe tărâmul nostru, tritonii s-au tulburat. În timp, antipatia lor față de uscat a crescut și mai mult și au hotărât să se izoleze în adâncul oceanului. Cu ani în urmă, tatăl meu le-a permis să aleagă un guvernator care să-i reprezinte la curtea noastră. Din păcate, guvernatorul Renyu este periculos și ambițiile sale depășesc limitele mandatului său. Am primit rapoarte conform cărora a recrutat o armată numeroasă din rândul tritonilor, antrenându-i în mânuirea armelor și a magiei. Când tatăl meu i-a cerut prezența pentru a răspunde înaintea acestor acuzații, guvernatorul a refuzat.

În sinea mea am gândit că antrenarea unei armate în absența unui mandat era, într-adevăr, un gest de trădare. Și vinovăția guvernatorului Renyu fusese întărită de refuzul de a se prezenta înaintea regelui.

Prințul Yanxi și-a mângâiat barba și expresia i s-a întunecat.

— De atunci, tritonii au devenit de-a dreptul ostili. Nemuritorii mării care s-au aventurat prea departe în adâncurile apelor au fost atacați. Locuințele din preajma țărmului au fost prădate. De fiecare dată, făptașii au dispărut înainte ca soldații noștri să-i poată captura.

— Probabil că intențiile guvernatorului nu se limitează la jafuri meschine. Aveți informații despre planurile sale? a întrebat căpitanul Wenzhi.

— De curând a promulgat un edict propriu, prin care a interzis accesul în adâncurile mării tuturor nemuritorilor. O insultă cumplită la adresa noastră. Credem că vrea să-l deposedeze de tron pe tatăl meu și să-i ia locul. Sub comanda guvernatorului Renyu, armata tritonilor a devenit puternică,

pe când, mă tem, despre armata noastră nu se poate spune decât contrariul. Suntem un popor pașnic, neobișnuit cu războiul, motiv pentru care am cerut ajutorul Regatului Celest.

Oare trebuia să înfruntăm tritonii sub apă? La gândul acesta mi s-a strâns stomacul. Precum mulți alți celești, nu învățasem să înot – pentru ce ne-ar fi trebuit asta, de vreme ce puteam să zburăm? Cândva, în copilărie, căzusem în râul din apropierea casei. Apa rece năvălise împrejur, înfundându-mi nările și gura. Atunci m-am zbătut, lovind din picioare, dar mișcările mele disperate n-au făcut decât să mă afunde și mai mai mult în adâncul râului. Mama a plonjat în apă și m-a salvat. M-a certat cu un tremur în glas, dar, în același timp, m-a strâns în brațe cu putere și bătăile liniștitoare ale inimii sale mi-au risipit și ultima fărâmă de groază.

Cât de tare m-a săgetat acum amintirea acelei spaime. Dar am alungat-o din gând și am spus:

— Soldații celești nu sunt obișnuiți să acționeze sub apă. Dacă e să dăm o bătălie, ar trebui să-i ademenim pe tritoni pe uscat.

Ceva asemănător surprizei a apărut fulgerător pe chipul prințului Yanxi.

— Într-adevăr. Sub apă am fi mult dezavantajați. Tritonii sunt înotători excelenți și sunt obișnuiți cu întunericul. Dar vor evita să ne înfrunte pe uscat. Ne trebuie un plan.

Regele Yanzheng s-a aplecat în față.

— Căpitanul și trupele sale abia au sosit. E o lipsă de ospitalitate să-i reținem, când ei trebuie să se stabilească.

Avea zâmbetul cald și prietenos.

— Căpitane Wenzhi, în seara aceasta am pregătit un banchet în cinstea ta. Sperăm că ne vei onora cu prezența, alături de prim-arcașul Xingyin.

— Ar fi o onoare, a spus căpitanul Wenzhi șovăitor, cu un tremur în gât.

— Majestatea Voastră, biblioteca Palatului de Coral Parfumat este vestită în tot Tărâmul Nemuritorilor. Ne îngăduiți s-o vizităm? Dorim să aflăm cât mai multe informații despre tritoni, în speranța că ne vor fi de folos.

Regele a încuviințat din cap.

— Un slujitor vă va conduce acolo oricând doriți.

Când eu și căpitanul Wenzhi am ieșit din sală, i-am zâmbit larg.

— „Prim-arcaș"? „Cel mai înalt rang din armata noastră"? i-am repetat eu cuvintele de mai devreme. Asta înseamnă că acum suntem mai apropiați în rang?

Mi-a aruncat o privire încruntată și exasperată.

— Nu e o poziție oficială, pentru că nu ești un recrut oficial. Oricum, de când te interesează rangurile?

Am râs, fără să-l contrazic. Niciodată nu-l tratasem cu lipsă de respect, dar nici nu-i arătasem deferența pe care o cerea poziția lui.

Fără să încetinească pasul, a continuat:

— Chiar *ești* arcașul de prim rang al armatei. Totuși, dacă devii neglijentă și-ți pierzi poziția, va trebui să te mulțumești cu „al doilea" sau „al treilea" arcaș, ceea ce sună mult mai puțin impresionant.

— Ha!

M-a jignit insinuarea lui.

— Nu cumva ai vrea să mă provoci?

Se știa că era un arcaș iscusit și totuși, îndată ce cuvintele mi-au ieșit pe gură, am vrut să le iau înapoi. Mi-au trezit prea multe amintiri tulburătoare... despre o pădure de piersici înfloriți, despre cineva pe care voiam cu disperare să-l uit.

O umbră de zâmbet i-a apărut pe buze.

— Cu arcul, nu. Dar ești bine-venită să mă înfrunți cu orice altă armă.

Nu am răspuns și m-am silit să merg mai departe, pas cu pas, în tăcerea care s-a lăsat între noi.

S-a oprit în dreptul porților de la intrare, înclinând capul și privindu-mă atent.

— Ești palidă. Pari obosită. Te-ai antrenat prea mult. Ce-ar fi să te întorci în tabără și să te odihnești? Eu mă duc la bibliotecă să văd dacă găsesc ceva util.

I-a făcut semn slujitorului care ne urma și acesta s-a apropiat îndată.

— Nu am nimic, m-am împotrivit eu, dornică să vizitez și eu biblioteca.

Dar căpitanul Wenzhi m-a fixat cu privirea până când am încuviințat din cap. Nu puteam să-i sfidez porunca de față cu slujitorul.

— Îți voi spune ce descopăr, a spus el, observând probabil privirea mea întristată. Odihnește-te cât mai poți. Ne așteaptă o seară lungă.

A sosit un slujitor al Palatului Coralului Parfumat, cu o tavă plină cu veșminte pentru banchet. Recunoscătoare pentru ospitalitatea lor generoasă, am îmbrăcat rochia din satin galben cu numeroase mărgele de peruzea cusute pe tiv și pe mâneci. În talie mi-am legat un brâu verde ca marea, cu ciucuri de mătase care-mi cădeau până la genunchi. Hainele acestea erau în alt stil decât cele din Regatul Celest și îmi lăsau la vedere pandantivul de jad, sub scobitura gâtului. Singura mea podoabă a fost un pieptăn cu perle fixat în creștetul capului, care-mi lăsa părul negru să atârne liber pe spate.

Căpitanul Wenzhi mă aștepta afară. Pulsul mi s-a mărit pe neașteptate când m-am apropiat de el. Arăta foarte bine în seara aceasta, îmbrăcat cu o robă de culoarea verde a pădurilor, cu o centură lucitoare de mătase neagră legată la brâu. Părul îi era adunat într-un inel de jad sculptat și îi cădea pe umeri în valuri nocturne. Parcă mi s-ar fi limpezit ochii și în sfârșit vedeam clar toate trăsăturile fine pe care mi le descrisese Shuxiao.

Vântul adia cu blândețe în seara aceea. Am inspirat aerul răcoros, cufundându-mi simțurile în parfumul mării – un amestec fermecător de lumină și sare, împletit cu o notă discretă de entuziasm. Razele soarelui de apus pictau apele în

nuanțe stacojii și vișinii și Palatul Coralului Parfumat sclipea ca o nestemată la orizont.

În sala de banchet, sute de lampioane erau înșiruite de-a lungul tavanului, luminând strălucitor. Mese scunde din lemn și scaune îmbrăcate în brocart erau aranjate de-a lungul pereților, eliberând spațiul din centrul încăperii. Într-un colț, o doamnă elegantă cânta la o pipa, instrumentul din lemn cu patru corzi, în formă de pară alungită. Ciupea corzile și notele melancolice ale cântecului învăluiau atmosfera. Cânta cu măiestrie – prin vibrarea unei singure corzi, descătușa un râu de tristețe și un ocean de amărăciune.

Regele și regina ședeau pe o platformă în capătul îndepărtat al sălii. O floare de aur incredibilă, cu o perlă mare cât palma, lucea în părul reginei. Petalele se legănau în jurul perlei, care acum strălucea alb și într-o clipă căpăta negrul cel mai întunecat. Un băiețel îi stătea alături, ținând-o de mână. Capul abia îi ajungea la brațul tronului și ochii lui negri erau mari și solemni. Lângă el ședea o doamnă elegantă, îmbrăcată în mătase de culoarea caiselor, cu șiraguri de perle rotunde și rozalii petrecute după gât. Cu bărbia delicată înclinată în sus, privea sala cu o expresie de detașare regală.

— Aceea e fiica Majestății Sale? l-am întrebat eu pe căpitanul Wenzhi când ne-am dus să ne salutăm gazdele.

— Majestatea Sa are doar doi fii: pe prințul Yanxi, pe care l-ai cunoscut, și pe prințul Yanming.

Urmărindu-mi privirea, a adăugat:

— Femeia de lângă prințul Yanming este doamna Anmei, guvernanta lui. E fiica unui nobil puternic și familia ei are multă influență la curtea aceasta.

După ce am adus omagii familiei regale, un slujitor ne-a condus la masa noastră. Căpitanul Wenzhi a umplut cupele și am sorbit din vin, iar aroma discretă și dulce de cereale fermentate mi-a rămas pe limbă. Platourile de argint dispuse în

fața noastră erau pline cu mâncăruri exotice, dintre care pe cele mai multe nu le mai văzusem niciodată: crustacee roșii și lucioase, meduze aurii și sfere negre cu țepi. Acestea din urmă mi s-au părut deosebit de dezagreabile, dar ceilalți invitați le mâncau cu nesaț.

Căpitanul Wenzhi a luat una și a tăiat-o în două, dându-mi o jumătate. Am adunat puțin din carnea ei și am pus-o în gură, savurându-i gustul cremos, dar sărat.

— Vă e pe plac mâncarea? a întrebat prințul Yanxi, apărând pe neașteptate înaintea noastră.

M-am înecat cu mâncare și am tușit zgomotos. Înșfăcând cupa, am luat o gură mare de vin și m-am ridicat îndată ca să-l salut.

Prințul a încuviințat din cap și a spus:

— Căpitane Wenzhi, tatăl meu dorește să vă vorbească. Întreabă dacă veți accepta să i vă alăturați la masă. Îi voi ține eu companie prim-arcașului Xingyin până când vă întoarceți.

Căpitanul Wenzhi s-a încruntat o clipă, dar expresia i-a redevenit impasibilă imediat. A făcut o plecăciune înaintea prințului și a pornit spre podium. Nu am putut să nu observ cum s-a luminat doamna Anmei când Wenzhi a ocupat locul liber de la masa lor.

Prințul Yanxi s-a așezat pe scaun și m-a privit atent. Dintr-un motiv necunoscut, interesul lui nu mi s-a părut jignitor. Poate datorită curiozității senine a expresiei lui sau a umorului cu care a reacționat văzând că-i întâlnesc privirea cu îndrăzneală, hotărâtă să nu fiu cea care rupe tăcerea.

— Prim-arcaș, unde ți-ai dobândit priceperea?

Maniera lui sinceră m-a dus cu gândul la generalul Jianyun.

— M-am antrenat alături de prințul Liwei pe vremea când îi eram tovarășă de studii.

I-am răspuns pe un ton asemănător, sperând că nu-mi va observa tremurul din glas.

S-a luminat la față.

— Desigur. Îmi amintesc de tine de la banchet. Ai cântat frumos la fluier. Mai cânți și în prezent?

— Nu.

Am ferit privirea. Din seara aceea nu mai cântasem.

Poate că mi-a simțit jena, pentru că a întrebat:

— De ce te-ai alăturat armatei celeste? A fost dorința familiei tale?

— Generalul care mi-a îndrumat pregătirea inițială mi-a propus un loc.

A plimbat vârfurile degetelor pe marginea cupei, cu un aer distrat.

— Fără îndoială că existau multe oportunități pentru cineva ca tine, care îi slujiseși prințului moștenitor.

— Niciuna prin care aș fi avut libertatea să-mi aleg singură calea. Nu am rude care să mă ajute și mă pot bizui doar pe priceperea mea.

Am dus cupa la gură și am băut îndelung.

— Dar e alegerea mea și nu aș schimba-o pe nimic, am adăugat eu, cu gândul la Talismanul Leului Stacojiu.

Un zâmbet i-a jucat pe buze și a mijit ochii vesel. Nu erau negri, așa cum mi-i închipuisem, ci de un albastru adânc și opac, ca de safire neșlefuite. A ridicat carafa de porțelan pentru a-mi umple cupa din nou.

— Mă bucură sinceritatea ta.

Vinul mi se urca la cap, slobozindu-mi limba.

— De ce are Înălțimea Sa atâtea întrebări pentru cineva ca mine?

— Pentru că nu sunt mulți ca tine. Căpitanul Wenzhi te stimează în mod deosebit. Îmi imaginez că ești excepțional de talentată din moment ce ai primit rangul de prim-arcaș. Și totuși, nu semeni cu niciun războinic cunoscut de mine.

I-am răspuns la zâmbet.

— Nu mă mir, având în vedere că în armata voastră nu există femei.

A dat capul pe spate și a izbucnit în râs.

— Te rog să mă ierți. De obicei complimentele mele nu sunt atât de inepte.

Oare auzisem bine? Observând domolirea subită a ritmului conversațiilor, am privit în jur. Mulți dintre nemuritorii Mării de Est ne priveau atenți, șușotind între ei.

— Prezența voastră alături de mine a stârnit multă agitație. Poate că Înălțimea Voastră ar trebui să se ocupe și de ceilalți musafiri, am propus eu, înțelegând cu întârziere că nu se cădea să alungi un prinț al ținutului.

Din fericire, a părut mai curând amuzat decât iritat.

— Te-am stânjenit? Nu a fost intenția mea. Am vrut doar să te cunosc mai bine. Mă interesează oamenii, la fel de mult cum cărțile, muzica și arta îi interesează pe alții.

Am mototolit stofa fină a fustei între degete, căutând în zadar un răspuns potrivit.

Și-a fixat privirea asupra gâtului meu, cu luciri în ochi.

— Pandantivul tău... e o amuletă rară. Ai accepta să-mi vorbești despre originea ei?

Mi s-a uscat gâtul. Fusesem întrebată despre familia mea de atâtea ori, încât răspunsul îmi stătea pregătit pe vârful limbii. Dar nimeni nu mă mai întrebase despre pandantivul tatei, pe care de obicei îl țineam ascuns sub robă. O credeam o bijuterie de rând, valoroasă pentru mine numai pentru că o primisem ca moștenire.

— Am găsit-o la târg. La acela care apare în Regatul Celest o dată la cinci ani, am spus eu îndată.

— O descoperire norocoasă.

A tărăgănat fiecare cuvânt.

M-am foit în scaun, întrebându-mă dacă sesizase că mințeam. Eram tentată să schimb subiectul, să îndrept conversația pe făgașe mai prudente, dar interesul lui îl trezise și pe al meu. Poate că știa ceva despre pandantivul tatei.

— De ce i-ai spus amuletă?

— Pentru că asta și este. O amuletă chiar puternică, de protecție.

Am dus degetele pe jadul din care era făcută. Oare tatăl meu o purtase când înfruntase păsările soarelui? Oare îl protejase de flăcările lor ucigătoare?

Prințul Yanxi s-a apropiat ca să cerceteze nestemata mai atent.

— Din păcate, se pare că a fost stricată.

Fisura de pe margine...

— Poate fi reparată? am întrebat eu, puțin cam nerăbdătoare.

Colțurile gurii i s-au lăsat.

— Judecând după modelele ei sculptate, pare a fi un talisman al dragonilor. În cazul acesta, numai ei pot să-l repare.

Am luat mâna de pe pandantiv deznădăjduită. Dragonii nu mai erau pe Tărâmul Nemuritorilor. Fuseseră izgoniți, din câte spusese prințul Yanxi, ca în povestea pe care o auzisem în copilărie.

— Știți multe despre dragoni. În Regatul Celest nu există multe informații despre ei, am spus eu.

— Venerabilii Dragoni, așa cum erau numiți, s-au născut în Marea de Est și au trăit aici până când au fost surghiuniți. Deși nu au fost niciodată sub stăpânirea noastră, istoricii, învățații și cărturarii noștri au adunat toate informațiile pe care le-au putut obține despre ei. În ciuda înfățișării lor fioroase, dragonii erau înțelepți și binevoitori, își foloseau puterile pentru a-i ajuta pe cei aflați la ananghie și pentru a menține pacea în apele noastre. Mulți îi venerau – tritonii, nemu-

ritorii mării, până și muritorii. Mulți le deplâng pierderea și în ziua de azi. Dacă dorești să afli mai multe, ești bine-venită să ne vizitezi biblioteca.

— Vă mulțumesc.

Îi eram recunoscătoare pentru oferta generoasă. Din câte spunea căpitanul Wenzhi, nu era un dar de lepădat. Îmi fusese stârnită curiozitatea, mai ales după ce pierdusem oportunitatea de a o vizita mai devreme, și îmi doream mult să mă afund în bibliotecă, doar de aș avea timp.

— Înălțimea Voastră, ați auzit de Arcul Dragonului de Jad? am întrebat eu, încercând să păstrez un ton relaxat.

Trupul i s-a încordat aproape imperceptibil.

— De ce întrebi?

— Am auzit pe cineva vorbind despre el și mă întreb cine mânuiește o armă atât de puternică.

— Nimeni, a spus el grav. S-a pierdut împreună cu proprietarul lui, înainte chiar de izgonirea dragonilor și probabil că nu va mai fi găsit niciodată.

Mi-a venit să-i mărturisesc că arcul nu era pierdut, că îl țineam la păstrare. Dar nu știam mai nimic despre prinț și îi promisesem căpitanului Wenzhi să nu vorbesc despre arma aceea. Și apoi, prințul nu părea să știe unde era proprietarul.

Mi-au atras atenția clinchetele clopoțeilor, cu notele lor argintii și răsunătoare. Au intrat dansatoare, plutind spre centrul sălii ca un vârtej de mătăsuri albastre și verzi. Șiraguri de clopoței aurii le atârnau de brâu și podoabele lor de păr, bogat ornamentate, erau incrustate cu pietre prețioase. Fiecare dansatoare purta câte un baston de jad lustruit, de care atârna câte o panglică lată și roșie. Când cântăreața de pipa a început o melodie nouă, mai animată și cu note zglobii, dansatoarele au înălțat bastoanele și și-au început arta. Trupurile lor grațioase se răsuceau, se aplecau și se învârteau, plimbând panglicile de jur împrejur, ca pe niște flăcări

strălucitoare. Exclamații de admirație au răsunat în mulțime și printre ele s-au numărat și ale mele.

Două dansatoare au sărit în aer, învârtind panglicile împrejur, în spirale grațioase. Când au aterizat, o a treia dansatoare a țâșnit sus de tot, zburând în arc înspre tronuri, o demonstrație incredibilă de agilitate. Urmărind-o cu privirea și cu ochii bulbucați de admirație, am observat ceva lucitor alunecându-i din capătul bastonului. Expresia delicată de pe chipul ei s-a prefăcut în grimasa fioroasă a unei fiare prădătoare.

Mi s-a strâns stomacul de groază. M-am repezit din reflex după vreo armă și, pentru că nu am găsit niciuna, am apucat o farfurie de argint și am azvârlit-o asupra dansatoarei. A nimerit-o în tâmplă, aplecându-i podoaba de păr într-o parte. Femeia a țipat și s-a prăbușit la pământ într-un morman de mătase și panglici.

Musafirii au sărit în picioare, țipând alarmați. Câțiva s-au holbat la mine de parcă mi-aș fi ieșit din minți și aș fi întrerupt spectacolul cu comportamentul meu necivilizat.

— Are o armă, l-am avertizat pe prințul Yanxi.

Acesta a țâșnit într-o clipă, strigându-le gărzilor s-o prindă pe dansatoare.

După câteva momente încordate, o gardă a alergat la noi. Cu o privire sumbră, ne-a arătat o legătură de ace ascuțite și lucitoare, acoperite cu resturile vâscoase ale unui lichid verzui.

— Venin de scorpion marin, a șuierat prințul Yanxi. Se răspândește repede și paralizează tot trupul. O doză prea mare ar fi fatală.

Muzica încetase în momentul prăbușirii dansatoarei, așternând o tăcere înfiorătoare în toată sala. Musafirii au schimbat priviri agitate și nu au mai bombănit indignați, ci neliniștiți și înfiorați. Aerul a tremurat de încordare. Ceva s-a

izbit de zid. Au răsunat ciocniri metalice și un urlet îngrozitor. Lângă mine, prințul Yanxi și-a scos sabia. Ușile s-au dat de perete și în pragul lor s-a ivit o gardă cu armura albastră și argintie mânjită de sânge.

— Tritoni! Suntem atacați!

O suliță i-a străpuns pieptul și vârful ei a ieșit pe cealaltă parte, însângerat. Soldatul a holbat ochii și a pășit împleticit în față, căzând în genunchi și prăbușindu-se într-o parte.

Musafirii s-au ridicat împiedicați și au răsturnat mesele și scaunele, alergând în capătul sălii. Căpitanul Wenzhi a sărit de pe podium, cu sabia scoasă deja din teacă. Am blestemat faptul că aveam mâinile goale, dar prințul a smuls un arc și o tolbă de la o gardă din apropiere și mi le-a aruncat. Luând o săgeată, am pus-o în coardă, privindu-i corpul roșu și rece ca piatra.

— Coral de foc. Tritonii sunt vulnerabili la el, a spus prințul Yanxi încordat, cu degetele înălbite pe mânerul sabiei.

Atacatorii au năvălit în sală. Armurile lor erau făurite din solzi mici și împletiți care luceau ca sideful. S-au repezit la noi cu pupilele turcoaz ale ochilor scânteind viu și cu cosițele de păr fluturându-le pe spate. Pielea lor palidă lucea iridescent, ca și când i-aș fi privit printr-un geam de sticlă colorată. M-am înfiorat când le-am văzut săbiile încovoiate, unse cu același venin descoperit pe ace. Cei loviți de armele lor au încremenit locului, tremurând și zvâcnind din brațe și picioare și holbând ochii îngroziți.

Când prințul Yanxi a sărit la luptă, un triton s-a repezit la el. Imediat am lansat o săgeată, nimerindu-l în umăr. A căzut apucând vergeaua care-i ieșea din carne. Văzându-l și auzindu-i icnetele, mi-am întărit inima. Nu îmi permiteam remușcări și am tras săgeată după săgeată asupra invadatorilor – deși le-am țintit brațele sau picioarele atunci când am putut. Căpitanul Wenzhi m-ar fi certat dacă și-ar fi dat seama. În

ochii lui, dușmanii erau dușmani și, în luptă, îndurarea era un semn de vulnerabilitate. Și totuși nu puteam să nu mă întreb *de ce* se răsculaseră tritonii împotriva nemuritorilor mării. Descopeream treptat că regii nu erau întotdeauna atât de drepți ca în legende și că uneori bunăvoința zeilor lăsa de dorit.

Sângele a împroșcat podeaua și palmele mi s-au năclăit de transpirație. Săgețile îmi zburau ca un șuvoi necontenit și țipetele de agonie ale celor loviți îmi sfâșiau inima. M-am silit să-mi îndrept din nou atenția asupra armelor tritonilor și a suferinței pricinuite de ele. Dar, pe măsură ce tot mai mulți cădeau sub săbiile și săgețile noastre, încă mulți alții se revărsau pe ușă. Trupele noastre s-au împuținat, formând treptat un cerc protector în jurul familiei regale și al musafirilor.

Ochii tritonilor au lucit nerăbdători, apropiindu-se din toate părțile. Erau în avantaj; eram depășiți numeric. Au ridicat mâinile și aerul s-a umplut de mirosul sărat al mării în clipa în care valurile de apă s-au revărsat în sală. Căpitanul Wenzhi și-a lansat magia, aruncând cioburi de gheață asupra lor. Câțiva tritoni s-au prăbușit, dar apa s-a înălțat tot mai mult, umezindu-ne încălțările și robele și înfoindu-se până când un val uriaș s-a abătut asupra noastră. Energia regelui Yanzheng i-a țâșnit din trup, risipindu-l, dar în locul lui au apărut valuri noi. Tot mai multe s-au ivit în jurul nostru, până când am fost înconjurați de ziduri de apă învolburată, gata să se reverse și să ne ia pe sus. Un țipăt subțire a răsunat în spatele meu, al unui copil care se străduia să-și înăbușe groaza. Să fi fost prințul Yanming?

Apelând la energia mea, am stârnit un vânt care a năvălit în sală, înălțându-se peste noi ca o cupolă translucidă – străbătută de proiectilele de gheață lucitoare ale lui Wenzhi, care și-a alăturat energia puterii mele. Chiar în ultima clipă, înainte ca valurile să se prăbușească peste bariera noastră. Am

tresărit sub greutatea lor nimicitoare și, simțindu-mi brațele cuprinse de durere, am încercat să rezist epuizării. Tocmai când am crezut că voi ceda, prințul Yanxi a țâșnit în față cu putere, adunând apele și aruncându-le asupra tritonilor.

Din depărtare s-au auzit zgomote de pași grei. Am încremenit, înălțând arcul și pregătindu-mă pentru încă un atac, punând deja încă o săgeată în coardă cu mâinile cuprinse de durere. Soldații au dat năvală în sală, îmbrăcați de data aceasta cu armurile albastre și argintii ale Mării de Est. M-am înmuiat de ușurare, coborând arma. Tritonii s-au repezit la soldați, luptând cu curaj, dar în scurt timp au fost copleșiți.

Conducătorul lor capturat ne-a fost adus înainte târâș. Îi curgea sânge din obrazul brăzdat de o rană largă și pupilele îi scânteiau ca niște flăcări albastre.

— Asasini deghizați ca dansatoare, veniți să ne ucidă regele cu ace otrăvite. La ce alte tactici mârșave a mai apelat guvernatorul Renyu? a întrebat prințul Yanxi pe un ton usturător.

— Orice tactică este onorabilă împotriva ucigașilor de dragoni, s-a răstit tritonul.

— Despre ce vorbești? Explică! a poruncit regele Yanzheng, răstindu-se furios.

Privirea tritonului emana o ură teribil de cumplită!

— Guvernatorul Renyu ne-a spus că erai gelos pe puterea dragonilor și că le-ai purtat gând rău pentru că au refuzat să ți se închine. Ai complotat cu Împăratul Celest ca să-i întemnițați și să-i ucideți!

Prințul Yanxi s-a cutremurat ca și când ar fi fost lovit.

— Numai minciuni sfruntate! Veneram dragonii. Îi cinstim și în prezent. Niciodată nu am căutat să-i subjugăm, pentru noi era suficient că ne onorau cu prezența lor.

I s-a înăsprit tonul.

— Să-l acuzi pe tatăl meu de o asemenea faptă e o obscenitate nedemnă de inteligența voastră.

Tritonul a izbucnit:

— Minți cu aceeași viclenie ca a tatălui tău!

Prințul Yanxi s-a năpustit la el, dar căpitanul Wenzhi l-a apucat de braț și l-a tras înapoi.

— Lăsând la o parte acuzația guvernatorului vostru, ce dovadă aveți că dragonii au fost uciși? a vrut să știe Wenzhi.

Pe chipul tritonului a apărut confuzie, dar a tăcut cu încăpățânare.

Regele Yanzheng a vorbit cu calm.

— Guvernatorul vostru nu v-a arătat nicio dovadă pentru că nu există dovezi. Pretențiile lui sunt lipsite de merit, acuzațiile lui sunt false. Sunt doar cuvinte goale, cu care vă întărâtă ca să-i îndepliniți poruncile.

Tritonul și-a arătat dinții.

— Guvernatorul Renyu jură că va răzbuna moartea dragonilor. După ce îl va deposeda pe regele vostru nevrednic, va reda tritonilor gloria de altădată, va...

A închis gura, ferind privirea. Oare se temea să divulge ceva sau poate că vreun farmec îl împiedica s-o facă?

Căpitanul Wenzhi nu a părut să observe asta și a râs cu un zgomot lipsit de veselie.

— Guvernatorul are de gând să preia coroana după uciderea conducătorului vostru de drept? Foarte nobil din partea lui, să urce pe tron sub pretextul răzbunării dragonilor.

Tritonul a clătinat din cap hotărât.

— Nu, guvernatorul Renyu are onoare! Dorește doar să...

Cuvintele i-au fost întrerupte din nou.

Regele Yanzheng a oftat.

— Aș fi vrut să-i putem sprijini mai mult pe dragoni. Ne-am rugat de Împăratul Celest să le retragă pedeapsa, să-i elibereze, dar a refuzat. Într-adevăr, îi sfidaseră autoritatea și aveam mâinile legate. Dragonii nu și-ar fi dorit să pornim

război împotriva Regatului Celest. Înainte de toate, prețuiau pacea.

— Dragonii n-au mai fost văzuți de secole! a strigat tritonul.

— Asta nu înseamnă că au murit, a contrat prințul Yanxi. Am fi simțit dacă o asemenea lumină ar fi pierit din lumea noastră.

Tritonul s-a strâmbat mânios și, holbându-mă la el, mi-am mușcat buza. Simțeam că ceva nu era în regulă. Ochii îi ardeau de convingere și vorbea cu pasiune, dar de ce își periclita viața și onoarea doar în baza unor acuzații lipsite de sprijin?

Vocea căpitanului Wenzhi, gravă și calmă, a rupt tăcerea.

— Ce ați urmărit astăzi aici? Să-i ucideți pe rege și pe moștenitor? Dar aliații Mării de Est nu l-ar fi acceptat niciodată pe guvernatorul Renyu ca rege. Care era planul guvernatorului?

Tritonul a înălțat fruntea sfidător.

— Faceți ce vreți. Nu voi spune nimic.

— Vai, ba ne vei spune, a declarat căpitanul Wenzhi pe un ton oțelit. Știu din experiență că există metode de a smulge până și cele mai prețioase secrete. Nu doar cele cu foc și gheață, ci și cele din lumea muritorilor. Tăierea membrelor, jupuirea pielii. Fierberea în ulei.

M-a cuprins un fior, dar chipul mi-a rămas nemișcat.

Tritonul a tresărit când Wenzhi s-a aplecat asupra lui.

— Dacă tu nu vei vorbi, poate că-i vom îndupleca pe prietenii tăi. Altfel, poporul tău va suferi urgia Regatului Celest. Vor fi izgoniți din Marea de Est și exilați în Deșertul Auriu. Lăsați să pribegească și să se ofilească sub dogoarea soarelui, să petreacă o veșnicie pe nisipurile sterpe.

Prințul Yanxi a inspirat scurt și tatăl său s-a făcut alb la față. Pentru un nemuritor al mărilor, o asemenea soartă ar fi fost mai cruntă decât moartea. Macabrele amenințări cu tor-

tura nu reușiseră să-i zdruncine, dar mă îndoiam că ar fi putut să permită o pedeapsă *atât* de grea. Însă important era doar ce credea tritonul. Auzisem că Wenzhi se pricepea să smulgă răspunsuri de la prizonierii încăpățânați fără a recurge la cruzimi fizice. Zvonurile nu erau exagerate. Tritonul deja dădea semne de slăbiciune, respira sacadat și privea alarmat în jur, dar revenea mereu cu ochii la căpitan.

Fusesem martoră în luptă la hotărârea de neclintit a căpitanului, la neînfricarea cu care ataca din primele rânduri. Soldații îi venerau onoarea și curajul, dar aceasta... era o fațetă nouă a personalității lui. Poate că erau două fețe ale aceleiași monede; realizările lui ar fi fost imposibile fără o anumită asprime nemiloasă.

Tritonul a încercat să nu se uite la el. Dar căpitanul Wenzhi l-a privit în continuare drept în ochi, cu pupilele negre ca obsidianul.

În cele din urmă, tritonul s-a prăbușit, tremurând cumplit.

— Ajunge! s-a rugat el, hârâind încet. Lăsați-mi poporul în pace! Nu le faceți rău.

Gâfâia, de parcă vorbele i-ar fi fost smulse cu de-a sila.

— Prințul Yanming... chiar dacă nu am fi reușit să-l omorâm pe rege, aveam ordine să-l răpim pe fiul său.

Regele Yanzheng s-a ridicat greoi. A privit în sală în căutarea micului prinț, care se ghemuise într-un colț îndepărtat, alături de regină, odihnindu-și capul pe umărul ei. Neștiind, în chip fericit, despre amenințarea la adresa familiei și vieții sale.

Prințul Yanxi a strâns degetele pe mânerul sabiei, încercând să se stăpânească.

— Un plan vrednic de dispreț. Guvernatorul Renyu probabil că vrea să-l încoroneze pe fratele meu și să stăpânească tronul din umbră. *După* ce va fi scăpat de noi, ceilalți.

A încuviințat scurt către gărzi, care l-au luat pe prizonier. Tritonul era sleit de puteri, înmuiat ca niște alge aduse la mal.

Cu puțin timp în urmă, sala fusese plină de veselie și râsete. Acum soldații îmbrăcați în armură îi înlocuiseră pe musafirii eleganți care fugiseră și gemetele răniților deveniseră substituenți jalnici pentru notele îmbietoare ale pipăi.

— Îmi cer iertare pentru sfârșitul abrupt al sărbătorii noastre. Nu am reușit să vă primim întocmai cum ne-am fi dorit, a spus prințul Yanxi cu amar.

Căpitanul Wenzhi l-a privit sumbru.

— Poate că nu, dar am aflat informații prețioase cu privire la ambițiile guvernatorului Renyu. Și la limitele pe care e dispus să le încalce pentru a le împlini.

Prințul Yanxi a încuviințat din cap.

— Ne vom formula strategia mâine, alături de comandanții noștri. Vă promit că vom avea parte de mai puțină agitație decât în seara aceasta, de vreme ce am fost puși în alertă. În orice caz, avem destule rezerve de săgeți aici, la palat.

Cu un licăr în ochi, a adăugat:

— Și de farfurii, dacă prim-arcașul le preferă pe acelea.

Buzele mi s-au încordat într-un zâmbet crispat, deși îi eram recunoscătoare pentru încercarea sa de a înveseli atmosfera.

Prințul Yanxi a plecat capul înaintea căpitanului Wenzhi.

— Ajutorul tău în seara aceasta a fost neprețuit și nu mă îndoiesc că tatăl meu te va lăuda Regatului Celest. Reputația ta este într-adevăr binemeritată.

A privit spre mine.

— La fel și a ta, prim-arcaș!

Am făcut o plecăciune, mulțumindu-i pentru compliment. Dar zâmbetul mi-a pierit când am privit în sală, la cioburile de porțelan și la mâncarea vărsată printre dârele de sânge stacojiu.

Nu am reușit să dorm în noaptea aceea. În momentul atacului, un instinct rece de supraviețuire pusese stăpânire pe mine și trăsesem asupra atacatorilor fără nicio ezitare. Dar, cu acuzațiile tritonului răsunându-mi în gând, îndoielile mi se strecuraseră în inimă. Oare dragonii erau în pericol? Oare regele Yanzheng era într-adevăr atât de drept pe cât se spunea? Oare admirația prințului Yanxi față de dragoni era prefăcută? Nu, mi-am spus în sinea mea, nu părea să aibă o fire duplicitară.

Eu și căpitanul Wenzhi căpătaserăm obiceiul să luăm masa împreună și de regulă momentele acestea de tovărășie tăcută îmi făceau plăcere. Dar, în dimineața aceea, am ciugulit mâncarea fără poftă.

— Ai luptat cu pricepere aseară, a spus el.

Am tresărit și nu am simțit niciun dram de mândrie la auzul laudei lui, pentru că țipetele îndurerate ale celor pe care-i doborâsem încă îmi răsunau în gând.

— Crezi ceva din ce a spus tritonul? Că regele Yanzheng i-ar fi trădat pe dragoni?

— Nu, a spus el hotărât, cu o asemenea convingere, încât neliniștea mi s-a risipit în parte. Reverența pe care le-o acordă regele e bine știută. Mai mult, dragonii nu erau o amenințare pentru el.

— De ce îl cred tritonii pe guvernator? am întrebat eu.

— *Acesta* este misterul. Guvernatorul Renyu e un tiran în devenire și acțiunile sale neprincipiale de aseară nu fac decât să întărească această suspiciune. Poate că a reușit să câștige o susținere atât de puternică doar pentru că tritonii au trăit izolați atât de mult timp.

A adăugat sumbru:

— Se pare că îi cred toate vorbele.

Am dus la gură o lingură plină cu terci de orez, cu boabele condimentate și fierte îndelung până au devenit moi ca mătasea, aromat cu pui și mirodenii. Am mestecat tacticos, cu o întrebare nouă pe vârful limbii, una pe care ezitam s-o pun. Privind la el, am descoperit că nu se atinsese de castronul său.

— Ce altceva te mai tulbură? a vrut el să știe. Îndoielile ți se văd limpede pe chip.

Am așezat lingura de porțelan și m-am întors spre el.

— Chiar ai fi fost în stare de asemenea lucruri? De toate faptele cu care ai amenințat... până și de exilarea tritonilor în deșert?

— Tu ce crezi?

M-a privit cu o expresie gravă și, fără să înțeleg de ce, am simțit că punea preț pe răspunsul meu.

Nu, aș fi vrut să spun, dar am insistat asupra întrebării.

— Ieri ai vorbit despre tăierea membrelor și despre jupuirea pielii cu multă ușurință, ca și când ai fi vorbit serios.

Nicio bătălie nu e lipsită de cruzime, dar părea greșit să-i supui unui asemenea tratament pe inamicii capturați. Pe inamicii neajutorați.

— Există aspecte ale muncii mele care nu îmi fac nicio plăcere, a spus el încet. Ieri ai văzut unul dintre acestea. Nu toate problemele sunt la fel de simple și de drepte precum vârful sabiei. Nu sunt mândru de ceea ce am spus, dar îmi închipui că, dacă nu aș fi procedat așa, prințul Yanming ar fi putut să fie răpit. Sute de soldați ar fi putut să moară în luptă. Poate

că regele Yanzheng ar fi fost ucis, la fel și noul tău prieten, prințul Yanxi.

Am tresărit, mirată de tonul lui tăios. Dar în rest i-am dat dreptate. După cum și eu știam prea bine, uneori se întâmpla să ne găsim în situații care ne sileau să-i înșelăm pe ceilalți, împotriva dorințelor, a înclinațiilor și a inimilor noastre.

A vorbit în continuare, ca și când ar fi fost o ușurare pentru el să se despovăreze de gândurile acestea.

— Tritonul nu ținea la propria siguranță; ar fi ignorat amenințările la adresa sa. Dar n-ar fi tratat cu aceeași nonșalanță viețile membrilor familiei și ale prietenilor săi.

Un zâmbet crispat i s-a întins pe buze.

— Și mi-a fost de ajutor faptul că Împăratul Celest nu e tocmai vestit pentru mila sa.

Cât de bine știam lucrul ăsta. M-am cutremurat, amintindu-mi privirea ca de gheață a împăratului și groaza care mă copleșise la vederea lui. Nu aveam niciun dubiu că ar fi fost dispus să-i elimine pe cei în chipurile cărora vedea o amenințare.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus toate astea.

Am fost sinceră. Nu avea nicio obligație să mi se justifice și faptul că o făcea îmi dovedea că avea încredere în mine.

— Îți mulțumesc că m-ai ascultat, a spus el încet. Sper că vom vorbi așa mereu. Că-mi vei împărtăși toate neliniștile tale.

Și-a luat castronul, deși terciul se răcise. Nu a mai spus nimic până la sfârșitul mesei, dar am reușit să mănânc din nou cu poftă, simțind că scăpasem de o parte a poverii care-mi apăsa conștiința.

Când eu și căpitanul Wenzhi am ajuns la Palatul Coralului Parfumat, un slujitor ne-a condus până la o încăpere aflată la etajul cel mai de sus. Ferestrele dădeau spre marea azurie, nelimitată și veșnic fremătătoare. Scaune din lemn de tran-

dafir erau dispuse în jurul unei mese mari, formate dintr-o singură placă de lemn cioplit. Prințul Yanxi și alți șase nemuritori erau adunați în jurul ei, purtând discuții aprinse.

Renunțând la formulele de politețe, prințul s-a grăbit să ne prezinte comandanților din încăpere. Cu o privire sumbră, a spus:

— Tritonii niciodată nu au mai îndrăznit să atace palatul. Probabil că au făcut-o acum pentru că își consideră armata suficient de puternică încât să o poată înfrunta pe a noastră. Ceea ce înseamnă că nu mai avem timp.

Căpitanul Wenzhi s-a așezat pe un scaun și mi-a făcut semn să fac întocmai. Un slujitor a venit degrabă și ne-a umplut cești le cu ceai.

— În același timp, se poate ca scopul lor să fi fost să instige o reacție aspră din partea voastră, a avertizat căpitanul.

Prințul Yanxi a încuviințat din cap scurt.

— Să fim prudenți. Dacă i-am permite guvernatorului Renyu să ne atace fără consecințe, l-am încuraja și mai mult.

Mi-a întâlnit privirea de-a curmezișul încăperii.

— Observația prim-arcașului, că trebuie să avem grijă ca bătălia să fie purtată pe uscat, este deosebit de pertinentă. Nu mă îndoiesc că tritonii ar prefera să ne atragă sub apă, unde sunt mai puternici.

Căpitanul Wenzhi a împreunat mâinile pe masă.

— Orchestrarea confruntării ne-ar permite să alegem câmpul de luptă. Ați spus că tritonii se aventurează la țărm pentru a prăda locuințele. S-ar încumeta să vină pe uscat și în alte circumstanțe?

— Din câte știm, nu, a răspuns prințul Yanxi.

— Atunci trebuie să-i ademenim la noi. Ce putem folosi ca momeală? a întrebat hotărât căpitanul Wenzhi.

Câțiva generali s-au foit în scaune, ca și când ar fi fost tulburați de propunerea lui. Am sorbit din ceai pentru a-mi destinde încordarea din gât.

— Ar trebui să fie ceva suficient de tentant încât să-l înduplece pe guvernatorul Renyu să conducă atacul în persoană. Tactica aceasta nu ar putea reuși decât o dată, am adăugat eu repede, înainte să-mi pierd curajul.

— De acord. S-a mai întâmplat ca guvernatorul să conducă vreun atac? a întrebat căpitanul Wenzhi.

— Nu. E puternic, dar foarte prudent, a spus prințul Yanxi.

Căpitanul Wenzhi a oftat.

— Îmi permiteți să vorbesc răspicat, Înălțimea Voastră?

La încuviințarea prințului Yanxi, a continuat:

— Se poate ca obiectele magice și comorile să nu fie suficiente pentru a-l înduplеca să-și riște viața. Pe de altă parte, am aflat că prințul Yanming este un element esențial pentru planurile lui.

Scaunul lui Yanxi a alunecat hârșâit pe podea și prințul s-a ridicat la înălțimea deplină a staturii sale.

— Vrei să-l folosești pe fratele meu mai mic pe post de *momeală*? a întrebat el mânios.

Căpitanul Wenzhi nu a tresărit, aparent indiferent față de furia prințului.

— Fratele vostru va fi dus la loc sigur la apariția primului semn de pericol. Avem nevoie de el doar pentru a-l ademeni pe guvernator în capcană.

Prințul Yanxi s-a holbat la el încruntat.

— Cum poți să-i asiguri protecția?

Gândul mi-a zburat la prințul tânăr de cu o seară înainte, apucându-se atât de strâns de mâna mamei sale, odihnindu-și fața de umărul ei. Gestul îmi amintise cum mă agățasem și eu de mama în momentele cele mai îngrozitoare, când fusesem la un pas de a mă îneca în râu, când aflasem că trebuia să-mi părăsesc căminul.

Inima mi-a luat-o la galop și am spus pe un ton grav:

— *Eu* îl voi proteja pe prințul Yanming.

Atunci toate capetele s-au întors spre mine și surpriza și scepticismul li s-au arătat limpede pe chipuri. Nici mie nu-mi venea să cred; nu avusesem asemenea intenții înainte de clipa prezentă.

Numai căpitanul Wenzhi a zâmbit.

— Este garda ideală pentru Înălțimea Sa. Îl voi apăra și eu. Nu putem să-l înconjurăm cu mai multe gărzi decât de obicei fără a trezi suspiciuni.

M-am rezemat de spătarul scaunului, ușurată că nu mai eram în centrul atenției. Sau poată datorită propunerii lui de a-l veghea alături de mine?

Prințul Yanxi s-a așezat din nou și o parte din gheața din privirea lui s-a topit.

Căpitanul Wenzhi s-a grăbit să vorbească în continuare, sesizând repede oportunitatea, ca de obicei.

— Planul va reuși. După atacul de aseară, guvernatorul Renyu trebuie să fi înțeles că i-ar fi aproape imposibil să-l răpească pe prinț de aici. Am putea lansa vestea că în curând prințul Yanming va pleca spre Regatul Celest, pentru a se pune la adăpost. Trebuie doar să apară pe plajă, ca să-l convingem pe guvernator de prezența lui. Eu și prim-arcașul Xingyin îi vom fi alături clipă de clipă. E cea mai bună cale de a-l ademeni pe guvernatorul Renyu.

Un general corpolent, cu părul brun-deschis, s-a încruntat.

— Înălțimea Sa e întovărășit întotdeauna numai de guvernanta sa și de o singură gardă. Mai mult...

S-a înroșit la față, aruncându-mi o privire fugară, și a continuat:

— ... nu avem femei în armată. Oare prezența prim-arcașului Xingyin nu ar trezi bănuieli inamicului?

În urma observației lui inspirate s-a lăsat tăcere.

Căpitanul Wenzhi și-a ascuns bărbia între degete și privirea i-a alunecat spre mine.

— Prim-arcașul Xingyin se poate deghiza în doamna Anmei, guvernanta prințului.

Am încremenit, stăvilindu-mi un protest instinctiv. Cum aș fi putut să conving pe cineva că aș fi fost doamna aceea elegantă de la banchet? Se pare că și ceilalți au avut același gând, pentru că generalii au schimbat între ei priviri incredule, fiind prea politicoși pentru a-și expune rezervele cu voce tare.

Căpitanul Wenzhi nu a avut asemenea probleme de conștiință.

— Știu că nu seamănă deloc cu doamna Anmei, dar, cu hainele și accesoriile potrivite, cu puțin fard...

— Căpitane Wenzhi, îți mulțumesc pentru încrederea acordată, am intervenit eu, înăbușindu-mi iritarea stârnită de afirmațiile lui insensibile.

Expresia sumbră a prințului Yanxi nu s-a schimbat.

— Fratele meu va fi dus departe la începerea bătăliei.

Era o poruncă, nu o întrebare.

Căpitanul Wenzhi a plecat capul.

— Desigur.

Apoi prințul mi-a vorbit mie.

— Vor fi riscuri chiar mai mari decât aseară. Guvernatorul Renyu e periculos și imprevizibil. Vei fi ținta atacurilor inamicului și, pentru a nu-i stârni bănuieli, va trebui să te lipsești de armă și de magie, cel puțin până la declanșarea capcanei. Am încredere că îi putem învinge, dar nu există confruntare cu deznodământ cert. Mă tem pentru siguranța ta, în cazul în care vor reuși să ajungă la tine și nu-l vor găsi în grija ta pe fratele meu.

Candoarea și îngrijorarea lui m-au impresionat.

— Înălțimea Voastră, voi avea grijă atât de fratele vostru, cât și de mine, l-am asigurat eu.

Atunci a încuviințat din cap, privind împrejur.

— Prea bine, așa vom face. Dar ne trebuie un răgaz ca să facem pregătirile necesare și să strecurăm informația aceasta surselor potrivite. Ar fi bine să petreci timp cu fratele meu în următoarele câteva zile. Pentru ca planul nostru să aibă succes, trebuie să se obișnuiască repede cu tine.

Am simțit un gol în stomac. Am înțeles vorbele lui înțelepte, dar nu mai petrecusem timp alături de copii.

După întrunire, eu și căpitanul Wenzhi l-am urmat pe prinț spre odaia fratelui său. Când a dat cu ochii de noi, doamna Anmei s-a ridicat și a făcut o plecăciune, atingând podeaua cu fusta sa din brocart verde. Privită de aproape, era și mai frumoasă decât mi-o aminteam. Obrajii ei au căpătat o nuanță rozalie când l-a văzut pe căpitanul Wenzhi, dar plecăciunea lui cavalerească a fost cea care m-a făcut să-mi muște buza, din cine știe ce motiv inexplicabil.

Atunci s-a apropiat și prințul Yanming și a făcut o plecăciune perfectă înaintea fratelui său. Când mi-a fost prezentat, nu a dat semne că m-ar fi ținut minte de cu o seară înainte. Prințul Yanxi nu a zăbovit nicio clipă și a luat-o pe doamna Anmei deoparte, pentru a-i vorbi în șoaptă. Fără niciun alt cuvânt, au ieșit din încăpere alături de căpitanul Wenzhi.

— Unde s-a dus doamna Anmei? Tu cine ești? a întrebat imperios prințul Yanming.

Avea obraji moi și rotunzi, dar scotea bărbia în față în chip sfidător.

M-am aplecat și l-am privit în ochii albaștri, ca ai fratelui său.

— Doamna Anmei a trebuit să plece puțin, dar se va întoarce în curând. Pentru moment, voi sta eu cu tine.

Gura i s-a strâns într-o linie încordată.

— Știi vreun joc?

— Ce zici de weiqi? am propus eu, privind în cameră după tabla de joc cu pietrele ei netede albe și negre.

Prințul s-a cutremurat.

— Știi să cânți? Să desenezi? Să faci animale din hârtie? a troncănit el.

Am clătinat din cap deznădăjduită.

— Ești cea mai nepricepută guvernantă din câte am avut vreodată.

A încrucișat brațele la piept cu un aer rebel.

M-am strâmbat la el, iritată de cuvintele lui.

— Păi, nici nu sunt guvernantă și să știi că ești foarte necuviincios. Dacă ai fi puțin mai politicos, poate că te-aș învăța câteva lucruri palpitante la care *chiar* mă pricep.

A mijit ochii și mai tare și gura i s-a ţuguiat ca un strugure zbârcit. M-am pregătit să-i înfrunt crizele și lacrimile, spunându-mi că Shuxiao, cu farmecul ei dezinvolt, ar fi fost mult mai potrivită pentru sarcina asta. Dar atunci s-a îndreptat de spate și, cu o stăpânire de sine uimitoare, a spus:

— Ei? Ce știi să faci?

Mi-am scormonit mintea în căutarea unui răspuns care să-i câștige interesul și să-mi îndreptățească lauda pripită.

— Știu să cânt la fluier, am spus eu, cu destul de multă mândrie.

Prințul a pufnit iritat și a dat ochii peste cap, câtuși de puțin impresionat de unul dintre cele mai mari talente ale mele.

— Am citit multe cărți, am adăugat eu repede. Pot să-ți spun povești!

O scânteie de curiozitate i-a apărut subit pe față.

— Despre dragoni?

— Despre cei Patru Dragoni, când aduc ploaia pe Tărâmul Muritorilor.

Am fost ușurată să văd că în sfârșit îi captasem atenția. Era una dintre poveștile mele preferate din copilărie și avea mai mult adevăr decât bănuisem.

— Aceea în care dragonii sunt pedepsiți de plicticosul ăla de Împărat Celest? E cea mai urâtă dintre toate!

Până să mă pot stăpâni, am pufnit în râs, auzind ireverența cu care îl descria pe cel mai puternic nemuritor al tărâmului.

Colțurile buzelor i s-au ridicat abia perceptibil.

— Ce altceva mai știi să faci?

Animozitatea îi dispăruse din voce. I-am răspuns la zâmbet.

— Să trag cu săgeți. Și să lupt cu sabia.

S-a luminat la față, m-a apucat de braț și m-a tras spre un cufăr mare, îndesat cu săbii și scuturi din lemn.

— Fratele meu mai mare spune că sunt prea mic ca să învăț să mă lupt cu ele. Dar tu îmi vei arăta cum se face, nu-i așa? a întrebat el nerăbdător.

Neajutorată în fața unui asemenea entuziasm, am încuviințat din cap șovăitor, sperând că prințul Yanxi îmi va ierta păcatul.

Când doamna Anmei și căpitanul Wenzhi s-au întors în sfârșit, ne jucam de-a războiul, sărind peste coralii din grădină, ciocnindu-ne săbiile de lemn. Când i-am văzut, am scăpat arma într-o clipă și mi-am netezit părul răvășit pe spate.

— Înălțimea Voastră, e ora voastră de culcare, a spus doamna Anmei pe un ton ferm.

Prințului Yanming i-au căzut umerii, dar a apucat mâna care îi fusese întinsă.

— Vii și mâine? m-a întrebat el.

Auzindu-i speranța din glas, am simțit că-mi înflorește ceva în inimă.

— Da, mi-ar face mare plăcere.

Cerul de amurg se întunecase când am ajuns la țărm. În loc să mă alătur căpitanului Wenzhi în cortul său, am mâncat alături de ceilalți soldați. Dintr-un motiv neînțeles, nu îi doream compania în seara aceea.

Eram agitată și încordată până la refuz. După cină, m-am plimbat pe plajă și m-am urcat pe o stâncă mare. Valurile care se izbeau de mal cu o asemenea uitare de sine mi-au domolit neastâmpărul. M-am întins cu spatele pe piatra aspră și am privit spre cer. Când luna strălucea atât puternic ca în seara de față, știam că mama aprinsese cele o mie de lampioane și atunci durerea neostoită din inima mea se îmblânzea. Imaginându-mi că mă strângea în brațe, atingându-și obrazul răcoros de al meu – un zâmbet mi s-a întins pe buze.

S-a auzit sunet de pași apropiindu-se, acoperit de spargerea valurilor.

— Îți place să privești luna, a spus căpitanul Wenzhi din spatele meu.

— E o priveliște mai frumoasă decât multe altele.

Nu m-am sinchisit să mă ridic. A fost o obrăznicie din partea mea, dar nu aveam răbdare pentru politeți.

Când s-a cățărat alături de mine, m-am ridicat în coate și l-am privit încruntată.

— Nu vrei să pleci?

M-am străduit să păstrez un ton egal.

— Nu.

— Atunci voi pleca eu.

Am lipit palmele de stâncă și am alunecat spre sol, dar mi-a acoperit mâna cu a lui. M-a ținut cu o putere tot atât de fermă ca piatra de sub pielea mea.

— De ce ești supărată?

Părea descumpănit.

Mi-am smuls mâna, petrecându-mi brațele pe după genunchi. Adevărul era că nu înțelegeam cauza senzației de furnicături care mă cuprindea când îl priveam.

— Pentru că am propus să te îmbraci ca doamna Anmei? a întrebat el șovăitor.

Amintirea cuvintelor lui nesăbuite m-a înțepat.

— Nu te-ai gândit deloc la mine când ai spus asta.

A ridicat surprins din sprâncene.

— Ți-e teamă? a întrebat el, înțelegându-mă greșit. Poți să ai grijă și de tine, și de tânărul prinț, chiar și fără arme sau magie. Și, dacă nu m-aș fi gândit la tine, aș mai fi propus să-ți stau alături?

— Nu mă tem.

— Atunci de ce ești supărată?

Avea vocea blândă precum adierea vântului de seară.

— Știu că o admiri pe doamna Anmei și că nu sunt la fel de frumoasă și de elegantă ca ea. Dar... nu mi-a făcut plăcere să aud faptul acesta afirmat cu voce tare.

Amintindu-mi scena respectivă, mi s-au înfierbântat obrajii.

— O *admir*? I-am acordat atenție numai pentru că mi s-a părut că te irita pe tine.

A zâmbit ironic, dar apoi și-a recăpătat privirea serioasă.

— De ce ai vrea să arăți ca ea? De ce ar vrea șoimul să arate ca o privighetoare?

Mi s-a iuțit pulsul. Nu am înțeles de ce, dar, deodată, am devenit nesigură pe mine. Mă grăbeam să plec și totuși... voiam să rămân.

— Căpitane Wenzhi...

— Spune-mi simplu Wenzhi.

Mi-a întâlnit privirea.

Cumva, mi-am dat seama că era un moment deosebit de important pentru el, că îmi oferea o dovadă a încrederii sale, pe care nu o acorda cu ușurință.

Dorința lașă de a pleca mi-a dispărut. Îi spuneam și lui Shuxiao pe nume, dar cu ea eram prietenă bună. Eram colege. Lui îi spuneam doar „căpitanul Wenzhi", așa cum el îmi spunea „arcașul Xingyin" și orice altă formulă de adresare ar fi fost de neconceput. Se mai întâmplase să ne tachinăm, să ne

începem și chiar să ne certăm între noi de-a dreptul, dar acum pășeam pe un teritoriu necunoscut, înlăturând încă o barieră dintre noi. De care, am descoperit eu, eram încântată să scap.

— Wenzhi, am spus eu încet, nefiind obișnuită să-i pronunț numele fără titlu.

Un zâmbet i-a apărut pe buze, abia perceptibil în întuneric.

Mi-au dispărut și ultimele urme de jenă, fiind înlocuite de un fior cald. Nu am mai spus nimic și nu a mai vorbit nici el. Am stat pe stâncă împreună, într-o tăcere confortabilă, și singurul zgomot din noapte era spargerea valurilor de țărm.

Luna s-a înălțat și mai sus. Lumina ei a scânteiat pe apă, răsfrângându-se pe suprafața mării într-o mie de cioburi argintii. Briza mi-a răcorit pielea și căldura din piept mi s-a extins în vene, ca și când m-aș fi îmbătat cu vin.

Următoarele câteva zile au trecut ca în zbor – pline de neliniște și totuși fericite. L-am învățat pe prințul Yanming cum să țină sabia și l-am lăsat să mă bată la fiecare confruntare. Mi-a arătat cum să fac animale din hârtie împăturită și am cântat împreună cântece caraghioase născocite chiar de noi. După ce a descoperit că știam doar o singură poveste despre dragonii lui dragi, și-a adunat cărțile și am citit cum aceștia salvaseră tritonii de monștrii mării și cum purificaseră apele când un roi de meduze otrăvitoare împânziseră oceanul. Nu era de mirare că absența lor lăsase un asemenea gol în Marea de Est. Și când m-a luat de gât, strângându-mă cu brațele sale moi, am simțit o căldură înfiripându-mi-se în piept. S-a strecurat prin zidul din jurul inimii mele și a devenit prietenul din copilărie pe care nu-l avusesem niciodată, fratele pe care nici nu știam că mi-l dorisem.

Mult prea curând a sosit și ziua șiretlicului nostru. Stăteam în cameră cu Wenzhi, în timp ce două slujitoare ale palatului se învârteau în jurul meu, ajutându-mă să mă transform în doamna Anmei.

— Ai putea să te prefaci blândă și timidă? a sugerat Wenzhi. Fă pași mai mici în mers. Ar trebui să ai o privire mai binevoitoare. Doamna Anmei e o floare delicată, deci n-ai putea încerca să nu mai fii...

— Un ghimpe? am izbucnit eu, pierzându-mi răbdarea.

De o oră întreagă îmi tot descria atitudinea pe care trebuia s-o imit. I-am adresat un zâmbet înșelător de dulce.

— Poate că *tu* ar trebui să te îmbraci ca doamna Anmei dacă tot îi cunoști manierele atât de bine.

Un sunet răgușit i-a scăpat uneia dintre slujitoare, dar l-a înăbușit pe dată.

Wenzhi a mijit ochii cu umor, dar a vorbit mai departe ca și când n-aș fi spus nimic.

— Încearcă să pari ușor speriată sau neliniștită. Nu toate femeile pot avea stăpânirea ta de sine.

M-am întors valvârtej, zădărnicind încercarea unei servitoare de a-mi fixa o floare de aur în păr.

— După ce te-am întâlnit pe tine, am fost speriată de mai multe ori decât în toți anii care trecuseră până atunci. Cine nu s-ar speria – străpunsă de săgeți, arsă de foc, atacată de monștri?

— Chiar dacă ai fost speriată, nu te-ai pierdut cu firea. Aproape niciodată.

S-a așezat și a desfășurat un sul din fâșii de bambus acoperite cu caractere mici și înghesuite și legate cu mătase. În curând cititul i-a acaparat toată atenția, de parcă ar fi uitat că eram de față.

Indiferența lui m-a deranjat mai mult decât ar fi trebuit. M-am întors spre oglindă și o străină mi-a întâlnit privirea. Slujitoarele îmi conturaseră sprâncenele sub formă de arcuri delicate, îmi fardaseră obrajii cu o pudră trandafirie și-mi pictaseră buzele cu nuanțe deschise de coral. Aveam părul coafat în bucle netede și împodobite cu flori bătute cu nestemate, de care atârnau șiraguri de mărgele de peruzea. Mătasea liliachie a rochiei era brodată cu scoici și alge colorate și în talie aveam legat un brâu stacojiu. O mantie descheiată din satin azuriu îmi cădea până la picioarele încălțate cu papucei din brocart auriu.

Slujitoarele m-au măgulit, spunându-mi că eram frumoasă, și apoi au ieșit din cameră.

— Ești pregătită?

O notă de nerăbdare a răsunat în vocea lui Wenzhi când s-a întors spre mine.

În tăcerea subită, am descoperit că-mi țineam respirația.

— Arăți diferit, a spus el în cele din urmă. Deși cineva ca tine nu are nevoie de atâta... poleială.

— Poleială?

Nu știam dacă să râd sau să încremenesc de jenă.

— E nevoie să-ți amintesc că a fost ideea ta?

A ridicat din umeri.

— E o idee bună, dar nu am spus că îmi face plăcere.

Nu era nici pe departe un compliment, dar intensitatea privirii lui mi-a stârnit un fior, ca o adiere răcoroasă alunecându-mi pe piele. Înainte să pot răspunde, a luat sulul și și-a reluat lectura. Ridicându-mă ca să iau și eu o carte, m-am împiedicat de marginea mantiei.

Wenzhi s-a repezit ca să mă prindă, strângând degetele pe brațele mele. O lumină i s-a aprins în ochi și inima a început să-mi gonească, de parcă aș fi alergat pe o distanță lungă. Dar învățasem că sentimentele acestea erau periculoase și că rănile pe care le puteau provoca erau mai dureroase decât cele făcute de sabie.

M-am desprins de el, ferind privirea. A lăsat mâinile în lături și o tăcere stânjenitoare s-a așternut între noi.

Din fericire, prințul Yanming a sosit îndată după aceea. Văzându-mă, a izbucnit în râs, stingându-mi mândria de scurtă durată pe care o simțisem cu această înfățișare.

— Porți hainele doamnei Anmei!

— Astăzi chiar *este* doamna Anmei, i-a amintit Wenzhi cu severitate. Amintiți-vă ce v-a spus fratele vostru, Înălțimea Voastră.

Veselia a dispărut de pe chipul prințului Yanming și a încuviințat din cap, tremurând ușor. Evident, îi era teamă, știind că el și apropiații săi erau în pericol.

M-am aplecat și l-am cuprins de umeri.

— Nu te teme, i-am spus eu. Sunt pericole, dar vei fi în siguranță. Fratele tău așteaptă în pădure, alături de gărzi, și nu va permite să ți se întâmple nimic.

Și-a mușcat buza.

— Dar tu? Nu vreau să ți se întâmple nimic nici ție.

— Nu se va întâmpla nimic, am promis eu, ștergându-mi palma de transpirație înainte de a-l lua de mână. Voi avea grijă de amândoi.

O privire ciudată i-a fulgerat prințului pe chip.

— Dar... nu prea te pricepi la luptă. Te-am bătut întruna și abia am început să învăț.

Wenzhi a pufnit și i-am aruncat o privire mânioasă.

— Nu-ți face griji, i-am spus prințului Yanming, care încă mă privea încruntat. La arc mă pricep mai bine.

Am pornit împreună în tăcere de la palat spre țărm. Un cort mare fusese ridicat acolo pentru noi, departe de linia țărmului. O țintă vizibilă pentru trupele guvernatorului Renyu, care speram că se va dovedi irezistibilă. După ce am intrat și am lăsat clapeta, am început să ascund arme, arcuri și tolbe cu săgeți de jur-împrejur.

Apoi am făcut o plimbare lungă pe plajă, sub dogoarea soarelui de amiază. Locuitorii fuseseră duși la loc sigur și soldații celești le luaseră locul, iar prințul Yanxi și armata sa s-au ascuns în pădurea de la marginea plajei. Fără să dau drumul mâinii prințului Yanming, am privit în jur în căutarea vreunui pericol. Dar nu am observat niciunul, iar marea era limpede și liniștită.

La scurt timp după ce ne-am întors la cort, prințul Yanming a adormit, poate epuizat de efortul de peste zi. L-am învelit cu

o pătură, văzând cum pieptul îi urca și îi cobora, și pacea de pe chipul lui m-a impresionat profund. Îl voi apăra, am jurat eu în tăcere, indiferent ce se va întâmpla astăzi. Privind în jur, în speranța că voi găsi ceva care să-mi distragă atenția, am văzut niște cărți și o tablă de weiqi aranjată într-un colț, cu pietrele ei albe și negre lucind îmbietor. Dar nu aveam stare pentru nimic. Așteptarea atacului îmi măcina nervii, spre deosebire de Wenzhi, care stătea într-un scaun și își citea sulul cu un calm imperturbabil.

Am simțit deodată nevoia să-i întrerup concentrarea.

— Când ai venit în Regatul Celest? am întrebat eu.

— Acum mult timp.

Nu m-am lăsat descurajată de răspunsul lui scurt și am insistat.

— Din care dintre cele Patru Mări te tragi?

Atunci a ridicat capul, fixându-mă cu o privire grea.

— De unde ți-a apărut interesul acesta subit?

Am oftat.

— Aici nu pot să fac altceva decât să vorbesc. Din nefericire, nu prea am de ales în privința companiei.

— Ce ar fi să vorbim despre tine? a propus el. De unde te tragi?

— Din Marea de Sud.

Luată pe nepregătite, am spus primul lucru care mi-a venit în minte, unul pe care în trecut fusesem instruită să-l spun.

— Din Marea de Sud, a repetat el încet, lăsând sulul deoparte. Și totuși, nu ai mai văzut oceanul niciodată?

Fața mi-a luat foc. Ce noroc că o aveam acoperită cu un strat de fard.

— Am plecat în copilărie și nu-mi amintesc nimic. Familia ta unde trăiește?

Eram nerăbdătoare să schimb firul conversației.

O vreme nu a răspuns.

— Am rude în Marea de Vest, dar nu le-am mai văzut de multă vreme. Răspunderile îmi ocupă tot timpul.

— Ți-e dor de ele? am întrebat eu, cu gândul la mama.

— De unele mai mult decât de altele, a răspuns el, zâmbind crispat.

A luat sulul din nou, semn că discuția se încheiase. În sfârșit întâlnisem pe cineva la fel de reticent ca mine. Oare evita să vorbească despre familia sa pentru că Marea de Vest luase partea în război Ținutului Demonilor? Poate că era mai prudent să nu le amintească celorlalți. Deși în prezent Regatul Celest avea relații pașnice cu toate cele Patru Mări, nemuritorii aveau memorie lungă. Nu toți se puteau lăuda cu același trecut luminos, ca o plimbare pe câmpii însorite. Fiecare dintre noi își avea ungherul pe care ar fi preferat să-l lase în umbră.

Soarele a coborât pe cer și totuși tritonii nu s-au arătat. Oare planul eșuase? Oare guvernatorul Renyu era prea viclean încât să cadă în capcana noastră?

— Cât trebuie să mai stăm? Nu putem pleca? Poate că guvernatorul acela rău nu mai vine, a spus prințul Yanming, care o ținuse într-un neastâmpăr continuu de când se trezise, nefiind obișnuit să aștepte într-un loc.

Am privit la Wenzhi.

— Să mai facem o plimbare pe afară? Să-i asigurăm că încă suntem aici?

— Poate că așteaptă căderea nopții înainte de a ataca. Tritonii văd bine pe întuneric, a spus el.

— Ce ar fi să împrăștiem vestea că în curând prințul Yanming va pleca? Gărzile și slujitorii s-ar putea preface că se pregătesc de plecare, în timp ce noi ne plimbăm în preajma apei. După aceea, Înălțimea Sa va trebui escortat la loc sigur.

Pericolul devenea tot mai mare cu fiecare clipă. Și totuși, era mai bine să-i provocăm la atac pe tritoni decât să-i lăsăm să-și desfășoare planul în voie.

Wenzhi a încuviințat din cap și a chemat gărzile pentru a le da instrucțiuni. Înainte să ieșim din cort, mi-a dat un pumnal mic, cu un mâner de argint.

— Ține-l asupra ta tot timpul.

L-am luat și l-am vârât în brâul de sub mantie. Era mai curând o podoabă ornamentală decât o armă, dar nu aveam nimic altceva cu care să mă apăr. Nu, mi-am amintit eu. Îmi rămâneau puterile magice și, chiar dacă aș fi rămas cu mâinile goale, nu aș fi fost lipsită de apărare.

Oceanul se învolburase și apele sale verzi-cenușii erau agitate. Valuri pline de spumă se înălțau și se prăvăleau asupra țărmului. Prințul Yanming s-a eliberat din strânsoarea mea și a fugit înainte. Am alergat după el în apă, udându-mi papucii și fusta.

O umbră neagră precum cerneala s-a abătut asupra noastră, ca și când s-ar fi lăsat noaptea, și o spaimă rece mi-a înghețat sângele în vene. Deasupra noastră se înălța o caracatiță uriașă, care acoperise soarele cu totul. Tentaculele sale enorme, de două ori în lungime cât înălțimea unui om matur, loveau împrejur, răscolind apa și inundând plaja. Pe fiară stătea călare un războinic îmbrăcat cu o armură sidefie, care-i ajungea până la genunchi și îi lăsa brațele descoperite, iar pe cap avea o coroană din ramuri împletite de coral roșu. La gât îi strălucea un pandantiv mare, un disc auriu cu o nestemată galbenă și lucitoare în centru. Într-o mână ținea o suliță și în cealaltă un scut cu țepușe ascuțite. Avea ochii de-un albastru arctic și, când s-au abătut asupra mea, am încremenit.

Guvernatorul Renyu.

Wenzhi a lansat un strigăt de avertisment, moment în care guvernatorul a rânjit. Caracatița mai avea puțin până la prințul Yanming! Am intrat mai adânc în apă, l-am luat pe sus și, ținându-l strâns, am fugit din calea apelor crescânde. Un tentacul m-a atacat din spate, despicându-mi pulpa piciorului. Mi-am înăbușit țipătul și m-am silit să înaintez împotriva

curenților învolburați, în timp ce apa mării îmi sugea sângele din rană. Exact când am ajuns la țărm, apa s-a înspumat și s-a umplut cu mii de meduze tremurătoare, cu ace otrăvite de-a lungul tentaculelor străvezii.

Tritonii au apărut călare pe coamele valurilor umflate și au răcnit, năvălind pe plajă. Cu strigăte de răspuns, trupele prințului Yanxi au țâșnit din pădure. Soldații cerești și-au aruncat veșmintele în care se camuflaseră și armurile lor au scânteiat în lumina după-amiezii târzii. O încordare subită a străpuns aerul, licărind și tremurând sub puterea energiei războinicilor, și armatele s-au ciocnit.

Săgeți de foc și de gheață s-au izbit de scuturi înălțate în grabă. Săbiile au zăngănit ca tunetele când s-au lovit unele de altele, răsunând deasupra nisipului răscolit. Am alergat spre cort cu prințul Yanming, care îmi tremura în brațe. Țipete de agonie au izbucnit în spatele meu, moment în care m-am oprit și m-am întors valvârtej. Priveliștea mi-a strivit inima. Caracatița uriașă îi prindea cu tentaculele pe soldații cerești și îi azvârlea în mare, unde meduzele veninoase îi copleșeau și îi cufundau sub valuri. Wenzhi le-a strigat să urce mai sus pe uscat, dar cuvintele sale s-au pierdut în vacarm. Energia lui a erupt ca o explozie de lumină și a prins formă de-a lungul țărmului, ca un zid înalt. Dar terenul era prea mare și magia lui se dispersa prea mult. Flancat de câțiva soldați, guvernatorul Renyu a ridicat mâna și o lumină albastră a țâșnit dinspre ei, lovind bariera. O dată, încă o dată și încă o dată, până când, în cele din urmă, scutul lui Wenzhi s-a sfărâmat. Aș fi vrut să mă reped după vreo armă, dar, dacă aș fi renunțat la deghizare, poate că guvernatorul ar fi descoperit capcana.

Tritonii au avansat nerăbdători și soldații noștri s-au împrăștiat ca frunzele bătute de vânt. Wenzhi tremura, nu-l mai văzusem niciodată atât de deznădăjduit, atât de agitat, de furios, de frustrat.

— Du-te! l-am îndemnat eu. Nu e nevoie să stai cu noi. Îl păzesc eu pe prințul Yanming.

A încremenit, cu privirea ațintită asupra carnagiului.

— Ce vei face?

— Voi sta în cort. Acolo voi fi la adăpost.

Fără să-i aștept răspunsul, am luat-o din loc împreună cu prințul Yanming. Câțiva soldați așteptau înăuntru ca să-l escorteze la loc sigur. Dar, când au încercat să-l ia, prințul s-a apucat și mai strâns de mine.

— Tu nu vii?

Îi tremura vocea. I-am mângâiat obrazul cu încheieturile degetelor.

— Acum, Înălțimea Voastră trebuie să plece. Vă așteaptă fratele Înălțimii Voastre. Voi veni și eu în curând.

— Promiți?

După o clipă de ezitare, am încuviințat din cap. Nu mi-a făcut plăcere să-l mint, dar, dacă guvernatorul ar fi găsit locul părăsit, poate că ar fi plecat înainte să-l putem prinde. Fiecare clipă câștigată cu ajutorul acestei prefăcătorii ne mărea șansele de a-l captura.

Cu inima bubuindu-mi în piept, i-am văzut pe prințul Yanming și pe soldați ieșind prin dosul cortului și dispărând în pădurea protectoare. Abia atunci am reușit să mă mai relaxez. M-am așezat și am așteptat, agitată din cauza faptului că nu puteam să fac nimic, în timp ce afară nisipul era pătat de sânge. Speraserăm să-l prindem pe guvernatorul Renyu în capcană, dar acesta ne luase pe nepregătite cu atacul său feroce și cu monștrii marini aflați sub comanda sa.

Mi-am azvârlit mantia umedă, apoi am luat un arc și o tolbă și le-am așezat pe masă, la îndemână. Îmi venea să-mi acopăr urechile cu palmele ca să înăbuș zăngănitul oțelului, urletele și gemetele. Cât le-aș mai fi putut îndura? Am auzit un țipăt ascuțit, care a străpuns văzduhul, am alergat la intrare

și m-am oprit împleticit când silueta unui trup nemișcat s-a prăbușit, lovindu-se de pereții cortului.

S-a ridicat clapa. O figură înaltă s-a ivit la intrare. Am făcut un pas în spate, încremenită de spaimă.

— Dumneata trebuie să fii doamna Anmei, m-a întâmpinat guvernatorul Renyu cu o plecăciune batjocoritor de adâncă. Zvonurile legate de frumusețea ta nu sunt deloc exagerate.

Aura lui a cuprins aerul, încolțindu-mă în spațiul înghesuit; era puternică, fără îndoială, dar se clătina ca mareea schimbătoare. Oare nu își stăpânea puterile pe deplin? Nu am avut timp să mă gândesc la asta, pentru că a intrat imediat, înălțându-se asupra mea, moment în care am văzut mușchi oțeliți pe părțile trupului lăsate la vedere. Privirea lui rece, gura piezișă și crudă și sângele care-i împroșca obrazul mi-au stârnit fiori.

M-am repezit la arcul de pe masă, dar Renyu a apucat să pună mâna pe el și să-l arunce din calea mea, râzând zgomotos.

— Știi să-l folosești?

Am clătinat din cap, făcându-mă mică și întinzând încet degetele spre pumnalul ascuns. Dacă aș fi avut arcul, i-aș fi străpuns deja pieptul cu o săgeată. Dar cum deocamdată era în avantaj, m-am hotărât să păstrez aparențele. Atât timp cât credea că eram doamna Anmei, poate că nu avea să-mi facă rău.

— Cine ești? am întrebat eu, încercând să-i distrag atenția de la mâinile mele.

— Nu te teme. Nu-l vreau decât pe micul prinț. Ajută-mă și te voi răsplăti regește.

A plimbat privirea prin cort.

— Unde e?

Avea o voce bogată, gravă, melodioasă, cea mai frumoasă pe care o auzisem vreodată. Suspiciunile mele s-au evapo-

rat, fiind înlocuite de o admirație caldă. Guvernatorul Renyu părea o persoană onorabilă și binevoitoare. De ce fusese atât de nedreptățit? Discul de la gâtul său a strălucit mai puternic, precum ochii unui șarpe care licăreau în întuneric.

Închipuirea aceea m-a zdruncinat și instinctele mi s-au ascuțit, de parcă ar fi vrut să mă pună în gardă. Am clipit, smulgându-mă din ghearele cuvintelor lui îmbietoare și silindu-mă să ascult urletele de afară. Într-o clipă, am înțeles de ce exercita atât de multă influență asupra tritonilor. Vocea lui avea o magie care îi îndupleca pe ceilalți să-i creadă spusele. Oare aceasta izvora din pandantivul luminos din jurul gâtului său? Orice ar fi fost, puterea aceea aproape că reușise să pună stăpânire pe mine, îmblânzindu-mi până și ostilitatea. Nu era de mirare că tritonii îi erau atât de loiali, fiind dispuși să-și riște viețile pentru a-l proteja, pentru a lupta de partea lui, doar în baza promisiunilor și a onoarei lui iluzorii. Dar nu mai întâlnisem o asemenea putere. Să fi fost un demon? Un Talentat al Minții?

Nu am îndrăznit să-mi arăt frica. Se aștepta să-l admir și să mă supun. Să cedez înaintea voinței lui ca un fir de iarbă aplecat de vânt. Am holbat ochii cu un aer inocent și am făcut semn spre patul în care prințul Yanming dormise mai devreme. Păturile erau mototolite în unul dintre capete, dând impresia că sub ele s-ar fi ascuns un trup mic.

— Doarme, am spus eu.

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet crud.

— După ce voi cuceri Marea de Est, mă voi descotorosi și de pramatia aceea și vom domni împreună. Vor cădea la picioarele mele și celelalte regate și vei deveni Regina celor Patru Mări.

Mi-a întins mâna, promițându-mi ceea ce își închipuia că voiam să aud.

Vorbele despre prințul Yanming și despre planurile sale josnice m-au umplut de mânie, dar m-am bucurat, pentru

că aceasta mi-a risipit ezitarea. M-am uitat la nestemata galbenă de la pieptul său. Fiind atât de aproape, am simțit o putere ciudată emanând din ea și mi s-a făcut pielea de găină.

— De ce crezi că vei învinge?

— Tritonii îmi îndeplinesc toate poruncile, la fel și creaturile mării. Alături de mine, nu ai de ce te teme.

Cuvintele lui mi s-au prelins în trup precum mierea lichidă, dar inima mi-a tresărit. Cât de tentant era să îi dau dreptate, să îi câștig aprobarea. Dar nu trebuia să cedez, nu trebuia să ajung ca slugile lui fără minte. Mi-am înfipt unghiile în palme și mi-am proiectat energia asupra urechilor, formând un scut care să-mi estompeze auzul. Am fost învăluită de o tăcere subită și abia mi-am mai putut auzi respirația. Mi s-a strâns inima la gândul că trebuia să-l înfrunt în condițiile acestea, dar și mai mult mă temeam să cad sub stăpânirea lui.

L-am fixat cu privirea. Deja nu mai puteam auzi niciun foșnet de pas și niciun șuier de sabie care să mă pună în gardă. Un risc în plus, dar un risc necesar. Când a pornit spre pat, am luat pumnalul de la brâu și l-am azvârlit asupra lui. Renyu a sărit într-o parte și arma i-a tăiat obrazul. Fără nicio clipă de zăbavă, s-a repezit înainte și a smuls păturile de pe pat, mârâind când l-a descoperit gol. S-a întors spre mine brusc, dar am sărit după arcul cel mai apropiat și, în aceeași răsuflare, am țintit o săgeată și am lansat-o. Cu o mișcare vijelioasă a scutului, Renyu a azvârlit-o la pământ. Am tras săgeată după săgeată într-un ritm disperat, până când degetele au început să mă doară din cauza crestăturilor de pe capetele lor. Dar guvernatorul era rapid și le-a evitat pe toate cu o viteză uluitoare. M-am lovit cu cotul de un dulap, bâjbâind după încă o săgeată. În clipa în care degetele i s-au albit pe mânerul suliței, am ridicat un scut, exact înainte ca arma să se izbească de el.

Ultima mea săgeată i s-a înfipt în umăr. M-am repezit după încă o tolbă, concentrându-mă asupra ei atât de tare, încât nu am simțit tremurul din aer. În clipa următoare, ceva mi-a străpuns pulpa piciorului, împrăștiindu-mi flăcări în trup. Două ace de argint mi se înfipseseră în picior, pironindu-mi mătasea rochiei de carne. Erau mânjite cu lichidul verzui pe care îl mai văzusem. Venin de scorpion al mării, care mi-a năvălit în vene. Scutul mi-a dispărut brusc și am rămas neajutorată, ca un iepure prins în laț, așteptând apropierea vânătorului.

Buzele i s-au răsfrânt, dar n-am auzit decât un murmur stins. Am slăbit magia ce-mi acoperea urechile, îngăduind pătrunderea unei șoapte firave. Nu mai puteam să-l rețin decât cu vorba.

— Lașule, am șuierat eu, încercând să amân sfârșitul inevitabil, să-l îmboldesc să facă vreun gest nesăbuit. Înfruntă-mă fără asemenea șiretlicuri!

— Învinșii se plâng și învingătorii... ei bine, învingătorii au lucruri mai bune de făcut.

A vorbit cu o satisfacție îngâmfată, care mi-a stârnit un fior pe șira spinării.

Încă simțeam puterea de atracție a vocii lui, dar mai slab, pentru că abia o mai auzeam. Am apelat la magia mea, chinuindu-mă să mă echilibrez, în ciuda agoniei arzătoare provocate de otravă.

Nestemata de la gâtul lui strălucea ca aurul luminat de soare. Holbându-mă la ea, am întrebat:

— Cu pandantivul acela îi controlezi pe tritoni?

Vocea mea a sunat ca și când ar fi venit de departe:

— Ce magie josnică!

— Josnică pentru că nu o poți mânui? Sau pentru că te temi de ea? a întrebat el, înclinând capul într-o parte, deși nu cre-

deam că se aștepta la vreun răspuns. Tritonii au fost mereu foarte bănuitori față de nemuritorii mării. Eu nu am făcut decât să aprind scânteia prejudecăților pe care le aveau, să le îndrum dorințele pe făgașul alor mele. Care ar fi diferența între acestea și ațintirea sabiei asupra gâtului inamicului? De ce să fie considerată onorabilă una dintre aceste victorii, dar nu și cealaltă?

— Nu e același lucru, am mârâit eu. Le-ai furat libertatea de a alege, de a judeca după propria minte. Pentru a-i constrânge la fapte pe care altfel poate că ar fi preferat să le evite, chiar și cu prețul vieții.

L-am fixat cu o privire plină de ură și de dispreț, deși în sinea mea mă simțeam tot mai împuținată.

— Dar nu există vrajă ce nu poate fi ruptă. Vei plăti când se vor elibera.

— Pentru cei aflați sub stăpânirea mea, singura cale de eliberare e moartea.

O lumină crudă i-a sticlit în ochi.

— Au fost câțiva care m-au mâniat cu incompetența lor și alții pe care mi-a fost dificil să-i domin. Fix înainte să moară, pe chipurile lor a strălucit atâta înțelegere! Și furia, știind că fuseseră înșelați. Sfârșitul lor a fost cu atât mai dulce. Așa cum va fi și al tău.

Sulița i-a scânteiat. M-am împotrivit suferinței și mi-am strunit puterea, dar atunci m-a izbit cu pumnul în tâmplă. M-a cuprins o durere cumplită și energia mi s-a risipit. Dacă aș fi putut să-mi mișc picioarele, aș fi fugit, dar nici să țip nu puteam din cauza amorțelii înăbușitoare care se lăsa peste mine.

Săgețile. Încă erau la mine. Deși picioarele mele erau stană de piatră, încă aveam brațele libere chiar și doar pe moment, pentru că otrava încă nu ajunsese la ele. Am întins mâna în spate, bâjbâind în tolbă. În clipa în care am apucat o săgeată, guvernatorul mi-a smuls-o și a rupt-o în două, scrijelindu-mi

palma cu vârful ei până când mi-a străpuns carnea. Agonia mi-a golit mintea. Nu am putut să țip și abia mai reușeam să respir. Cu un rânjet răuvoitor, Renyu mi-a luat arcul din mâini și l-a aruncat departe. Apoi a ridicat sulița căzută, mi-a potrivit-o pe piept și a apăsat doar cu atâta putere încât să-mi străpungă pielea cu vârful ei înveninat. Sângele mi s-a răsfirat pe mătasea veșmintelor precum petalele unei flori stacojii de hibiscus. Atunci am icnit și trunchiul mi-a intrat în convulsii, după care a încremenit. Văzând cum i se întind buzele, am înțeles că suferința mea îi făcea plăcere.

Inima mi-a tresărit, cuprinsă de regret. Oare aveam să le mai văd vreodată pe mama și pe Ping'er? Chipul lui Liwei mi-a fulgerat în gând și, pe neașteptate, mi l-am imaginat și pe al lui Wenzhi. Prin vene îmi gonea tot mai repede o durere atât de arzătoare, încât am început să respir greu și sacadat. Am închis ochii, încercând să fug de oroarea acestei situații în care eram, de-a dreptul neajutorată înaintea lui, fără arme, otrăvită și încolțită. *Nu,* mi-am spus furioasă. *Îmi rămăsese experiența antrenamentului. Îmi rămăsese puterea de discernământ.*

Îmi rămăsese magia.

Am încercat din răsputeri să mă calmez, încleștând maxilarul până când m-a durut. Puterea mi-a zburat din mână și în cort s-a stârnit o rafală care l-a azvârlit pe Renyu de pământ. Ceva i-a căzut de pe cap. Coroana lui de coral roșu, ale cărei ramuri s-au rupt în bucăți.

A holbat ochii de șoc și apoi de furie. A ridicat o mână în care a început să-i strălucească propria magie, dar nu m-am lăsat și, aproape cu nesăbuință, am aruncat asupra lui un șir neîntrerupt de vrăji, neîndrăznind să-i dau ocazia să contraatace. Rafale cumplite l-au biciuit, rotocoale de aer l-au încătușat și săgeți de foc i-au ars pielea, stingându-se îndată. Dacă nu aș fi fost imobilizată și pironită locului, poate că m-aș fi prăbușit

din cauza efortului. Niciodată nu mai luptasem astfel, bizuindu-mă numai pe magie. Avertismentul doamnei Daoming, care mă prevenise să nu-mi epuizez energia, mi-a răsunat în gând, dar, dacă m-aș fi oprit, aș fi murit. Guvernatorul nu mi-ar mai fi acordat pic de milă și nicio altă șansă. Țintuit de peretele cortului, a deviat toate loviturile, până când sudoarea a început să-i curgă pe frunte și a ajuns să respire la fel de greu ca mine. Am simțit o mândrie înfocată, pentru că nu mai eram prada pe care o pândise.

Cineva a apărut la intrare. Wenzhi! Plin de sânge, nisip și pământ, cu chipul încordat de istovire. Sau poate de furie? Când guvernatorul Renyu s-a ridicat împleticit, Wenzhi s-a repezit la el, ciocnindu-și sabia de sulița lui. Gura guvernatorului a început să se miște cu disperare, formulând cuvinte indescifrabile. M-am întrebat ce o fi spunând? Dacă Wenzhi avea să ajungă sub controlul lui?

— Pandantivul!

Strigătul mi s-a risipit într-o șoaptă firavă; nu mai aveam putere pentru nimic altceva. M-a cuprins groaza la gândul că poate nu era de ajuns, că nu mă auzise. Și arcul era prea departe, iar magia aproape că mi se epuizase. Mâna mi-a zvâcnit de durere, o durere care nu mă slăbise nicio clipă, dar care fusese acoperită de agonia care-mi prăpădea trupul. Am coborât ochii și am zărit vârful de săgeată frânt care îmi rămăsese înfipt în palmă.

Un bufnet înăbușit a răsunat când Wenzhi l-a izbit pe guvernator de un dulap. Renyu a sărit din nou în picioare și pandantivul i-a strălucit mai luminos. Am simțit un fior de spaimă, gândindu-mă că puterea lui s-ar fi putut dezlănțui în orice clipă. Nu m-am putut clinti, nici măcar ca să-mi mișc degetul; veninul mă imobilizase cu totul. Dar nu trebuia să-l las pe Wenzhi să cadă sub stăpânirea guvernatorului. Chinuindu-mă să inspir, mi-am adunat energia și am stâr-

nit un curent de aer – subțire, dar iute și puternic – care mi-a smuls vergeaua de săgeată din carne și a azvârlit-o asupra lui Renyu. I-a nimerit pandantivul, lovindu-i nestemata. Piatra galbenă a crăpat și lumina i s-a estompat.

Guvernatorul Renyu a deschis gura, răcnind furios, dar în urechile mele a sunat ca o șoaptă. Trupul îmi luase foc de durere și nu mai simțeam nimic altceva. Wenzhi s-a învârtit cu o agilitate ucigașă și l-a nimerit pe guvernator cu piciorul într-o parte. Renyu a dat înapoi împleticit și atunci sabia lui Wenzhi i-a sfârtecat coastele, sfărâmându-i solzii sidefii ai armurii. Guvernatorul a căscat gura și o expresie ciudată i-a fulgerat pe chip. Să fi fost șoc? Oare nu-i venea să creadă că vraja sa dăduse greș? Indiferent ce a fost, m-a bucurat și mi-a stârnit o satisfacție necruțătoare.

Renyu gâfâia și mișcările îi deveneau din ce în ce mai apucate în timp ce se chinuia să se ferească de loviturile brutale ale lui Wenzhi. Devenise neglijent și duhnea a disperare. Când a ridicat Wenzhi brațul, guvernatorul a azvârlit sulița asupra lui, dar căpitanul s-a învârtit în lături, înfigându-și sabia în armura guvernatorului, drept printre coaste. După care s-a repezit în față, adâncind sabia până la mâner, iar vârful i-a ieșit lui Renyu prin spate, argintiu și mânjit cu dâre stacojii. Cu o expresie schimonosită, Wenzhi a scos sabia. Sângele guvernatorului a țâșnit în aer și trupul i-a tresărit, căzând pe spate și scăpând pe gură un hârâit bolborosit. S-a pipăit cu mâna pe rana uriașă, din care i se revărsa printre degete nespus de mult sânge. Apoi s-a prăbușit, izbindu-se cu capul de pământ. Ochii i s-au dat peste cap, membrele i-au zvâcnit și după, toate au încremenit.

Mort. Era mort. Nu am simțit pic de milă pentru el, dar nici nu m-am bucurat. Am fost doar profund ușurată că totul se sfârșise, că eram în viață.

Wenzhi a azvârlit sabia și s-a repezit la mine. M-a apucat de umeri și a holbat ochii când mi-a văzut rănile. Văzând că mișcă din buze, m-am chinuit să aud ce spunea.

— Unde ești rănită? De ce nu te miști?

În ciuda atingerii lui liniștitoare, un frig rece mi-a cuprins trupul, ca și când aș fi fost îngropată sub un strat de zăpadă. Privirea mi s-a tulburat cu ochii ațintiți la el, fiind ultimul lucru pe care l-am văzut înainte ca întunericul să pună stăpânire pe mine.

Ridicând pleoapele, am mijit ochii în lumina strălucitoare. Soarele pătrundea prin ferestre, amestecându-se cu briza sărată. Aveam trupul îngreunat de amorțeala care urmează unui somn lung și fiecare mișcare era un chin. M-am cutremurat înfrigurată, cu excepția căldurii care-mi acoperea mâna. O strânsoare fermă, dar a cui era? Cineva ședea alături de mine. I-am văzut chipul ca prin ceață, clipind pentru a-mi limpezi vederea. Atingerea nu mă deranja. Îmi aducea alinare pe fondul amintirilor care-mi dădeau târcoale la granița conștiinței – legate de sânge, de durere și de groază.

Am sărit în capul oaselor. Am întâlnit ochii lui Wenzhi, care mă priveau cu mai multă blândețe decât oricând. Pielea mi s-a înfierbântat și mi-am smucit mâna. De când stătea aici? Cât timp dormisem? Mi-am lăsat picioarele peste marginea patului, străduindu-mă să nu tresar de durere.

S-a încruntat.

— Dormi de zile întregi. Ia-o mai ușor.

— Mă simt bine.

În ciuda aerelor mele brave, când m-am ridicat împleticit în picioare, am ametit și m-am clătinat pe loc. Numai orgoliul m-a împiedicat să cad înapoi pe pat și m-am apucat de cadrul de lemn al acestuia, încercând să mă echilibrez.

Wenzhi m-a cuprins cu brațul, ținându-mă cu blândețe, dar și cu fermitate, și m-a condus până la scaunul cel mai apropiat.

— Prințul Yanming. E în siguranță? Ce s-a întâmplat?

Întrebările mi s-au revărsat vâlvoi.

— Data viitoare ai face bine să fii mai atentă la propria-ți siguranță.

A ridicat ceainicul și a turnat într-o ceașcă un șuvoi de ceai brun-roșiatic, pe care apoi mi-a întins-o. Pu'er. I-am inspirat parfumul bogat și amărui și l-am sorbit îndelung, simțind cum îmi alunecă pe gât și îmi înviorează trupul cu căldura sa.

— Prințul Yanming e teafăr și insistă să te vadă.

Apoi a tăcut un moment, ca să-mi umple ceașca din nou.

— După moartea guvernatorului Renyu, tritonii s-au predat. Pedeapsa lor încă nu a fost hotărâtă.

Amintirile mi-au fulgerat în minte – plăcerea macabră cu care mă chinuise guvernatorul, privirea lui pustiită din clipa în care sabia lui Wenzhi i-a străpuns pieptul. Sângele stacojiu care îi băltise în jurul trupului cufundat în neclintirea oribilă a morții. Un deznodământ fericit, mi-am spus eu, deși stomacul îmi tresărea spasmodic. Guvernatorul m-ar fi ucis într-o manieră cât mai crudă cu putință. Și totuși în clipa de față nu prea aveam niciun sentiment de triumf. Și, chiar dacă murise, cicatricile înșelăciunii sale rămâneseră; viețile pe care le răpise, cele pe care le nimicise în mod irevocabil.

— Poate că tritonii sunt nevinovați. Guvernatorul avea o putere stranie, care l-a ajutat să le câștige încrederea. Vocea lui, pandantivul...

M-am încruntat, încercând să-mi deslușesc amintirile fărâmițate.

— A folosit-o și asupra mea.

Wenzhi s-a întunecat la față.

— Cum ai reușit să-i reziști?

— Mi-am estompat auzul.

Apoi m-am strâmbat:

— Poate că a fost o prostie. Mi-a fost mult mai greu să-l înfrunt, dar nu mi-a venit în minte nicio altă soluție.

Wenzhi a încordat mâna pe masă, până când i s-au albit încheieturile degetelor.

— Din fericire, puterile guvernatorului erau slabe și izvorau într-adevăr din pandantiv, așa cum ai bănuit. Un Talentat al Minții adevărat ar fi reușit să-ți subjuge mintea până și ție, în numai câteva secunde. Odată supusă, te-ar fi stăpânit până la moartea ta sau a lui.

Un ecou al laudei de sine a guvernatorului, care mi-a stârnit temerile din nou. Ca și când mi-ar fi simțit neliniștea, s-a întins peste masă și mi-a atins brațul.

— N-ar fi trebuit să te părăsesc. Nu ai fi fost rănită atât de grav dacă ți-aș fi rămas alături.

— Dacă ai fi rămas, poate că în clipa de față am fi plecat toți capetele înaintea guvernatorului Renyu.

Apoi am adăugat sumbru:

— Nu e vina ta. Eu sunt cea responsabilă pentru propria-mi siguranță. Și nu aveam de gând să-l las să mă omoare. L-aș fi silit să-și regrete încercările. În cele din urmă.

— Nu mă îndoiesc că așa ar fi fost.

S-a aplecat în față, cercetându-mi fața.

— Dacă te-ai întremat cât de cât, ar trebui să plecăm în curând. Pe ceilalți i-am trimis înapoi deja, dar prințul Yanxi vrea să te vadă înainte de plecare. În dimineața aceasta îl poți găsi în sala de audiențe.

M-am ridicat și, simțindu-mă mai sigură pe picioare, mi-am netezit roba verde-pal, având abia acum prezența de spirit ca să verific dacă eram îmbrăcată cuviincios. Poate că toți curtenii Mării de Est, cu ținuta lor impecabilă, ar fi ridicat din sprâncene la vederea hainelor simple pe care le purtam,

dar, după ce ajunsesem la un pas de moarte, eram preocupată de probleme mai importante.

În clipa în care am pătruns în sală, Wenzhi a fost chemat deoparte de un general al Mării de Est. Am înaintat pe lângă pereții încăperii căutându-l pe prințul Yanxi și în sfârșit l-am găsit discutând aprins cu un alt nemuritor. Străinul stătea cu spatele la mine și totuși postura lui și maniera în care îi cădea pe umeri roba de brocart bleumarin mi s-au părut ciudat de familiare.

Când prințul Yanxi m-a observat, a înclinat capul. Tovarășul său s-a întors valvârtej și ochii săi întunecați i-au străpuns pe ai mei.

Era Liwei, ultima persoană pe care m-aș fi așteptat s-o văd acolo. Un tremur mi-a zguduit inima – nu mai puteam să deosebesc emoțiile pe care mi le stârnea, să deosebesc groaza de bucurie. Dar încă îmi era drag, oricât de mult mi-aș fi dorit să nu fie așa.

Liwei i-a vorbit prințului Yanxi o clipă și apoi a venit la mine. Conștientă de privirile celor din jur, am făcut o plecăciune ceremonioasă.

— Ridică-te! a spus el pe un ton încordat.

I-am întâlnit privirea fără nicio tresărire de emoție, recunoscătoare pentru îndrumarea doamnei Daoming, pentru faptul că reușeam să-mi pun masca aceasta, în ciuda tulburării care-mi răscolea inima.

— De ce ai venit? Când ai sosit?

— Acum trei zile.

A ridicat picătura cerească pe care o ținea la brâu. Nestemata era limpede și fărâmele argintii roiau în adâncurile ei.

— Când s-a făcut roșie, am venit cât am putut de repede.

Am strâns în mână piatra prețioasă de la brâu, perechea nestematei lui. M-a cuprins o dorință arzătoare s-o arunc, s-o

îngrop laolaltă cu trecutul nostru, asemănătoare tentației de a smulge crusta înainte ca rana de sub ea să se fi vindecat pe deplin. De ce o purtam? De ce să păstrez amintirea aceasta? *Proastă sentimentală ce ești,* m-am certat singură, silindu-mă să-mi relaxez mâna.

— Când am ajuns, bătălia deja se încheiase. Erai inconștientă și îți curgea sânge din răni când căpitanul Wenzhi te-a adus de la cort. Mi-am... mi-am închipuit răul cel mai mare.

A încremenit, ca frământat de un conflict interior.

— Erai grav rănită. Prințul Yanxi te-a adus la palat, ca tămăduitorii regali să-ți extragă veninul din trup. O doză puțin mai mare te-ar fi ucis.

Atunci s-a aplecat spre mine și mi-a cuprins mâna – ni s-au atins palmele și vârfurile degetelor sale s-au apăsat de ale mele. Am înlemnit surprinsă. Căldura mi-a scânteiat pe piele pe măsură ce puterea lui mi-a străbătut trupul. Mi s-a limpezit mintea și forțe noi mi-au pătruns în toată ființa, dar m-am desprins de el. Deși era tămăduitor, iscusit în magia Vieții, ideea ca energia lui să se amestece cu a mea îmi trezea prea multe sentimente tulburătoare.

— Îți mulțumesc. Nu e nevoie să faci asta.

M-am străduit să găsesc și altceva de zis. Să spun orice, în tăcerea stânjenitoare care se lăsase între noi.

— Ce discutai cu prințul Yanxi?

Privirea i-a devenit sobră și a coborât pleoapele.

— O problemă gravă. Arcașul Feimao, pe care îl cunoști, a anunțat recent că suferă de o maladie ciudată. În urma bătăliei cu Xiangliu, a descoperit că îi era dificil să-și mânuiască magia. Credem că a fost vorba despre o bucată de minereu întunecat înfiptă în armura lui, care i-a suprimat puterile.

— Cum se simte acum? am întrebat îngrijorată.

— După ce minereul a fost înlăturat, și-a revenit.

— Despre ce metal e vorba? Cum a ajuns acolo?

— Nimeni nu a mai întâlnit așa ceva. Arcașul Feimao bănuiește că i-a rămas de pe Piscul Umbrelor, dintr-o crăpătură în care a căzut. Acolo au găsit iscoadele noastre cantități mici de minereu, dar numai resturi.

— L-a luat cineva?

Un gând înfiorător.

A încuviințat scurt.

— Se pare că a fost extras din stâncă. Folosit de persoane nepotrivite, ar putea avea efecte catastrofale. L-am avertizat pe prințul Yanxi să rămână vigilent și să ne anunțe dacă află ceva.

A tăcut. În liniștea subită, simțurile mi s-au ascuțit. Cât de aproape stăteam unul de celălalt, vorbindu-ne cu obișnuita noastră dezinvoltură. Iată funia invizibilă care încă ne lega inimile – subțiată, dar întreagă, în ciuda încercărilor mele de a o rupe. Poate că legătura aceasta nu va putea fiăiată niciodată, avându-și rădăcinile în prietenia pe care o împărtășeam înainte de dragostea noastră nefericită. Nu voiam așa ceva, ca spiritul să mi se înalțe și să se prăbușească în aceeași clipă, ca hăul acela să mi se caște din nou în piept. Dar apropierea de moarte îmi amintise fără echivoc că viața era prețioasă. Că era precară, chiar și pentru nemuritori. Și în clipa de față mă simțeam atât de vie cum nu mai fusesem de luni întregi. Mirosul lui m-a covârșit cu amintirile timpului petrecut la Curtea Păcii Eterne... Aproape că am auzit murmurul cascadei.

Am strâns pumnii și am făcut un pas în spate, la o distanță prudentă, lăsând aerul răcoros să năvălească între noi. A deschis gura, vrând să spună ceva, dar a ridicat ochii când a văzut pe cineva apropiindu-se.

— Prim-arcaș.

Era prințul Yanxi, însoțit de Wenzhi, al cărui chip a părut sculptat în piatră când a făcut o plecăciune înaintea lui Liwei.

Și eu aș fi făcut o plecăciune, numai că prințul Yanxi a ridicat mâna pentru a pune capăt formalităților.

— Mă bucur că ți-ai revenit. Familia mea îți este datoare pentru faptul că ți-ai riscat viața protejându-l pe fratele meu. Dacă vei avea vreodată nevoie de sprijinul nostru, va fi o onoare să te ajutăm.

Cuvintele lui binevoitoare m-au impresionat.

— Nu se pune problema niciunei datorii, Înălțimea Voastră. Ambițiile guvernatorului Renyu nu se opreau aici, ci se extindeau asupra tuturor celor Patru Mări. Dacă nu l-am fi oprit, ar fi provocat multă suferință tuturor.

Prințul Yanxi a clătinat din cap uluit.

— Avem noroc că tu și căpitanul Wenzhi ați pus capăt acestei situații.

— Și pandantivul guvernatorului? a întrebat Liwei.

— A fost distrus.

Mi-am amintit de săgeata pe care mi-o smulsesem din palmă, cu care sfărâmasem nestemata.

Liwei a oftat.

— Este o ușurare că am scăpat de un artefact atât de periculos, că nu va mai putea fi folosit niciodată. Dar nu pot să nu regret faptul că nu avem posibilitatea să-l studiem. Cunoaștem atât de puține despre magia aceasta și mă tem că suntem în dezavantaj. Trebuie să știm ce avem de înfruntat.

I-am înțeles gândul și totuși m-am bucurat știind că nu aveam să mai văd pandantivul acela blestemat niciodată.

— Cum rămâne cu cei care i-au slujit guvernatorului Renyu? Care ne-au atacat? Se va face dreptate? a întrebat Wenzhi cu încordare în glas.

Oare se gândea la celeștii care fuseseră uciși în luptă? Nu puteam să uit durerea care îl copleșise când văzuse cum erau răpuși.

— Dreptatea se va face conform dorințelor Mării de Est, a spus Liwei sumbru. Dar se pare că ambele tabere au fost înșelate de guvernator.

— Înălțimea Voastră, în ciuda justificărilor, tritonii s-au răzvrătit împotriva suveranului lor. Până și tatăl vostru consideră că problemele acestea trebuie rezolvate fără milă, ca nimeni să nu mai facă asemenea încercări.

Buzele lui Wenzhi s-au arcuit într-un zâmbet batjocoritor. Oare îi făcea plăcere să-l atâțe pe Liwei? Cert era că nu ținea la favoarea prințului.

I-am spus:

— Am simțit puterea farmecului și a fost cât pe ce să-i cedez. La fel de bine aș fi putut să fiu eu la cheremul lui.

Wenzhi nu a răspuns, dar a încleștat maxilarul, ca și când vorbele mele l-ar fi rănit.

— Mulți dintre tritoni păreau dezorientați și nu înțelegeau de ce se răzvrătiseră, ne-a spus prințul Yanxi. Vom aprofunda cercetările, pentru a le proba vinovăția. Cei considerați nevinovați vor fi eliberați și supravegheați o vreme. Pe unii îi vom invita să rămână la curtea noastră, pentru a servi drept intermediari între noi și tritoni. Legăturile mai apropiate vor împiedica repetarea acestor întâmplări.

Sub judecata Împăratului Celest, tritonii nu ar fi avut parte de o soartă atât de blândă.

— Înălțimea Voastră și tatăl vostru sunteți într-adevăr înțelepți și mărinimoși, am spus eu, fără nicio intenție de a-i linguși.

Înainte să poată răspunde, sunete de pași sprinteni au răsunat pe podea și două brațe mici m-au cuprins de brâu. Întorcându-mă pe loc, l-am ridicat în aer pe prințul Yanming, ignorând durerea din trup și bucurându-mă de chiotele lui vesele. După ce l-am așezat la loc, expresia i-a devenit gravă și colțurile gurii i-au căzut.

— Nu ai venit după noi. Ai mințit.

A spus-o pe un ton acuzator. Am simțit o înțepătură de vinovăție. M-am ghemuit și l-am privit în ochi.

— Îmi pare rău. Nu te-am putut urma atunci și n-ar fi trebuit să-ți spun că voi face așa.

— Mă bucur că nu ai murit. Și... îți mulțumesc.

Mi-a întins mâna. În palmă ținea un dragon mic, modelat cu măiestrie din hârtie roșie.

L-am luat și l-am ținut între degetul mare și arătător, atentă să nu strivesc hârtia delicată.

— Îți mulțumesc. Îl voi prețui veșnic.

Buza de jos i-a tremurat.

— Fie ca dragonii să te ocrotească în călătoriile tale.

Și-a trecut dosul mâinii peste ochi, s-a întors și a plecat în fugă. L-am urmărit până când trupul lui mic a dispărut și mi s-a pus un nod în gât.

— Oriunde te vei duce, întotdeauna vei avea un loc aici – ori ca membră a curții noastre, ori ca prietenă.

Prințul Yanxi a vorbit cu sinceritate și ceva s-a relaxat în adâncul ființei mele, cu gândul că găsisem încă un cămin în lumea aceasta.

— Prințe Yanxi, a venit vremea să plecăm, a spus Liwei pe un ton glacial.

— Vă mulțumim pentru ospitalitate, Înălțimea Voastră, a spus Wenzhi cu o formalitate la fel de rece.

Schimbarea evidentă a atitudinii lor era atât derutantă, cât și neprovocată. Și se uitau la prințul Yanxi cu un aer vădit neprietenos. Am clătinat din cap pentru a alunga aceste gânduri, întrebându-mă dacă nu cumva fusese o închipuire.

Din fericire, prințul Yanxi nu a părut să observe răceala subită și, cu un zâmbet jucându-i pe buze, a spus:

— Mulțumim Regatului Celest pentru că ne-a venit în ajutor.

După aventurile din Marea de Est, eu și Wenzhi am trecut de la campanie la campanie, uneori trecând luni de-a rândul înainte să ne întoarcem în Regatul Celest. Am înfruntat monștri înfiorători, fiare cumplite și – cel mai recent – temutele spirite care bântuiau granița de est, în apropiere de pădurile Regatului Phoenixului. Când în sfârșit am sosit la Palatul de Jad, eram epuizată și nerăbdătoare să ajung în cameră. Dar, aflând că Shuxiao fusese înaintată în rang, am pornit îndată în căutarea ei.

I-am bătut la ușă, așteptându-mă să o găsesc sărbătorind alături de prieteni. Dar când am deschis, Shuxiao m-a întâmpinat cu un zâmbet căruia îi lipsea căldura obișnuită; parcă fusese înlocuită de o imitație ștearsă a persoanei ei dinainte. O lampă solitară alunga întunericul și pe masă se afla un vas de porțelan plin cu vin.

— Așa sărbătorești? Bei de una singură?

Am clătinat din cap, prefăcându-mă dezamăgită, și am intrat în încăpere, așezându-mă pe un scaun.

— Nu te bucuri că am venit?

— Mai mult decât îți închipui.

A dat jos acoperământul din pânză roșie de pe vasul cu vin și mi-a turnat o cupă.

Am înălțat-o în cinstea ei.

— Locotenent Shuxiao, fie ca acesta să fie doar începutul.

Și-a golit cupa dintr-o singură înghițitură. M-am holbat la ea, cu mâna încremenită în aer. De obicei Shuxiao bea cu moderație, dar poate că aceasta era o ocazie specială. Când i-am umplut cupa la loc, a golit-o din nou. Ridicând din umeri, am hotărât să-i urmez exemplul. Am băut într-o tăcere amicală, până când obrajii ni s-au înroșit, respirația ne-a căpătat un iz de osmanthus și lampa a început strălucească nefiresc, ca prin ceață. Dar ochii lui Shuxiao au rămas pustii, ca și cum ar fi fost cu gândul departe, nu într-un loc plăcut.

— Ce te supără? am întrebat eu în cele din urmă, fără să mă mai pot abține. E vorba despre familia ta? Vești proaste?

A strâns degetele pe cupă.

— Vreau să plec acasă.

Cuvinte simple care m-au impresionat profund, care-mi răsunaseră în gând zi și noapte. Știam că suferă de dorul familiei sale; vorbea despre ea cu atât de mult jind. Dar Shuxiao era celestă și crezusem că era fericită aici, că alesese calea aceasta de bunăvoie.

— Nu ești acasă chiar acum? Nu îți place aici? am întrebat șovăitor, gândindu-mă dacă nu cumva îmi amorțise vinul mintea.

— Nu. Căminul meu e în sud, la țară, în locuri umbrite de meri acri, pe câmpii traversate de râuri.

Un zâmbet mic i-a jucat pe buze.

— Tatăl meu nu a urmărit niciodată să devină curtean sau să câștige favoarea împăratului. Deși familia noastră nu e slabă, nu avem aliați. Nu ar fi avut importanță dacă un nobil influent nu ar fi pus ochii pe sora mea mai mică. L-a abordat pe tatăl meu și i-a cerut-o ca să-i devină concubină. O insultă. Ar fi fost astfel chiar și dacă n-ar fi fost atât extrem de bătrân, și în plus libidinos, cu mai mult de zece concubine și trei neveste.

Asemenea situații erau obișnuite printre nobili și totuși

ideea mi s-a părut respingătoare. Cum ar fi putut înflori vreo dragoste în asemenea condiții de inegalitate?

— Sora mea a refuzat aranjamentul. Tatăl meu a susținut-o, așa cum puțini părinți ar fi făcut. Boșorogul s-a înfuriat când a aflat că refuzam o asemenea *onoare*, s-a răstit Shuxiao. A amenințat că-mi va ruina familia. Că ne va mânji reputația în ochii Curții Celeste. Cine ar fi acceptat să ne ia apărarea, când nimeni nu știa de numele nostru?

— De aceea te-ai alăturat armatei?

A încuviințat din cap.

— Ca să pun capăt amenințărilor și hărțuirii. Ca să împiedic repetarea unor asemenea întâmplări. Puțini ar mai îndrăzni să ne înjosească fără dovezi, de vreme ce acum am susținerea generalului Jianyun. Dar nu mi-am dorit o asemenea viață, trăită printre mulțimile Palatului de Jad. Vreau să fiu acasă, alături de familie și de prieteni. Poate să mă și îndrăgostesc. Dar, cu cât urc mai mult în rang, cu atât mă leg mai strâns de armată. Cu atât avem mai multe de pierdut.

Înșfăcând vasul, i-a golit conținutul în cupă și o parte din vin s-a vărsat pe masă.

Nu știam ce să spun. Poate că o dezamăgeam cu tăcerea mea prelungită, dar nu voiam să-i dau sfaturi necugetate. Îmi închipuisem mereu că Shuxiao era fericită aici; o plăceau și comandanții, și soldații. Poate că Liwei avusese dreptate: *Fiecare are problemele lui; unii le arată pe față, pe când alții știu să le ascundă mai bine.*

Nu puteam să-i spun să-și urmeze îndemnurile inimii. Nu puteam să-i spun să fie egoistă. Ea trebuia să facă această alegere, dar, indiferent ce ar fi decis, aș fi susținut-o bucuroasă. Toți avem povara noastră și numai noi înșine îi cunoaștem prețul și hotăram dacă îl puteam plăti sau nu.

— Poate că vei găsi pe cineva aici, am tachinat-o eu, încercând să destind atmosfera.

A strâmbat din nas.

— Hah! Tu ai pus mâna pe perechea cea mai bună sau, în orice caz, pe cel mai bun dintre bărbați.

A scotocit în cufărul din spate și a scos încă un vas cu vin.

Oare se referea la Wenzhi? Mi s-a înfierbântat gâtul, dar mi-am ținut gura, simulând indiferența.

După o pauză, mi-a înghiontit brațul.

— Xingyin, vreau să te întreb ceva de mai mult timp.

Am băut îndelung, lăsând vinul să-mi ardă nodul care mi s-a pus brusc în gât. Oare bănuia ceva în privința familiei mele? A identității mele? Nu mi-ar fi înșelat încrederea, dar nu puteam risca o indiscreție accidentală.

— Ce e podoaba aceea pe care o porți mereu la brâu? Cea cu piatra în formă de lacrimă. Am văzut-o și la prințul Liwei.

Am răsuflat lung, ușurată că secretul mamei era protejat, deși inima mi s-a strâns, apăsată de o teamă nouă. Trecutul meu alături de Liwei era un alt secret îngropat adânc, dar nu voiam s-o mint pe Shuxiao. Nu în privința aceasta.

— E un dar. Primit de la prințul Liwei.

Nu mi-a plăcut deloc cum mi-a tremurat vocea când i-am pronunțat numele.

Văzând că buzele i se întind într-un zâmbet plin de înțeles, am adăugat repede:

— Nu a fost nimic, doar un semn de prietenie. E logodit.

O afirmație la fel de evidentă precum culoarea părului meu.

A mijit ochii, ca și când s-ar fi străduit să-și amintească ceva în starea de amețeală în care era.

— Prințul Liwei nu se desparte niciodată de piatra aceea. Și, din câte spun slujitorii, cântecul tău, cel pe care l-ai interpretat la banchetul aniversării lui, se aude adesea din odaia lui.

Păstrase scoica? *Nu înseamnă nimic, nu schimbă nimic,* mi-a șuierat o voce în gând.

M-am jucat cu cupa, neliniștită. De data aceasta, am golit-o înaintea ei.

— Nu mă așteptam să asculți asemenea bârfe insignifiante, i-am spus eu.

— Ascult doar când le privesc pe prietenele mele, a spus ea zâmbind.

Nu am mai spus nimic și nu a mai vorbit nici ea. Așa că am băut într-o tăcere camaraderească tot restul nopții, într-o atmosferă apăsată de amintiri.

A doua zi, dimineața, capul îmi zvâcnea cumplit. Mi-am spus că o plimbare îmi va alina durerea, dar pașii m-au purtat înapoi spre curtea bineștiută. Am ezitat o clipă și apoi am intrat în pavilion, așezându-mă pe un scăunel. Crapii galbeni și portocalii țâșneau printre florile de lotus și cascada se revărsa în iaz cu un murmur liniștitor. Am închis ochii, inspirând aerul dulce. Fosta mea cameră se afla la numai câțiva pași – oare fusese ocupată de altcineva? Era prima dată când intram în Curtea Păcii Eterne de când plecasem. Rămăsese exact așa cum mi-o aminteam și totuși se schimbaseră toate.

Trecând prin curte, o fată s-a oprit și a făcut o plecăciune înaintea mea. În mâini ținea o tavă cu foitaje, de tipul celor care se fărâmițau când le mușcai pentru a ajunge la umplutura de boabe dulci. Când a ridicat privirea, am recunoscut-o pe dată.

— Minyi, eu sunt! am spus râzând. De ce ești așa de formală?

Două gropițe i-au apărut în obrajii rotunzi.

— Cine nu a auzit despre realizările prim-arcașului din ultimul an? a spus ea, apropiindu-se și luând loc lângă mine. Chiar ai doborât douăzeci de spirite în ultima bătălie?

Am simțit că-mi zvâcnesc buzele, amintindu-mi cât de mult îi plăcea să bârfească.

— Doisprezece. Zboară repede.

— Și Diavolul Oaselor? Cum arăta?

M-am cutremurat cu gândul la creatura malefică ce evadase din temnița celestă.

— Avea părul și pupilele atât de palide, încât erau aproape translucide. Pielea albă îi era întinsă ca o membrană de tobă.

M-a apucat de mânecă.

— Cum l-ai omorât?

O amintire mi-a fulgerat în gând: sabia lui Wenzhi zburând arcuit prin aer, înfigându-se în gâtul creaturii. Fălcile ei pline de ace argintii în loc de dinți încercaseră să-l înșface înnebunite. Căpitanul i-a evitat atacul și atunci ghearele fiarei au scânteiat deasupra gâtului său, în dreptul venei care îi zvâcnea și prin care îi curgea forța vitală. Cuprinsă de spaimă, am lansat o săgeată care i s-a implântat în craniu. O mâzgă groasă și albă i-a curs din rană și răcnetul șuierător al monstrului a spintecat aerul. A apucat vergeaua cu ghearele preț de o secundă, după care brațele i-au căzut în lături și creatura s-a prăbușit la pământ. Duse erau vremurile în care inima îmi tresărea de milă, dar chipurile lor mă bântuiau și acum.

— Eu și căpitanul Wenzhi l-am înfruntat împreună, i-am spus eu.

Auzindu-i pomenit numele, Minyi s-a îndreptat de spate și ochii i s-au luminat, așa cum se întâmpla când adulmeca o poveste nouă.

Pentru a-i împiedica următoarea întrebare, am spus repede:

— Ce poți să-mi mai spui despre întâmplările de la palat? Cum mai e Înălțimea Sa?

Mi-am mușcat limba prea târziu. Pesemne că vinul de noaptea trecută îmi afectase simțurile dacă ajunsesem să vorbesc despre el cu voce tare.

Cineva s-a apropiat din spate. Oare murmurul cascadei îi acoperise sunetul pașilor? Apoi și-a dres glasul și, judecând

numai după sunetul acesta, mi-am dat seama cine era înainte de a mă întoarce spre el. Lângă mine, Minyi a sărit în picioare și a făcut o plecăciune. Fără niciun alt cuvânt, și-a luat tava și a plecat în grabă, lăsându-mă singură în prezența intrusului. Numai că nu era un intrus; avea tot dreptul să fie de față. *Eu* nu-mi aveam locul aici.

— Vă rog să-mi iertați intruziunea, Înălțimea Voastră. Voi pleca îndată.

Formalitatea era un scut de care mă agățam pentru a-mi ascunde nevolnicia.

— De ce nu mă întrebi în persoană cum mai sunt?

În tonul lui am sesizat o căldură pe care n-o mai auzisem de multă vreme.

Aș fi plecat în secunda următoare, dar mi-a sărit în cale. Ridicând privirea la el, nu am putut să neg că încă nu-mi trecuse – durerea aceea din inimă, firul acela care o ațâța de fiecare dată când Liwei era în preajmă... oricât de mult mi-aș fi dorit să nu fie așa. O adiere ușoară a suflat prin curte, răscolindu-mi o șuviță de păr și atingându-i-o de obraz. A prins-o între degete, privindu-mă cu ochi impenetrabili ca niște iazuri nocturne.

— Cum ți-a mai mers? a întrebat el.

— Bine.

— De ce ești aici?

— Din curiozitate. Voiam s-o văd pe înlocuitoarea mea, am spus eu cu o dezinvoltură seacă.

— Cine ar fi putut să-ți ia locul?

Tonul și cuvintele lui mă afectau și acum. Dar m-am silit să mă despart de el.

— Nu mai suntem prieteni? În urma întâmplării din Marea de Est, te-am mai văzut doar de câteva ori și de fiecare dată ai fugit.

A arătat spre scăunele.

— Nu ai vrea să iei loc? Să vorbim ca odinioară. Doar dacă nu cumva ți-e frică?

O notă provocatoare i-a răsunat în voce.

Bunul simț s-a luptat cu orgoliul meu. A învins acesta din urmă și m-am așezat, atâtată de provocarea lui.

— Nu pot zăbovi mult. Antrenamentele...

— Da, bravul prim-arcaș, a intervenit el aspru. Cine altcineva ar mai putea să apere Regatul Celest? Dar ai rămas tot „prim-arcaș", după atâtea realizări. Un titlu onorabil, dar lipsit de rang și de putere. De ce nu preiei comanda unei trupe, în loc să umbli în umbra căpitanului Wenzhi?

Am strâns din dinți.

— E alegerea mea. Vreau să am libertatea de a alege în ce campanii mă implic. Nu am nicio dorință să urc în ierarhie numai de dragul ambiției.

M-a privit îndelung, ca și când ar fi căutat ceva.

— Sau poate că relația voastră implică mai multe? Circulă multe zvonuri despre tânărul căpitan și arcașul talentat pe care îl favorizează. Cele mai luminoase două stele ale armatei celeste. Ai noroc că nu ai o poziție oficială în armată, pentru că altfel situația ar fi fost foarte nepotrivită.

Acuzația m-a rănit.

— Cum îndrăznești să-mi spui ce e „nepotrivit", când *tu* ești cel care mă provoacă astfel, deși ești logodit? Nu ai niciun drept să-mi pui asemenea întrebări. Nu te privește ce fac și cu cine mă văd. Cât despre mine, nici că aș putea fi mai indiferentă față de tine în acest moment.

Spuneam lucruri atât de nesăbuite, fără să-mi pese de furtuna care-i răscolea chipul. Dar refuzam să rămân ca să fiu batjocorită de el. Mă săturasem de încurcăturile acestea și de nodurile în care se legau. Ridicându-mă în picioare, am pornit cu pași mari, dar m-a apucat de încheietura mâinii.

— Și totuși, mă interesează, a mârâit el. În ciuda bunu-

lui simț, a judecății și a onoarei mele, nu poate să nu mă intereseze.

O lumină i s-a aprins în ochi, arzătoare ca soarele. Țintuită de privirea lui, nu am putut să mă mișc, observând prea târziu că mă trăgea la el. Ar fi trebuit să-l resping, dar nu mai aveam putere în brațe. Mărturisirea lui mi-a stârnit ceva ce crezusem că se ofilise de mult. Nu mai văzusem fațeta aceasta a lui, plină de pasiune și de gelozie, și o parte nesăbuită a ființei mele s-a bucurat.

Și-a plecat capul – la început încet – și, văzând că nu mă feresc, a relaxat mâna pe încheietura mea și a plimbat-o în sus să-mi cuprindă talia. Ceva i-a fumegat în adâncul ochilor și, după o clipă, și-a apăsat buzele de ale mele cu nesaț, ca și când ar fi flămânzit, cu o disperare care mi-a răscolit sângele. Mintea mi s-a golit de gânduri – de mânie, de rușine, de teamă față de semnificația acestui moment. Nu a mai rămas decât amețeala aceasta ușoară și focul sclipitor care-mi curgea în vene. Deja îi înconjuram gâtul cu degetele pentru a-l trage mai aproape când am lăsat capul pe spate, înecându-mă în senzația atingerii și a căldurii lui, timp în care m-a strâns în brațe, imobilizându-mă într-o îmbrățișare din care nu mai voiam să mă eliberez.

Curtea aceasta... îmi fusese refugiu cândva. Murmurul blând al cascadei, parfumul florilor primăvăratice din aer, fericirea de care mă bucurasem aici. Dar, deși familiaritatea chinuitoare a acestui loc îmi deștepta amintiri atât de dulci, cea care mi se întipărise cel mai adânc în minte era legată de seara în care fusese anunțată logodna lui și în care stătusem singură și înfrigurată.

Cu o mișcare abruptă, l-am îmbrâncit cu putere și a dat înapoi împleticindu-se și eliberându-mă din brațele sale. M-am chinuit să-mi recapăt suflul, străduindu-mă să recuperez bucățile în care mi se sfărâmase stăpânirea de sine.

— Nu, Liwei. S-a terminat. Totul s-a terminat *între noi*.

Și-a trecut o mână prin păr, ridicând și coborând pieptul într-un ritm sacadat.

— Să nu ne mințim unul pe celălalt, Xingyin. Nu s-a terminat între noi. Inima ta încă bate în tandem cu a mea. Încă simți ceva față de mine, așa cum și eu am sentimente față de tine.

A vorbit încet, fără urmă de mândrie. Doar cu o convingere de o sută de ori mai supărătoare.

— Ce vrei de la mine? am izbucnit eu, furioasă atât pe el, cât și pe mine. Ești făgăduit alteia și totuși vrei să mă silești să-mi mărturisesc sentimentele, pentru a mă umili. Asta îți oferă vreo satisfacție? Orgoliul tău regal ar fi încântat să afle că nu mi-a fost ușor să te uit? Sau poate că ai de gând să-i urmezi tatălui tău și să ai câte o concubină în fiecare colț al palatului?

— Asta niciodată.

A tresărit, ca și când l-aș fi insultat.

Nici eu nu credeam acuzațiile acestea grave, dar o parte din mine – o parte răzbunătoare, plină de resentimente – voia să-l atace, să-l rănească așa cum mă rănise și el pe mine. Ne-am holbat mânios unul la celălalt și niciunul nu a vorbit. Inima îmi zvâcnea cu atâta putere, încât m-am rugat să n-o audă.

În cele din urmă, mi-a întors spatele, încleștând pumnii în lături.

— Nu știu ce fac, a spus el încet, ca o mărturisire reticentă. Mintea îmi spune să încetez, să renunț la tine, dar nu pot. Te văd oriunde m-aș duce, îmi ești alături în tot ceea ce fac; la masă, când mănânc, în camera mea, când stau treaz. Vocea ta plutește în aer, zâmbetul tău îmi zăbovește în privire. Nu pot să te uit, deși am încercat din răsputeri.

Niciunul nu s-a clintit, niciunul nu a vorbit. Cât de slabă eram dacă nu plecam acum, dacă mă lăsam impresionată de

confesiunea lui. Nu știu cât am fi stat așa, neclintiți precum leii de piatră care vegheau intrarea, dacă porțile care dădeau în curte nu s-ar fi deschis subit. M-am depărtat de Liwei în ultima clipă, tocmai când un mesager a venit la el alergând. Pălăria lui neagră căzuse într-o parte și roba îi flutura în vânt.

A făcut o plecăciune și, gâfâind încet, i-a vorbit:

— Înălțimea Voastră, Majestățile Lor Celeste vă solicită îndată prezența în Sala Luminii de Răsărit. O problemă urgentă necesită atenția voastră imediată.

Liwei s-a încruntat.

— Mă duc imediat.

Mi-a aruncat o privire, ca și când ar fi vrut să spună mai multe, dar apoi a plecat.

Am fugit înapoi în camera mea, încercând să-mi astâmpăr emoțiile învolburate. Dar acestea mi-au fost răscolite din nou când l-am văzut pe Wenzhi la masă.

— Nu trebuia să te vezi cu generalul Jianyun în dimineața aceasta? am întrebat eu, ocupând scăunelul de lângă el.

— Întâlnirea noastră s-a terminat mai devreme.

Părea încordat. Și ezita, ceea ce nu-i stătea în fire deloc.

— Xingyin, trebuie să-ți spun ceva.

Am împreunat mâinile în poală, înfiorată în așteptarea unor vești proaste.

S-a aplecat spre mine, vorbindu-mi pe un ton îngroșat de emoții subite.

— Mi-am dat demisia din armata celestă. Aceasta va fi ultima mea săptămână. Am de rezolvat probleme de familie importante, departe de aici și nu cred că mă voi întoarce.

A vorbit apăsat, ca și când ar fi vrut să se asigure că-l înțelegeam bine.

— Pleci? Spre Mare de Vest? am izbutit să întreb.

A încuviințat scurt.

— Ultima mea sarcină va fi să inspectez trupele stațio-

nate la granița cu Deșertul Auriu. În ultima vreme au devenit neliniștite.

Pieptul mi s-a încordat atât de tare, încât mi-a fost greu să respir. După cele întâmplate în Marea de Est, ceva se schimbase între noi. Inima îmi bătea mai repede când îl vedeam și zâmbetul lu" mă încălzea precum vinul. Uneori parcă-i observam o sclipire în ochi când se uita la mine. Mereu eram prudenți în interacțiunile noastre, niciodată nu ne atingeam și nu ne vorbeam în afara limitelor bunei-cuviințe. Dar deveniserăm ceva mai mult decât prieteni, ajungând în pragul a ceva palpitant, cu totul nou. Sau poate că era doar o iluzie? Am plecat ochii în podea, cuprinsă de o tristețe ciudată. De dezamăgire. Poate chiar de durere? Deși nu aveam niciun drept să mă simt astfel, de vreme ce amintirea atingerii buzelor lui Liwei mă chinuia și acum.

Wenzhi m-a privit îndelung, ca și când ar fi așteptat răspunsul la o întrebare pe care n-o auzisem, și vocea lui a străpuns în sfârșit ceața suferinței mele.

— Ai vrea să vii cu mine?

— La... granița cu Deșertul Auriu? m-am bâlbâit eu.

— Și acolo, dacă vrei, a spus el cu un aer grav. Vrei să vii cu mine când voi pleca?

Limba mi-a fugit peste buzele uscate.

— Ce vrei să spui?

Nu îndrăzneam să-i interpretez intențiile în mod greșit.

Un zâmbet i-a luminat chipul, a luminat întreaga încăpere.

— Nu îmi cunoști sentimentele?

Vocea i-a tremurat, prima fisură apărută în atitudinea lui de fier.

— Înainte nu am putut să-ți vorbesc, dar acum sunt liber. Vreau să vii cu mine – la casa mea, la familia mea. Ca să ne trăim viețile împreună.

Și-a aplecat capul spre al meu, încât aproape că ni s-au atins sprâncenele, și i-am simțit respirația caldă pe piele.

— Visurile tale vor fi și ale mele.

Încântarea m-a străbătut ca valurile stârnite de o rafală de ploaie pe suprafața unui iaz. Credeam că încheiasem socotelile cu dragostea... cu frumusețea ei, care-ți tăia respirația, cu agonia ei turbulentă. Fusesem fericită la un moment dat și credeam că aveam să trăiesc din nou mulțumită după ce voi fi ajuns acasă – la casa mea adevărată, nu la cea de acum, clădită pe o rețea de minciuni. Acum mă îmbia un viitor petrecut alături de Wenzhi, cu ceruri senine, fără niciun nor întunecat la orizont. Fără inimi frânte sau încurcături ale trecutului. Fără sânge vărsat între familiile noastre, fără legături pângărite de ură sau de dușmănii din vremuri apuse – un viitor în care m-aș fi putut întregi și elibera de vinovăție, remușcări și amărăciune.

Abia acum am îndrăznit să recunosc față de mine teama mea că eșuasem. Că din aroganță estimasem greșit valoarea talentelor și a realizărilor mele. Pentru că, în ciuda serviciilor aduse armatei celeste, speranța că voi reuși s-o eliberez pe mama se estompa încet, ca o pictură pe mătase lăsată prea mult în soare. Cea mai sigură cale de a-i obține eliberarea ar fi fost ca împăratul să o amnistieze. Dar, deși realizările îmi aduseseră laude și daruri, pe care le refuzasem, nimeni măcar o șoaptă despre Talismanul Leului Stacojiu nu fusese vreodată rostită. Ar fi trebuit să ascult de avertismentul generalului Jianyun, dar, în mândria mea, considerasem că știam mai bine. Se știa că împăratul nu era generos în acordarea acestor favoruri. Și nici nu se întâmplase vreodată ca cineva întemnițat pe vecie să fie iertat. Așa că poate venise momentul să caut o altă cale de a o ajuta pe mama. Poate că aveam să găsesc soluția în ținutul natal al lui Wenzhi, în Marea de Vest.

Am tresărit când i-am simțit mâna pe braț. Încă îmi aștepta răspunsul, poate că era nedumerit de tăcerea mea lungă. Privindu-i fața puternică și chipeșă, ceva mi s-a zbătut în piept. Țineam la el, știam sigur. Dovadă era dezamă-

girea provocată de vestea plecării lui. Și oare nu era adevărat că dragostea crește între două minți bine potrivite pe parcursul lunilor și al anilor? Eternitatea se așternea la picioarele noastre.

— Dorești și tu asta?

Vocea lui nu mai era șovăitoare, ci plină de o nouă încredere, de parcă deja mi-ar fi simțit răspunsul.

Da. Cuvântul mi s-a format pe buze și totuși nu am reușit să-l rostesc. Ceva mă trăgea de marginile inimii, o voce mică care se ruga de mine să chibzuiesc mai bine. M-am pregătit să-i cer un răgaz, dar atunci am tresărit amândoi la auzirea scrâșnetului de pietriș. Cineva alerga spre camera mea cu o viteză neobișnuită și Wenzhi a deschis ușile.

Un slujitor tânăr s-a oprit la intrare.

— Căpitane Wenzhi, a gâfâit el. V-am căutat peste tot. Majestățile Lor Celeste vă solicită îndată prezența în Sala Luminii de Răsărit.

Cât de ciudat, am gândit în sinea mea. Era al doilea mesager cu vești urgente pe care-l întâlneam astăzi.

Ochii lui Wenzhi au sticlit iritați.

— Vin imediat.

Mesagerul s-a dat în spate, dar nu a plecat. Merita laude pentru curajul său, mai ales că Wenzhi era vizibil nemulțumit.

— Toți ceilalți comandanți s-au adunat deja. Am... am primit poruncă să vă însoțesc îndată ce vă găsesc.

Wenzhi a oftat și m-a luat deoparte.

— Să vorbim mâine.

Poate că ar fi spus mai multe dacă mesagerul nu s-ar fi mișcat de pe un picior pe altul, aruncându-ne priviri agitate. Clătinând din cap agasat, Wenzhi a plecat cu pași mari.

Rămânând singură în încăpere, am stat la masă până când focul roșiatic al soarelui s-a subțiat, lăsând în urma sa un tăciune aprins. Înainte de scăparea nevolnică de dimi-

neață, crezusem că inima reușise să mi se întregească, să se elibereze de legăturile care o ferecau. Un viitor glorios răsărise la orizont. Dar eu încă mă țineam agățată de o fărâmă a trecutului, așa cum piersicul tânjește după florile sale căzute.

Shuxiao s-a așezat pe scaunul din fața mea, punându-și tava cu mâncare pe masa de lemn. Privirea i-a fugit prin sala de mese, care deja se aglomerase de soldați aplecați asupra micului-dejun.

— Prințesa Fengmei a fost răpită, a spus ea în șoaptă.

Lingura mi-a căzut în castron, împroșcând cu terci pe masă.

— Cum? Când? De cine?

Întrebările mi s-au revărsat de pe limbă. *Pentru aceasta* fuseseră chemați Liwei și Wenzhi ieri.

— Am auzit doar că prințul Liwei va conduce trupele de salvare.

Sub masă, am încleștat mâna pe genunchi. Dacă nu ar fi fost întâmplarea de ieri, știrea aceasta nu m-ar fi afectat atât de tare. Dar mă sărutase ca și când aș fi fost singura femeie din inima lui. Îmi șoptise cuvinte atât de tandre... și acum își risca viața pentru a o salva pe logodnica sa? Pentru a salva logodna pe care susținea că nu o dorise? O senzație rece și furnicătoare mi s-a încolăcit tot mai tare în jurul pieptului. Am inspirat și am expirat, încercând să-i dezleg strânsoarea. Mă purtam ca un copil egoist. Cine să fi condus misiunea de salvare, dacă nu logodnicul și aliatul ei?

— Îi doresc tot succesul din lume. Sper că o va aduce înapoi în siguranță.

Deși cuvintele mi-au sunat cam goale, măcar m-am bucurat știind că le spuneam cu sinceritate.

— Nu e ușor s-o răpești pe prințesă. Mă întreb cine...

Shuxiao a tăcut deodată.

Generalul Jianyun apăruse lângă noi cu brațele strânse la piept. Amândouă ne-am ridicat îndată pentru a-l saluta.

— Locotenent Shuxiao, nu e nevoie să aflu de unde ai auzit acestea, dar vreau să puneți capăt prezentei conversații și oricăror alte discuții pe acest subiect. Ai înțeles? a poruncit el.

Shuxiao mi-a aruncat o privire panicată și apoi a răspuns, neobișnuit de timorată.

— Da, generale Jianyun.

Atunci generalul s-a întors spre mine.

— Prim-arcaș Xingyin, urmează-mă. Trebuie să-ți vorbesc.

M-am holbat la el surprinsă, până când Shuxiao mi-a dat un picior în tibie și durerea mi-a risipit năucirea, după care am pornit după el în grabă.

— Vestea e adevărată, a spus generalul fără preambul, așezându-se în spatele biroului său din lemn de trandafir. Regina Fengjin e cumplit de necăjită. Răpitorii i-a impus condiții, cerându-i să rupă alianța cu noi. Avertizând-o că nu vor avea milă față de fiica ei dacă se va face vreo încercare de a o salva. Motiv pentru care datoria de a o recupera ne revine nouă.

— E vorba despre Ținutul Demonilor? am întrebat eu.

— Așa bănuim, dar nu avem dovezi. În orice caz, prioritatea noastră este s-o aducem înapoi pe prințesa Fengmei în siguranță. Înălțimea Sa va conduce o echipă mică pentru a o salva, nu mai mult de doisprezece soldați, pentru a evita descoperirea. Având în vedere amenințarea primită, este esențial să procedăm cu discreție, pentru a nu o pune în pericol pe prințesă.

A început să bată în masă într-un ritm egal.

— Prințul Liwei a solicitat să te alături misiunii.

Nu aș fi fost mai uluită nici dacă un fulger m-ar fi trăsnit în ciuda cerului senin. Neștiind ce să spun, m-am luptat cu emoțiile care mi s-au răscolit în inimă – șerpuitoare și întortocheate, înflăcărate, dar reci. Însă un lucru era cert: nu voiam s-o fac.

Expresia i s-a întunecat, poate pentru că-mi citise refuzul pe chip.

— Nu pot să ți-o poruncesc, dar îți recomand ferm să accepți. De dragul regatului. Al alianței noastre. Nu există nimic mai important.

Argumentele nu m-au înduplecat; nici nu aveam un spirit atât de nobil, nici nu eram atât de bravă. Nu pericolul fizic mă intimida, ci ofensa adusă inimii și demnității mele. Misiunea aceasta nu merita recompensele Regatului Celest, pe care deja le refuzasem.

— Există mulți alții mai potriviți, mai pricepuți decât mine, am spus eu.

— La trasul cu arcul?

Liwei era cel care vorbise, din pragul ușii. Nu-i auzisem sosirea.

Generalul Jianyun s-a ridicat pentru a-l saluta, exemplu pe care l-am urmat și eu, stăpânindu-mi tresărirea din piept. Refuzam să zăbovesc cu gândul asupra celor întâmplate între noi; fusese doar o scăpare de moment. Poate că întâlnirea din Curtea Păcii Eterne ne întunecase mințile cu amintiri. Și acum eram aruncați într-o realitate nouă, în care distanța dintre mine și Liwei urma să crească și mai mult, până când niciunul dintre noi nu avea să mai găsească drumul de întoarcere spre celălalt.

— Dacă însăși Înălțimea Voastră conduce misiunea de salvare, sunt convinsă că aveți tot talentul necesar.

Asta ar fi spus un curtean, sperând să-l măgulească pe prinț, doar că eu o spusesem pe un ton tăios.

Liwei a traversat camera și s-a oprit în fața mea.

— Nu pe tot. M-ai întrecut la tir cu mult timp în urmă, după cum bine știm amândoi.

Văzând că nu răspund, s-a așezat pe unul dintre scaunele din fața generalului Jianyun și mi-a indicat să fac la fel. Am luat loc crispată, deși aș fi vrut să fiu oriunde altundeva.

— Continuă, generale Jianyun, a spus Liwei.

— Credem că prințesa Fengmei este ținută captivă în Codrul Primăverii Eterne, în apropierea munților aflați la sud de Regatul Phoenixului. Acolo i-am pierdut urma.

Numele mi-a trezit o amintire.

— Acela nu a fost căminul doamnei Hualing, fosta nemuritoare a florilor? Înainte de dispariția ei?

Generalul a încuviințat sumbru.

— De atunci, pădurea a fost ascunsă privirilor cu ajutorul unei magii stranii. Nimeni nu s-a mai aventurat în codru de secole întregi. Nu știm ce alte pericole pândesc acolo, pe lângă forțele ostile care o rețin pe prințesă. Este imperativ să procedăm discret, pe furiș și talentul tău va fi esențial.

Generalul Jianyun se aștepta să accept grațios. Nu aveam de gând să fac asta. Poate că unii l-ar fi considerat un gest răuvoitor, dar nu era atât de ușor să-mi înăbuș sentimentele. Dorințele mele erau și ele importante. Mă apăsau remușcările cu gândul la pericolul ce o pândea pe prințesă, dar nu eram atât de arogantă încât să-mi închipui că eram singura care ar fi putut duce la capăt misiunea aceasta.

M-am ridicat și m-am aplecat din talie, cu mâinile împreunate.

— Generale Jianyun, mi-ați promis că voi avea libertatea să-mi aleg misiunile. Pe aceasta o refuz.

S-a încruntat și a deschis gura, vrând să mă certe, dar Liwei a intervenit:

— Aș putea vorbi cu Xingyin între patru ochi?

Generalul mi-a aruncat o privire amenințătoare, a făcut o plecăciune înaintea lui Liwei și a ieșit din cameră.

— Nu ai vrea să iei loc? a întrebat Liwei după un moment de tăcere.

— Prefer să rămân în picioare.

Eram nerăbdătoare să plec cu prima ocazie, hotărâtă să evit orice altă apropiere intimă.

Liwei a oftat și s-a ridicat și el. O parte din mine s-a încordat cu gândul la absurditatea situației. Cu doar o zi în urmă mă strânsese în brațe cu atât de multă pasiune, iar acum îmi cerea să-i salvez logodnica. M-a cuprins furia, una fierbinte și cumplită.

— Ții atât de puțin la sentimentele mele? am întrebat eu fără să mă pot stăpâni, totodată urându-mă pentru întrebarea pusă.

— Trebuie s-o fac, a spus el. Dacă dăm greș, dacă prințesa Fengmei pățește ceva – nu numai că va fi o mare tragedie, dar aceasta va împinge Regatul Phoenixului în brațele Ținutului Demonilor, întărindu-i pe ei și slăbindu-ne pe noi, groaznic de mult. Cu acest avantaj, Ținutul Demonilor va fi tentat să rupă pacea și să pornească din nou război împotriva noastră.

— Înțeleg. Dar de ce trebuie să merg *eu* cu tine? Sunt nenumărați soldați competenți dintre care ai putea alege, pentru care ar fi o onoare să te întovărășească.

— Pentru că în nimeni nu am mai multă încredere decât în tine.

Apoi m-a privit drept în ochi:

— Prea multe lucruri s-au întâmplat în ultima vreme. Vulpile-spirit ne străpung măsurile de protecție. Boala arcașului Feimao. Și acum asta. Prințesa a fost răpită în drum spre Regatul Celest. Numai cele mai restrânse cercuri ale curții noastre știau despre această călătorie. Ceea ce înseamnă că există un trădător ori în Regatul Phoenixului, ori aici, a

conchis el cu un aer grav. Am vorbit sincer despre priceperea ta. Va fi o misiune periculoasă și avem nevoie de toate avantajele de care putem dispune.

Văzând că nu răspund, a spus încet:

— Te pun într-o situație imposibilă. Îmi închipui că mă urăști.

Capul îmi zvâcnea sub povara indeciziei. Sarcina de a o salva pe logodnica lui Liwei mi se părea atât înspăimântătoare, cât și jignitoare. Voiam să fie salvată, dar nu voiam să am niciun amestec. Și o voce mică din gând mi-a spus că, dacă Regatul Celest ar fi căzut, poate că mama s-ar fi eliberat...

Ideea aceasta perfidă m-a făcut să tresar. Aveam prieteni aici, care ar fi avut de suferit dacă s-ar fi ajuns la război. Și dacă Ținutul Demonilor ar fi câștigat puterea? Chiar dacă nu îi mai consideram a fi aceiași monștri de care mă temusem înainte, nu aveam încredere în regele lor, care părea la fel de lipsit de scrupule precum Împăratul Celest, mai ales dacă într-adevăr o răpise pe prințesa Fengmei, pentru a o sili pe regină să capituleze. Oare aș fi îndrăznit să pun destinele noastre în asemenea mâini? În ultimii ani învățasem un lucru cert, anume că în războaie nu câștiga nimeni, nici măcar cei care se credeau învingători.

Atunci mi-a fulgerat în minte chipul prințesei Fengmei – nu acela al prințesei îmbrăcate cu mantia din pene aurii, pe care o văzusem de departe, ci al fetei pe care o întâlnisem în curtea lui Liwei. Oare nu puteam privi această sarcină ca pe oricare alta dintre cele acceptate până acum? Dacă n-ar fi existat relația noastră din trecut, m-aș fi apucat cu dinții de șansa de a a-i ajuta pe prințul moștenitor celest și Regatului Phoenixului. Era o oportunitate rară, care categoric ar fi atras atenția împăratului, care poate că m-ar fi adus mai aproape de Talismanul Leului Stacojiu și ar fi împiedicat declanșarea unui război dezastruos. Dincolo de acestea, oare chiar aș fi

putut refuza să-l ajut pe Liwei? Orice s-ar fi întâmplat, încă eram prieteni.

O sută de considerații mi s-au răsucit și mi s-au zbătut în gând și acum toate mă trăgeau în aceeași direcție. Aveam să merg cu Liwei. Nu dintr-un simț al datoriei sau din obligație, ci pentru a-l proteja – pe prietenul meu – și pentru a-i proteja pe cei din Regatul Celest la care țineam. Pentru a ajuta la salvarea fetei nevinovate cu care vorbisem. Și dacă prin realizarea aceasta nu aveam să câștig favoarea Majestății Sale Celeste și talismanul pe care mi-l doream atât de mult atunci nu le-aș mai fi putut câștiga pe nicio altă cale. Avea să fie ultimul pas pe drumul meu din prezent, pe care apoi l-aș fi părăsit cu conștiința împăcată.

I-am întâlnit privirea.

— Voi merge cu tine.

— Îți mulțumesc

A făcut un pas spre mine și m-am ferit.

— Voi merge cu tine, am repetat eu. Dar îți cer ca de acum înainte să te porți în limitele bunei-cuviințe... ca și când trecutul nostru nu ar exista.

Cuvintele acestea reci m-au rănit și pe mine, dar nu trebuia să permit altor momente de slăbiciune să-mi tulbure hotărârea.

— Și dacă tu vei încălca limitele respective?

O umbră de zâmbet i-a apărut pe buze.

Cu câtă ușurință redevenea prietenul meu de odinioară, care obișnuia să mă tachineze. Dar nici asta nu trebuia să îngădui.

— Nu putem continua așa, am spus încet, încercând să-mi înăbuș dorința copleșitoare care mi se strecura în inimă în apropierea lui și vinovăția și rușinea arzătoare care îmi deschideau o gaură în stomac. Vă voi ajuta pe tine și pe prințesa Fengmei. Dar tu ai onoarea ta, iar eu o am pe a mea. Și ceea ce

s-a întâmplat între noi nu a fost câtuși de puțin onorabil. Ești logodit acum, inima ta îi aparține.

Amintirea sărutului mi-a fulgerat în gând nepoftită. Fusese ultimul – mi-am spus eu cu înverșunare –, o ușă închisă, un ultim rămas-bun.

Chipul i s-a preschimbat în cenușă și umbre, lumina i s-a scurs din ochi. Atunci mi-am dat seama că reușisem... rupsesem și ultimul fir subțiat al legăturii dintre noi. A plecat capul în tăcere și apoi a plecat. Nu am ridicat privirea, nedorind să-i urmăresc plecarea. Cuvintele mele își nimeriseră ținta – o lovitură fatală, o moarte rapidă. Dar era un triumf gol, care îmi lăsase un gust amar în gură și o durere chinuitoare în piept.

Nu am putut dormi în noaptea aceea. Chinuită de neastâmpăr, m-am cățărat pe stâlpii din fața odăii. O adiere blândă anima aerul când m-am așezat pe țiglele reci de jad ale acoperișului și am privit cerul. Lumina lunii străpungea întunericul, blândă și catifelată.

S-a auzit un foșnet – era Wenzhi, care se cățăra pe marginea acoperișului. Și-a întins în lături mantia exterioară și s-a așezat lângă mine.

— Te-am așteptat azi.

— Iartă-mă. A fost o zi... plină de evenimente.

Nu-mi plăcea cum mi se poticneau cuvintele, de parcă aș fi avut ceva de ascuns. *Ah da, chiar ai ceva de ascuns,* mi-a șoptit mintea.

— Nu pot să merg cu tine la graniță, i-am spus.

I s-a încordat maxilarul, dar nu a părut surprins. Oare fusese deja înștiințat de generalul Jianyun?

— Nu te duce cu prințul Liwei.

Deodată mi-a vorbit pe un ton urgent.

— E prea periculos. Nemuritorii au motive bune să evite Codrul Primăverii Eterne. După dispariția doamnei Hualing,

au apărut multe zvonuri legate de cel loc, despre farmece întunecate și creaturi ostile, despre suferință și moarte.

Am ridicat din umeri cu o indiferență pe care, de fapt, nu o simțeam.

— Am mai înfruntat monștri, chiar alături de tine.

Oftatul lui a aburit aerul răcoros.

— Nu ții deloc la propria-ți siguranță?

M-am încruntat, ușor surprinsă de insistența lui.

— De ce ar fi mai periculos decât lupta împotriva lui Xiangliu? Sau a guvernatorului Renyu? Sau a Diavolului Oaselor? am enumerat eu, încercând să-l liniștesc.

— Pentru că nu voi fi și eu acolo. Dacă vei păți ceva?

A făcut o pauză.

— Nu-ți pasă de sentimentele mele?

Îngrijorarea lui m-a impresionat, dar refuzam să mă las înduplecată.

— Ba da. Dar știu să-mi port de grijă și singură. În orice caz, decizia a fost luată. Plecăm mâine.

— De ce să faci una ca asta? a insistat el. Nu contează ce poruncește generalul Jianyun, de vreme ce în curând vom părăsi acest loc. De ce să te pui în pericol fără motiv? Doar nu din loialitate față de Regatul Celest?

M-am îndreptat de spate, atâtată de cuvintele lui. Puteam să-mi port de grijă. În trecut îi sărisem în ajutor tot atât de des precum mă salvase și el. Cât despre provocarea lui, cum că nu simțeam pic de loialitate față de Regatul Celest... nu era nevoie să-mi amintească. Slujisem aici cu credința că astfel aveam să obțin eliberarea mamei. Antrenamentul primit, reputația câștigată, viețile răpite – toate acestea erau doar mijloace necesare pentru atingerea scopului meu, așa cum fusese și tot timpul petrecut de mine aici.

Dar, totodată, am simțit teama care-i îngroșa vocea. Am încercat să-i explic.

— Nu o fac pentru că mi s-a ordonat. Prințul Liwei m-a rugat să-l ajut. Nu am putut să-l refuz.

Wenzhi s-a întunecat la față.

— Încă ești îndrăgostită de el? De aceea îți riști viața pentru a salva pe cineva de care nu îți pasă câtuși de puțin? Ai uitat că te-a părăsit pentru alta?

Cuvintele lui aspre m-au lovit ca un bici.

M-am holbat la el, simțind că mânia îmi incendiază venele. Nu știa nimic despre mine și Liwei. Pe lângă dragostea noastră sortită pieirii, Liwei îmi era prieten – îmi devenise prieten într-un moment în care nu aveam pe nimeni altcineva și rădăcinile acestea erau mai adânci decât dezamăgirea și suferința mea. Bunăvoința pe care mi-o arătase mă îndatora și aveam de gând să i-o răsplătesc.

— Cum poți să-mi spui asemenea lucruri? am șuierat eu. Nu sunt o păpușă bolnavă de dor, care se milogește pentru orice fărâmă de afecțiune. Am și eu visurile mele, principiile mele și propria-mi onoare, pe care trebuie s-o apăr.

Nefiind dispusă să-i dau mai multe explicații, m-am ridicat îndată în picioare și am dat să plec.

— Stai, Xingyin...

În voce îi tremura o notă de disperare. M-am oprit, dar nu m-am întors.

A vorbit atât de încet, încât m-am căznit să-l aud.

— Iartă-mă. N-ar fi trebuit să spun așa ceva. Am vorbit din dezamăgire și... din gelozie.

A oftat îndelung.

— Credeam că ne-am înțeles ieri. Mă înșel? Nu ai priceput ce-ți spuneam? Despre speranțele mele pentru un viitor trăit împreună?

Inima mi s-a muiat, în ciuda mâniei care clocotea încă în mine. Wenzhi nu văzuse decât disperarea mea provocată de logodna lui Liwei și nu era de mirare că era supărat. Fusese

o mărturisire dificilă pentru el, chiar dacă asta nu îi dădea dreptul să-mi vorbească astfel.

M-am întors și l-am privit în ochi.

— Wenzhi, trebuie să ai încredere în judecata mea, așa cum și eu am încredere în a ta. Nu încerca să mă insulți sau să mă constrângi să fac ceea ce crezi *tu* că ar fi de cuviință. Ce viitor ne mai poate aștepta dacă nu mă privești ca pe o egală?

— Dar chiar ești egala mea. Mai mult decât egală.

Wenzhi s-a ridicat în picioare și mi-a strâns mâinile cu putere.

— Pur și simplu nu vreau să pățești ceva.

Vântul s-a întețit, spulberându-mi părul peste obraz. Văzând că tremur, Wenzhi și-a dat jos mantia și mi-a pus-o pe umeri, trăgându-mă mai aproape cu brațul său.

— Promite-mi că vei avea grijă de tine. Că nu vei face nimic... *exagerat* de nechibzuit, mi-a șoptit el la ureche.

Imboldul de a râde mi-a străbătut trupul, risipindu-mi furia. Mă cunoștea bine dacă spunea asemenea lucruri. Și îl cunoșteam și eu suficient de bine încât să înțeleg că se stăpânea să nu spună mai multe.

În aer plutea parfum proaspăt de ace de pin, aprinzându-mi în inimă o lumină care a izgonit umbrele. Aveam sentimente puternice pentru Wenzhi, dar diferite de cele pe care le simțisem în trecut față de Liwei. Poate că pasiunea înflăcărată și atotmistuitoare pe care o trăisem alături de el fusese amețeala primei dragoste, amestecată cu naivitatea nesăbuită a ideii că nimic nu ne-ar fi putut despărți. Față de cei care veneau după el trebuia să pășesc mai încet, cu mai multă prudență – după ce inimi fuseseră rănite și promisiuni, încălcate. Și poate că tocmai spre căldura tot mai mare a sentimentelor mele pentru Wenzhi ar fi trebuit să evolueze orice fel de dragoste.

Mi-am odihnit capul de umărul lui și mi-a dispărut și ultima fărâmă de neliniște.

— Îți promit. Și, după ce mă voi întoarce, vom părăsi împreună locul acesta.

Am stat în tăcere și singurul indiciu că mă auzise a fost încordarea mai strânsă a brațului ce mă ținea. Era întâia oară în ziua aceea când mă simțeam împăcată. Mi-a venit deodată gândul să-i mărturisesc secretele mele, dar nu în noaptea aceasta, nu aici. În Regatul Celest țineam garda permanent ridicată. Într-o bună zi, când vom fi ajuns departe de locul acesta, aveam să-i spun despre mama.

Cât de întunecată era noaptea ce se întindea înaintea noastră și totuși, luminată de lună și de stele, părea strălucitoare ca ziua.

Codrul Primăverii Eterne fusese cel mai frumos loc de pe Tărâmul Nemuritorilor. Se spunea că însuși Împăratul Celest plantase pădurea aceasta în tinerețe, cu ramuri tăiate din primul arbore al lumii, presărate cu roua unei flori de lotus vrăjite. Sub coronamentul maiestuos al copacilor înalți se întindeau iazuri limpezi precum cristalul și pârâie argintii, pline cu pești lucitori. Cei care se afundau în inima pădurii vorbeau fermecați despre arbori veșnic înfloriți, ale căror ramuri se aplecau sub povara florilor de toate culorile. Fructe coapte, mai dulci decât nectarul, creșteau la fel de abundent precum florile sălbatice din iarba moale. Frumusețea idilică a pădurii atrăsese păsări, fiare și nemuritori. Până și puternica doamnă Hualing, prima nemuritoare a florilor, fusese vrăjită de locul acesta și părăsise Regatul Celest pentru a se stabili aici, iar la trecerea ei înfloriseră bujori, camelii și azalee.

Dar paradisul acesta nu supraviețuise. După ce doamna Hualing a fost deposedată de rang, nu a mai ridicat mâna pentru a planta flori, nu a mai reînviat petalele ofilite. După dispariția ei, coronamentul bogat a căpătat nuanțe cafenii, iazurile scânteietoare au secat, devenind bălți de nămol mișcător, și copacii s-au veștejit, fără a mai înflori vreodată.

Am coborât de pe nor, uluită de tăcerea profundă a acestui loc. Nu se auzea niciun ciripit de pasăre, niciun freamăt de

aripi de libelulă. O ceață albă învăluia codrul, impregnată cu un aer rece și neplăcut. Copacii se înălțau drepți, cu frunze sfrijite atârnându-le de crengi, cufundate într-o moarte eternă. Peste tot erau împrăștiate bălți mocirloase pe care le-am evitat, pentru a nu fi târâți în adâncurile lor nesfârșite. Aerul stătut duhnea a putregai, batjocorind promisiunea sugerată de numele codrului. Înaintând prin ceață și printre umbre, m-a furnicat pielea și am strâns degetele pe Arcul Focului de Phoenix. Aș fi vrut să pot lua Arcul Dragonului de Jad, pentru că focul-cerului era mai puternic decât flăcările. Dar nu știam dacă aș fi putut să-l mânuiesc, din moment ce nu-i mai eliberasem săgețile niciodată. Și mă temeam să-l folosesc de față cu soldații celești, care ar fi putut să-l pretindă în numele împăratului.

Doi soldați au alergat înainte, pentru a cerceta calea, pe când ceilalți opt ne-au rămas alături.

— Nu are rost să chemăm nori aici, a explicat Liwei. Ceața e prea densă, creată cu ajutorul unei vrăji.

— Nu putem să o rupem?

— Nu e una simplă. Mai mult, pe moment ceața ne ascunde urmele și nu vrem să alertăm pe nimeni cu privire la prezența noastră.

— Cum am putea s-o găsim pe prințesa Fengmei? Chiar și cu iscoade? am întrebat.

— Pot să îi simt aura, dar trebuie să ne apropiem suficient de mult, mi-a răspuns.

Revelația aceasta m-a îndurerat. Oare relația sa cu prințesa devenise mai intimă decât îmi închipuisem? Mi-am amintit că trebuia să evit conversațiile cu el, pentru a-mi împiedica mintea să se arunce în asemenea hăuri.

Dar el nu avea asemenea neliniști.

— În curând căpitanul Wenzhi va părăsit Regatul Celest. Ce vei face atunci?

Deși o spusese într-o manieră conversațională, prietenoasă chiar, răspunsul mi s-a blocat în gât. Mi-a vorbit în continuare pe tonul acela liniștit și sincer.

— Sentimentele pe care ți le port au rămas neschimbate, dar nu voi mai pomeni de ele. Ce mi-ai spus ieri... ce mi-ai cerut... Ai avut dreptate.

Am încuviințat crispată, gândind că, dacă într-adevăr vorbisem sincer, atunci n-ar fi trebuit să simt povara înăbușitoare care s-a abătut asupra mea. Am strâns pumnii, furioasă pe mine însămi. Cum de reușea Liwei să mă răscolească și acum, în ciuda sentimentelor mele pentru Wenzhi? Oare eram chiar atât de capricioasă și de schimbătoare? Viitorul meu alături de Wenzhi era plin de speranțe luminoase, nu împotmolit în regrete trecute și refuzam să scap din mână șansa aceasta de a trăi fericită.

S-a auzit zgomot de pași, discreți și precauți. Am ridicat privirea și am zărit una dintre iscoade venind spre noi.

— Înălțimea Voastră, am găsit soldați la aproximativ cinci sute de pași în față. Sunt înarmați și păzesc o pagodă.

— Înaintați cu prudență. Nu trebuie să afle că suntem aici, i-a avertizat Liwei.

Am scos armele, înaintând fără zgomot. Pagoda se ridica în poiana din fața noastră – înaltă de opt etaje, aproape cât copacii înconjurători. Turnulețele în trepte erau clădite din lemn putrezit, iar ferestrele zăbrelite și streșinele decorative, care cândva poate că fuseseră vopsite cu roșu-aprins, erau acum spălăcite. Cât de discret se pierdea în peisajul acesta năpăstuit, ca o pată brun-cenușie. Cât de tristă părea, în ciuda celor zece soldați care o înconjurau, îmbrăcați în armuri de bronz lustruit.

— Recunoști armurile? am întrebat eu.

— Nu. Dar înfățișarea lor adevărată poate fi ascunsă cu ușurință.

Liwei a închis ochii un moment, încruntând din sprâncene.

— Prințesa Fengmei e înăuntru; o simt. Trebuie să eliminăm gărzile în liniște, pentru a nu declanșa vreo alarmă.

Ne-a vorbit tuturor în șoaptă.

— Începeți cu cei mai apropiați, înaintând spre pagodă. Trebuie să fim atât de rapizi, încât să nu le dăm ocazia să strige, altfel prințesa va fi în pericol.

La semnalul lui Liwei, am lansat o săgeată înflăcărată, care s-a înfipt în pieptul celei mai apropiate gărzi. Un gâlgâit înăbușit i-a scăpat din gât, moment în care am tras încă o săgeată în bărbatul de alături, care a holbat ochii și s-a prăbușit la pământ. Liwei și războinicii săi i-au încercuit degrabă pe soldații rămași și i-au doborât pe fondul unui cor înfiorător de horcăieli sugrumate și țipete hârâite.

Bătălia luase sfârșit. Aveam fruntea îmbrobodită de sudoare, în ciuda frigului care-mi învăluia pielea. Fusese ușor, prea ușor. Liwei s-a întors spre mine și în privirea lui am observat aceeași bănuială nerostită.

— Pagoda, a spus el. Poate că mai sunt gărzi înăuntru...

Atunci, un răcnet a izbucnit din pădure, acoperindu-i ultimele cuvinte. Șiruri nesfârșite de inamici au roit în jurul nostru, năvălind în poiană cu armurile lor de bronz licărind în lumina soarelui. Cu o lovitură a sabiei, Liwei a doborât doi dintre ei. Am tras asupra încă unuia care se repezea la el, fix înainte ca un soldat inamic să mi se prăbușească la picioare ca o cârpă. Nu îl auzisem din cauza hărmălaiei. Poate că m-ar fi luat pe nepregătite dacă n-ar fi fost săgeata aceea ciudată, cu pene negre, care îi răsărea acum din piept.

M-am întors valvârtej, căutând arcașul, dar Liwei a strigat:

— Ia-o pe prințesă!

Și-a ridicat sabia înflăcărată și a învârtit-o într-un arc de cerc larg, împingându-i înapoi pe atacatorii care-l înconjuraseră. Armele lor sclipeau în nuanțe argintii și aurii și unii

aveau în mâini lanțuri metalice întunecate. M-am înfuriat la vederea lor, disprețuindu-le convingerea că vor reuși să-l ia prizonier. Ceilalți soldați ai prințului luptau în jur cu îndârjire, depășiți numeric, dar ținându-se pe poziții. Mai aveam șanse... cel puțin pentru moment. Doar de aș fi găsit-o pe prințesă la timp.

Aș fi vrut să rămân și să lupt, dar am fugit în pagodă, lăsând bătălia de afară în seama lui Liwei și a celorlalți celești. Frica îmi sfârteca inima, oricât de pătimaș mi-aș fi amintit de priceperea la sabie și de magia puternică a lui Liwei. Putea să-i țină pe loc până la întoarcerea mea. Cu cât o găseam mai repede pe prințesa Fengmei, cu atât mai curând puteam să fugim din locul acesta blestemat.

Am alergat în sus pe treptele de lemn, așteptându-mă să întâlnesc gărzi după fiecare colț. Dar clădirea era ciudat de pustie și am ajuns la ultimul etaj fără a întâlni vreun inamic. Am tras cu putere de ușa groasă de lemn de la ultimul etaj, dar aceasta nu s-a clintit. Pierzându-mi răbdarea, am invocat o rafală de aer care a sfărâmat zăvorul.

Prințesa Fengmei a sărit în picioare printre bucățile și așchiile de lemn împrăștiate pe podea. Chipul ei în formă de inimă era palid și s-a uitat nedumerită la mine, cu ochii ei căprui, ca și când n-ar fi știut dacă să urle de groază sau să plângă de ușurare. M-a privit atent, înclinând capul într-o parte, poate încercând să-și amintească unde ne mai întâlniserăm.

— Fac parte din armata celestă. Am venit să te salvăm. Repede, prințul Liwei e atacat!

Vocea mi-a tremurat alarmată.

La pomenirea numelui său, s-a luminat la față și mi-a arătat încheieturile mâinilor. Erau ferecate cu cătușe negre din metal, legate între ele cu un lanț subțire.

— Poți să mă eliberezi de ele?

Am sos sabia și am lovit-o de lanțul delicat. Tăișul a ricoșat și brațul mi s-a cutremurat de efort, dar pe metal nu a apărut nici măcar o zgârietură. Nu am reușit nici să le tai, nici să le îndoi prin lovituri. În tot acest timp, mintea mi-a vuit cu gândul la Liwei, care se afla sub noi, închipuindu-mi săgeți lansate asupra spatelui său neprotejat și săbii înfipte în pieptul său.

— Nu te mișca.

Am întins o săgeată și am eliberat-o asupra cătușei de pe mâna dreaptă a prințesei. Focul stacojiu s-a revărsat asupra metalului în care au apărut fisuri, cu exact o clipă înainte de a se sfărâma. În următoarea răsuflare am tras încă o săgeată asupra încheieturii ei stângi și s-a desprins și a doua cătușă.

Buzele prințesei Fengmei s-au arcuit într-un zâmbet tremurător.

— Tragi... tragi cu multă precizie, a spus ea încet, dându-și la o parte de pe chip buclele bogate de păr negru.

Frumusețea ei delicată mi-a provocat un junghi în inimă. Am înghițit în sec și m-am aplecat ca să împrăștii verigile de metal frânt din jurul picioarelor ei. M-au înțepat ca niște bucăți de gheață lipite de piele.

— Ce sunt lanțurile astea?

I s-au muiat umerii.

— Nu am idee. Când mi le-au pus, nu mi-am mai putut folosi energia.

Stomacul mi s-a strâns violent. Lanțurile... le văzusem și în mâinile soldaților de dedesubt. Și în Mare de Est, Liwei îmi vorbise despre minereul de pe Piscul Umbrelor, care putea fereca magia muritorilor.

— Repede!

Am ridicat-o în picioare.

— Prințul Liwei e în pericol!

Ceva a șuierat prin aer; un zgomot pe care toți arcașii îl purtau în inimă. M-am aruncat pe podea, târând-o pe prințesă după mine. Durerea mi-a spintecat brațul și m-am holbat uluită la sângele care-mi curgea din tăietură. Repezindu-mă împleticit la fereastră, am ridicat capul numai câțiva centimetri și am apucat să văd o licărire ascuțită gonind spre mine. M-am aplecat, lipindu-mă de podea, fix în clipa în care a pătruns în încăpere o a doua săgeată.

Am întins un proiectil scânteietor de foc și l-am lansat pe fereastră. În clipa următoare, două săgeți s-au năpustit asupra mea, ratându-mă la o distanță cât grosimea unui fir de păr și lovindu-se de podea cu un zăngănit. Am scrâșnit din dinți. Arcașul acesta era formidabil. Nu era de mirare că nu erau gărzi aici, de vreme ce orice salvator ar fi fost străpuns pe loc de săgeți. Penele negre mi s-au părut cunoscute – erau identice cu cele ale săgeții care-l doborâse pe atacatorul meu de afară. Oare eu fusesem, de fapt, ținta? Oare arcașul mă ratase cu puțin timp înainte? Părea improbabil, având în vedere cât de priceput era – dar și mai improbabilă era ideea că mă salvase pentru a mă putea ucide mai târziu.

Am inspirat scurt, furioasă pe atacatorul nevăzut. Timpul meu prețios se scurgea. Dacă lanțurile acelea aveau puterea de a fereca magia nemuritorilor, atunci Liwei nu avea nicio șansă. Întinzând încă o săgeată, am sărit în picioare ca să-mi văd oponentul mai bine. O siluetă înaltă – un bărbat – stătea pe o ramură lată de copac, cu o săgeată potrivită în coardă. Avea chipul ascuns sub coif, dar ochii lui m-au țintuit cu sclipiri argintii. Surprinsă, am relaxat degetele pe coardă și flacăra a dispărut. M-am încordat, așteptând să fiu străpunsă de o săgeată, dar arcașul a coborât arma. Ne-am privit în tăcere preț de o clipă, după care bărbatul s-a retras în umbre și a dispărut.

Nu am avut timp să mă gândesc la cele întâmplate. Am apucat-o de mână pe prințesa Fengmei și am gonit împreună în jos pe scări, spre vâltoarea bătăliei, dar la ieșire am descoperit tăcerea funebră a unui cimitir. Peste tot erau împrăștiate cadavre, zeci și zeci de trupuri îmbrăcate în armuri de bronz. Mi-a împietrit inima când printre ele am numărat zece siluete înveșmântate în culori aurii și albe, armurile celeștilor căzuți. Am fugit printre ei, căutând semne de viață la fiecare. Dar ochii lor priveau în gol și aurele li se risipiseră în neant.

— Unde e prințul Liwei? a întrebat prințesa Fengmei cu o voce tremurătoare, holbându-se la scena masacrului.

— Nu știu, am șoptit eu, în timp ce groaza mi se prelingea în inimă, împietrindu-mi trupul.

Lumina subțire se strecura prin ceață, înconjurând copacii cu aure sinistre. Eu și prințesa Fengmei am înaintat orbește prin pădure, căutând un indiciu legat de Liwei. Cu fiecare pas, inima mi se cufunda tot mai adânc în disperare. Abia mai puteam să respir din cauza panicii care pusese stăpânire pe mine, dar nevoia chinuitoare de a-l găsi m-a îmboldit înainte.

Suspinele ei înăbușite mi-au risipit năucirea.

— Prințul Liwei e puternic. Poate că a scăpat. Sau poate că e rănit și nu reușește să ne găsească.

Vocea mi-a sunat șovăitor și cuvintele îmi păreau false. Nu ne-ar fi abandonat atât timp cât încă îi mai bătea inima.

Prințesa a încuviințat din cap, sughițând îndurerată și agățându-se cu disperare de consolarea mea nevolnică.

— Îți mulțumesc că m-ai salvat. Dar n-aș suporta ca prințul Liwei să fie în pericol sau... rănit.

Vocea i-a tremurat și ochii i s-au umplut din nou de lacrimi.

Un fior de iritare mi-a străbătut nervii și așa întinși prea tare. În clipa de față nu-mi ardea s-o fac pe doica, voiam să-l *găsesc*. Cum aș fi putut să-i iau urma dacă prințesa îmi bocea la ureche? Dacă ne-ar fi pândit un inamic, am fi fost deja capturate sau ucise. Dar m-am împotrivit impulsului de a mă răsti la ea și mi-am trecut brațul pe după umerii ei, trăgând-o mai aproape.

— Îl vom găsi, i-am spus.

O promisiune făcută amândurora. Aceasta a părut s-o liniștească, pentru că ochii ei mari și căprui i-au întâlnit pe ai mei.

— Acum îmi dau seama cine ești. Ai fost tovarășa prințului Liwei. Ne-am întâlnit în ziua banchetului.

— Da. În pavilion.

M-a săgetat dorul după zilele acelea de mult apuse și după bucuria care-mi umpluse inima atunci.

A oftat.

— Ai fost bună cu mine. Așa cum ești și acum.

Am tăcut și rușinea mi-a urcat din adâncul stomacului, acoperindu-mi chipul. Nu, nu fusesem bună – nu eram nici acum, nu fusesem nici atunci. La prima noastră întâlnire nu știusem cine era. Și, după aceea, evitasem să aflu mai multe despre ea, poate de teamă că voi descoperi ceea ce acum știam cu siguranță – că prințesa Fengmei chiar *ar fi fost* o pereche bună pentru Liwei. Ar fi fost mult mai ușor pentru mine dacă mi-ar fi fost antipatică.

— Ești prietenă bună cu Înălțimea Sa? a întrebat ea.

Am ferit privirea, sub pretextul că cercetam împrejurimile.

— Da, sunt.

O jumătate de răspuns, după cum mi-ar fi reproșat doamna Daoming.

Simțind că i se încordează trupul, am încremenit și eu, de teamă că-mi va pune vreo întrebare la care să fiu nevoită să răspund cu minciuni. Ridicând capul de pe umărul meu, a arătat centura care-mi înconjura brâul.

— De ce luminează?

Picătura cerească. Nestemata care odinioară fusese străvezie strălucea acum cu o lumină roșie-aprinsă, împrăștiind o energie ciudată. M-am silit să inspir adânc, să strunesc groaza care mă cuprinsese din nou. Liwei era în pericol, dar acest fapt îmi permitea acum să-l găsesc.

Am tras-o pe prințesă într-un desiș de copaci.

— Așteaptă aici. Rămâi ascunsă. Încearcă să nu faci niciun zgomot. Mă voi întoarce cât de repede pot. Dacă nu apar înaintea zorilor, pornește spre nord, până când vei ieși din pădure, în direcția aceea, am spus eu, arătând cu mâna, în caz că n-ar fi știut sigur. Ți-ai recăpătat magia. Protejează-te cu un scut și atacă pe oricine ar încerca să-ți facă rău. După ce ieși, cheamă un nor și pornește spre casă.

Am bâjbâit cu mâna de-a lungul centurii, scoțând un pumnal și întinzându-i-l. L-a luat fără niciun cuvânt, ținându-l neglijent și șovăitor.

— Strânge degetele pe mâner, am instruit-o eu. Ține-l cu tăișul departe de tine, înclinat în sus. Dacă trebuie să lovești, nu ezita.

A încuviințat din cap, holbând ochii înspăimântată. M-au cuprins remușcările pentru că o părăseam, dar nu mai era timp. M-am îndepărtat și m-am întors, aruncând o ultimă privire în urmă ca să mă asigur că stătea ascunsă, după care am luat-o la fugă, gonind până când picioarele mi-au luat foc.

Am urmat îndemnul picăturii cerești până când am ajuns la o crăpătură îngustă din versantul unui deal muntos. Fără să mă gândesc nicio clipă la pericolele ce mă așteptau în interior, m-am strecurat înăuntru. În întunericul profund, nestemata roșie și strălucitoare a împrăștiat pe pereți o lumină fioroasă. Aerul umed era înecăcios, saturat de mucegai și putregai; m-am înecat când mi-a umplut plămânii. Cotind abrupt, m-am împiedicat de pământul inegal și am căzut, julindu-mi palmele.

Am auzit glasuri stinse de la o oarecare depărtare. M-am aplecat și m-am târât de-a lungul culoarului îngust înspre sunetele respective, grăbind înaintarea când am zărit o lumină în față. La capătul pasajului am ajuns pe un ieșind larg, de pe care am privit încăperea vastă de dedesubt.

Mi-a stat inima. L-am văzut pe Liwei așezat pe un scaun, ferecat cu aceleași cătușe cu care fusese legată prințesa Fengmei. Sângele îi curgea din părul năclăit, alunecându-i pe față într-o dâră. O tăietură adâncă îi brăzda fruntea și vânătăi întunecate îi apăruseră pe un obraz. Aura i se împuținase cumva, tremurând haotic. Dar ținea fruntea sus, ca și când ar fi stat pe un tron și n-ar fi fost strâns în lanțuri. Am privit soldații care-l păzeau și am descoperit cu ușurare că arcașul acela straniu nu era printre ei – doar el ar fi fost un oponent formidabil. Oare fusese ucis de soldații cerești înainte ca aceștia să-și piardă viața?

O singură aură mi-a acaparat simțurile, mult mai puternică decât celelalte – solidă, ca pământul, tremurătoare și discordantă. Nu emana dintre soldați, din câte mi-am putut da seama, ci dinspre femeia dinaintea lui Liwei. Ochii ei oblici erau de un arămiu sclipitor și, cu toate că avea jumătatea inferioară a chipului ascunsă sub un văl subțire, se vedea că pielea îi era albă ca zăpada proaspătă. Pe rochia purpurie avea brodați bujori stacojii, care-și desfăceau petalele mătăsoase, descoperind stamine luminoase de aur. La brâu avea legat un buchet de camelii. Ghemuită pe terasa de stâncă de deasupra, am simțit un iz de parfum floral, înecăcios de dulce, cu o notă subtilă de putregai.

— Am momit dragonul cu o pasăre.

Vocea acesteia răsuna nespus de încântată.

— După ce am auzit atât de multe despre puterea ta, sunt dezamăgită că mi-ai căzut în capcană atât de ușor, Înălțimea Ta.

Liwei și-a încleștat maxilarul și mușchii i s-au încordat, ca și când s-ar fi luptat cu un dușman nevăzut.

— Ce sunt lanțurile astea? a mârâit el în cele din urmă.

— Un dar primit de la Ținutul Demonilor. Făurite cu metale din lumea muritorilor, cu ajutorul artelor interzise de tatăl tău.

Privindu-i zbaterile, a spus pe un ton plictisit:

— Oricât te-ai chinui, magia nu îți va fi de niciun ajutor atât timp cât ești legat cu ele.

— Doamnă Hualing, pentru ce toate acestea? De ce te-ai aliat cu Ținutul Demonilor? a întrebat Liwei mânios.

Doamna Hualing, nemuritoarea deposedată a florilor? Credeam că părăsise codrul sau că dispăruse în urma vreunui atac mârșav. Nici o clipă nu-mi închipuisem că ar fi putut locui în peșterile acestea întunecate.

— Ai fost una dintre cele mai mărețe nemuritoare ale regatului nostru, până când te-ai hotărât să trăiești izolată. Chiar vrei să trădezi Tărâmul Nemuritorilor? a continuat Liwei cu calm, în ciuda pericolelor.

Poate că încă spera să o poată îndupleca prin apel la rațiune.

Atunci doamna Hualing a râs amar, fără niciun strop de veselie.

— *Eu* să trădez *regatul*? Îți închipui că am *ales* să trăiesc așa? Dă-mi voie să-ți spun povestea adevărată, prințișorule. Cu mult timp în urmă, eu și tatăl tău ne-am întâlnit în codrul acesta. Tocmai se căsătorise cu mama ta, deși faptul acesta nu l-a împiedicat să-mi facă curte.

Liwei s-a smucit în scaun, dar două gărzi l-au tras înapoi, apăsându-i umerii cu palmele.

Cufundată în amintiri, doamna Hualing nu a părut să observe.

— Când se ivea ocazia, venea aici. Mi-a oferit un palat în Regatul Celest. Am refuzat. Nu eram o curteană de rând, recunoscătoare pentru favorurile lui, ci una dintre cele mai ilustre divinități din ținut.

Chipul i s-a muiat ușor.

— Într-o seară de primăvară, când bujorii erau în floare, mi-a făcut un jurământ. Că, după ce va deveni suficient de

puternic încât să-și permită să supere Regatul Phoenixului, se va căsători cu mine, înălțându-mă la același rang cu împărăteasa.

Liwei a clătinat din cap și sângele care-i curgea din rană i-a împroșcat obrajii.

— Tatăl meu nu ar fi făcut niciodată o promisiune atât de nechibzuită.

— Îndrăgostiții fac adesea promisiuni pe care nu le pot respecta, s-a răstit ea. Când vestea a ajuns la urechea mamei tale, mi-a făcut o vizită, atacându-mă cu amenințări și venin. Înainte de a pleca, mi-a lăsat un dar.

Lumina cavernei a tremurat în clipa în care doamna Hualing și-a ridicat vălul.

Ovalul clasic al chipului se potrivea perfect cu buzele pline, de un roșu lucios și cu nasul delicat și arcuit. M-a surprins vederea unor cicatrici subțiri și șterse, câte una pe fiecare obraz, atât de discrete, încât abia se observau.

Vălul a căzut la loc.

— Cicatricile lăsate de Ghearele Phoenixului nu se pot vindeca niciodată. Trebuie să trăiesc veșnic cu urmele acestea hidoase.

Am tresărit, amintindu-mi tecile ascuțite de aur de pe degetele împărătesei, care puteau tăia foarte ușor în carne și os. Dar, în ciuda impresiei doamnei Hualing, încă era frumoasă. Cruzimea de pe chipul ei era cea care-mi întorcea stomacul pe dos.

— Trebuie să existe o explicație. Dacă a fost fapta unui spirit care a luat înfățișarea mamei? a protestat Liwei.

— Copil ignorant! Cine altcineva ar mai putea să poarte Ghearele Phoenixului? Pentru cine devenisem o amenințare așa izolată cum trăiam? a șuierat ea. Mai mult, tatăl tău, lașul acela lipsit de simțul onoarei, m-a abandonat. Dintr-o singură lovitură, am fost despuiată de frumusețe, trădată de

iubit și deposedată de titlu. Lipsită de lucrurile la care țineam cel mai mult. De atunci, viața mi-a fost un calvar plin de suferință și de regrete.

Când a întins degetele, mângâind obrazul lui Liwei, acesta s-a ferit, dându-se înapoi atât cât i-au permis răpitorii.

— Prin urmare, este cât se poate de corect ca și eu să răpesc comoara lor cea mai de preț. Pe tine, fiul lor. Persoana cea mai iubită a celor pe care îi detest cel mai mult.

— Doamnă Hualing, gândește-te bine ce faci. E trădare de cel mai înalt nivel. Vei fi izgonită de pe Tărâmul Nemuritorilor, vânată atât de celești, cât și de aliații noștri. Vor descinde asupra acestui loc și...

Doamna Hualing a râs strident și șuierător. Și, când a tăcut, a rânjit ca o vulpe sătulă.

— Nu sunt proastă, Înălțimea Ta. Nu voi fi aici când vor sosi. După ce îi voi dărui forța ta vitală Regelui Demonilor, voi obține recunoștința lui eternă. Va fi un dar nupțial, dacă preferi să-l consideri astfel. Poate că atunci va reuși să-i înfrângă pe blestemații tăi de părinți și, când va urca pe tronul celest, eu îi voi sta alături. În sfârșit, voi deveni împărătească! a exclamat ea cu îngâmfare, scoțând un inel incrustat cu o piatră ovală de ametist, care împrăștia o lumină diabolică.

La vederea lui am simțit o repulsie profundă, inexplicabilă și stranie. Și ce voia să facă cu forța lui vitală?

Liwei nu a dat niciun semn de frică.

— Doamnă Hualing, ți s-a făcut o nedreptate cumplită. Eliberează-mă și îți dau cuvântul de onoare că voi cerceta problema aceasta. Tot răul pe care l-ai suferit pe nedrept va fi îndreptat. Nu te încrede în promisiunile Regelui Demonilor. Perfidia lui nu are limite.

— La fel aș putea să spun despre părinții tăi, a șuierat ea, apăsându-i inelul de frunte.

Lui Liwei i s-au încordat tendoanele gâtului și fața i s-a schimonosit de agonie. Ametistul a emanat o lumină strălu-

citoare și aurie și pleoapele prințului s-au lăsat fluturând ca aripile unei molii capturate.

Ceva mi s-a frânt în inimă. Nu am stat pe gânduri. Mistuite de furie, mâinile mi s-au mișcat de la sine, lansând o săgeată înflăcărată care s-a înfipt în brațul doamnei Hualing. Aceasta a zbierat și a retras mâna de pe fruntea lui Liwei, iar gărzile i-au venit în ajutor într-o clipă. Apoi am lansat o săgeată asupra cătușelor lui Liwei, pentru a le sfărma așa cum făcusem cu ale prințesei. Dar tremuram de furie prea tare și săgeata a lovit lanțul dintre încheieturile prințului. Acestea s-au desfăcut și Liwei a căzut la pământ. Atunci și-a venit în fire și mi-a stat inima când i s-au deschis ochii și s-au holbat drept la mine, plini de șoc și de... o altă emoție pe care nu am reușit să o descifrez. Înainte să poată face vreo mișcare, gărzile s-au grăbit să-l încercuiască, protejați de scuturi lucitoare. M-a cuprins un fior rece, teama mi s-a amestecat cu furia și am tras asupra lor săgeată după săgeată, până când barierele li s-au sfărâmat și s-au prăbușit ca spicele de orez în vremea recoltei. Proiectile magice și săgeți au zburat atunci asupra mea și m-am aruncat pe terasa de piatră, rostogolindu-mă din calea lor. Începeam să obosesc; trebuia să-mi drămuiesc energia. Mintea mi-a gonit, încercând să găsească o cale de a distrage atenția doamnei Hualing și a gărzilor de dedesubt, astfel încât să-l pot lua pe Liwei și să fugim. Dar atunci aerul a fremătat de magie și mirosul puternic de pământ și de metal mi-a umplut nările. O pătură de mușchi verde-sclipitor s-a ivit pe marginea stâncii, întinzându-se ca o apă curgătoare, înfigându-și rădăcinile țepoase adânc și împrăștiind fisuri pe suprafața stâncii. M-am ridicat împleticit, m-am dat în spate și m-am înconjurat cu un scut, cu o clipă înainte ca stânca să se sfărâme.

Am căzut prin aer, prăvălindu-mă în gol. Țipătul lui Liwei, strigându-mi numele cu o disperare înfiorătoare,

mi-a străpuns urechile. Dedesubt, doamna Hualing a gesticulat cu mâna spre mine, risipindu-mi scutul. Lipsită de protecția lui, m-am izbit cu picioarele de pământul aspru al cavernei, genunchii mi-au cedat și am căzut într-o parte. Rostogolindu-mă pe o latură, am sărit în picioare în momentul în care soldații m-au încercuit. Erau mai puțini, dar prea mulți încât să-i pot înfrunta fără a fi rănită. Mi-am blestemat nesăbuința pripită, din cauza căreia fusesem descoperită. Ar fi fost mult mai bine să rămân ascunsă și să-i elimin pe rând, fără să-și dea seama. Dar ce puteam să fac, când Liwei ajunsese într-un pericol atât de mare? Gărzile m-au atacat cu sulițele, moment în care mi-am adunat energia și am dezlănțuit o rafală care i-a azvârlit pe doamna Hualing și pe soldații ei, izbindu-i de pereții stâncoși.

M-am întors valvârtej și am fugit la Liwei, dar soldații – cei care mai rămăseseră – s-au repezit să-l înconjoare și unii l-au apucat strâns. Doamna Hualing s-a apropiat cu pași mari, cu acele ei de păr bătute cu nestemate atârnându-i strâmb din părul împletit. Vălul îi fusese smuls și acum cicatricile i se vedeau limpede pe paloarea feței mânioase.

— Cine ești? s-a răstit ea amenințător.

În răspuns, am întins coarda arcului, țintind o săgeată de foc asupra ei.

— Oprește-te, altfel va muri, a spus ea cu răceală, făcându-i semn soldatului de alături, care a apropiat vârful suliței de gâtul lui Liwei.

Imediat mi-am silit degetele să se relaxeze și săgeata înflăcărată a dispărut.

Privirea doamnei Hualing s-a oprit asupra Arcului Focului de Phoenix și apoi s-a ridicat la fața mea.

— Ah... arcașul. Prim-arcaș, așa ți se spune? Am aflat despre realizările tale.

Părea curioasă. Chiar intrigată.

— Păcat că talentele tale sunt irosite în slujba Regatului Celest.

— Cine ți-a spus despre mine?

Nu eram atât de înfumurată încât să cred că faima mea ajunsese până și în locul acesta îndepărtat.

Nu a răspuns, doar s-a lovit ușor pe bărbie, aparent căzută pe gânduri.

— Fervoarea cu care îl aperi pe prințul moștenitor este admirabilă și te-ai aventurat aici, unde nu te așteaptă decât moartea. Uită de el. Alătură-ni-te împotriva Regatului Celest. Ținutul Demonilor îți va acorda o răsplată generoasă. Ai putea cere orice poziție, orice onoare.

— Niciodată.

Refuzul a izbucnit pe loc, dar în clipa următoare m-am blestemat pentru faptul că mă dădusem de gol. O abordare mai înțeleaptă ar fi fost să mă prefac interesată de propunerea ei și să-i câștig încrederea, pentru a avea șanse de scăpare. Dar aceasta îmi fusese mereu slăbiciunea, incapacitatea de a gândi limpede când inima îmi era tulburată.

Un zâmbet i s-a întins încet pe buze.

— Ah, nu e vorba doar de loialitate și de datorie, așa-i? a șoptit ea, aparent încântată. Un soldat îndrăgostit de un membru al familiei regale? Ce ai putea să-i oferi Prințului Moștenitor Celest în afară de propria viață, sacrificată în slujba lui?

— Nu știi nimic! a izbucnit Liwei. Xingyin, trebuie să pleci. Acum.

A rostit ultimul cuvânt ca pe o rugăminte, cu vocea tremurându-i de spaimă. Dar, dacă aș fi plecat, ar fi murit. Singur.

— Vai, Înălțimea Ta. Se pare că reputația nu-ți este chiar atât de onorabilă pe cât credeam, a spus doamna Hualing în batjocură. Îți petreci timpul cu o femeie de rând cu care nu poți spera să te căsătorești vreodată. Ești, într-adevăr, fiul

tatălui tău, culegi flori pentru propria-ți plăcere și le arunci când se ofilesc.

Apoi s-a întors deodată spre mine, cu o privire atentă și iscoditoare.

— Știai că e logodit? Cu una de sânge regesc, frumoasă, puternică și fermecătoare. O pradă pe care încearcă să o salveze cu riscul vieții, întocmai cum *tu* te sacrifici pentru a-l salva pe *el*.

Fiecare cuvânt despre prințesa Fengmei îmi străpungea inima, exact ca în seara în care se logodiseră. Credeam că mă ridicasem deasupra unor asemenea emoții, dar, dacă puteau fi înviate atât de ușor... oare puteam să mă eliberez vreodată? Un gând oribil mi s-a strecurat în minte: vorbele ei aveau un sâmbure de adevăr – venisem aici pentru a-l salva pe Liwei, dar nu reușisem decât să-mi întâlnesc moartea. Și, dacă aș fi murit, ce s-ar fi întâmplat cu mama? Nu ar fi aflat niciodată despre sfârșitul meu jalnic și ar fi așteptat fără rost o eternitate întreagă, întâi pe tatăl meu, apoi pe mine. De ce sacrificasem totul de dragul cuiva care îmi înșelase încrederea, care poate că nu mă iubise niciodată?

Dar scânteierea ochilor ei m-a nedumerit. Mă ațâțase cu pricepere, dând glas gândurilor mele cele mai crude, care mă chinuiau în adâncul nopții. Voia să-mi stârnească gelozia, să-mi inspire îndoieli cu privire la propria-mi valoare. Să mă înduplece să permit urii să mi se strecoare pe nesimțite în piept și să-și înfigă ghearele în inima mea. Am inspirat adânc, încercând să mă stăpânesc. Trebuie să-i captez atenția, să câștig timp pentru a putea ataca sau să o provoc să facă vreun gest necugetat. Nu îndrăzneam s-o las să se întoarcă asupra lui Liwei și a chinurilor groaznice pe care le plănuia pentru el.

— Da, am fost împreună cândva, am recunoscut eu șovăitor. Dar apoi eu și Înălțimea Sa am pornit pe drumuri separate.

— Din dorința ta sau a lui?

A arcuit buzele, ca și când deja ar fi știut răspunsul.

Am ferit privirea, pentru că întrebarea mă rănise mai adânc decât mă așteptasem.

— Viața ar fi mai frumoasă fără iubire, a spus doamna Hualing cu patimă, de parcă aș fi fost prietena ei cea mai de încredere.

De parcă am fi avut același gând.

Cuvintele ei mi-au răsunat în minte. Oare singura cale de a trăi mulțumită era să închid porțile inimii în calea iubirii, a tuturor iubirilor? Oare nu-mi imaginasem aceste lucruri în timpul lunilor lungi de suferință? Într-adevăr, clipele cele mai sumbre ale vieții mele erau cele în care trebuise să mă despart de cei iubiți. Și totuși... alături de ei petrecusem și momentele cele mai fericite. Dar nu trebuia s-o contrazic. Părea să creadă că exista o legătură între noi. Oare în chipul meu se vedea pe sine însăși? Gândul acesta m-a cutremurat, dar trebuia să fiu prudentă, să cultiv iluzia respectivă pentru a o lua pe nepregătite.

— Poate că ai dreptate, am spus eu, îngăduind o notă tăioasă să mi se strecoare în voce. Iubirea nu mi-a fost de niciun folos.

— Nici mie.

Doamnei Hualing i s-a înălțat pieptul.

— Nu am cerut iubirea împăratului, dar m-a îmbiat cu promisiuni false până când i-am răspuns la afecțiune. Când am fost rănită și înspăimântată, am tânjit după sprijinul lui. Nu s-a întors niciodată. Din cauza lui, am pierdut totul, până și fericirea pe care o avusesem. Aș fi preferat să *moară* decât să mă rănească atât de cumplit. Acum nu vreau decât să le-o plătesc celor care m-au năruit.

Am tresărit în sinea mea sub greutatea cuvintelor ei vehemente. Nu își rostise blestemul într-o criză de furie, ci ca pe o dorință înflăcărată, stoarsă din adâncul inimii.

— Nu se vor răzgândi niciodată, a continuat doamna Hualing pe un ton blând și intim. Familia regală celestă e orgolioasă, rece și neînduplecată. Odată pierdută, dragostea lor nu poate fi recâștigată. Întreabă-te *pentru ce* faci asta. Numai pentru ca el să-ți poată prețui amintirea după ce se va căsători cu prințesa? Ca să poată vărsa lacrimi la mormântul tău? O răsplată atât de umilă pentru un sacrificiu atât de mare. Nu îți irosi viața.

Atunci am înțeles, credea că situațiile noastre se asemănau. Că și eu căzusem în lațul unei iubiri fără speranță; că și eu fusesem dată la o parte tocmai de fiul iubitului ei nemilos. Și că faptele mele erau încercări disperate de a recăpăta cele pierdute.

Mi-am înfipt dinții în buză, mușcând tot mai tare, până când gustul cald de sare și fier mi-a năvălit în gură. Așa cum ea nu căutase dragoste, nu o căutasem nici eu. Viața mea fusese împlinită fără ea. Dar iubirea se apropiase pe furiș și îmi acaparase simțurile ca un parfum discret, până când ajunsesem să observ frumusețea florilor căzute și încântarea furtunilor cu trăsnete. Dar bucuria pe care mi-a dăruit-o a trebuit răsplătită înzecit prin suferință. Deși credeam că inima mi se vindecase, cicatricile nu dispăruseră și se desfăceau la o simplă atingere a mâinii lui.

Pentru ce făceam asta? Întrebarea ei mi-a răsunat din nou în gând. Cunoșteam pericolele când îi luasem urma lui Liwei până aici și totuși nu ezitasem nicio clipă. Nu mă gândisem decât să-i vin în ajutor. Nu mă temusem decât pentru siguranța lui. Dar doamna Hualing se înșela; nu încercam să-i recâștig inima. Oare o făcusem în numele prieteniei, așa cum îmi spusesem? Sau din simțul onoarei, pentru a-l răsplăti pentru bunăvoința pe care mi-o acordase? Răspunsul îmi scăpa, deși mă pândea din pragul conștiinței.

Am ridicat ochii, întâlnind privirea lui Liwei și atunci descoperirea m-a trăsnit ca un fulger. Asta mă străduisem să

înțeleg. Împotriva acestui gând mă luptasem în trecut cu o asemenea înverșunare. Asta mă temusem să descopăr, pentru că o asemenea revelație ar fi putut să mă distrugă. Cu cât orgoliu îi vorbisem înainte despre onoare și datorie. Minciuni, numai minciuni.

Încă îl iubeam pe Liwei.

Atât amar de timp îmi spusesem necontenit că sentimentele pe care i le purtam erau doar resturi ale trecutului, o atracție trecătoare. Orgoliul nu-mi îngăduise să mă agăț de el, dar refuzasem să-i dau drumul. Îi spusesem să uite de noi, când eu însămi nu eram în stare de un asemenea lucru. De fiecare dată când mă vizita, o parte secretă a inimii mele se bucura pentru faptul că încă ținea la mine. Răceala cu care îl întâmpinam era doar o mască menită să-mi ascundă sentimentele, chiar și față de mine însămi – îl iubeam în continuare și iubirea aceasta nu încetase nicio clipă.

M-am apropiat de Liwei, aproape tremurând. Chipurile soldaților s-au pierdut în fundal; l-am văzut doar pe el. Cu o smucitură cumplită, am descoperit toate secretele pe care le țineam îngropate adânc în inimă. Dacă nu i-aș fi spus acum, poate că nu aș mai fi găsit nicio altă ocazie.

— Te iubesc.

Lacrimile mi-au izvorât din ochi. Pe acestea nu aveam să le ascund sau să le șterg.

— Te-am iubit atunci. Te iubesc și acum. Am încercat să te uit, să-mi distrug sentimentele. Dar nu am putut.

O greutate mi s-a desprins din piept și a căzut, o povară pe care o purtasem până acum fără știință. Privindu-l, am rătăcit o clipă cu gândul într-un moment din trecutul nostru. Prin aerul stătut al cavernei mizerabile, aproape că am simțit parfumul dulce al florilor de piersic.

Am revenit abrupt în prezent, pentru a înfrunta pericolul. Liwei mă privea drept în ochi și a despărțit buzele, vrând să

vorbească, dar am clătinat din cap în semn de avertisment. Doamna Hualing ne urmărea hipnotizată, cu o nerăbdare luminoasă pe chip. Nu asta fusese acuza ei? Oare spera că Liwei mă va respinge? Că mă voi alătura suferinței ei amare? I-aș fi satisfăcut setea de răzbunare dacă m-aș fi întors împotriva lui Liwei, i-aș fi justificat toate faptele, toate transformările suferite din cauza iubirii ei otrăvite.

Nu aveam de gând să-i dau nicio satisfacție în această zi. Nu voiam să ajung ca ea, copleșită de resentimente și tânjind după ceva ce n-aș fi putut obține... până când m-aș fi distrus. În nopțile acelea în care durerea mă chinuise cel mai tare, mi-ar fi fost atât de ușor să înclin spre resentimente și ură. Dar, oricât de mult l-aș fi iubit pe el, pe mine însămi mă iubeam și mai mult. Și descopeream treptat că iubirea nu avea sfârșit, creștea și se reînnoia veșnic, răspândindu-se și acaparând orice orizont nou. Familia. Prietenii. Și alți iubiți, niciunul identic cu ceilalți, dar fiecare prețios în felul său.

I-am vorbit lui Liwei, ridicând vocea pentru a mă face auzită.

— Nu am niciun regret. Voi prețui veșnic clipele pe care le-am trăit împreună. Nu te urăsc pentru fericirea de care te vei bucura alături de altcineva și *niciodată* nu aș putea să-ți doresc moartea.

Acesta era momentul, poate că n-ar fi mai existat altul. Mi s-a strâns inima când am întâlnit privirea furioasă a doamnei Hualing.

— *Nu* sunt ca tine.

— Proastă sentimentală!

Pete roșii și luminoase i s-au aprins în obraji și a mijit ochii ca două fante subțiri. Începuse să tremure. Oare de dezamăgire sau de furie?

Cu repeziciunea fulgerului, am întins coarda arcului și flăcările mi s-au revărsat din degete. Au izbit-o în piept cu o

sclipire orbitoare, împingând-o înapoi, și aerul s-a umplut de mirosul acru de mătase și de carne arsă. Dar apoi magia ei a curs ca un râu strălucitor și a stins focul sfârâitor. Soldații s-au năpustit asupra mea, cu armele lucind în lumina torțelor. Am plecat capul, sărind într-o parte, și o săgeată nouă mi-a izvorât dintre degete – lovindu-se îndată de scutul care apăruse în jurul doamnei Hualing. A gesticulat cu mâna și am simțit un miros greu, ca de frunze putrezite în pădure. Lujeri groși au răsărit ca din senin, înconjurându-mi talia și izbindu-mă de pământ. Sângele mi-a țâșnit de la tâmplă și arcul mi-a fost luat. Întinsă pe jos, am încercat să-mi trag sufletul, moment în care vârful împodobit cu mărgele al unui pantof mi-a împuns fața, întorcând-o spre ea. Doamna Hualing m-a privit de sus, cu buzele încordate în rânjet și cu o gaură arsă pe robă, în locul în care o nimerisem cu săgeata. Dedesubt, pielea era netedă, deja vindecată.

Era puternică. Eșuasem. Și acum era groaznic de furioasă.

— Cât de *nobil*, să îl iubești și totuși să îl lași alteia. Să prețuiești trecutul și să ierți suferința. Oare chiar ai atât de mult spirit de sacrificiu încât să-ți riști viața de dragul unei iubiri care nu îți mai aparține? s-a răstit ea, batjocorindu-mi mărturisirea. Să vedem dacă mai ții la principii când te confrunți cu o provocare adevărată.

O gardă m-a apucat de braț și m-a ridicat în picioare. Alte două l-au adus târâș pe Liwei. Cătușe de metal negru încă îi înconjurau încheieturile, ferecându-i puterile – cât m-am blestemat pentru săgeata ratată mai devreme! Liwei nu și-a luat ochii de la mine. Parcă orbi la pericolul care ne amenința, îi luminau cu toată căldura și tandrețea pe care le țineam minte.

— Ți-ai riscat viața pentru el, dar oare el va face la fel pentru tine?

Avea vocea plină de ură și dispreț.

— Elibereaz-o! Nu mă voi opune, a spus Liwei, fără nicio clipă de ezitare.

O bucurie înflăcărată mi-a cântat în vene. Chiar dacă m-a îngrozit gândul la gestul ei următor, de vreme ce declarația lui nu făcuse decât s-o înfurie și mai tare.

Buzele i s-au întins într-un zâmbet lipsit de veselie.

— Haideți să ne distrăm puțin în seara aceasta. O luptă. Până la moarte. Între voi doi. Dacă câștigi, prim-arcaș, vei fi liberă să pleci. Te voi lăsa să-ți păstrezi și arcul.

Tonul dulce contrasta supărător cu semnificația îngrozitoare a cuvintelor ei.

Nu se putea s-o fi auzit bine. Doar nu vorbea serios; nu se *putea*. Eu și Liwei... să încercăm să ne omorâm unul pe celălalt pentru a ne salva? Să fi fost o glumă sinistră cu care voia să ne sperie? Dar, când i-am privit chipul – atât de frumos și de crud –, un fior mi-a alunecat pe toată șira spinării.

Era cât se poate de real.

Ochii lui Liwei au scânteiat.

— Nu mă voi lupta cu tine, Xingyin. Te rog... pleacă.

Am clătinat din cap. Nu voiam să-l părăsesc în ghearele unei morți certe, nici măcar ca să mă salvez pe mine însămi.

Doamna Hualing a oftat.

— Dacă refuzați să luptați, veți fi omorâți amândoi. Un sfârșit deosebit de romantic, prin care v-ați respecta toate principiile onorabile, dar o risipă nesăbuită.

M-a cuprins o disperare neajutorată când am întâlnit privirea sumbră, dar hotărâtă, a lui Liwei. Mâinile ne-au rămas relaxate în lături, sfidându-i comanda. Refuzam să devenim pioni în jocul acesta perfid. Și nici nu aveam de gând să mor în tăcere; eram hotărâtă să lupt până la epuizarea energiei mele, până la consumarea ultimelor noastre răsuflări. Abia atunci va putea să obțină de la noi victoria ei sângeroasă.

Limba i s-a lovit de cerul gurii.

— Ce dezamăgire! Speram să fie un spectacol mai animat. Totuși, există metode de a vă asigura cooperarea.

Scutul din jurul ei a licărit când s-a apropiat de Liwei și i-a luat bărbia între degete, înfigându-i unghiile în piele.

Liwei a tresărit și expresia i-a fost copleșită de teroare. Dar doamna Hualing l-a ținut ferm și soldații i-au strâns brațele la spate cu și mai multă putere.

— Liwei!

M-am repezit la el, îmbrâncindu-mă printre gărzi, care m-au apucat și m-au împins înapoi.

Pupilele doamnei Hualing au sticlit ca niște cioburi de peruzea. Mi-am amintit ceva ce îmi spusese cândva Liwei despre Talentații Minții: *Ochii lor, care sclipesc ca niște nestemate șlefuite.*

M-a cuprins frica, urmată de îndoieli. Refuzam să cred asta, nu îndrăzneam. Doamna Hualing era din Regatul Celest, nu din Ținutul Demonilor, de la Zidul Norilor sau cum i-o mai fi spunând acelui loc. Cândva fusese nemuritoarea florilor, deci Talentul ei trebuia să fie Pământul, nu Mintea. Îi văzusem magia, mușchiul acela târâtor și lujerii monstruoși. Era imposibil să cunoască artele interzise. Și, chiar dacă le-ar fi știut, împăratul i le-ar fi răpit. Dar dacă împăratul nu știa? Dacă doamna Hualing dispăruse înainte ca această magie să fi fost interzisă?

Perle de sudoare luceau pe pielea lui Liwei, dar doamna Hualing tot nu-l elibera. N-am putut să nu-mi amintesc că era una dintre cele mai puternice nemuritoare din ținut. Și, chiar și dacă magia lui n-ar fi fost ferecată, Liwei fusese slăbit din cauza bătăliei și a inelului cu ametist. Dacă cumva încerca să-l sileasc, nu avea să reușească, am încercat să mă asigur pe mine însămi. În plus, Liwei era puternic. Nu avea să cedeze,ci să se împotrivească...

Dar, când doamna Hualing și gărzile ei l-au eliberat, era de nerecunoscut. Pierduse ceva vital. Holbându-mă în ochii lui, am simțit că mi se macină măruntaiele – erau mai cumpliți decât ai unui străin, erau reci ca ai tatălui său. A rămas neclintit, cu chipul lipsit de orice expresie, chiar și atunci când o gardă i-a pus în mână o sabie. Cineva mi-a dat și mie una și degetele mi s-au strâns pe mâner din reflex.

Când doamna Hualing s-a aplecat asupra mea, m-am înecat cu duhoarea de putregai care mi-a invadat nările.

— Regreți că mi-ai refuzat oferta? Un ultim avertisment: nu fi atât de proastă încât să-ți pierzi viața de dragul lui. Nu îți va fi recunoscător; bărbații familiei lui au inimi de piatră.

Nu am ezitat, am sărit în față ca s-o lovesc cu sabia. Când s-a izbit de scutul ei, durerea mi-a străbătut tot brațul. Am ridicat-o din nou – ar fi fost mai bine să mor așa –, dar soldații m-au îmbrâncit în lături și unul dintre ei mi-a dat un picior în dosul genunchilor, doborându-mă la pământ.

Doamna Hualing s-a aplecat și mi-a mângâiat obrazul cu încheieturile reci ale degetelor sale. Am tresărit, ferindu-mă din calea ei.

— Nu uita, *tu* încă ai magie.

Mi-a vorbit în șoapte intime.

— Dacă îl lași să te omoare... ei bine, viața lui oricum s-a sfârșit. Dar, dacă moare, tu vei supraviețui.

Ceva s-a frânt înăuntrul meu. O alegere imposibilă, să-mi sacrific viața în mod inutil sau să-l omor pe Liwei ca să mă salvez. Nu doar că voia să-l ucidă pe Liwei, ci voia ca asta să se întâmple cu mâna *mea*. Oare torturarea copilului dușmanului ei îi oferea o plăcere sadică? Oare se bucura la gândul că urma să am o viață plină de suferință și de regrete, așa cum avusese ea? Sau poate că voia să-mi demonstreze că mă înșelam? Că totuși, în ciuda afirmației mele, nu ne deosebeam atât de mult – că aceeași cruzime din inima ei pândea și în a mea?

Vai, o înfuriasem prea mult și acum aveam să plătim amândoi.

Doamna Hualing a bătut din palme și zgomotul sec a răsunat în toată caverna. Ca la un semn, trupul lui Liwei a tresărit și a pornit spre mine. Cu sabia într-o mână, s-a învârtit în jurul meu, ca într-o parodie crudă a numeroaselor momente în care mă provocase la luptă în joacă.

Nu am putut să mă mișc, nu am putut să-mi iau ochii de la privirea lui pustiită. Chiar și acum îmi era greu să cred că ar fi

putut să-mi facă rău. Deși eu însămi aproape că fusesem controlată în Marea de Est și văzusem ce efecte putea avea până și o fărâmă din acea putere.

S-a năpustit la mine, iute ca fulgerul. Uluită, am ridicat sabia – cu o clipă prea târziu, pentru că a reușit să-mi taie obrazul. Sângele a început să-mi curgă din rana înțepătoare, dar nu se compara cu agonia care mi-a străpuns inima. Nu mă privea cu ură, ci cu o indiferență absolută.

Argintul sabiei a licărit iute și luminos. Trupul mi s-a mișcat din proprie inițiativă, am ridicat brațul și săbiile noastre s-au ciocnit. S-a lăsat pe mine cu toată forța, picioarele mi-au tremurat sub greutatea loviturii și am înfipt călcâiele în pământ. A făcut o fentă subită și s-a învârtit într-o parte. Am căzut în față și și-a trecut sabia peste solzii armurii mele, înfigându-mi-o adânc în umăr. Fierul rece mi-a străpuns carnea, râcâindu-mi osul. Cu o mișcare lină a brațului, și-a scos sabia cu un plescăit de sânge. Din plămâni mi s-a smuls un icnet când am dus palma la rana lată și sângele mi-a țâșnit printre degete. Atunci m-a cuprins mânia, oricât de nepotrivită ar fi fost ținta ei, și am sărit la el, străpungându-i armura cu sabia și vârându-i-o în coastă. Am scos-o imediat, înainte să pătrundă prea adânc, și m-au săgetat pe loc iar rușinea și remușcările... precum și groaza resimțită în clipa în care am observat că nici măcar nu tresare.

Săbiile ni s-au ciocnit. Iar și iar. M-am abținut de fiecare dată, dar el nu avea asemenea rețineri. Totuși, eram mai apropiați în putere decât mă așteptam. Fusese un spadasin mai iscusit, dar eu beneficiasem de antrenamentele specifice soldaților. Eu eram rapidă, el era puternic. Atacurile mele erau precise, ale lui erau nemiloase. Magia ar fi înclinat balanța, doar că a lui era ferecată. Iar eu ezitam să apelez la a mea. Cu o precizare, folosirea magiei împotriva lui în momentul de față ar fi fost ca o execuție. Aproape că n-ar fi fost corect. Mintea

mi-a urlat, întrebându-mă ce rost avea un asemenea simț al onoarei, pe când inima îmi șoptea că *nu* Liwei mă ataca cu atâta cruzime – era doar trupul lui pustiit, care dansa pe muzica altei persoane. Era oponentul meu, dar nu și dușman. Și, deși voiam să înving, nu puteam să-l omor. Nu mă împiedica doar onoarea, ci și instinctul de supraviețuire, știind că uciderea celui pe care-l iubeam m-ar fi distrus și pe mine. Nu mi-aș fi revenit niciodată, o eternitate întreagă. Nici dacă aș fi găsit drumul înapoi spre casă.

M-am împiedicat de o piatră desprinsă din pământ și mi-am pierdut echilibrul. Într-o clipă, vârful sabiei lui mi-a apăsat scobitura gâtului. A încremenit și un mușchi i s-a încleștat în obraz. Oare se zbătea împotriva puterii doamnei Hualing? Am privit spre ea – o lumină strălucitoare i se revărsa din ochi și fruntea îi lucea de transpirație. Oare obosea? Am simțit un fior de speranță, care imediat mi-a fost înăbușit când mâna lui Liwei a tremurat și, după o clipă, sabia a coborât și mi-a străpuns pieptul. Am suspinat, picioarele mi-au cedat și m-am prăbușit pe pământul de piatră, chircindu-mă în balta propriului sânge cald.

Întunericul mă chema, un vid milostiv lipsit de durerea care mi se răspândea în tot trupul, eclipsată doar de gândul că *el* îmi făcuse asta. O amintire uitată mi-a revenit în gând. Brațele mamei, ridicându-mă din locul în care căzusem, ștergându-mi lacrimile de pe obraz cu degetul mare. Cât de tare mă usturase pielea julită – prima mea rană adevărată – până când atingerea ei răcoroasă și șoaptele blânde îmi alinaseră durerea.

Nu va fi acesta sfârșitul.

Am deschis ochii larg. Am apelat la o porțiune importantă a puterii mele pentru a-mi închide rana. Tămăduitorii ar fi strâmbat din nas la vederea operei mele neîndemânatice,

pentru că avea să-mi rămână cicatrice, dar durerea mi-a scăzut și sângerarea s-a oprit. Mintea mi s-a limpezit în parte și m-am ridicat greoi în picioare, cercetând chipul lui Liwei în căutarea unui semn cât de mic că mă recunoștea. Dar nu am găsit nimic; niciun licăr de iubire, nicio fărâmă de regret. Și, în clipa aceea, ceva mi s-a legat în minte: nu aveam să-mi irosesc viața. Nu aveam să fiu înfrântă nici de mine însămi, nici de altcineva. Voi lupta pentru a rămâne în viață și, trăind, voi păstra o speranță. Pentru șansa supraviețuirii noastre, eram dispusă să risc totul. Chiar și viețile noastre.

Energia mi se împuțina. Am adunat cât am putut din ea și aerul a tremurat când mi-am azvârlit magia asupra lui Liwei. Spirale de aer i-au înfășurat trupul, doborându-l la pământ, astupându-i urechile, nasul, gura și închizându-i ochii. I-am acoperit până și ultimul petec de piele, încât nu a mai putut decât să zacă neclintit, zbătându-se ca o fiară capturată. Dacă puterea lui n-ar fi fost îngrădită, legăturile mele n-ar fi reușit să-l imobilizeze.

Râsul încântat al doamnei Hualing mi-a răsunat în urechi. Nu acesta era spectacolul pe care ne silise să-l punem în scenă? Oase visase să-l chinuie astfel și pe iubitul ei necredincios?

Închis în coconul de aer în care îl îngropasem, Liwei era mai palid decât zăpada. M-am sufocat, împotrivindu-mă imboldului de a-l elibera. Dar mi-am întărit inima; nu trebuia să mă opresc acum. Puterea mi s-a revărsat, așternându-se peste toți porii trupului său, până când a sclipit cu o mie de scântei argintii, ca învelit în praf de stele. Inima mi se rupea în piept, mai chinuitor decât oricând; durerea își pierduse orice sens.

Zbaterile lui s-au domolit, până când trupul i-a rămas nemișcat și freamătul egal al aurei sale s-a estompat într-atât încât n-am mai putut s-o simt. Abia atunci m-am oprit. Aveam ochii uscați, deși în sinea mea vărsasem un râu de

lacrimi. Eram distrusă, frântă, sfâșiată și străpunsă, dar refuzam să mă sparg. Căzând pe pământ, am căutat cu degetele mâna rece a lui Liwei și mi-am lipit palma de a lui.

— Îmi pare rău.

O șoaptă răgușită.

— Iartă-mă.

Aplauze zgomotoase au răsunat în cavernă, stridente pe fondul disperării mele. Atunci am înțeles – fapta odioasă, de negrăit, pe care o făcusem. Doamna Hualing voia să le facă rău celor care îi greșiseră, dar eu îl doborâsem pe cel pe care încă îl iubeam. În lumina rece a victoriei, oare motivele mele nu erau goale de conținut? Oare nu îmbrăcau dorința egoistă de a supraviețui?

Nu m-am mai putut stăpâni. M-am desprins de el ca opărită; nu meritam să-l ating. Nu după toate acestea, nu după ceea ce făcusem. M-am apucat strâns cu brațele de trup și am vomitat până când stomacul mi s-a încleștat indignat. Hohotele mi s-au rupt din gât – urâte și chinuitoare –, reverberând în tăcerea cumplită.

Dar încercarea mea grea nu se terminase. Nu trebuia să permit ca toate să fi fost în zadar. Adunându-mi puțina putere de stăpânire care-mi mai rămăsese, m-am ridicat împleticit în picioare.

— Arcul, i-am spus rece doamnei Hualing.

A înclinat capul.

— Așa cum ți-am promis. Și propunerea mea rămâne valabilă. Regele Demonilor ar fi încântat să te aibă alături. O minte bună, un braț puternic și voință. Faci ce trebuie făcut când circumstanțele ți-o impun.

Auzindu-i laudele, am ferit privirea, sperând că-mi va considera gestul o dovadă de epuizare, nu de repulsie. Niciodată nu mă închipuisem însetată de sânge, dar în clipa aceea aș fi omorât-o cu plăcere. Totuși nu spusese nicio minciună.

Aveam mâinile pătate cu sângele lui Liwei; eu alesesem să-i fac rău.

— Ai avut dreptate, am spus eu, încercând să-i provoc o senzație de siguranță falsă. Nu are sens să mor doar de dragul principiilor. Și mă voi gândi la propunerea ta, numai pentru că Regatul Celest nu mă va mai primi după cele întâmplate.

Când doamna Hualing a încuviințat din cap, o gardă mi-a aruncat Arcul Focului de Phoenix. L-am prins și atunci o amintire mi-a fulgerat în gând: prima zi în care îl ținusem în mâini, în pădurea piersicilor înfloriți. Cu o viață de om în urmă, când încă eram întreagă. Le-am întors spatele, apropiindu-mă de el din nou, cu pași poticniți. Cu trupul neînsuflețit și legat cu fiare, încă arăta ca un prinț de viță nobilă. M-am rugat din adâncul inimii să fi ajuns la capătul acelei încercări groaznice.

— Eliberați-l.

Am arătat spre cătușe. Vederea lor îmi provoca o furie de nesuportat. Aș fi făcut-o cu mâna mea, dar nu voiam să-i stârnesc bănuieli.

— De ce? a întrebat ea.

Am privit-o drept în față.

— Am făcut ce mi-ai cerut, deși a fost cumplit de dureros. Prințul Liwei ar trebui odihnit cu toată ceremonia cuvenită. Îi voi face ultimul serviciu de a-i duce trupul părinților lui, dar nu îl voi duce în lanțuri, ca pe un sclav. Și apoi, vrei ca acestea să ajungă în posesia Regatului Celest?

Am arătat metalul care-i înconjura încheieturile.

Văzând că nu răspunde, m-am încruntat.

— Oare *nu* voiai ca Majestățile Lor Celeste să afle ce ai făcut cu fiul lor?

— Adică ce ai făcut *tu*, m-a batjocorit ea cu o cruzime fină. M-aș bucura mult dacă le-ai duce trupul lui. Doar de aș fi putut să fiu și eu de față...

A făcut semn unui soldat, care a venit îndată. A apropiat ceva de cătușele lui Liwei, care s-a desprins, căzând pe pământ. Imediat i-am petrecut brațul pe după umerii mei și m-am pregătit să-l iau.

— Așteaptă.

Doamna Hualing s-a apropiat cu ametistul inelului strălucindu-i pe deget.

— Trebuie să-i culeg forța vitală, înainte să se risipească. Va merge mai repede acum, după ce i-am înlăturat lanțurile.

Mi s-a grăbit respirația și m-am străduit din răsputeri să-mi păstrez calmul. Refuzam s-o las să-l pângărească și mai mult. Când a întins mâna spre el, mi-am adunat energia și m-am pregătit s-o lansez, dar aerul s-a încălzit și o forță puternică a împins-o înapoi pe doamna Hualing. S-a izbit de peretele de piatră, scutul i s-a destrămat și benzi de flăcări i-au imobilizat trupul. M-am întors valvârtej și am dat cu ochii de Liwei, care se ridica în picioare greoi, târând vârful sabiei pe pământ. Când trei soldați s-au repezit la el, a învârtit arma într-un arc larg, cu o lovitură care i-a azvârlit în spate. O gardă a năvălit spre mine cu sulița întinsă și am doborât-o într-o clipă, trăgându-i o săgeată în piept.

Tremuram toată și inima îmi luase foc. Acționasem doar în baza unei presupuneri riscante, care mi se conturase pornind de la puținele informații pe care le aveam. În Marea de Est, îmi sigilasem auzul împotriva puterii de control a generalului Renyu, dar magia lui acționase doar prin voce, motiv pentru care această măsură n-ar fi reușit aici. Însă guvernatorul spusese că moartea era singura eliberare pentru cei căzuți sub stăpânirea unei asemenea puteri. Astfel, pentru a întrerupe controlul doamnei Hualing asupra lui Liwei, îi înăbușisem toate simțurile – aducându-l în pragul morții. Dacă aș fi făcut vreo greșeală, ar fi murit sau m-ar fi ucis el pe mine. Și ne-am fi pierdut viețile degeaba.

Ulterior, când l-am ținut de mână, i-am transmis energia mea. Atât cât am putut, fără să trezesc suspiciuni. Nu eram tămăduitoare și mi-a rămas să mă rog ca efortul meu să fie suficient. Nu aș fi putut să-i risc viața doar pentru a o salva pe a mea. Dar o făcusem pentru a ne salva pe amândoi.

Sperasem că, văzându-i înfățișarea de mort, doamna Hualing îmi va permite să-l iau. Și planul aproape că reușise. Dar m-am bucurat prea devreme; încă nu scăpaserăm de pericol. Prea târziu am sesizat că doamna Hualing își aduna puterea. Și-a rupt legăturile dintr-o singură lovitură și lujerii ei s-au repezit la noi, încolăcindu-se în jurul meu și al lui Liwei, storcându-mi aerul din piept, strivindu-mi membrele până când mi-au amorțit. Până să mă pierd cu firea, magia lui Liwei ne-a acoperit tremurător, incendiind plantele.

Doamna Hualing a ridicat mâinile din nou. Mirosul umed de pământ a devenit și mai apăsător și aerul a licărit, încărcat de magia ei. Am ridicat o barieră, pe care Liwei a întărit-o cu propria-i putere. Nu putusem s-o înfrunt de una singură, dar împreună aveam o șansă. Energia ei a sfârâit când ne-a lovit, transformându-se în lujeri nesfârșiți care au șerpuit peste scutul nostru cu luciri sinistre. Cu transpirația curgându-mi de pe frunte, m-am străduit să nu-mi închipui ce căutau plantele cu o înverșunare atât de lacomă.

Doamna Hualing mi-a observat dificultatea. Buzele sale roșii s-au arcuit și presiunea zdrobitoare care ne apăsa scutul a crescut și mai mult. Lujerii s-au zvârcolit cu puteri noi. Timpul nu era de partea noastră; eram aproape de epuizare și probabil că și puterea lui Liwei se împuțina. În curând aveam să cădem ori de oboseală, ori din cauza vrăjii ei diabolice sau a soldaților care ne înconjurau, cu chipurile sticlind de nerăbdare.

Nu, refuzam să renunț la viețile noastre, pe care le răscumpărasem cu atât de multă trudă. S-a conturat un plan – nebu-

nesc și riscant –, dar până și cel mai firav licăr de speranță ar fi fost de preferat față de moartea certă. Am întâlnit privirea lui Liwei și, în tăcere, am schițat pe buze indicația să mențină scutul. A încuviințat din cap și s-a opintit, preluând toată greutatea barierei. Mi-am adunat resturile de energie într-o sferă luminoasă mică cât o mărgea, pe care am azvârlit-o asupra scutului lui Liwei din interior. Acesta s-a fisurat, dar rețeaua de lujeri l-a ținut pe loc. Am încleștat dinții și respirația mi-a scăpat dintre buze șuierător. Avertismentul ferm al doamnei Daoming, care îmi spusese să nu-mi epuizez energia, mi-a răsunat strident în minte, dar nu puteam să mă opresc. Capul mi-a zvâcnit dureros când mi-am adunat și ultimele fărâme de lumină din adâncul ființei și le-am azvârlit sub forma unei rafale de vânt.

Scutul s-a spart și forța exploziei a aruncat lujerii doamnei Hualing drept asupra trupului ei, a soldaților care au luat-o la fugă, a tavanului și pereților, de care s-au prins ca fixați în rădăcini. Caverna s-a umplut de fisuri și stâncile au pârâit cutremurător.

M-am prăbușit pe pământ, strivită ca un lampion de hârtie de un picior nepăsător. Tremuram, nu din cauza frigului din peșteră, ci a gheții care mi se împrăștia în membre. Pleoapele mi-au devenit grele, vrând să se închidă, să mă predea întunericului care mi se răspândea în trup. Totul a început să lumineze mocnit, ca prin ceață, până când n-am mai știut dacă eram în viață sau dacă mă pierdusem într-un vis nesfârșit.

Lumini auriu-strălucitoare mi-au șerpuit pe dinainte – magia lui Liwei, care îmi curgea în trup. S-au cufundat în abisul meu fără să dispară, ca sclipirile soarelui pe oceanul învăluit de noapte. Luminile mi-au alunecat în centrul forței vitale, îngropat adânc în cap, storcând din el o singură firimitură argintie, ultimul meu strop de energie. Gheața din mine s-a topit și, simțind puteri noi, m-am deșteptat, descoperind

degetele lui Liwei împreunate cu ale mele și trupurile amândurora întinse pe pământ.

Ochii doamnei Hualing erau sticloși și avea gura deschisă într-un urlet mut. Trupul i se zbătea convulsiv sub lujerii care i se încolăciseră împrejur, sugrumând-o. S-au strâns tot mai mult, sfâșiindu-i mătasea rochiei și strivindu-i carnea umflată până când aceasta s-a făcut vineție și stacojie. Mi-a venit să vomit, văzând că se zbătea tot mai puțin, că i se ofileau cameliile de la brâu, plecându-și capetele despuiate de fala de altă dată, că bujorii de mătase de pe rochia ei se veștejeau și se fărâmițau. Lumina i s-a scurs din pupile și furia i s-a retras de pe chip... până când în urma lor a rămas doar o frumusețe rece.

Aș fi putut să zac așa până la creșterea și descreșterea lunii, neavând puterea să mă ridic. Dar caverna s-a cutremurat cu mai multă putere decât înainte. Stâncile au început să se prăvălească de deasupra, astfel că Liwei m-a ridicat în picioare și mușchii mi s-au căznit să mă împingă degrabă spre ieșire. O bucată de piatră m-a lovit în spate, doborându-mă la pământ. Au căzut nori de praf și tavanul s-a fracturat, prăvălindu-se exact când Liwei a stârnit o rafală de vânt care ne-a împins prin ieșire, pentru ca, în spatele nostru, peștera să se surpe cu uruituri asurzitoare.

Pământul ferm nu a oferit nicio alinare trupului meu șubrezit. Nu puteam să mă mișc și stăteam în noroi ca țintuită. O răsuflare răgușită și apoi încă una mi-au alunecat din plămâni. Ochii deschiși ai lui Liwei îi priveau pe ai mei. Culoarea i-a revenit în obraji și mi s-a risipit teama. Atunci a întins mâna spre mine și mi-a luat în palmă obrazul umezit de lacrimi vărsate pe nesimțite.

Am zâmbit, mulțumită să-i simt căldura. Nu mai aveam cuvinte; spusesem tot ce-mi stătea pe inimă.

Lumina sclipitoare a lunii arunca o vrajă asupra codrului. În licăririle ei palide, copacii morți luceau ca niște coloane

de argint și jad șlefuit. Ceața s-a risipit, împrăștiată de vântul nopții. Oare fusese creată de doamna Hualing, pentru a o ascunde de ochii lumii?

Frunzele au foșnit, crengile au pârâit. Ne-am întors și am dat cu ochii de prințesa Fengmei, care apăruse din pădure. Strigând fericită, a fugit la Liwei și l-a luat în brațe. Ochii lui au fugit la mine și mâinile lui au ezitat înainte s-o cuprindă.

M-am ridicat încet în capul oaselor, ferindu-mi ochii de la acea reuniune, deși șoaptele lor îmi sfredeleau urechile. În cele din urmă, prințesa Fengmei mi-a atins brațul.

— M-am ascuns unde mi-ai indicat, până când am auzit o bubuitură puternică.

Privindu-mă atent, și-a acoperit gura cu pumnul.

— Ești bine?

Cred că aveam o înfățișare cumplită, plină de sânge, de vânătăi și de mizerie. Dar grija ei m-a înduioșat.

— Îmi voi reveni după ce Înălțimea Sa ne va duce înapoi în Regatul Celest.

Prințesa s-a întors spre Liwei și zâmbetul i-a șovăit. Expresia lui era indescifrabilă, dar ochii păreau niște iazuri adânci, care amenințau să mă copleșească dacă i-aș fi privit prea mult. Privirea prințesei a căzut asupra picăturii cerești pe care o ținea la brâu. A înclinat capul spre geamăna ei, care-mi atârna de curea, cu nestemata iarăși strălucie.

— O pereche perfectă.

Vocea i-a răsunat moale ca o adiere de vânt cutreierând câmpiile.

Am simțit o dorință de neînțeles să-i dau explicații, deși nu mă întrebase nimic.

— Un dar între prieteni, am spus eu.

Nu a răspuns, a rămas tăcută, în timp ce Liwei s-a înălțat și mi-a întins mâna. Am apucat-o și m-am ridicat poticnit în picioare, înăbușindu-mi impulsul de a i-o strânge și mai

tare, pentru a mă bucura de senzația pielii lui lipite cu a mea. Când a ajutat-o și pe prințesa Fengmei să se pună pe picioare, am pornit în grabă înaintea lor. Nu voiam să-i stingheresc și nici nu eram suficient de puternică încât să-i pot privi brațul înfășurat protector pe după umerii ei. Nu acum, când inima încă îmi era sensibilă după ce înduraserăm atâtea. După ce mărturisisem totul, atât față de el, cât și față de mine însămi.

Pornind înspre nord, am condus calea printre copaci, până dincolo de pădure, spre parfumul de iarbă reavănă și de flori sălbatice. Am inspirat adânc, savurând aerul proaspăt. Magia prințesei Fengmei a chemat un nor mare, care ne-a coborât la picioare. M-am urcat pe el nerăbdătoare să las în urmă cimitirul acela plin de visuri spulberate. Ajunsă la capătul încercării noastre îngrozitoare, m-a cuprins mila cu gândul la soarta doamnei Hualing, la sfârșitul tragic al nemuritoarei aceleia ilustre. M-am dus cu gândul și la mama, care suferea de dorul tatei, trăindu-și viața ascunsă pe jumătate în umbră, îngropată în amintiri și regrete.

Nu, eu aveam să fac o alegere diferită. Nu voi tânji după ce s-a pierdut, imposibil de recupera. Voi privi spre viitor, spre fericirea care mă aștepta acolo... doar de aș fi avut curajul și hotărârea să o caut.

PARTEA
a III-a

Lumina soarelui se revărsa prin coloanele de cristal, împrăștiind curcubeie mici peste dalele sculptate. O adiere răcoroasă traversa Sala Luminii de Răsărit și perdelele de mărgele de jad zornăiau ușor în spatele tronurilor. Toți curtenii participau la întrunirea de astăzi și privirile lor au căzut asupra mea când am îngenuncheat. Întinzând brațele, m-am aplecat și am lipit fruntea și palmele de podea, făcând o reverență înaintea Împăratului Celest și Împărătesei Celeste.

— Ridică-te, a intonat împăratul.

Mi-am îndreptat picioarele încet, ridicând privirea la tronuri. Astăzi, Majestățile lor Celeste erau îmbrăcate în straie sclipitoare din brocart galben. De coroana împăratului atârnau perle lucitoare și pe părul împărătesei se odihnea o podoabă din aur și rubine sub formă de aripi de Phoenix. Alături de ei stătea Liwei. Roba lui cu guler înalt era croită dintr-un brocart bleumarin ca noaptea, brodat cu bâtlani aurii, pe fondul unor nori albi unduitori. La brâu avea legată o curea din zale de jad și cocul din creștetul capului îi era încrădit de o coroană de safire.

I-am privit chipul, descoperind cu ușurare că îi dispăruse orice urmă a rănilor suferite în Codrul Primăverii Eterne. Fusesem prea neliniștită ca să îl vizitez mai devreme. Chiar temătoare. În peștera aceea umedă, în care moartea ne dăduse

târcoale amândurora, îmi despuiasem inima. Deși mărturisirea mea fusese sinceră, în lumina zilei, când niciun pericol nu mai plana asupra noastră, amintirea îndrăznelii mele mă chinuia. Dar nu regretam nimic. Acum înțelegeam că, înainte de a putea întâmpina viitorul, trebuia să mă eliberez de legăturile trecutului.

Privirea mi-a fugit la Wenzhi, care stătea deoparte. M-a încurajat cu o încuviințare a capului și am zâmbit, înduioșată de amintirea grijii pe care mi-o purtase după întoarcerea mea – le poruncise tămăduitorilor să mă vegheze și îmi adusese ierburi și leacuri rare, care să-mi grăbească recuperarea. Prezența lui constantă a stârnit și mai mult zvonurile care ne înconjurau. Dar, după ce trecusem prin atâtea încercări, nu-mi mai păsa ce spuneau limbile slobode. Și nu mai puteam spune că erau doar zvonuri.

Buzele Împărătesei Celeste erau țuguiate de parcă ar fi mușcat dintr-un fruct de kumquat necopt. Ochii lui Liwei sclipeau viu și îmi era greu să-mi iau privirea de la el. În spatele meu, aerul vibra plin de murmurele curtenilor și numele meu era repetat în șoaptă. Nu doar eu eram nedumerită de faptul că fusesem chemată astăzi.

Atunci, Împăratul Celest a vorbit.

— Prim-arcaș, ai adus un mare serviciu regatului nostru. Fără ajutorul tău, fiul nostru ar fi murit și ne-a povestit în detaliu despre faptele tale. Și prințesa Fengmei și-a exprimat recunoștința pentru faptul că ai salvat-o. Îți lăudăm curajul și vitejia și îți mulțumim că i-ai protejat pe fiul nostru și pe logodnica lui.

Zâmbind crispat, am făcut o plecăciune în semn de recunoștință. Împăratul Celest oferea laude atât de generoase la fel de des pe cât luna eclipsa soarele. Dar, în ciuda cuvintelor, chipul i-a rămas rece și impasibil. Fie că se bucura că fiul său scăpase cu viață sau că era afectat de moartea doamnei Hualing, chipul lui nu trăda nimic.

— Prim-arcaș Xingyin, ascultă-mi porunca.

Cât de ciudat era să-mi aud numele rostit de împărat. Trupul mi s-a încordat și tăcerea a învăluit sala ca o pătură de zăpadă. Am auzit un clinchet și exclamări uimite au răsunat în aer. Am ridicat privirea și am văzut că Împăratul Celest îmi întinsese mâna, ținând în palmă o bucată lungă de jad roșu ca sângele.

— Îți dăruiesc Talismanul Leului Stacojiu.

A făcut o pauză, dându-mi răgaz să-i pricep cuvintele.

— Cere-ne o favoare și ți-o vom acorda, în măsura în care ne stă în putere.

Un slujitor s-a dus repede la el cu o tavă neagră lăcuită. Împăratul a așezat talismanul pe ea și slujitorul a pornit spre mine cu pași egali, oprindu-se înaintea mea și întinzându-mi tava. Am apucat jadul cu mâinile tremurânde și m-am holbat la el încremenită. În centrul podoabei era sculptat un leu cu ochii bulbucați și cu coama sa ondulată lucrată cu o minuțiozitate deplină. De baza ei atârna un ciucur gros de mătase aurie.

Vocea împăratului a răsunat cutremurător prin încăpere, dar am auzit doar fragmente. Inima mi s-a zbătut până când am simțit că-mi va sparge pieptul. Oare îl auzisem bine? Acesta chiar era Talismanul Leului Stacojiu? Vorbise cu o asemenea nonșalanță, de parcă mi-ar fi oferit o biată parcelă de pământ sau un cufăr cu aur. De parcă n-ar fi reprezentat împlinirea celui mai mare vis al meu, la care renunțasem să sper aproape cu desăvârșire!

Ridicând ochii, am descoperit că împăratul se uita la mine, așteptând. Oare spera la suspine fericite sau la declarații de recunoștință eternă? Cu siguranță nu la tăcerea aceasta asurzitoare, pe care nu reușeam s-o rup din cauza entuziasmului subit care îmi răpise vocea. Aveam doar o singură dorință... care nu avea să-i aducă nicio bucurie.

— Îți trebuie timp de gândire?

O notă aspră i-a răsunat în voce – poate că își pierdea răbdarea. Sau poate că mă avertiza să nu țintesc prea sus.

M-a copleșit teama că voi pierde ocazia. Cuvintele mi s-au revărsat din gât, izbucnind răgușit.

— Mama mea!

Mulțimea a tăcut. Am inspirat tremurând și încercând să-mi calmez nervii zdruncinați.

— Dorința mea este ca Majestatea Voastră Celestă să o elibereze pe mama.

De data aceasta am vorbit mai lent și cât mai limpede.

Ochii împărătesei au devenit tăioși precum ghearele unui animal prădător.

— Pe mama ta? Și cine să fie aceasta?

Tonul ei răuvoitor m-a alarmat. Fără îndoială că dorința mea avea să le stârnească furia. Majestățile Lor Celeste nu ar fi suportat ideea ca ani întregi să fi fost înșelați de neputincioasa Zeiță a Lunii. Dacă aveam să dezvălui totul numai ca apoi să-mi refuze cererea și să-i impună mamei o pedeapsă și mai grea?

M-am lăsat din nou în genunchi, plecând capul.

— Majestatea Voastră Celestă, nu mama mi-a cerut să fac asta. A fost inițiativa mea. Vă rog cu smerenie să vă dați cuvântul că nu va fi pedepsită pentru faptele mele și pentru dezvăluirea pe care o voi face astăzi.

— Cum îndrăznești să ne impui condiții?! a șuierat împărăteasa.

Aerul s-a răcit deodată. Dacă aș fi fost o petiționară de rând, poate că împăratul m-ar fi condamnat la întemnițare – sau la o soartă mai rea – pentru o asemenea obrăznicie. Dar jadul pe care îl țineam strâns în pumn mi-a amintit că obținusem dreptul de a vorbi astăzi *pe merit*, cu prețul sângelui, sudorii și lacrimilor mele.

— Prea bine, a spus împăratul cu o voce ca de gheață. Îmi dau cuvântul că mama ta nu va fi vătămată. Dar *tu* nu vei beneficia de asemenea garanții dacă vom descoperi că ne-ai adus vreo ofensă. *Tu însăți* vei plăti pentru faptele tale.

Amenințarea lui mi-a răpit curajul. Mi-a venit să plec pe nesimțite, să mă ascund în umbră și să fiu uitată. Deși despărțite, deocamdată eu și mama mea eram în siguranță. Nevătămate. Oare eram lacomă, îndrăznind să obțin mai mult decât ar fi trebuit? Dar mi-am amintit ce îmi șoptise Wenzhi cândva, când mă prezentasem întâia oară înaintea tronurilor de jad, așa cum făceam astăzi.

Când liniile de luptă sunt formate, înaintează cu mintea limpede.

Cumva, reușisem; câștigasem talismanul. Niciodată nu aș mai fi primit ocazia aceasta. Refuzam să fac un gest de lașitate tocmai acum, după ce realizasem atâtea pentru a ajunge aici. Un val de emoții mi-a străbătut trupul când am descoperit cuvintele ascunse în adâncul inimii, pe care le șopteam în fiecare seară, înainte de somn, și în fiecare dimineață, în zori, înainte de deșteptare.

— Mama mea este Chang'e. Sunt fiica Zeiței Lunii.

Au început șoaptele, murmure stinse, ce s-au contopit în exclamații și mormăieli acompaniate de mișcările agitate ale picioarelor. Liwei a holbat ochii, încleștând maxilarul, pe când Wenzhi a încordat buzele într-o linie subțire. Ei mă cunoșteau cel mai bine, ei aveau cea mai mare încredere în mine și lor le ascunsesem faptul acesta. Ce sentiment de trădare trebuie să le fi stârnit mărturisirea mea.

— *Zeița Lunii?* a izbucnit împărăteasa, răstind fiecare cuvânt. Dacă Chang'e e mama ta, tatăl tău cine e?

Frica mi-a tulburat inima precum rotocoalele de cerneală risipite de o pensulă cufundată în apă. Tatăl meu omorâse păsările soarelui, rudele ei mult iubite. Dar mânia provocată

de insinuarea ei răutăcioasă m-a îndemnat să ridic fruntea și să-i întâlnesc privirea, să-i vorbesc cu mai puțină prudență și cu mai multă mândrie decât ar fi trebuit.

— Tatăl meu este soțul mamei, arcașul muritor Houyi.

În clipa în care am rostit aceste cuvinte cu voce tare, presiunea care-mi zăbovise atât de mulți ani în adâncul inimii a slăbit. M-a cuprins o senzație de ușurare, un fior stârnit de libertatea câștigată prin faptul că-mi recunoscusem părinții. Abia atunci am înțeles greutatea acelei poveri. Dar, în ciuda mândriei și a acelei ușurări incredibile, dezvăluirea identității mele nu avea să-mi aducă nicio glorie. Înainte fusesem compătimită pentru că nu aveam nici familie, nici relații, dar, în ochii curtenilor de față, era mult mai rău să fii pângărit prin asocierea cu cei căzuți în dizgrație.

Furia a împrăștiat pete pe tenul palid al împărătesei. Încheieturile i se albiseră și tecile aurii de pe degetele sale scormoneau brațele tronului.

Împăratul Celest a fost primul care a rupt tăcerea.

— Explică!

Vorbise amenințător și privirea lui... îmi amintea de clipa în care Liwei îmi înfipsese sabia în piept.

Toți știau povestea celor zece păsări ale soarelui. Dar nimeni nu o știa pe cea a înălțării Zeiței Lunii la nemurire. Înaintea publicului ostil care-mi asculta fiecare cuvânt, am repetat povestea pe care o auzisem în trecut. Despre pericolul care amenințase viața mamei și pe a mea. Despre alegerea ei cumplită. Despre groaza care o îndemnase să-mi ascundă existența. N-am putut să-mi feresc ochii de înțepăturile lacrimilor când am vorbit despre suferința care o chinuise pe mama în fiecare zi a vieții ei nemuritoare.

Sfârșind povestea, am atins din nou fruntea de dalele de jad, înghițindu-mi orgoliul și resentimentele în numele acestei ocazii de a fi auzită.

— În toți acești ani, mama mea a fost prizonieră și a trăit în singurătate și suferință. A băut elixirul pentru a ne salva viețile. Nu știa că încălca o regulă, cum ar fi putut să știe așa ceva o muritoare? Apelez la mărinimia și înțelegerea Majestăților Voastre Celeste, vă rog să-i iertați greșeala și să-i înlăturați pedeapsa. Aceasta este favoarea pe care v-o cer.

M-am ridicat, așezându-mi palmele tremurătoare pe genunchii îndoiți. Am întâlnit privirea Împărătesei Celeste, care nu fusese deloc impresionată de rugămintea mea sinceră.

M-a arătat cu un deget, aproape convulsionată de furie.

— Asemenea înșelăciuni nu pot fi tolerate. Familia aceasta, de la Chang'e la... *fata* asta, e perfidă, plină de minciuni, duplicitate, nerecunoștință. Ar trebui să i se pună capăt.

Speranța glorioasă pe care o simțisem cu o clipă în urmă s-a ofilit și a murit. Dar cuvintelor împărătesei le-a urmat tăcerea. Nu s-a auzit niciun strigăt de susținere, numai câteva persoane au încuviințat din cap, și pentru aceasta le-am fost recunoscătoare.

Cineva a ieșit din mulțime și s-a prosternat respectuos. Un curtean, din câte vedeam, judecând după pălăria lui de ceremonie, roba neagră și podoaba de jad galben care-i atârna de brâu. Un curtean de rang înalt, dacă stătea atât de aproape de tronuri, dar, pentru că îngenunchease, nu i-am văzut fața.

— Majestatea Voastră Celestă, îmi permiteți să vă spun părerea mea?

Tonul acela catifelat și silueta privită din spate mi-au răscolit memoria. Unde îl mai întâlnisem pe nemuritorul acesta?

Împăratul s-a rezemat de spătarul tronului.

— Ridică-te, ministre Wu, și împărtășește-ne gândurile tale. Îți apreciem sfatul.

Mi s-a strâns inima. *Ministrul Wu?* N-ar fi trebuit să mă mir; mereu părea implicat în cele mai dificile momente petrecute de mine aici. Fiind atât de aproape, aura i-a pulsat în jurul meu, densă și opacă precum un lac fără fund.

Ministrul a făcut încă o plecăciune și s-a ridicat în picioare. Când s-a întors spre mine, am tresărit la vederea expresiei sale ostile.

— Majestatea Voastră Celestă, nici Chang'e, nici fiica ei nu merită mărinimia voastră. Una v-a furat darul și cealaltă v-a înșelat în maniera aceasta josnică. Cu câtă nerușinare a mințit-o Zeița Lunii pe Majestatea Sa Celestă când am vizitat-o în trecut! La porunca voastră, mă voi întoarce acolo și o voi captura, pentru a fi judecată împreună cu fiica sa pentru nelegiuirile lor. Dacă le veți lăsa nepedepsite, veți stabili un precedent periculos în ochii altora care urmăresc să profite de bunăvoința voastră.

Rea-voința lui m-a uluit. La ultima noastră întrevedere scurtă, mă privise doar cu o indiferență plictisită. În vremea aceea nu știa cine sunt, dar ce importanță avea? Oare îmi detesta originea muritoare? Mă considera nevrednică de găzduirea în acest loc? De ce rostea cuvinte atât de crude, urzite atent cu scopul de a stârni bănuielile și mânia împăratului? *Bunăvoință? Mărinimie?* am gândit eu cu o mânie clocotitoare. *Când mama fusese întemnițată atâția ani numai pentru faptul că băuse elixirul?*

— Mama mea nu reprezintă un pericol pentru Regatul Celest, am strigat eu, risipind meritele rugăminții mele respectuoase de mai devreme. Nu a făcut rău nimănui, a vrut doar să mă protejeze. Nu merită asemenea...

— Ajunge!

Împăratul a vorbit pe un ton egal, dar amenințarea ce a răsunat în acel singur cuvânt a fost mai cumplită decât orice răcnet.

M-am blestemat pentru izbucnirea mea nechibzuită. Dacă m-ar fi ucis acum, nu l-ar fi criticat nimeni.

În tăcerea subită, Liwei a coborât de pe podium și, dându-și roba în lături, a îngenuncheat lângă mine. Mi-a aruncat

o privire încruntată și prevenitoare și apoi a vorbit cu un calm echilibrat.

— Onorabile tată, onorabilă mamă. Arcașului Xingyin îi datorez viața mea. Și-a riscat viața pentru a-mi veni în ajutor, cu mult peste chemarea datoriei și a onoarei. Dacă nu ar fi fost ea, aș fi murit. Iar prințesa Fengmei ar fi fost ostatică și acum. Regatul nostru ar fi fost aruncat în haos. Ca fiu credincios, trebuie să vă amintesc că, datorită realizărilor ei curajoase, prim-arcașului i-a fost acordat Talismanul Leului Stacojiu. O favoare regală, nu o sentință.

O scânteie de căldură mi s-a aprins în inimă. Înțelegând că și aici – înconjurată de ostilitate și de oprobiu – găseam în el un prieten. Pe lângă faptul că niciodată n-aș fi putut vorbi atât de elocvent, Liwei riscase mânia părinților săi, amintindu-le de promisiunea făcută, ceea ce nimeni altcineva n-ar fi cutezat. Poate că nu era suficient pentru a-mi îndupleca soarta, dar faptul că o făcuse – în ciuda descumpănirii provocate de revelația mea – m-a mișcat profund.

Împărăteasa l-a privit cu atâta furie, încât un bărbat mai puțin curajos i-ar fi fugit din cale. Cât despre expresia de pe chipul tatălui său, m-am cutremurat și am ferit ochii. Dar Liwei a rămas pe poziție, îngenuncheat în fața lor ca un biet petiționar de rând.

— Ne cere o favoare ieșită din comun. Pedeapsa întemnițării eterne nu poate fi ridicată atât de ușor.

O notă de viclenie s-a strecurat în vocea împărătesei când a adăugat:

— Mai mult, prim-arcașul ne-o cere în numele mamei sale. Nu al *ei*, așa cum li se cuvine purtătorilor talismanului. Ar avea mare noroc chiar și numai dacă am ierta-o pentru această înșelătorie, pentru faptul că și-a asumat o identitate falsă.

Cum putea să se tocmească pentru viața mamei, de parcă ar fi fost vreun fleac vândut în piață? Cum îndrăznea să-mi fure victoria – câștigată cu atât de mult efort – și s-o transforme în triumful acesta lipsit de substanță? Sângele vărsat, agonia îndurată... am închis ochii strâns, înăbușindu-mi impulsul de a izbucni din nou, de a-mi azvârli disprețul și furia asupra fețelor lor arogante și nepăsătoare.

— Majestatea Sa Celestă este deosebit de înțeleaptă, a încuviințat ministrul Wu cu un glas mieros. Dacă prim-arcașul ar fi avut intenții onorabile, de ce și-ar fi ascuns identitatea? Cine știe ce șiretlicuri a învățat-o mama ei vicleană, ce intrigi pândesc în inima sa?

Sângele mi s-a răscolit în vene. Suportam mai ușor insultele la adresa mea decât pe cele îndreptate contra mamei. M-am întors îndată spre ministru și am deschis gura pentru a-l mustra – un gest nechibzuit, fără îndoială –, când un zgomot de pași a răsunat pe dalele de piatră.

Era Wenzhi, care a îngenunchеat lângă mine.

— Majestatea Voastră Celestă, vă rog să luați în considerare realizările importante înfăptuite de prim-arcaș în slujba voastră. A slujit cu loialitate și vitejie și ne-a ajutat să obținem victorii care au consolidat Regatul Celest. Mai mult, prim-arcașul Xingyin nu a înșelat pe nimeni în mod fățiș. Nimeni a întrebat vreodată dacă era fata zeiței Chang'e și a muritorului Houyi.

Câteva persoane au încuviințat din cap. Era un argument abil, la care aș fi vrut să mă gândesc și eu.

Roba Împăratului Celest a foșnit când s-a foit pe tron.

— Generale Jianyun, tu ce părere ai?

Mi s-a oprit respirația când generalul a pășit în față. Din locul în care stăteam în genunchi, nu i-am putut vedea chipul. Fiind cel mai înalt comandant al împăratului, ar fi putut

să încline balanța în favoarea mea dacă ar fi vrut. Dacă mărturisirea mea nu l-ar fi supărat.

— Majestatea Voastră Celestă, moștenirea prim-arcașului Xingyin este... regretabilă. Dar s-a dovedit a fi un recrut brav și excepțional. Mai important, a salvat viețile Înălțimii Sale și a logodnicei lui, protejându-ne alianța cu Regatul Phoenixului. O asemenea vitejie trebuie răsplătită, așa cum ați avut bunăvoința de a hotărî mai devreme.

A tăcut o clipă, dându-i răgaz împăratului să-i înțeleagă cuvintele.

— Ar trebui să prețuim floarea, oricare i-ar fi rădăcinile.

Murmurele din sală au devenit și mai animate. Am plecat urechea, încercând să aud mai bine. Oare unii curteni își exprimau uimirea provocată de atitudinea lui? Oare am auzit și șoapte prudent dezaprobatoare?

Împăratul nu a vorbit. I-am simțit privirea asupra mea și pulsul mi s-a accelerat, dar nu am îndrăznit să mă mișc, aburind dalele cu respirația mea. Oare cuvintele generalului Jianyun aveau să cântărească mai mult decât acuzațiile ministrului Wu? Vorbise cu tact, oferindu-le Majestăților Lor Celeste oportunitatea de a mă ierta în numele mărinimiei și al bunăvoinței. Dar mi s-a strâns stomacul când mi-am amintit de *mila* împăratului, pe care o acordase cu atâta brutalitate mamei, doamnei Hualing și dragonilor.

— Prim-arcaș Xingyin, a spus împăratul în cele din urmă.

M-am aplecat din nou, pregătindu-mă să-mi înfrunt soarta. Încercând să-mi iau gândul de la torturile și ororile care-i așteptau pe cei care îl ofensau.

— Nu poți fi învinuită pentru greșelile părinților tăi. Meritele tale trebuie judecate după propria lor măsură. Îți încredințez Talismanul Leului Stacojiu pentru realizările înfăptuite în slujba noastră.

Am ridicat capul deodată, cuprinsă de o speranță abia

stăpânită, așteptând cu nerăbdare cuvintele următoare ale împăratului.

— Totuși, favoarea pe care ne-o ceri – eliberarea lui Chang'e, Zeița Lunii – nu îți va fi acordată.

Am strâns degetele pe jad, mototolindu-i ciucurul. Ce folos mai avea acum? Nu doream nimic altceva de la Împăratul Celest. Deși eram ușurată că nu voi fi pedepsită, nu am simțit în inimă nici respect, nici recunoștință. Nu pentru șiretlicul acesta pe care mi-l jucase; îmi răsplătise eforturile cu bani falși.

— Atunci acordați-mi următoarele, Majestatea Voastră Celestă, am spus eu, stârnită de resentimente. O favoare pentru mine însămi. Dreptul de a obține libertatea mamei prin împlinirea unei sarcini la alegerea voastră.

O propunere riscantă, dar ce aveam de pierdut? De data aceasta, trebuia să descriu condițiile cu atâta claritate, încât nimeni nu avea să se mai îndoiască de meritul răsplății.

Aproape că devenisem obraznică. Cum îmi permiteam să impun reguli Împăratului Celest? Dar, în loc de furie, în ochii aceia nepătrunși a apărut o scânteie vicleană și împăratul și-a mângâiat bărbia cu un deget.

— Prea bine, prim-arcaș. Îți poruncim să duci la împlinire încă o sarcină în numele mamei tale, pentru a-i îndrepta greșeala față de noi.

— Care este sarcina, Majestatea Voastră Celestă?

Cuvintele mi-au curs grăbit. Eram pregătită să călătoresc până la marginea lumii, chiar și în Ținutul Demonilor, pentru a-mi elibera mama.

Împăratul nu a răspuns și mi-a întins ceva – un obiect cenușiu-întunecat, pe care îl ținea în palmă. M-am apropiat, întinzând gâtul. Era un sigiliu, făurit dintr-un metal mat, cu un dragon detaliat gravat în capăt.

Wenzhi a inspirat încet și uimit. M-am uitat la el surprinsă.

— Sigiliul Divin de Fier îi va elibera pe cei patru dragoni, care sunt întemnițați în lumea muritorilor pentru cumplitele lor nelegiuiri. Fiecare deține câte o perlă unică. Îți poruncesc să iei perlele și să mi le aduci.

Împăratul a vorbit apoi pe un ton mai aspru.

— Dacă nu se supun poruncii mele, apelează la orice mijloc necesar. Când voi avea cele patru perle, o voi grația pe mama ta și îți voi acorda libertatea să te întorci la ea.

Am tresărit fără să vreau. Venerabilii dragoni! După ce aflasem despre ei în Marea de Est, nu doream nicidecum să provoc creaturi atât de mărețe și de nobile. Oare dragonii aveau să renunțe la perle de bunăvoie? În caz contrar, aș fi avut inima să fac ceea ce trebuia făcut? Ceea ce aștepta împăratul din partea mea?

— Ești de acord?

Vocea i-a răsunat plină de nerăbdare și iritare.

Mi-am înghițit temerile, lăsându-le să mi se așeze în stomac. Eu îi cerusem împăratului provocarea aceasta, eu dorisem această oportunitate. Cum aș fi putut să ezit tocmai acum? Împreunând mâinile în față, am făcut o plecăciune, acceptându-i condițiile. Târgul a fost încheiat, ca un troc de piață banal, numai că aici mizele erau mult mai mari.

Un slujitor s-a apropiat și mi-a așezat sigiliul în palma întinsă. Metalul era rece și, când l-am pus în pungă, mătasea s-a lăsat sub greutatea lui.

Privindu-mă, împăratul a încuviințat din cap. Un semn scurt că era momentul să plec, pe care l-am acceptat bucuroasă. Ridicându-mă, m-am întors cu spatele la tronuri și mi-am împins picioarele înainte, simțind că fiecare pas devenea tot mai greu. Privind drept în față, poată că păream nepăsătoare în ochii curtenilor. Dar înăuntrul meu vuia o furtună de emoții ce amenința să mă rupă în bucăți. De ușurare,

datorată faptului că în sfârșit dezvăluisem adevărul, dar și de furie, provocată de faptul că-mi fusese refuzată răsplata pentru care luptasem cu atâta îndârjire. Această nouă șansă mi-a trezit speranța, temperată însă de o neliniște apăsătoare... izvorâtă din gândul că poate nu aveam să reușesc să mă achit de prețul eliberării mamei.

Am ieșit descumpănită din Sala Luminii de Răsărit. Câțiva slujitori ai palatului m-au privit intrigați, lustruind balustradele de piatră și măturând curțile imaculate. Shuxiao s-a repezit la mine ca și când mă aștepta de multă vreme. Îi spusesem de convocarea mea, dar nicio clipă nu-mi imaginasem întorsătura pe care o luaseră evenimentele zilei.

— E adevărat? a întrebat ea. Ce am auzit despre mama ta?

Am clipit surprinsă. Nu apucasem să fac nici cinci pași de la ieșirea din sală.

— Cum ai aflat?

— Ah. Majoritatea audiențelor regale sunt groaznic de plictisitoare. Când am auzit că lumea a început să ridice vocea...

A zâmbit larg, privind în jur.

— Te-ai mira dacă ți-aș spune câți și-au găsit câte o problemă teribil de urgentă de rezolvat aici.

Zâmbetul i s-a stins și m-a tras deoparte, într-un loc ferit de urechile curioase.

— Mama ta chiar e Chang'e, Zeița Lunii?

Oare i-am auzit supărare în voce? Resentimente? Îmi vorbise de atâtea ori despre familia sa, pe când eu nu spusesem nimic, lăsând-o să creadă că părinții îmi muriseră. Aș fi înțeles dacă s-ar fi hotărât să nu-mi mai vorbească niciodată. Poate că ar fi fost mai bine așa. Având în vedere ostilitatea

Majestăților Lor Regale, devenisem o prietenă atât nevrednică, cât și periculoasă.

— Da, am spus eu, pregătită să primesc reproșuri aspre.

În loc de asta, s-a apropiat și m-a strâns în brațe.

— Îmi pare rău pentru mama ta, a spus ea după ce mi-a dat drumul. Dar, în același timp, sunt supărată pe tine. N-aș fi spus nimănui.

Îi mai făcusem mărturisiri intime, aspecte pe care le ghicise și pe care le păstrase secrete.

— Nu puteam să-ți spun nimic înainte de a mă convinge că nu va fi niciun pericol.

A încuviințat din cap încet.

— Înțeleg. Dar mă îndoiesc că dezvăluirea ta a fost pe placul Majestăților Lor Celeste.

— Le-a plăcut ca o țiteră cu o coardă ruptă.

M-am încruntat, amintindu-mi furia șuierătoare a împărătesei, pe când împăratul... Acesta se mâniase la început, fără îndoială. Dar păruse ciudat de mulțumit când am plecat. Era de așteptat, având în vedere că obținuse o muncă dublă în schimbul unei solde unice.

— Și acum trebuie să găsesc o cale de a convinge patru dragoni să-și cedeze perlele împăratului dacă vreau s-o mai văd pe mama vreodată.

N-am putut să nu mă întreb atunci – dacă aș fi dat greș, dacă nu mai eram de folos Regatului Celest, oare împăratul și-ar mai fi respectat promisiunea? Oare mama ar mai fi fost ferită de cruzimea împărătesei? Oare eu aș fi fost ferită, chiar și dacă aș fi fost departe, în ținutul natal al lui Wenzhi?

— Pentru ce-i trebuie perlele? am întrebat eu cu voce tare. Vistieria Imperială nu e plină de comori?

— Am auzit doar că dragonii își păzesc perlele cu strășnicie, dar legendele nu explică *de ce*.

Shuxiao a arătat spre dragonii din aur sclipitor de pe acoperișul de jad, fiecare ținând câte o sferă luminoasă între fălci.

M-am albit la față când mi-am închipuit colții aceia curbați înfigându-mi-se în trup. Să fi fost un tertip viclean prin care aveam să fiu devorată, cu tot cu Talismanul Leului Stacojiu? Oare împăratul nu și-ar fi rezolvat astfel dilema, descotorosindu-se de prezența mea supărătoare și ținându-se totodată de cuvânt? Gândul acesta mi-a întors stomacul pe dos.

Shuxiao m-a lovit ușor peste braț.

— Ești bine?

— Nu știu sigur.

Eram goală pe dinăuntru. În decursul unei singure dimineți, inima mi se înălțase plină de speranță, se cufundase în spaimă și acum plutea agitată pe o mare tulbure.

— Să nu mori tocmai acum. Mereu mi-am dorit să vizitez luna, a spus ea râzând.

— N-am de gând să mor, dar dragonii ar putea avea alte intenții, am spus sumbru.

— Atunci trebuie să avem grijă să nu se ajungă până la așa ceva.

— Adică *noi*?

Și-a încrucișat brațele la piept.

— Vin cu tine.

Speranța care mi-a izbucnit în inimă s-a stins într-o clipă. Shuxiao era celestă; loială regatului. Slujea în armată pentru a-și proteja familia – cum aș fi putut să fiu atât de egoistă încât să-i risipesc sacrificiul și s-o expun mâniei împăratului?

— Nu, nu poți să-ți abandonezi postul.

Când a început să protesteze, am continuat:

— Ascultă-mă. Tatăl meu a ucis rudele împărătesei. Mama mea l-a sfidat pe împărat. Și eu am căzut în dizgrație. Nu trebuie să te amesteci în povestea asta; gândește-te la familia ta. Dacă Majestățile Lor Celeste și-ar furia pe ei?

I-a căzut fața.

— N-aș putea suporta una ca asta.

— Nici eu. Pentru că suntem la fel, am spus eu cu seriozitate. De dragul familiilor noastre – a celor pe care-i iubim – am face lucruri de care n-am fi în stare dacă ar fi vorba doar de binele nostru. Am aflat asta despre mine abia după ce am plecat de acasă. Poate că unii ar râde de noi. Aceia care nu înțeleg asta, nici nu vor înțelege vreodată.

Nu m-a contrazis, dar încă părea tulburată.

— Nu poți să te duci singură. E prea periculos. Dacă aș merge cu tine fără să afle nimeni?

— Nu fac decât să le cer dragonilor perlele.

Am vorbit cu o convingere pe care, de fapt, n-o simțeam.

— Locuitorii Mării de Est susțin că dragonii sunt pașnici. În cel mai rău caz, vor refuza și atât.

Încrederea aceasta mi s-a clătinat când mi-au răsunat în minte cuvintele împăratului: *Apelează la orice mijloc.* Nu o sugestie, ci o poruncă.

— Și nu vei fi singură, a spus Wenzhi, apărând brusc.

De cât timp stătea acolo?

— Voi merge și eu cu tine.

Nu-mi stătea în fire să mă bizui pe ajutorul altora, dar, o!, ce ușurare a fost să-l aud. Spre deosebire de Shuxiao, el nu avea o poziție vulnerabilă; în curând avea să părăsească locul acesta. Mai mult, luptaserăm umăr la umăr de atâtea ori, încât m-am bucurat la gândul că-mi va fi alături și de data aceasta.

Shuxiao a inspirat scurt. Venindu-și în fire, s-a grăbit să facă o plecăciune înaintea lui Wenzhi.

— Locotenente, ai putea să ne lași singuri? a întrebat el. Vreau să-i vorbesc lui Xingyin.

Shuxiao s-a întors spre mine cu o întrebare mută în privire. M-a impresionat faptul că punea dorințele mele pe pri-

mul loc. Dar tocmai de aceea nu puteam să o iau cu mine, n-o puteam lăsa să-și asume riscul de a-i supăra pe cei care ar fi avut puterea să se răzbune și să-i facă rău.

— Shuxiao, voi fi bine.

— Dacă te răzgândești, aș putea să-i spun generalului Jianyun că mă simt rău în următoarele zile. Că mă chinuie vechea mușcătură a vulpii-spirit și așa mai departe, a spus ea cu o hotărâre sinceră.

Wenzhi s-a încruntat.

— Locotenente, sper că nu obișnuiești să te porți atât de iresponsabil.

— Nu, căpitane, a spus, făcând încă o plecăciune. Doar la ocazii speciale.

Mi-am înăbușit râsul după ce a plecat și imediat am revenit cu gândul la provocările care mă așteptau. Eu și Wenzhi ne-am plimbat în tăcere, intrând într-o grădină bine știută, ce înconjura un iaz liniștit. Fără niciun avertisment, m-a luat de braț și m-a condus pe podul de lemn, spre Pavilionul Cântecului Sălciilor. Mi-am alungat din gând toate amintirile nedorite legate de clipele petrecute aici cu Liwei.

Mi-a dat drumul și și-a întors privirea spre suprafața apei, ce lucea ca o oglindă.

— De ce nu mi-ai spus?

Am închis ochii, cu gândul la noaptea în care fugisem de acasă, copleșită de amărăciune și de groază. La spaima care-i pătrunsese mamei în voce când îmi ceruse să jur că voi păstra secretul.

— I-am promis mamei.

— Nu ai încredere în mine, nici după toate cele prin care am trecut?

— Bineînțeles că am încredere în tine. Dar nu puteam dezvălui un asemenea secret dintr-un capriciu de moment. Ne-ar fi pus pe toți în pericol.

Am întins mâna și i-am atins încheietura.

— Are importanță? Sunt aceeași persoană ca până acum.

A întors mâna și a cuprins-o pe a mea.

— Ai dreptate; nu are importanță. Dar aș fi preferat să-mi fi spus mai de mult. Poate că te-aș fi ajutat. Poate că pot să te ajut și acum.

M-a impresionat hotărârea cu care mi-a acceptat trecutul. Susținerea lui fermă. Înainte de momentul acesta, nu fusesem convinsă de ea. M-am sprijinit de el, odihnindu-mi capul pe pieptul lui și lăsându-l să-mi cuprindă umerii cu brațul. Pielea lui avea un miros proaspăt și veșnic verde.

— Aveam de gând să-ți spun. Într-o bună zi, când am fi ajuns departe de aici.

Inima i-a zvâcnit sub urechea mea, mai puternic decât înainte.

— S-a schimbat ceva? Mai vrei să vii cu mine?

— Da.

M-a cuprins un fior de fericire, simțind că răspunsesem fără ezitare și fără îndoieli.

— Dar mai întâi trebuie s-o ajut pe mama. Trebuie să îndeplinesc sarcina împăratului. Ai putea să mai aștepți puțin?

Wenzhi și-a încordat brațele, strângându-mă mai aproape.

— Atâta vreme cât vei fi a mea și eu voi fi al tău, vom avea tot timpul din lume.

Am rămas nemișcați, până când o furnicătură de pe ceafă mi-a adus aminte unde eram, la vederea oricui ar fi trecut prin apropiere. Despărțindu-mă de el, m-am întors valvârtej. Am dat cu ochii de Liwei, care stătea pe pod, neclintit ca unul dintre piloni. Avea ochii larg deschiși, cu pumnii strânși în lături. Ceva din mine s-a frânt la vederea expresiei de pe chipul lui – nu dintr-un sentiment de vinovăție, ci de tristețe, pentru durerea pe care i-o pricinuisem.

Liwei a intrat în pavilion cu pași măsurați.

— Pot să-ți vorbesc?

Avea o manieră rece și formală, ca și când aș fi fost o străină, ca și când aș fi fost unul dintre curtenii pe care se străduia mereu să-i evite. Când, cu numai câteva zile în urmă, ne riscaserăm viețile pentru a ne proteja unul pe celălalt. Oare așa avea să fie mereu între noi: un pas înainte și trei înapoi? Nu, mi-am spus eu. Nu mai înaintam umăr la umăr; drumurile noastre se despărțiseră.

Am încuviințat din cap, deși mi s-a strâns stomacul. Îi datoram explicații, mai mult decât oricui altcuiva.

— Te voi vizita mai târziu, mi-a spus Wenzhi.

Atunci am crezut că avea să plece, dar m-a luat de mână din nou, plimbându-și degetul mare în palma mea, ca o mângâiere vădită. Pulsul mi-a luat-o la goană, dar, în ciuda jenei, nu mi-am retras mâna. Buzele i s-au întins într-o umbră de zâmbet și mi-a dat drumul. A făcut o plecăciune înaintea lui Liwei, mai curând o înclinare scurtă a capului, și a plecat cu pași mari.

— Îmi pare rău, i-am spus șovăitor lui Liwei.

Dar îi datoram mai mult decât această scuză modestă. Pentru tot ce am însemnat unul pentru celălalt, măcar pentru prietenia dintre noi, nu meritase lipsa mea de onestitate.

— M-ai mințit încă din ziua în care ne-am întâlnit.

Tonul lui amar m-a rănit.

— De ce mi-ai spus că părinții tăi muriseră?

— Dar n-am spus asta! Tu ai presupus că ar fi fost așa și eu... eu te-am lăsat s-o crezi în continuare. N-am știut cum să te contrazic fără să spun alte minciuni. I-am promis mamei că voi păstra secretul. Trebuia s-o protejez. Îți închipui ce pedeapsă ar fi primit dacă părinții tăi ar fi descoperit înșelăciunea? Dacă ar fi aflat că mă ascunsese și pe mine? Ar fi condamnat-o la tortură sau la moarte, așa cum poate că ar fi făcut și astăzi, dacă n-aș fi câștigat talismanul. Dacă nu aș fi obținut garanții pentru siguranța ei de față cu întreaga curte.

Cuvintele mi s-au revărsat mai aspru decât aș fi vrut. Regretam faptul că-l înșelasem și totuși nu am avut de ales, din cauza familiei lui.

— De ce nu mi-ai spus după ce am devenit apropiați?

M-a privit drept în față cu ochii săi întunecați și neînduplecați.

— Nu ești cine am crezut.

Acuzația lui usturătoare mi-a stârnit mânia.

— Mereu ți-am spus adevărul despre mine. Am ascuns doar identitatea părinților mei și ți-am spus motivul. Chiar am *fost* separată de familie; chiar mi-am *pierdut* părinții. Dezvăluirea adevărului n-ar fi schimbat nimic, doar ar fi pus-o în pericol pe mama. Așadar, ce importanță are? De ce te supără atât de tare? Pentru că au fost muritori? Pentru că au căzut în dizgrație, pentru că nu au ascultat de tatăl tău?

Cuvintele erau pline de ură și nici nu prea aveau sens. Îl cunoșteam suficient de bine încât să mă conving că nu gândea așa. Dar, cu inima răscolită, m-a luat gura pe dinainte, încercând atât să-i explic situația, cât și să-l rănesc.

A tresărit și s-a uitat la mine încruntat.

— Toate astea nu înseamnă nimic pentru mine. Dar nu am crezut că mă vei minți vreodată. Ai acceptat încrederea mea, dar nu mi-ai acordat-o pe a ta niciodată.

Furia mi s-a risipit. Aș fi vrut să-l contrazic, dar avea dreptate. Chiar *fusesem* egoistă, mă închisesem în mine însămi, dar acceptasem ceea ce-mi oferise.

— Am vrut să-ți spun de atâtea ori, dar mi-a fost frică. La început, nu am știut ce vei face. Și mai târziu... n-am vrut să te împovărez cu problemele mele.

— Xingyin, cum ai putut să crezi vreodată că ți-aș fi făcut rău? Te-aș fi ajutat pe orice cale posibilă, mi-a spus cu mai multă blândețe.

— Liwei, n-am vrut să-ți ascund adevărul. M-am temut că

ar fi putut afla și părinții tăi și mi-a fost frică de ceea ce ar fi putut face – mamei, mie, până și ție, dacă i-ai fi supărat. Crezi că Majestățile Lor Celeste s-ar fi milostivit de noi? am zis, strâmbând din buze scârbită.

A mijit ochii.

— De ce ai venit aici dacă astfel te-ai apropiat de cei pe care îi detești? Voiai să te răzbuni? Oare *toate* faptele tale au fost calculate cu scopul de a câștiga o poziție?

Nu am ferit privirea; nu-mi era rușine de ceea ce făcusem.

— Nu am vrut să mă răzbun. Și nu toate faptele mele au fost calculate. Da, îmi doream șansa pe care mi-ai oferit-o, voiam să mă instruiesc. Numai cei puternici sunt favorizați în Regatul Celest, numai așa aș fi putut obține ceea ce-mi doream. Poți să mă învinuiești pentru că am încercat să-mi croiesc un viitor nou, după ce al meu îmi fusese luat? Mi-am dat seama cine erau părinții tăi abia când am intrat în palat. Și, după aceea, nu m-am gândit nicio clipă să te întorc împotriva lor. Voiam s-o eliberez pe mama – mai mult decât orice altceva –, dar numai prin eforturile *mele*, așa cum am făcut astăzi. Niciodată prin atacuri împotriva ta sau a părinților tăi.

— Mai mult decât orice altceva? a repetat el cu un tremur în voce. Se pare că am fost doar o treaptă pe scara ambițiilor tale. Cât de bine ți-am slujit astăzi, când l-am rugat pe tatăl meu să-ți acorde favoarea.

A aplecat capul spre al meu, aproape cu tandrețe, dar cuvintele sale erau amare.

— Jocul tău ți-a adus o răsplată frumoasă. Ai obținut ceea ce doreai, prim-arcaș – faimă, respect, Talismanul Leului Stacojiu. Ai ajuns la un pas de eliberarea mamei tale.

— N-am vrut decât ceea ce mi-a fost luat! am izbucnit eu. Nu ai idee prin câte am trecut. Cât a suferit mama!

M-am pierdut cu firea și mâna mi-a zburat spre obrazul lui. A prins-o și degetele lui îmi ardeau încheietura. Preț de o clipă, am încremenit amândoi, holbându-ne furioși unul la

celălalt. Respiram scurt și sacadat și inima îmi bubuia între urechi.

— Am câștigat toate acestea prin eforturile mele, în slujba Regatului Celest – al regatului tău –, cu prețul propriului meu sânge. La fel voi câștiga și libertatea mamei, prin această ultimă sarcină.

Mi-am smuls mâna, pășind în spate.

— Îmi pare rău că te-am înșelat, sincer. Dar niciodată n-am vrut să te rănesc și nu-ți merit acuzațiile.

Aproape că tremuram de mânie și de dezamăgire când am adăugat:

— Indiferent de ce am pierdut, mereu am crezut că ne va rămâne prietenia. Poate că m-am înșelat.

În clipa aceea, nu am putut să nu mă gândesc la seninătatea cu care mă acceptaseră Wenzhi și Shuxiao. Dar, dintre toți trei, pe Liwei îl rănisem cel mai mult cu minciunile mele.

A întors privirea spre lacul liniștit, strângând mâinile la spate. A vorbit din nou pe un ton echilibrat.

— Of, Xingyin! Dezamăgirea m-a făcut crud. Sunt un neghiob gelos, când v-am văzut împreună adineauri...

A clătinat din cap.

— Nu asta am vrut să-ți spun la următoarea noastră întâlnire. Plănuisem totul în detaliu – un discurs pătimaș despre recunoștința pe care ți-o port pentru faptul că nu m-ai lăsat să mor în mâinile delicate ale doamnei Hualing. Deși acum mă întreb dacă nu cumva îți regreți fapta.

Un zâmbet trist i-a apărut pe buze.

— Poate, am spus eu crispată, refuzând să mă despart de furia mea, deși aceasta mi se deșira în mâini.

— În Codrul Primăverii Eterne, în peștera aceea îngrozitoare... m-am bucurat când te-am văzut, dar m-am înfiorat la gândul că puteai să mori.

A vorbit încet, ca și când amintirea i-ar fi provocat durere.

— Îți datorez viața. Îți mulțumesc că mi-ai salvat-o.

— Nu-mi datorezi nimic, am spus eu. A fost alegerea mea. Hotărârea mea.

— Ai fi putut să te salvezi, dar nu ai fugit. Pe când eu... aproape că te-am omorât...

Cuvintele i s-au întrerupt și pieptul i-a tremurat.

— Niciodată nu voi uita expresia care ți-a apărut pe chip în momentul în care am dat prima lovitură. Mă va bântui până la sfârșitul zilelor mele.

O parte a ființei mele – o parte nevolnică – voia să-l strâng în brațe. Să ne îngădui să ne consolăm unul pe celălalt, până când vom fi extirpat și ultima amintire legată de clipele în care sabia lui îmi vărsase sângele. În care magia mea îi secase viața.

Pieptul mă ardea ca umplut cu tăciuni fierbinți, dar n-am spus decât:

— Știu că nu ești de vină. Știu că n-ai vrut s-o faci.

Atunci a tăcut, privindu-mă drept în ochi.

— E adevărat ce mi-ai spus în peșteră? Că mă iubești?

A vorbit atât de încet, încât aproape că a fost o șoaptă.

— Da.

Am inspirat adânc, încercând să-mi înăbuș durerea din inimă. Poate că nu aveam să scap de ea niciodată; începeam să înțeleg că dragostea nu putea fi stinsă după bunul plac.

— Dar e adevărat și ceea ce am spus după aceea, că voi prețui mereu clipele pe care le-am trăit împreună. Și îți doresc fericire în viață, chiar dacă nu voi mai avea un loc în ea.

Și-a înfipt unghiile în palmă și un strop de sânge i-a picurat pe aripa aurie a unui bâtlan.

— Am crezut că, dacă vom supraviețui doamnei Hualing, vom avea o șansă de a ne regăsi drumul comun. Dar m-am înșelat, închipuindu-mi cu o aroganță incredibilă că drumul tău nu putea duce decât la mine.

Am tresărit când l-am auzit. Cumva... oare se așteptase să-l cer pe *el*, ca răsplată pentru câștigarea talismanului?

A vorbit în continuare, pe un ton plin de regrete.

— Îți doresc toate bucuriile din lume. Deși nu te merită. Deși nu pot decât să-mi doresc ca situația noastră să fi fost diferită.

— Îți mulțumesc, i-am răspuns eu stingherit.

Mi s-a făcut frig, în ciuda soarelui, și am încrucișat brațele la piept.

— Mă mai urăști pentru că nu ți-am spus?

— Niciodată n-aș putea să te urăsc. Și prostia a fost a mea, pentru că am refuzat să-ți dau drumul când nu aveam niciun drept să mă agăț de tine.

Gâtul i-a tremurat, ca și când ar fi avut mai multe de spus.

— Pleci mâine? a întrebat el în cele din urmă.

Am încuviințat din cap.

— Voi veni cu tine.

— De ce?

A ridicat din umeri și în voce i-a apărut din nou detașarea aceea politicoasă, care mă rănea mai mult decât aș fi fost dispusă să admit.

— Din același motiv pentru care ai venit și tu cu mine în pădure. Viețile noastre sunt legate între ele, chiar dacă nu suntem împreună. Te voi ajuta pentru că vreau, nu pentru că trebuie. Și nu e nevoie să ținem socoteala; ce-mi datorezi, ce-ți datorez, între noi asemenea datorii nu au nicio noimă.

Am rămas așezată pe scăunelul de marmură mult timp după ce a plecat. O rafală de vânt a aplecat sălciile și ramurile lor au împrăștiat unde pe suprafața lacului. Frunzele au foșnit, ca și când ar fi șoptit secretele pe care tocmai le dezvăluisem lumii. Acesta îmi păruse un vis imposibil, să-mi recapăt identitatea și să mă eliberez de aparențele trecutului. Și acum

ajunsesem cu un pas mai aproape de eliberarea mamei, de întoarcerea acasă. Mă așteptasem ca oportunitatea aceasta să-mi aducă o bucurie neștirbită, dar acum o descopeream amestecată cu o tristețe de nepătruns.

Deasupra străzilor pavate atârnau lampioane sferice și roșii, cu margini de mătase galbenă. Copacii foșneau, aruncându-și umbrele asupra zidurilor deschise la culoare ale clădirilor, cu zăbrelele în romburi de la uși și ferestre în nuanțe șterse de roșu și verde. Țiglele cenușii ale acoperișurilor se pierdeau în întuneric, o alegere potrivită împotriva vremii instabile a lumii muritorilor. Satul acesta ar fi putut părea mohorât sub cerul nopții, dar lampioanele luminoase îi dădeau o strălucire de basm.

O sută de mirosuri pluteau în aer, de mâncare, parfumuri și muritori. Oamenii se îmbulzeau pe străzi, cei mai mulți îmbrăcați cu robe simple de bumbac, pe când puținele persoane mai înstărite purtau mătăsuri și brocarturi. De brâu le atârnau podoabe, unele decorate cu mărgele de jad sau discuri din metale prețioase. Pocnituri zgomotoase m-au făcut să tresar când scântei luminoase, bucăți de hârtie roșie și un fum gros s-au împrăștiat în aer. Petarde. Să fi fost o seară de festival? Chipurile sătenilor străluceau de entuziasm, întocmai cum le văzusem în trecut, de departe, de pe lună.

Liwei și Wenzhi s-au oprit în dreptul unei clădiri înalte. Deasupra intrării atârna o firmă grea și neagră, cu următoarele caractere pictate în alb:

西湖客栈
HANUL LACULUI DE VEST

Lampioane alungite erau înșirate de o parte și de alta a ușilor din lemn roșu. Ferestrele erau deschise spre aerul răcoros al nopții și muzica și râsetele oamenilor se revărsau în stradă. Un local animat, dar începea să mă doară capul din cauza zgomotului necontenit.

Aici aveam să petrecem noaptea înainte de a porni spre Changjiang, fluviul lângă care Dragonul Lung fusese întemnițat veacuri de-a rândul sub un munte. Când Wenzhi a propus să ne oprim în satul acesta, am acceptat îndată, dornică să văd cum trăiau muritorii. Dacă soarta mea n-ar fi luat o întorsătură neașteptată, aș fi fost și eu una dintre ei.

Dând cu ochii de noi, hangiul a clătinat din cap, refuzând să ne primească. Oare hanul era ocupat? Într-adevăr, orășelul era plin de lume. Wenzhi nu a spus nimic, doar a așezat un *liang* de argint pe masă. Efectul a fost la fel de puternic ca al oricărei vrăji, pentru că hangiul s-a luminat la față și a strecurat argintul în mânecă. I-a spus ceva lui Wenzhi în șoaptă, dar cuvintele i-au fost acoperite de râsetul unui client din apropiere.

O fată tânără, poate fiica lui, ne-a condus la o masă de lemn de lângă fereastră. A plecat, dar s-a întors în curând, purtând o tavă cu platouri cu ciuperci sălbatice prăjite, cotlet de porc fiert înăbușit și câte un pește prăjit mic și un castron mare cu supă aburindă pentru fiecare.

— Ce spectacol se dă în seara asta? a întrebat-o Wenzhi pe fată, arătând cu capul spre platforma înălțată din mijlocul încăperii.

Tânăra a făcut o plecăciune, roșindu-se în obraji.

— Vine un povestitor, tinere stăpân. Dintre cei mai iscusiți din ținut.

Tinere stăpân? Mi-am stăpânit râsul. Wenzhi probabil că era de două ori mai în vârstă decât bunicul ei, dar pielea lui netedă și trăsăturile ferme n-o arătau deloc.

Povestitorul a sosit în timp ce mâncam. O barbă lungă și sură îi acoperea chipul zbârcit și ochii umflați îi scânteiau sub sprâncenele groase. Așezându-se pe un scaun din bambus, și-a așezat toiagul de lemn noduros pe podea. Primind un ban de la un client, și-a dres glasul și a început povestea despre un rege nobil trădat de concubina lui favorită, o spioană infiltrată de un regat inamic. Când acest cuplu nefericit a murit la sfârșitul tragic al poveștii, publicul fermecat a oftat și a bătut din palme și unii și-au șters lacrimile cu batiste și mâneci. Eu mi-am înăbușit căscatul, de-a dreptul scârbită de perfidia concubinei și iritată de nesăbuința regelui.

Zâmbind cu umor, Wenzhi i-a aruncat un ban de argint povestitorului, care l-a prins cu o îndemânare surprinzătoare și l-a strecurat în pungă.

— Tinere stăpân, ce poveste ai vrea să auzi? a întrebat el cu respect.

— Cei patru dragoni, a răspuns Wenzhi.

M-am îndreptat de spate, ciulind urechile.

— Ah! O poveste clasică. Tânărul stăpân trebuie să fie cărturar, l-a măgulit povestitorul.

Câțiva clienți ai ceainăriei au mormăit, sperând probabil să mai audă povești indecente despre regi libidinoși și domnițe frumoase. Dar, când povestitorul a ridicat mâna, toți au tăcut – argintul îi sclipea în barbă la fel de luminos precum cel din pungă.

A început pe un ton catifelat ca vinul cel mai scump.

— Cu mult timp în urmă, când lumea încă era tânără, nu existau lacuri sau râuri. Toată apa se găsea în cele patru mări și oamenii se bizuiau pe ploaia căzută din cer pentru a-și cultiva recoltele și a-și astâmpăra setea. Marea de Est era cămi-

nul celor patru dragoni. Dragonul Lung era cel mai mare dintre ei, cu solzi roșii ca focul, pe când Dragonul Sidefiu lucea precum promoroaca în toiul iernii. Dragonul Galben strălucea mai luminos decât soarele și Dragonul Negru era mai întunecat decât noaptea. De două ori pe an, răsăreau din mare și zburau spre cerul de deasupra.

Povestitorul a ridicat vocea, speriind audiența.

— Într-o bună zi, au auzit țipete și gemete zgomotoase dinspre lumea noastră, de dedesubt. Din curiozitate, s-au apropiat în zbor și au auzit tânguirile disperate ale oamenilor, care se rugau pentru ploaie după o secetă lungă. Hainele largi atârnau pe trupurile lor subțiri și buzele le erau crăpate de sete. Tulburați de suferința lor, dragonii s-au rugat de Împăratul Celest să trimită ploi muritorilor. Împăratul a consimțit, dar, din cauza unei calamități divine, problema i-a zburat din gând și săptămânile s-au perindat fără ploaie.

Povestitorul a făcut o pauză, întinzând mâna spre ceașca sa și ridicând-o la gură. În continuare a vorbit în șoapte stăpânite. Fără să vreau, am ciulit urechile, străduindu-mă să-l aud, deși știam povestea bine. Era aceeași pe care mă oferisem să i-o spun prințului Yanming, la care el strâmbase din nas.

— Dragonii nu au mai putut îndura suferința oamenilor flămânzi și au pornit în zbor spre Marea de Est. Și-au umplut gurile cu apă sărată și au împroșcat-o pe cer. Magia lor a transformat-o în apă curată, care s-a pogorât asupra pământului sterp de dedesubt. Oamenii au căzut în genunchi, bucurându-se și slăvind zeii. Dar Împăratul Celest s-a mâniat pe dragoni pentru îndrăzneala lor. I-a întemnițat pe toți sub munți de fier și de piatră. Însă, înainte de a fi capturați, fiecare dragon și-a sacrificat incredibila putere pentru a izvorî câte un fluviu năvalnic, care să protejeze lumea de secetă în viitor. Din ziua aceea, patru fluvii mărețe ne traversează ținutul, de

la est la vest, care poartă numele dragonilor, în onoarea nobilului lor sacrificiu.

Publicul a aplaudat, dar cu mai puțin entuziasm decât înainte. O femeie s-a grăbit să-i arunce povestitorului o monedă, strigând titlul poveștii pe care voia s-o audă.

Nu am auzit-o, cufundată în amintirile care mi se revărsau în minte. Aceasta fusese una dintre poveștile mele preferate în copilărie și adesea o rugam pe mama să mi-o spună. Închizând ochii, aproape că m-am putut închipui întinsă pe patul meu din lemn de scorțișor, atingând cu vârfurile degetelor perdelele albe și catifelate ce fluturau în adierea vântului. Nu aveam nevoie de lampă, pentru că stelele strălucitoare de pe cer și lampioanele își vărsau lumina sidefie prin fereastra camerei.

Îndrăgisem mult povestea aceasta, deși sfârșitul mă tulburase. Într-o seară am întrebat-o pe mama:

— De ce a uitat împăratul să dea ploi muritorilor?

— Împăratul are multe griji și responsabilități; nu e ușor să guvernezi atât ținuturile de deasupra, cât și pe cele de jos. În fiecare zi primește nenumărate petiții și solicitări.

— Dar de ce i-a pedepsit pe dragoni pentru că i-au ajutat pe muritori, în loc să-i răsplătească? am vrut eu să știu.

Mâna ei îmi atinsese obrazul și atingerea ei răcoroasă îmi alinase neliniștea.

— Dormi, steluță mică. E doar o poveste, a spus ea, evitându-mi întrebarea cu ușurință.

Abia acum înțelegeam că nu exista niciun răspuns satisfăcător. În orice caz, niciunul care să nu-l jignească pe Împăratul Celest.

Sarcina pe care mi-o încredințase mă tulbura ca un spin înfipt în călcâiul piciorului. Cu atât mai mult când mă gândeam la admirația prințului Yanxi față de dragoni și la poveștile pe care le auzisem despre bunăvoința lor. Dacă dragonii

ar fi refuzat să coopereze, aș fi fost în stare să-i înfrunt pentru a le lua perlele? Oare aș fi putut să îl *învinge* pe vreunul dintre ei, darămite pe toți patru? Era o misiune fără speranță, fără răsplată – pentru a reuși, ar fi trebuit să-mi sacrific onoarea, iar eșecul mi-ar fi adus moartea.

— Xingyin, ce te supără?

Întrebarea lui Wenzhi m-a deșteptat din gânduri.

— Sunt obosită, am spus eu, deși nu aveam niciun motiv.

— Ce-ar fi să te culci? a propus Liwei, fără a-și lua ochii din castron. Va trebui să mergem o zi întreagă ca să ajungem la Changjiang și asta dacă nu facem niciun popas.

De când vorbiserăm în Pavilionul Cântecului Sălciilor, între noi se lăsase un aer rece. Oare cuvintele schimbate rupseseră până și ultimele legături dintre noi? Sau poate că de vină era intimitatea pe care o observase între mine și Wenzhi? Oricare ar fi fost cauza, Liwei era mereu politicos, dar detașat. Și, chiar dacă tocmai asta îi cerusem, atitudinea lui mă rodea.

Fata hangiului a venit ca să ne debaraseze masa. Așezând fiecare farfurie pe tava sa cu mișcări lente și grijulii, a aruncat priviri furișe la Wenzhi și Liwei. Ochii îi fugeau de la unul la celălalt, înainte și înapoi, ca și când nu s-ar fi putut hotărî care îi plăcea mai mult. Într-adevăr, nimeni de aici nu putea concura cu ei. Chiar și îmbrăcați cu robe simple și cu aurele înăbușite, Wenzhi și Liwei aveau același efect asupra inimii oricui, fie că era muritor, fie că era nemuritor.

M-am ridicat, nerăbdătoare să plec. Chiar și numai masa luată cu ei îmi consumase nervii.

— Unde e odaia mea?

Wenzhi s-a strâmbat și a arătat spre etajul superior.

— Hanul e plin. Va trebui să stăm toți în aceeași cameră.

Văzându-mi chipul îngrozit, a adăugat:

— Tu vei sta în pat, firește. Sunt sigur că Înălțimea Sa se va descurca fără pat o noapte.

O notă de batjocură i s-a strecurat în voce.

— Într-adevăr, a spus Liwei cu răceală. Dar, în oricare caz, voi fi prezent în cameră.

Să fi fost un avertisment? Oare dădeam o interpretare exagerată tonului său aspru? Nu avea importanță. Chiar și dacă hanul ar fi avut cele mai moi paturi din regat, un petec de iarbă udă ar fi fost mai confortabil decât să suport o asemenea noapte.

— Îmm, de fapt, nu sunt obosită.

M-am depărtat de masă, ca o lașă ce eram.

— După o masă atât de copioasă, aș vrea să fac o plimbare. E prima dată când vizitez un sat al muritorilor.

Wenzhi s-a ridicat, hârșâind scăunelul de podea.

— Vin cu tine.

Am clătinat din cap, zâmbind pentru a-mi îmblânzi refuzul. Voiam să rămân singură. Și, dintr-un motiv necunoscut, nu voiam să merg cu Wenzhi și să-l las singur pe Liwei.

Am traversat hanul în grabă, ieșind pe ușa din spate. Străduța era mai mică decât cea pe care veniserăm mai devreme, dar la fel de animată. Câțiva săteni priveau spectacolul stradal, în care unii oameni învârteau farfurii pe bețe și alții suflau limbi de foc. M-am oprit și am ascultat un bătrân care cânta la erhu, vioara de lemn cu două cozi. Melodia tânguitoare se potrivea cu starea mea de spirit. Când a terminat, i-am lăsat un *liang* de aur în taler, care s-a lovit zornăitor de monedele de cupru.

Chiar și la ora aceasta târzie, copiii alergau de colo-colo, fugărind câinii zgomotoși și înghesuindu-se la tarabe. Unii aveau în mâini insecte și fluturi împletiți din iarbă uscată, pe când alții țineau bețe cu dulciuri sub formă de sfere roșii. Din curiozitate, am cumpărat și eu unul și, mușcând din glazura tare, am descoperit fructele de gherghin savuroase de sub ea. În timp ce-mi lingeam fărâmele de zahăr de pe degete, unii

săteni au holbat ochii la mine, minunându-se, poate, că eram atât de încântată de o gustare atât de banală. Oare și mamei îi plăcuse? Am ridicat privirea spre cer, întristată că nu puteam s-o întreb.

Sfera luminoasă a lunii părea mai mică decât în Regatul Celest, dar era la fel de frumoasă pe fondul negru al nopții. M-am gândit deodată că, dacă tatăl meu n-ar fi primit elixirul, dacă mama nu l-ar fi băut, poate că în prezent am fi locuit într-un sat ca acesta. Într-o casă cu pereți albi, cu acoperiș coșcovit, verde ca mușchiul, și cu uși de lemn. Împreună, ca o familie unită. Preț de o clipă, n-am mai putut să respir, acaparată de acest vis. *Sau poate că ai fi murit,* mi-a șoptit gândul.

Oare mama încă privea spre lumea aceasta cu dor? Oare tatăl meu mai trăia? Oare... o învinuia pe mama pentru alegerea ei? Pe mine, pentru că-i pusesem viața în pericol? De aș fi putut să-l caut, doar că nu aveam idee de unde să încep. Și nu îndrăzneam să pun la încercare răbdarea împăratului mai mult decât o făcusem deja.

Am cotit pe o străduță liniștită. După nici cincizeci de pași, m-a furnicat pielea și am fost cuprinsă de aceeași senzație înțepătoare pe care o aveam de fiecare dată când apărea un pericol – întocmai ca atunci când arcașul trăsese asupra mea în Codrul Primăverii Eterne. Nu se putea să fi venit aici, în Tărâmul Muritorilor. Cel mai probabil murise, ucis de soldații lui Liwei. Și totuși cineva mă urmărea.

Prefăcându-mă că nu observ nimic, am înaintat pe cărare. Mă îndoiam că ceva de aici ar fi putut să-mi facă rău, dar aveam două pumnale ascunse, pentru orice eventualitate. În spate țineam Arcul Dragonului de Jad, învelit în pânză pentru a nu atrage atenția. Când Wenzhi îmi propusese să-l iau cu mine, mi se păruse o idee înțeleaptă.

Exersasem mânuirea arcului în liniștea camerei mele. La început, reușisem să-i mențin săgețile numai câteva clipe,

dar în timp ajunsesem să le stăpânesc mai bine. Îmi dorisem mult să-i încerc puterea, să-i lansez proiectilele de lumină sfârâitoare, dar nu îndrăznisem niciodată. Unde aș fi putut să lansez o săgeată de focul-cerului în Regatul Celest fără să fiu văzută?

Când am auzit sunete de pași grei în spate, mi-am amintit că nemuritorilor le era interzis să-și folosească magia pe Tărâmul Muritorilor, în afară de cazul în care ar fi fost absolut necesar. Înfruntarea unor dragoni ostili ar fi fost un asemenea caz, fără doar și poate, dar deocamdată trebuia să mă limitez la puterea mea fizică.

— Unde te grăbești așa? a strigat un bărbat. O femeie atât de frumoasă! N-ai vrea puțină companie?

Trei bărbați s-au apropiat țanțoș, înconjurându-mă. Erau îmbrăcați în straie scumpe, cu podoabe din argint și jad pe cap, dar mirosul puternic de vin mi-a invadat nările. Categoric erau beți dacă mă vedeau frumoasă, am gândit eu cu dispreț. Văzând rânjetele indecente de pe fețele lor, mi-a fost ușor să le ghicesc intențiile.

Degetele mi s-au strâns în pumni.

— Nu genul de companie la care vă gândiți voi, am răspuns scurt, întorcându-le spatele.

O mână cărnoasă m-a apucat de umăr, întorcându-mă împrejur.

— Nu fi așa timidă. De ce umbli singură pe aici, dacă nu vrei să te găsească cineva? mi-a bolborosit în față bărbatul mai înalt.

Avea respirația acră și duhnea din cauza resturilor de mâncare de la ultima lui masă. Mâna deja îi bâjbâia la gulerul robei mele.

— Știi cine suntem? Ne permitem să...

Furia și scârba mi-au erupt în vene. I-am apucat încheietura și l-am răsturnat pe spate. A urlat îngrozitor, ținându-se

de mână. Oare i-o rupsesem? Nu asta îmi fusese intenția, dar o parte din mine spera să fie așa. Cei doi prieteni ai lui au răcnit și s-au repezit la mine în același timp. M-am ferit de mâinile lor hrăpărețe, i-am apucat de gât și le-am izbit capetele între ele cu un trosnet zguduitor. Cu două lovituri de picior i-am azvârlit cât colo. Înainte să se poată ridica, am atins de gâtul fiecăruia câte un pumnal.

Apăsându-le suficient cât să le curgă câte o dâră subțire de sânge, am șuierat:

— Bănuiesc că nu-i prima dată când faceți așa ceva. Dacă se mai *gândește* vreunul dintre voi să repete nelegiuirea aceasta înfiorătoare, mă voi întoarce și vă voi înfige câte un pumnal în inimă.

I-am sfredelit cu privirea pe fiecare și apoi mi-am îndesat piciorul în spinările lor, culcându-i la pământ.

— Demon! Femeie-demon! a țipat unul dintre ei cu ochii bulbucați, ridicându-se împleticit și luând-o la fugă.

Nu tocmai, am gândit eu în sinea mea. Dar se apropiase de adevăr mai mult decât ar fi putut ști vreodată.

Pentru că furia încă nu-mi era ostoită, am lansat un fir de magie care a zburat după ei. Poate că mica mea infracțiune avea să treacă neobservată. Era un gest nesăbuit, dar eram scârbită de intențiile lor. Și de faptul că mă învinuiseră *pe mine* pentru a-și justifica comportamentul dezgustător.

Cineva a chicotit. M-am întors valvârtej și l-am găsit pe Wenzhi rezemat de un zid din apropiere, cu chipul strălucindu-i de umor.

— Bine ai făcut, m-a lăudat el. M-aș fi implicat și eu, dar nu aveai nevoie de ajutor.

— Mă bucur că ți s-a părut distractiv.

Mi-am șters pumnalele și le-am băgat înapoi în teci.

O scânteie periculoasă i-a licărit în ochi.

— Dacă nu te-ai fi ocupat de ei, m-aș fi bucurat s-o fac eu. N-ar mai fi fost în stare să meargă, darămite să fugă. Ai fost prea îngăduitoare cu ei, m-a mustrat el.

— Încă nu ți-am spus ce le-am făcut la urmă. Rănile nu li se vor vindeca luni în șir; toate vânătăile îi vor durea și sângele le va curge din tăieturi. Nu le va fi ușor să uite noaptea aceasta, să uite ce au încercat să facă și ce le-am făcut eu lor. Nu cred că vor mai avea curajul să se uite la vreo fată, darămite s-o atace.

Wenzhi a ridicat din sprâncene.

— Amintește-mi să nu mă pun rău cu tine niciodată.

S-a desprins de perete și a parcurs distanța dintre noi, întinzând mâna pentru a-mi înconjura talia. Mi s-a accelerat pulsul când am ridicat fața la el și entuziasmul mi-a înfierbântat pielea. Ochii i-au fulgerat, cuprinși de o emoție de nepătruns, și a plecat capul, atingându-și buzele de ale mele. Mintea mi s-a umplut de scântei ca de o puzderie de stele. Am rămas așa un moment, complet nemișcați, cu trupurile contopite. Apoi buzele lui le-au despărțit pe ale mele cu mișcări aprige și nerăbdătoare și i-am gustat respirația caldă și dulce. Un fior de căldură m-a săgetat – fierbinte și lucitor ca metalul topit –, gonindu-mi în vene și incendiindu-mi trupul. Palma i-a alunecat în sus pe spinarea mea și degetele i s-au răsfirat în părul meu, trăgându-mi capul pe spate cu blândețe. Buze răcoroase mi-au alunecat pe gât, stârnind un șir de flăcări. Luasem foc. Mă mistuiam. Mi-a zburat orice gând și l-am tras mai aproape, lipindu-mă de el până când zvâcnetele inimii lui au ajuns să reverbereze prin a mea.

Când și-a retras mâinile, din gât mi-a scăpat un suspin. Mi-am strâns brațele la piept, un gest care mi-a oferit prea puțin confort în comparație cu golul care mi s-a căscat în trup. Respirația ni s-a îngreunat în tăcerea care s-a lăsat deodată între noi.

— Nu am venit ca să te pândesc din umbră. Voiam să-ți arăt ceva, mi-a spus el.

Am mers până când am ajuns la malul unui râu din apropiere. Era ticsit de oameni care aprindeau lampioane și le așezau pe apă. Spre deosebire de cele de mătase, din sat, acestea erau făcute din hârtie ceruită și colorată, împăturită cu măiestrie sub formă de flori de lotus. Câte o lumânare strălucea în mijlocul fiecărei flori, risipind întunericul.

— M-am gândit că te-ar interesa Festivalul Lampioanelor de Apă, a spus el.

Chipurile sătenilor erau solemne și grave și unii plângeau fără reținere. Tristețea plutea în aer precum frigul iernii.

— Ce fac? am întrebat eu.

— Cer îndrumare de la strămoșii lor răposați. Îi onorează și îi comemorează pe apropiații decedați. Lampioanele au și rolul de a conduce spiritele pribege înapoi spre ținutul lor.

A scos unul mic din mâneca sa largă și mi l-a întins. Am ridicat ochii la el.

— Pentru ce-i asta?

— Nu e puțin lucru să înfrunți un dragon. Poate că și tu ar trebui să ceri îndrumare de la strămoșii tăi.

Am holbat ochii la el și pieptul mi s-a umplut de tandrețe. Prin acest gest, accepta atât originea mea muritoare, cât și locul meu cuvenit din această lume. Atunci am înțeles cât de mult ținea la mine. Și cât de mult țineam și eu la el.

Am luat lampionul și i-am aprins lumânarea, după care m-am ghemuit și l-am lansat pe apele râului. S-a clătinat precar un moment, dar apoi s-a îndreptat și a pornit la vale. Nu am cerut îndrumare – de la *cine* s-o fi cerut? Nu știam dacă tata încă se afla pe lumea aceasta sau dacă trecuse în cea de dincolo. Nici măcar nu știam numele strămoșilor mei. Dar am sperat că, oriunde s-ar fi aflat, ar fi văzut lampionul aprins în cinstea lor și ar fi înțeles că nu fuseseră uitați.

Am zăbovit în tăcere sub cerul întunecat. Sute de lampioane străluceau pe râu, ca o întindere de foc viu care plutea în voia curentului spre un orizont necunoscut.

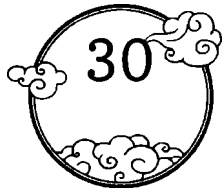

Soarele își pierduse strălucirea, transformându-se într-o sferă de flăcări stacojii mocnite. În lumina tot mai slabă, apele fluviului Changjiang sclipeau, șerpuind de-a lungul văii de smarald ca un șarpe de foc și prelungindu-se dincolo de zările în care ni se opreau privirile.

Am mijit ochii, cercetând împrejurimile în căutarea locului unde se spunea că fusese întemnițat Dragonul Lung, cel mai puternic dintre dragoni. Liwei a arătat spre un munte din stâncă de-un albastru-cenușiu, al cărui pisc se pierdea în ceață. La poalele lui se întindeau câmpuri cu flori galbene. Pe fondul cerului tot mai întunecat, muntele radia o lumină palidă, atât de slabă, încât muritorii nu ar fi putut s-o observe.

Am dezlegat baierele pungii și am scos Sigiliul Divin de Fier. Metalul nu mai era rece, pulsa împrăștiind căldură. Cu inima zvâcnindu-mi în piept, l-am ridicat spre piscul acela înalt. Oare avea să se năruiască, pentru ca dragonul să se înalțe pe cer, recunoscător pentru faptul că fusese eliberat din temnița sa?

Dar nu s-a întâmplat nimic. Valea a rămas neclintită și numai greierii își ciripeau serenadele din fiecare noapte.

— Cum funcționează? l-am întrebat pe Liwei.

A luat sigiliul, a studiat semnele de pe el și mi l-a dat înapoi.

— E o cheie. Trebuie doar să găsim broasca.

M-am holbat la muntele uriaș, întrebându-mă cât timp ne-ar fi luat să-l cercetăm.

Apelează la orice mijloc necesar. Cuvintele împăratului mi-au răsunat din nou în gând. Alungându-mi neliniștea, mi-am eliberat magia, care mi-a țâșnit din palmă și a înconjurat metalul șters. Dragonul sculptat a luat foc și a început să se zbată, ca și când ar fost viu. Un vânt fierbinte mi-a suflat în față în clipa în care sigiliul a țâșnit spre cer, a înconjurat muntele ca o faclă semnalizatoare și a coborât direct spre pământ făcându-se nevăzut. Până să mă alarmez, s-a ivit din nou la orizont și mi-a zburat înapoi în mână cu o asemenea putere, încât m-am împleticit și aproape am căzut. Sub ochii mei bulbucați, focul s-a risipit și dragonul s-a prefăcut din nou într-o figură neînsuflețită de fier.

Pământul s-a cutremurat. M-am împiedicat și aproape că am scăpat sigiliul, pe care apoi l-am strecurat în pungă. Un răcnet înfiorător a spulberat tăcerea. Privirea mi-a sărit la pisc, care s-a frânt în două, străbătut de o fisură întinsă. Stâncile au zburat în toate direcțiile și câteva au trecut pe lângă noi, moment în care am plecat capul și m-am ghemuit la pământ. Limbi de foc stacojii au izbucnit din inima muntelui, revărsându-se prin crăpăturile late ca dintr-un vulcan aflat în pragul erupției.

Cu un urlet asurzitor, o creatură uriașă a ieșit din munte, scuturându-și trupul și împrăștiind nori de praf orbitor. Solzii rubinii îi străluceau ca un metal proaspăt forjat. Avea gheare aurii în capătul labelor uriașe, ca niște coase, și o coamă și o coadă cu șuvițe fluturătoare, groase și purpurii. Chipul său ar fi fost înfiorător – cu coarne albe ca osul în creștet și colți ascuțiți și curbați – dacă n-ar fi fost ochii aceia de chihlimbar, care luminau plini de înțelepciune.

Sub privirile noastre înmărmurite, dragonul și-a întins gâtul spre cer. Privirea sa a cutreierat valea, oprindu-se asupra noastră. Fără ezitare, a pornit spre noi în zbor, cu trupul său vânjos unduindu-se în aer. Ce zbor grațios, deși nu avea aripi! Dar, pe măsură ce ființa aceea măreață s-a apropiat, inima a început să-mi bată cu atâta putere, încât m-am temut că-mi va străpunge coastele. Xiangliu, caracatița uriașă, Diavolul Oaselor... niciunul dintre monștrii aceia nu mă înspăimântaseră atât de tare.

Cine m-a eliberat din temniță? Spuneți-mi numele voastre.

Tonul dragonului era perfect controlat, nici grav, nici ascuțit, nici aspru, nici moale.

Am tresărit, descoperind că fălcile i-au rămas nemișcate când a vorbit. Vocea lui mi-a reverberat în minte ca și când am fi fost una și aceeași ființă. M-am întors subit și am holbat ochii la Liwei și Wenzhi, care păreau la fel de șocați și de uluiți. Nu fusese o închipuire; dragonul le vorbise și lor.

Dragonul Lung și-a înclinat capul magnific într-o parte. Oare aștepta un răspuns la întrebarea sa?

Mi-am dres glasul, încercând să descurc nodul care mi se pusese în gât deodată.

— Venerabile dragon, eu sunt Xingyin – fiica lui Chang'e și a lui Houyi. Te-am eliberat la porunca Împăratului Celest, care îți cere să-i predai perla ta.

Mândria cu care declarasem numele părinților mi-a fost strivită de natura rușinoasă a misiunii mele.

Un mârâit adânc a străpuns tăcerea. Dragonul a mijit ochii amenințător și din nările sale umflate au răsărit rotocoale de fum. Nu, nu de fum – ci de ceață, răcoroasă ca o dimineață de toamnă. Tulburată de ostilitatea lui, am făcut un pas în spate și am eliberat Arcul Dragonului de Jad din legături.

Cu ce drept îmi ceri esența spirituală? a tunat dragonul.

— Nu esența ta, am spus îndată, încercând să-l liniștesc. Împăratul îți vrea doar perla.

Chiar în timp ce spuneam asta, un sâmbure de îndoială mi-a încolțit în inimă. În Regatul Celest, un loc în care bijuteriile erau la fel de abundente ca florile, ce motiv ar fi avut împăratul să dorească aceste perle?

Din nările Dragonului Lung au țâșnit scântei când vocea lui mi-a răsunat în minte.

Perlele conţin esenţa noastră spirituală. Cine ne posedă perlele ne stăpânește! Îți închipui că ne vom părăsi temniţele pentru a începe o viaţă de sclavie? În slujba celui care ne-a întemniţat pentru că am adus ploi muritorilor? Am fi putut să i ne împotrivim atunci, am fi putut să fugim în oceane, unde nu ne-ar mai fi găsit, dar astfel am fi sfâșiat cerurile și am fi răsturnat pământul, întorcând uscatul împotriva mării. Și nu am fi putut tolera una ca asta.

Mi s-a strâns inima și m-am întors spre Liwei.

— Știai?

— Nu, a răspuns el sumbru. Dragonii au dispărut din Ținutul Nemuritorilor cu secole în urmă. Textele noastre nu spun nimic despre aceste lucruri.

Ar fi trebuit să-mi dau seama; nu mi-ar fi ascuns un asemenea lucru. Atunci am înțeles că împăratul mă jucase pe degete. Îmi ceruse perlele, fără să pomenească despre esența dragonilor. Nu-mi dădusem acordul pentru așa ceva, dar aceasta era înțelegerea noastră. Cum să fac un asemenea lucru? Cum să-i silesc pe dragoni să renunțe la libertatea lor în schimbul libertății mamei?

Și totuși, cum aș fi putut să n-o fac?

Nu era același lucru, mi-am amintit eu, deși era un adevăr greu de acceptat. Întemnițarea nu era totuna cu sclavia. Să-i dau împăratului o asemenea putere asupra dragonilor, să-i

silesc să se supună voinței lui – oare eram în stare de o faptă atât de monstruoasă?

— Ați slujit Împăratului Celest și în trecut. Trebuie să aibă motive bune ca să vă ceară ajutorul din nou.

Bâjbâiam după o soluție pașnică, agățându-mă de speranța aceasta subțire pentru a-mi împăca conștiința, deși în aceeași clipă am simțit o mare scârbă față de mine însămi.

Ochii Dragonului Lung au scânteiat și coada lui a șfichiuit aerul.

Niciodată nu am slujit Împăratului Celest. Cândva am trăit sub conducerea unui nemuritor mult mai vrednic. Lui i-am jurat credința noastră, până când ne-a înapoiat perlele, lăsându-le în paza noastră.

Cuvintele lui mi-au strivit și ultimul licăr de speranță. Întorcându-mă spre Wenzhi și Liwei, am observat o hotărâre sumbră pe chipurile lor.

Am dus degetele la pandantivul de jad, scoțându-l și strângându-l în mână pentru confort. Nu am putut să mă uit la dragon și o încordare fierbinte și înțepătoare mi s-a întins în piept.

— Îmi pare rău, dar îmi trebuie perlele voastre.

Dragonul Lung și-a arătat colții, mai ascuțiți decât sulițele. A deschis fălcile, vărsând ceață albă asupra mea. O lumină a țâșnit din trupurile lui Liwei și Wenzhi și am încercat și eu să ridic un scut – prea târziu –, moment în care ceața m-a învăluit, agățându-mi-se de piele și arzându-mă cu înțepătura chinuitoare a gheții. Dar disconfortul acesta a dispărut subit, lăsându-mi doar o senzație răcoroasă sub scobitura gâtului. Pandantivul meu? L-am ridicat și i-am privit modelul gravat. Crăpătura dispăruse; jadul era întreg din nou. Oare respirația dragonului îl refăcuse?

Dragonul Lung a dat înapoi, cu ochii holbați, în timp ce pe nări îi ieșeau din nou rotocoale de ceață. Oare se pregătea să

atace iar? Cuprinsă de groază, am luat arcul și focul-cerului mi-a trosnit între degete. Am țintit creatura, simțind că mi se strânge stomacul. M-am gândit cu disperare la mama, căutând puterea și neînduplecarea care-mi trebuiau pentru a-mi duce sarcina la capăt. Nu trebuia decât să eliberez săgeata...

Ca din senin, mi-a revenit amintirea dragonului de hârtie primit de la prințul Yanming. *Fie ca dragonii să te ocrotească în călătoriile tale.* M-am cutremurat, străpunsă de un șoc subit de durere, și am înălțat arcul departe de dragon, lansând săgeata spre cer. Firișoare albe de lumină au aprins văzduhul. M-a copleșit un sentiment de dezamăgire zdrobitor, dar și o ușurare vădită. Nu puteam să-i fac rău și, în adâncul inimii, mi-am dat seama că nici mama nu și-ar fi dorit așa ceva. Indiferent cât am fi avut de suferit.

În spatele meu, Liwei a inspirat scurt. Dragonul Lung a întins gâtul spre mine, holbându-se la arc. Ceva i-a fulgerat în ochii aurii, ca și când l-ar fi recunoscut.

Arcul Dragonului de Jad. Cum e posibil?

Vorbea din nou cu calm.

Înainte să pot vorbi, Wenzhi a pășit în față. Probabil că și el îi auzise întrebarea.

— Arcul a ales-o. Ea îl mânuiește acum.

O întorsătură neașteptată.

Oftatul Dragonului Lung a șuierat ca vântul printre copaci.

Îmi vei împrumuta Sigiliul Divin de Fier? Doresc să-mi eliberez fraţii şi să mă sfătuiesc cu ei. Îmi dau cuvântul că ne vom întoarce aici şi că nu vă vom face rău niciunuia.

Wenzhi m-a tras deoparte și mi-a vorbit în șoaptă.

— Întâi cere-i dragonului să ne lase perla lui. Dacă îi dai sigiliul, îi va elibera pe ceilalți și poate că n-o să-l mai vezi niciodată. Am ajuns atât de departe – dacă vei pierde sigiliul, nu-ți va mai rămâne nimic.

Era un sfat bun. În orice confruntare, Wenzhi era vigilent și nemilos, motiv pentru care obținuse atâtea victorii.

Dar dragonii nu-mi erau dușmani.

Ferind ochii, am întâlnit privirea lui Liwei.

— Xingyin, e decizia ta, a spus el cu mai multă blândețe decât mă așteptasem.

Ar fi trebuit să ascult de avertismentul lui Wenzhi, dar instinctele mă îndrumau pe altă cale. Eram convinsă că Dragonul Lung nu avea să mă înșele. Cum aș fi putut să-i câștig încrederea dacă nu i-o acordam pe a mea?

Am întins mâna încet, cu sigiliul în palmă.

O lumină a izbucnit din laba Dragonului Lung, învăluind sigiliul și ridicându-l prin aer până la el. Prinzându-l în gheare, a înălțat din colțurile fălcilor sale masive. Dintr-un singur avânt, și-a luat zborul.

Wenzhi a urmărit în tăcere silueta lui tot mai mică. Oare era nemulțumit? Nu aveam experiența lui, dar aveam încredere în propria intuiție.

M-am întins ca să-i ating brațul, apăsându-mi degetele pe mâneca lui.

— Se va întoarce.

— Cum poți ști sigur?

— Pentru că înțelepciunea îmi întrece vârsta.

Am vorbit cu calm, încercând să-mi ascund îndoielile tot mai supărătoare.

Wenzhi a râs vesel și melodios.

— Așa este. Deși ești o nemuritoare tânără, mi-a atras el atenția.

— Spune-mi, atunci, *Anticule*, am replicat eu cu un zâmbet. La ce te refereai când ai spus că arcul m-a ales? De ce nu ai pomenit nimic până acum?

S-a aplecat și mi-a potrivit după ureche o șuviță de păr rebelă, zăbovind cu mâna o clipă și apoi lăsând-o în lături.

— Am citit despre asta în biblioteca Mării de Est. Nu mi s-a părut important, de vreme ce alegerea arcului părea clară.

— Pentru mine nu a fost nimic clar, am mărturisit eu. Credeam că a fost o coincidență, că poate am fost prima persoană care l-a atins. Că eram doar custodele lui.

— Ar fi trebuit să-ți spun, dar mi-am amintit abia adineauri. Cred că vorbele dragonului mi-au stimulat memoria, a spus el cu umor.

— Ce ai mai descoperit? am întrebat eu.

— Doar că Arcul Dragonului de Jad se leagă de un singur stăpân o dată. Nu știam sigur dacă era adevărat.

O expresie îngândurată i-a apărut pe chip.

— Dar reacția Dragonului Lung pare să confirme acest fapt.

— Nu am mai auzit de arma aceasta, a spus Liwei, venind la noi. Poate că nu ar trebui să mă mir, de vreme ce nu i-am studiat pe dragoni. Îmi dai voie să-l țin? a întrebat el, întinzând mâna.

Înainte să i-l pot oferi, arcul mi-a tremurat în palmă, parcă împotrivindu-se. Liwei a dat înapoi, clătinând din cap.

— Nu voi face încercarea nesăbuită de a-l lua.

Am așteptat mult, până când cerul s-a întunecat, până când ultimele urme ale căldurii zilei s-au scurs din pământ. Până când, într-un final, m-am ghemuit epuizată, strângând brațele în jurul genunchilor. Oare fusese o greșeală să mă încred în dragoni? Oare mă înșelasem în privința onoarei lor? Nu îndrăzneam să mă uit la Wenzhi. Chiar dacă nu-mi reproșa și nu-mi spunea că a avut dreptate, cu siguranță l-am dezamăgit. Și m-a cuprins groaza când m-am întrebat ce ar fi făcut Împăratul Celest dacă m-aș fi întors cu mâna goală, fără perle și fără sigiliu. Drept când mă pregăteam să-mi recunosc eșecul, luna și stelele au dispărut ca înghițite de noapte, acoperite de siluetele a patru creaturi care zburau deasupra.

Dragonii au aterizat în fața noastră, zguduind pământul. Și-au înfipt ghearele aurii în pământ, împrăștiindu-l în toate

părțile, și au întins gâturile spre cer, cu coarnele lor lucind alb-argintiu. Aurele le erau atât de puternice, încât până și aerul părea să se cutremure sub apăsarea lor. Ceilalți trei erau mai mici decât Dragonul Lung, dar tot atât de magnifici. Unul avea o coamă alburie și strălucea ca luna. Altul era sclipitor ca soarele și, de-a lungul spinării, i se întindea o creastă de țepi aurii. Iar ultimul se pierdea în umbre, cu excepția colților săi sidefii care luceau ca niște cuțite din os.

Pe malul celui mai lung fluviu al ținutului, venerabilii dragoni erau din nou împreună. M-au privit fără să clipească, cu ochi vii și plini de înțelepciune. Fără să înțeleg de ce, m-am lăsat în genunchi și mi-am aplecat trunchiul, până când mi-am atins fruntea de iarbă.

Vocea Dragonului Lung mi-a murmurat în minte.

Suntem recunoscători pentru libertatea câștigată, pentru vântul care ne suflă iarăși în față. Viața a devenit din nou prețioasă.

Ochii i-au scânteiat și ceața i s-a revărsat din nări.

Dar nu dorim să-l slujim pe Împăratul Celest. Nu îi vom da perlele noastre.

O greutate mare mi-a împovărat umerii când m-am ridicat în picioare. Wenzhi s-a apropiat, ca pentru a mă sprijini. Oare acum se aștepta să-i înfrunt pe dragoni? Nu puteam. Nu din cauza fricii – deși probabil că m-ar fi rupt în bucăți dacă ar fi vrut –, ci pentru că pur și simplu *nu voiam*. Cu alte cuvinte, dădusem greș. Mama mea avea să rămână prizonieră. Și toate eforturile mele din Regatul Celest își pierdeau rostul.

Vocea Dragonului Lung mi-a răsunat din nou în minte. *Ți le vom da ție.*

— Poftim? De ce? am repetat eu incredulă, convinsă că auzisem greșit, moment în care Liwei și Wenzhi s-au întors spre mine valvârtej.

Dragonul Lung a ridicat capul și coama lui a tremurat în aer ca o flacără de mătase.

Cu mult timp în urmă, când eram tineri, un vrăjitor puternic ne-a furat esența spirituală. Am fi murit dacă nu ne-ar fi salvat un războinic curajos. Dar eram prea slăbiți pentru a ne putea recupera esența, așa că războinicul a închis-o în cele patru perle. Lui i-am jurat credință. Când a părăsit Marea de Est, ne-a înapoiat perlele, dar onoarea ne obligă să i le înapoiem dacă ni le va cere vreodată sau să le dăm celui care îi va lua locul.

Atunci Dragonul Lung a făcut o pauză.

Arcul Dragonului de Jad era arma lui mult prețuită, pe care doar el o putea mânui. Și acum, această armă te-a ales pe tine.

Mintea mi-a vuit. Știusem că arcul era puternic, dar niciodată nu visasem că ar fi putut să fie atât de important pentru dragoni. Cu atât mai puțin îmi închipuisem că *eu* aș fi putut fi proprietara lui. Și că dragonii m-ar fi recunoscut drept...

— Dar nu sunt eu nemuritorul care v-a salvat, am spus eu șovăitor. Nu știu nimic despre el. Mama și tatăl meu s-au născut muritori.

Titlurile se moștenesc, talentele pot fi înscrise în sânge, dar adevărata măreție e cea interioară, a spus Dragonul Lung *Arcul te-a ales dintr-un motiv precis. Pe care poate că încă nu-l cunoști, dar care se va lămuri odată cu risipirea norilor. Trebuie să ne respectăm jurământul. Vom onora alegerea arcului și îți vom ceda perlele dacă asta dorești.*

Dragonul Lung m-a fixat cu privirea sa aurie.

Dar trebuie să-ți mai spunem ceva. Dacă vei accepta perlele, îți vom cere să ne juri – întocmai cum i-am cerut domnitorului nostru – că nu ne vei sili niciodată să acționăm împotriva înclinațiilor noastre și că ne vei apăra onoarea și libertatea. Suntem creaturi pașnice. Nu putem permite mânuirea puterilor noastre în numele morții și al distrugerii, altfel forța ni se va împuțina și vom muri.

În ciuda aerului răcoros al nopții, pielea a început să-mi transpire. M-a cuprins groaza, imaginându-mi ce le-ar fi putut porunci împăratul dragonilor și cât ar fi suferit aceștia. Îmi acordau o mare onoare, dar și o povară cumplită. De care nu știam dacă eram vrednică și pe care nu eram sigură că aș fi putut s-o suport.

— Venerabili dragoni, *voi* ați putea s-o eliberați pe mama mea, pe Zeița Lunii? Am întrebat eu încet.

Atunci nu aș mai fi avut nevoie de grațierea împăratului. Nu aș fi avut nevoie de perle. Nu ar fi fost nevoie să-mi pun onoarea în joc, ca în schimbul ei să obțin libertatea mamei.

Ochii de chihlimbar ai Dragonului Lung s-au întunecat.

Încă din timpul întemnițării noastre, am auzit povestea lui Chang'e și a lui Houyi. Împăratul domnește peste corpurile cerești și Chang'e este legată de lună. Imortalitatea ei se trage de la elixirul dăruit de el. Astfel, Chang'e îi este supusă și împăratul este îndreptățit s-o pedepsească, chiar dacă pedeapsa îi este cumplită. Nu putem dezlega vraja. Dacă am încerca s-o eliberăm, ar însemna să ne opunem Regatului Celest. Ar fi o declarație de război. Nu putem lupta cu ei, căci aceasta ne-ar distruge.

Greutatea indeciziei aproape că m-a strivit. Nu voiam nicicum să-i trădez pe dragoni, dar ce s-ar fi întâmplat dacă mama mea ar fi ajuns în pericol? Aș fi putut să rezist tentației îngrozitoare de a-i subjuga în schimbul siguranței ei? Și dacă apoi dragonii ar fi murit în slujba împăratului? Aș fi putut să trăiesc cu moartea lor pe conștiință?

O parte din mine mi-a urlat să refuz povara aceasta, dar cum aș fi putut să pierd o asemenea șansă? Doar de ar fi existat o cale de a mă folosi de puterea dragonilor fără a-i pune în pericol. Doar de aș fi putut să-i protejez atât pe ei, cât *și* pe mama. Nu știam dacă ar fi fost posibil, dar nu puteam afla decât pe o singură cale.

Am împreunat mâinile înaintea lor și am făcut o plecăciune.

— Voi accepta perlele voastre.

Dragonii și-au înclinat capetele. Oare chipurile lor erau înnegurate de dezamăgire?

M-a săgetat un sentiment de vinovăție tăios și profund. Am adăugat îndată:

— La rândul meu, jur să nu vă silesc niciodată să acționați împotriva înclinațiilor voastre și să vă apăr onoarea și libertatea. Și promit că vă voi *înapoia* perlele.

Vocea mi-a tremurat când am rostit acest jurământ solemn. Dragonii nu-mi ceruseră acest ultim lucru, dar, în adâncul inimii, am înțeles că așa ar fi fost corect.

Noaptea era atât de nemișcată, încât am auzit tremurul ierbii și foșnetul unei frunze ce tremura pe ramura sa. În cele din urmă, Dragonul Lung s-a apropiat încet. Și-a deschis fălcile enorme și respirația sa a aburit aerul. Între colții albi-sclipitori, pe limba lui roșu-sângerie, se afla o perlă din flăcări stacojii. Plecând capul, dragonul a ridicat-o cu limba și mi-a pus-o în palmă cu blândețe. La fel au făcut și ceilalți, unul după altul, până când în mână au ajuns să-mi sclipească patru perle, fiecare având culoarea dragonului de la care o primisem. Îmi vibrau pe piele, pline de putere, și incandescente, ca și când ar fi fost cufundate în lumina soarelui.

Destinele noastre se află în mâinile tale, fiică a lui Chang'e și a lui Houyi, a declarat Dragonul Lung cu solemnitate. *Oricând vei dori să ne chemi, ia perlele în mână și rostește-ne numele.*

Am strâns degetele în jurul perlelor, plata cerută de Împăratul Celest.

— Vă mulțumesc pentru încrederea pe care mi-o acordați, am șoptit eu.

Îți mulțumim pentru promisiunea ta.

Dragonul Lung a oftat copleșit de dor.

Acum vrem să ne scăldăm în apele răcoroase ale Mării de Est, de care am fost despărțiți prea mult timp.

Fără niciun alt cuvânt, a țâșnit în aer, planând pe cer. Dragonii Sidefiu și Galben l-au urmat îndeaproape.

A rămas numai Dragonul Negru, cu ochii săi tulburător de luminoși. Când a vorbit, vocea i-a răsunat ca un clopot lovit cu putere.

Fată a lui Chang'e și Houyi. Pe parcursul anilor petrecuți sub munte, am auzit de la muritorii care se scăldau în fluviul meu despre cel mai iscusit arcaș din câți au trăit vreodată.

— Știi ceva despre tatăl meu?

Nu îndrăzneam să sper, dar n-am putut să-mi stăpânesc tresărirea entuziasmată a pieptului.

Dragonul Negru a ezitat.

Au spus că mormântul lui se află nu departe de malul fluviului meu. În locul unde două fluvii se contopesc, există un deal acoperit cu flori albe. Acolo îi vei găsi locul de odihnă.

Tatăl meu... murise? În adâncul inimii, nutrisem mereu speranța ascunsă că încă era în viață. În ciuda existenței scurte de muritor, îmi spuneam că poate totuși ajunsese abia la începutul iernii vieții sale. Acum, când ultima speranță îmi fusese nimicită, l-am jelit pe tatăl pe care nu-l cunoscusem niciodată. Cât despre mama, care îl aștepta și acum, vestea aceasta avea să-i frângă inima, spulberând visul de care se agățase atât amar de timp. Puterea mi s-a scurs din membre și am căzut în genunchi pe iarba înrourată, copleșită de disperare.

Wenzhi s-a ghemuit alături, strângându-mă în brațe. Cu colțul ochiului, am văzut că și Liwei se apleacă spre mine, dar că își retrage mâna.

Dragonul Negru a oftat.

Aș fi vrut să îți pot da vești mai fericite. Îmi pare rău pentru pierderea ta.

Cu un salt grațios, a dispărut zburând în noapte.

Atunci Wenzhi a încordat brațul în jurul meu. Ridicând ochii la el, am clipit surprinsă. Nu mai avea pupilele negre, ci gri-argintii, ca o ploaie de iarnă. Am dat înapoi, îmbrâncindu-l în clipa în care un nor a coborât și ne-a purtat degrabă spre înaltul cerului, zburând cu o asemenea viteză, încât abia am mai putut respira din cauza aerului care-mi năvălea în față. M-am zbătut în brațele lui Wenzhi, apelând la energia mea cu disperare, în ciuda frigului amorțitor care mi se răspândea în trup ca bruma adunată pe o frunză. Nu mă mai puteam mișca, nici cât să mă zbat. Strigătul lui Liwei mi-a răsunat în urechi, în ciuda stării mele de stupoare, și apoi am auzit o ciocnire țiuitoare de metal, care s-a stins treptat, ca un ecou înăbușit.

— Îmi pare rău.

O șoaptă ușoară care s-a dizolvat în bătaia vântului, atât de vagă, încât ar fi putut să fie o închipuire. Ochi argintii, înnegurați de regrete – și apoi s-a făcut întuneric.

Un miros puternic mi-a trezit simțurile, bogat și dulce ca o pădure aurită. *Santal*, mi-a șoptit mintea, deșteptată din ceața care o învăluia. Am deschis ochii. Ridicându-mă în capul oaselor, mi-am atins tâmplele – îmi zvâcneau și durerea a devenit mai apăsătoare când am privit camera cu mobila ei de mahon, cu pardoseala de marmură verde și cu draperiile de mătase aurie. Rotocoale de fum înmiresmat se înălțau dintr-un arzător de parfum cu trei picioare. Ceva rece mi-a săgetat mâinile și, când am coborât ochii, am tresărit. Brățări din metal negru îmi înconjurau încheieturile, făurite din același material cu care fusese legat Liwei în Codrul Primăverii Eterne. Am încercat să le dau jos, dar stăteau fix, cercuri nesfârșite de metal imobil, fără clemă sau balama. Am încercat să-mi adun energia, dar mi-a scăpat, întocmai ca în vremea când încă nu îmi antrenasem puterile. Întocmai ca pe Piscul Umbrelor.

Cuprinsă de frică, m-am dus împleticit la uși și am tras de ele. Încuiate. M-am așezat pe un scăunel în formă de butoi și m-a cuprins furia. Eram prizonieră? Magia mea era ferecată? Unde era Liwei? Dar Wenzhi? Și unde erau perlele? Cu mâini tremurătoare, am dezlegat punga și i-am vărsat conținutul pe masă. Fluierul meu de jad s-a rostogolit afară, împreună cu dragonul de hârtie primit de la prințul Yanming. Am fugit la pat și am aruncat cuvertura în lături, m-am uitat pe sub

mobilă, am deschis cufere și am tras sertare. Dar n-am găsit nici urmă de perle și nici de arc.

Mi-am amintit culoarea de gheață a pupilelor lui Wenzhi și șoapta suflată în vânt în clipa în care îmi pierdusem cunoștința. Oare fusese posedat de vreun spirit malefic? Sau poate că un astfel de spirit îi luase înfățișarea? Oare și el era în pericol? Pieptul mi s-a încordat, dar, în aceeași clipă, o bănuială revoltătoare mi s-a furișat în minte.

Ușile au glisat în lături. Am ridicat capul subit. A intrat o fată tânără, care purta o tavă. Surprinsă de expresia mea înnegurată, a ezitat o clipă și apoi imediat a făcut o plecăciune.

— V-ați trezit. Voi... O voi anunța numaidecât pe Înălțimea Sa.

A lăsat tava pe masă și a plecat în grabă, închizând ușile în urmă.

— Stai!

Am alergat la uși și am tras de ele fără succes, strigând după ea:

— Unde suntem? Cine e „Înălțimea Sa"?

Nu am auzit niciun răspuns, doar sunetele tot mai ușoare ale pașilor ei și apoi tăcerea.

M-am așezat din nou pe scăunel, stăpânindu-mi impulsul de a lovi în masă din cauza frustrării. Neavând nimic altceva de făcut, am ridicat capacul vasului de porțelan și m-am uitat fără poftă la supa străvezie presărată cu ulei auriu din semințe de susan. Aroma ei caldă și savuroasă mi s-a înălțat la nări, dar am împins vasul la o parte.

O adiere de vânt a alunecat în încăpere, risipind parfumul înecăcios. Am fugit la fereastră, inspirând cu nesaț aerul proaspăt. Soarele strălucea cu putere, dar pământul de dedesubt era ascuns sub nori violet. Țigle iridescente licăreau pe acoperiș, lucitoare ca un curcubeu. Am privit mai atent zidurile de obsidian, observând crăpături pe suprafața lor, sufici-

ent de adânci încât să mă pot ține de ele. Ridicându-mi fusta, am trecut un picior prin fereastră și imediat m-am izbit de o barieră invizibilă, tare ca piatra.

Scrâșnind din dinți, mi-am apucat energia cu mai multă forță decât înainte. Dar scânteile de lumină s-au risipit ca suflate de vânt. Am căutat din nou prin cameră, golind rafturile și dulapurile, împrăștiind în urma mea mătăsuri și brocart și cărți adunate grămadă pe podea. Trebuia să mă înarmez, în caz că aș fi fost silită să evadez prin luptă, la nevoie chiar și cu un picior rupt de la masă. Scotocind într-o cutie plină cu bijuterii, am scos toate acele de păr, fixându-mi două în păr și strecurându-le pe celelalte sub centura care-mi lega brâul.

Ușile au scârțâit în spatele meu. Încordându-mă, m-am întors valvârtej, cu un ac de aur ascuns în palmă. Wenzhi a pășit în cameră îmbrăcat cu o robă de brocart verde, brodată cu frunze tomnatice, a căror culoare se schimba din stacojiu în auriu. Părul său întunecat era strâns într-un inel de jad și îi cădea pe umăr. Sângele mi-a clocotit când i-am văzut ochii, care nu mai erau negri, ci aveau nuanța aceea ciudată de argint. Un impostor! I-am aruncat acul în față și m-am repezit la ușă. S-a învârtit într-o parte, prinzându-mă de talie, iar eu am început să mă zbat și să lovesc. I-am nimerit un picior zdravăn în coapsă și trupul i s-a încordat, dar a strâns brațul în jurul meu cu și mai multă putere. Mi-am îndoit genunchiul, vrând să-l izbesc în burtă, dar l-a respins cu pricepere. Disperată, l-am lovit în piept cu podul palmei, depărtându-mă de el, și m-am lovit cu ceafa de perete. *Proasto,* mi-a șuierat mintea, copleșită de durere, și scântei mi-au dansat înaintea ochilor.

Am clipit zăpăcită și apoi mi-am lăsat trupul să cadă moale, ca și când aș fi leșinat. Mi-a strecurat un braț pe după umeri și pe celălalt pe sub genunchi și m-a ridicat, ținân-

du-mă strâns. M-a purtat o distanță scurtă și m-a întins pe pat. Cu ochii închiși, am simțit cu o limpezime cutremurătoare cum vârfurile bătucite ale degetelor lui mi-au mângâiat pielea, dându-mi părul la o parte de pe față cu o gingășie neașteptată. Tresărind în sinea mea, am păstrat o expresie moale, bâjbâind după un ac de păr de sub centură. Când s-a abătut o umbră asupra mea, m-am încordat speriată și am deschis ochii subit, scoțând acul cu o smucitură și atacându-l. Degetele i s-au strâns pe încheietura mea, oprind vârful ascuțit la o distanță de-un milimetru de gâtul său.

Buzele i s-au arcuit în sus.

— Xingyin, cât de violentă ești în dimineața asta!

Ceva rece mi s-a prelins pe șira spinării. Vocea lui gravă mi s-a strecurat în ureche cu o familiaritate dureroasă, dar devenise ca un străin pentru mine. Cu cealaltă mână mi-a smuls acul de argint sculptat dintre degete, moment în care m-am zbătut și mai aprig.

A luat mâinile de pe mine și zâmbetul i s-a stins.

— Nu te teme.

— Ochii tăi... am șoptit eu răgușită, ridicându-mă deodată, cu genunchii strânși la piept.

Cât de sclipitori erau! Întocmai ca ai doamnei Hualing. M-a săgetat un fior. Cât timp nu știam de ce era în stare, trebuia să fiu prudentă.

Wenzhi a ridicat din umeri, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit.

— O deghizare. Pentru a evita întrebări inutile.

— Cine ești? am izbucnit eu.

— Același de până acum. Același care ți-a fost alături.

Vocea mi s-a înăsprit.

— Nu te juca cu cuvintele. Spune-mi cine ești.

M-a privit atent.

— Eu nu te-am acceptat când ai dezvăluit că ești fiica Zeiței

Lunii? Xingyin, fiecare dintre noi știe toate lucrurile importante despre celălalt.

Am simțit un nod în stomac, cu gândul că fusesem manipulată ca un pion. Tot ce îmi spunea erau ori justificări, ori tergiversări, calculate pentru a-mi tempera mânia și a-mi stârni conștiința. Pentru a ne lega unul de celălalt, pentru a da impresia că eram la fel. Înseamnă că făcuse ceva cu adevărat groaznic.

— Să nu îndrăznești să ne compari! m-am răstit eu. Înșelăciunea mea nu te-a afectat, pe când tu... m-ai închis și mi-ai furat lucrurile.

Încleștând maxilarul, mi-a întors spatele și s-a dus cu pași mari la fereastră.

— Unde suntem? am întrebat eu, urându-mi tremurul din glas.

Urând neliniștea aceasta pe care o simțeam deodată în preajma lui, această *frică*.

— În ținutul meu natal. Zidul Norilor.

O notă de căldură i s-a strecurat în voce, ca apoi să devină iarăși rece.

— Deși alții preferă să-l numească Ținutul Demonilor. O strategie abilă a celeștilor, de a ne da chipuri de dușmani demni de dispreț și de frică, până și în ochii popoarelor cu care nu am avut niciun contact.

Imposibil. Nu se putea ca acesta să fie Ținutul Demonilor. Iar el nu putea fi demon – demonilor le era interzis accesul în Regatul Celest. Sigur l-ar fi simțit cineva pe parcursul atâtor ani petrecuți în slujba armatei.

— Glumești?

Am sărit din pat, doborând o vază smălțuită cu cotul. S-a izbit de podea cu putere și zgomotul a răsunat în toată camera.

Ușile s-au deschis într-o clipă și doi soldați au năvălit în cameră, îmbrăcați în armură neagră cu borduri de bronz. Unul avea un nas subțire și o bărbie ascuțită, ca de dihor, pe

când tovarășul lui mai înalt era palid și avea ochi rotunzi. Ciucuri negri precum cerneala împodobeau sulițele lucitoare pe care le țineau strâns. Dând cu ochii de Wenzhi, au făcut o plecăciune, lovind podeaua cu capetele sulițelor.

— Înălțimea Voastră, am auzit o bufnitură, a spus garda palidă.

Am ridicat capul subit, înțelegând salutul soldatului și cuvintele slujitoarei de mai devreme. Oare tatăl lui *chiar* era Regele Demon, monarhul perfid de care toți cerești se temeau și pe care îl detestau? Îmi venea să mă întind din nou în pat și să închid ochii, în speranța că toate acestea erau doar un coșmar din care aveam să mă trezesc. Dar mi-am amintit cum îmi răsunase în minte vocea dragonului, mi-am amintit cum mă furnicase palma în care le ținusem perlele și cum îmi suflase vântul în față când fusesem luată...

Nu era un vis.

Soldații au făcut încă o plecăciune înaintea lui Wenzhi, acceptând o poruncă pe care nu o auzisem. Îndreptându-se, s-au holbat la mine cu o curiozitate vădită.

— Lăsați-ne, a spus el cu răceală.

Au ieșit îndată, închizând ușile în urma lor.

Am strâns pumnii, dorindu-mi să fi ținut arme în ei.

— *Înălțimea Voastră,* am mârâit eu. Cum îndrăznești să mă aduci aici împotriva voinței mele?

S-a rezemat de cadrul ferestrei, întorcându-se spre mine.

— Împotriva voinței tale? Dar ai fost de acord să vii cu mine.

— Nu se poate.

— Ai fost. Ai spus că vei veni cu mine în ținutul meu natal.

Abia mai puteam gândi, în furia care mă sugruma. Înșelăciunea lui era o insultă la adresa promisiunilor făcute unul celuilalt. Crezusem că se trage din Marea de Vest; nicio clipă nu-mi imaginasem că locul lui natal ar fi Ținutul Demonilor! Niciodată nu aș fi fost de acord să vin *aici*. Mi s-au

încleștat pumnii, dar m-am silit să-i relaxez; nu era momentul să mă las pradă mâniei. Era un mincinos fără pereche, dar descoperirea aceasta nu putea decât să mă ajute.

Trebuia să aflu mai multe.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

Aveam vocea gâtuită de furia stăvilită.

A traversat camera, ocupând unul dintre scaunele de lângă masă. Luând ceainicul de porțelan, a umplut două cești și mi-a oferit una dintre ele, așa cum obișnuise în trecut. L-am privit înmărmurită, până când și-a dus ceașca la gură și a băut din ea.

S-a încruntat.

— Ai ales bine, e rece.

Un fir subțire al puterii sale a învăluit cestile și din ele s-a înălțat un parfum de iasomie, iar culoarea băuturii a trecut de la brunul închis al drojdiei îndelung infuzate la un auriu bogat.

— Aș fi vrut să fac și eu la fel, dar n-am putut. Ce mi-ai făcut?

Am sărit de pe pat, întinzând spre el mâinile, pe pielea cărora metalul lucea întunecat.

— E doar o măsură de precauție, pentru a mă asigura că nu vei face nimic nechibzuit.

Am simțit nevoia să-l lovesc.

— Fapta mea cea mai nesăbuită a fost să am încredere în tine. Cum ai reușit să eviți vrăjile protectoare ale Regatului Celest? De ce te-ai alăturat armatei, pentru ce acest joc de teatru? De ce m-ai adus aici?

— Atât de multe întrebări, Xingyin. Îți voi răspunde atât cât pot, dacă vei lua loc.

Mi-a arătat scăunelul de alături.

M-am așezat, privindu-l mânioasă, cu spatele mai țeapăn decât o scândură de lemn.

— Vrăjile protectoare ale Regatului Celest nu mai sunt la fel de puternice cum au fost odată. Poate pentru că nu mai au puterea să cerceteze gândurile dușmanilor? Mi-a fost ușor să le slăbesc și mai mult, să le evit cu ajutorul magiei.

— Ești unul de-ai *lor*. Practici magia interzisă.

M-am cutremurat, fără să mă pot stăpâni.

— Da, dar aici nu e interzisă. Aici e considerată o *binecuvântare*.

— Trădătorule! am izbucnit eu, amintindu-mi de vulpile-spirit care trecuseră de vrăjile protectoare și o răniseră pe Shuxiao. Nu-ți pasă de suferința pe care ai provocat-o?

— Cum rămâne cu cei pe care i-am salvat? Cu monștrii și dușmanii la învingerea cărora am ajutat Regatul Celest? a contrat el. Dar deja ne învârtim în cerc; așa nu vom ajunge nicăieri. Tu nu ai păstrat secretul originii tale, Xingyin? Mai mult decât oricine altcineva, ar trebui să-mi înțelegi situația.

O notă de batjocură i-a răsunat în glas.

— Nu te arăta atât de virtuoasă. Nu ești loială Regatului Celest.

Puterea fragilă cu care îmi stăpâneam emoțiile a cedat.

— Orice aș fi făcut, nu am fost spioană. Trebuia să-mi protejez familia. Și viața. Niciodată nu am periclitat pe altcineva în afară de mine însămi.

Am adăugat cu ură:

— Și loialitatea *ta*? Cu câtă pricepere te-ai prefăcut că-ți pasă de soldații celești, când, în sinea ta, te bucurai de rănile lor.

Aura i s-a îngroșat, fremătând ca niște nori de furtună.

— *Mereu* am ținut la cei de sub comanda mea, am deplâns fiecare viață pierdută. Dar am făcut ce a trebuit să fac. Nu avea importanță dacă-mi plăcea sau nu.

— Așa cum ai făcut și cu mine.

— Ce? a întrebat răstit, aparent surprins. Nu – asta nu. Niciodată.

— Atunci de ce? am insistat eu, observând o fisură în atitudinea lui calmă.

Nu credeam că-mi va răspunde și, chiar dacă mi-ar fi răspuns, ar fi fost vorba doar de alte minciuni. Dar, când a vorbit, trupul i s-a încordat atât de mult, încât a fost limpede cât de profund era afectat de gândurile sale.

— Al doilea fiu al regelui are puține oportunități aici. Fratele meu vitreg, Wenshuang, a primit totul. Deși era mai puțin competent și puterile lui erau inferioare alor mele, neavând nicio legătură cu magia neamului nostru, stâlpul măreției noastre. Și totuși a fost ales ca prinț moștenitor, pentru simplul fapt că era primul născut.

Gura i s-a strâmbat într-un zâmbet amar.

— Așa că m-am dus la tatăl meu și am făcut o înțelegere. Nu foarte diferită de cea pe care ai făcut-o tu cu Împăratul Celest.

— Toate acestea numai ca să ocupi locul fratelui tău? am spus eu uluită.

Poate că o parte din mine sperase că Wenzhi acționase împotriva voinței sale. Dar lăcomia și ambiția... nu credeam că asemenea patimi ar fi putut să-l mâne într-o astfel de măsură. Nu era așa cum crezusem; nu avea pic de onoare. Și totuși, scânteia aceea de cruzime, dorința lui de a învinge cu orice preț, fusese prezentă mereu – doar de i-aș fi recunoscut adevărata natură, de ambiție nestăpânită.

A strâns degetele pe ceașca de pe masă și încheieturile i s-au albit de încordare.

— Nu știi nimic despre fratele meu vitreg.

— Nici măcar n-am știut că *ai* un frate.

— Dincolo de sângele pe care-l împărtășim, nu ne leagă nimic. Încă din copilărie nu mi-a arătat decât cruzime și ură. Am suferit mult din cauza lui – bătăi, pedepse și insulte! Nu am putut să mă împotrivesc, nu pentru că aș fi fost mai slab, ci pentru că era prințul moștenitor. Mi i-a luat până și pe puți-

nii slujitori credincioși și prieteni din tinerețea mea, așa că am învățat să nu mai favorizez pe nimeni. Singura cale de a mă proteja pe mine și pe cei la care țineam ar fi fost să mă înalț deasupra lui și să cuceresc tronul.

Mi-am înăbușit un acces de compătimire, străduindu-mă să-i ignor tonul îndurerat. Cum puteam ști dacă acestea nu erau doar alte minciuni menite să-mi stârnească simpatia? Sfredelindu-l cu privirea, l-am întrebat:

— Ce legătura au acestea cu Regatul Celest? Cu perlele? Cu *mine*?

— Visul tatălui meu este să distrugă Regatul Celest. Îl urăște profund pe împărat. Pentru faptul că ne-a demonizat magia și a întors Tărâmul Nemuritorilor împotriva noastră. Din cauza celor pe care i-am pierdut în război. Dar nu puteam rupe armistițiul; nu eram suficient de puternici încât să-i învingem și pe ei, și pe aliații lor.

— Magia voastră chiar *este* îngrozitoare.

Cuvinte nesăbuite, provocate de amintirea suferinței lui Liwei în mâinile doamnei Hualing. Și de chinurile pe care le îndurasem și eu în mâinile guvernatorului Renyu.

— Nu, nu este. Magia noastră poate să vindece afecțiunile minții, să tempereze suferința, să descopere minciuni, să dezvăluie intenții nefaste. *Poate* fi folosită în scopuri perfide – întocmai cum și Apa, Focul, Pământul și Aerul au fost îndreptate spre comiterea unor crime și pagube grotești. E ușor să disprețuiești Mintea, pentru că este Talentul cel mai puțin înțeles. Și, în primul rând, pentru că stârnește teama celor puternici – a împăratului și a aliaților lui.

— Să stăpânești mintea cuiva, să îi răpești voința, e un gest îngrozitor.

S-a întunecat la față.

— Magia aceasta a fost exersată doar rareori înainte de război, când nu era tolerată nici în rândurile noastre, până când

am fost siliți să o folosim pentru a ne apăra. Nu da vina pe instrument, ci pe cel care îi îndrumă cântecul. Poate că tocmai aceasta a fost intenția împăratului, ca să-și poată consolida puterea pe Tărâmul Nemuritorilor. Nimic nu-i solidarizează pe nemuritori mai mult decât un pericol comun. În cazul acesta, a creat o profeție care va duce la propria-i împlinire, fapt ce îl va distruge. Izgonindu-ne în exil, nu a făcut decât să ne întărească, să ne ofere o cauză. Și în război limitele dintre bine și rău se estompează.

Gândurile mi s-au încurcat între ele. Nu aveam încredere nici în împărat, nici în el. Sau poate că tocmai abilitatea lui Wenzhi îmi inspira sentimentele acestea, priceperea cu care distorsiona problemele până când aș fi ajuns să nu mai pot deosebi capul de coadă?

Văzând că nu spun nimic, a continuat:

— I-am promis tatei că, dacă mă va declara prinț moștenitor, îl voi ajuta să distrugă Regatul Celest. Că voi obține arma cea mai puternică de folosit împotriva împăratului, cea de care se temea atât de mult, încât o închisese în Tărâmul Muritorilor.

— Dragonii, am spus eu în șoaptă. Mi-ai luat perlele. Ce vei face cu ele?

A ridicat din umeri.

— Poate că le va face plăcere să se răzbune pe cel care i-a întemnițat atât amar de vreme.

— Niciodată! am țipat eu. Ai auzit ce au spus. Dragonii iubesc pacea. S-au lăsat întemnițați tocmai pentru a *evita* vărsarea de sânge. Vor muri dacă îi vei sili să facă așa ceva.

Nu m-a luat în seamă. Avea chipul înăsprit de o hotărâre rece, ca sculptat în piatră. Ignorându-mi golul din stomac, am vorbit în continuare. Trebuia să aflu până unde îi ajungea trădarea.

— Minereul de pe Piscul Umbrelor. L-ai luat ca să făurești cătușele acestea?

I-am arătat brățările.

— Trebuia să ne putem apăra, pe orice cale.

— Tu ai orchestrat răscoala tritonilor din Marea de Est?

Buzele i s-au strâns într-o linie subțire.

— O sămânță plantată acolo a ajuns mai mult să ne încurce decât să ne ajute. Multă vreme dorisem să vizitez biblioteca Mării de Est, dar cei de acolo își păzesc cunoștințele cu înverșunare. Mai ales pe cele legate de dragoni. Spionii noștri ne-au spus despre delăsarea forțelor lor militare și despre guvernatorul acela ambițios. Am aranjat lucrurile astfel încât guvernatorul Renyu să primească pandantivul în dar, știind că Marea de Est avea să ceară ajutorul Regatului Celest la apariția primului semn de răscoală. Cum ar fi putut refuza apoi să acorde o favoare salvatorului lor? Dar planurile guvernatorului au depășit limitele prevăzute. Nu voiam să uzurpeze tronul Mării de Est și să-și îndrepte ambițiile către cele Patru Mări. Singurii noștri dușmani sunt locuitorii Regatului Celest.

M-am silit să-l ascult cu un calm detașat, deși m-am îngrozit înțelegând cu cât perfidie se arătase preocupat de soarta celor doborâți în ziua aceea. Nu îndrăzneam să stărui asupra răspunsurilor lui; altfel nu m-aș fi putut stăpâni. Ridicând ochii, am descoperit că mă privea – cu ochi palizi și lucitori. Ceva s-a deșteptat înăuntrul meu, un ecou subțire de recunoaștere. L-am recunoscut pe arcașul din codru, cel cu ochi argintii, care trăsese asupra mea cu atâta înverșunare.

— *Tu* m-ai atacat! În pagodă.

Aproape că m-am îndoit de mijloc sub povara durerii care mi-a spintecat inima.

— Tu ai orchestrat răpirea prințesei Fengmei.

Atunci a ferit privirea. Oare de rușine sau dintr-un sentiment de vinovăție?

— Te-am avertizat să nu te duci. Am încercat să te protejez. Am tras asupra ta numai ca să te țin în siguranță – ca să zăbovești în pagodă, departe de ambuscadă. Și, dacă te-ai fi rănit, ai fi putut să fugi la adăpost.

Într-adevăr, săgeata lui cu pene negre îl doborâse pe atacatorul meu, dar gândul acesta nu m-a îmbunat deloc.

— Cum ai putut? Ai idee cât am îndurat acolo?

A inspirat tremurând.

— I-am poruncit doamnei Hualing să nu-ți facă rău. A fost de acord, dar tu, Xingyin, ai talentul de a stârni emoții puternice în inimile celor pe care-i întâlnești. Atât în avantajul, cât și în dezavantajul tău.

Auzindu-i tonul intim, am tresărit.

— Un plan onorabil! l-am felicitat eu cu un dispreț usturător. Să răpești o fată nevinovată și să manipulezi durerea unei nemuritoare chinuite de resentimente, pentru a o convinge să-ți îndeplinească poruncile fără a-ți păta mâinile. Nu ai pic de rușine?

Chipul i s-a încordat când mi-a auzit reproșul.

— Deceniile petrecute în slujba armatei, în care am reușit să pătrund în cercul de influență cel mai restrâns al Regatului Celest, nu m-au ajutat să ajung la dragoni. Tatăl meu și-a pierdut răbdarea, așa că am hotărât să mă întorc și să-i ofer un alt dar în locul lor.

— Pe Liwei.

Gândul la el mi-a provocat o durere tăioasă. Oare se întorsese în Regatul Celest? Oare se întreba unde eram?

Wenzhi a oftat.

— Oricare variantă ar fi fost suficientă: forța vitală a prințului moștenitor sau prăbușirea alianței cu Regatul Phoenixului. Păcat că ai distrus inelul doamnei Hualing.

Pierderea lui l-a nemulțumit teribil pe tatăl meu.

Ceva mi s-a sfărâmat în inimă când am înțeles că nu avea niciun regret, era ultima... fărâmă de speranță de care încă mă țineam cu dinții, că persoana aceasta *nu* era Wenzhi, că nimic nu era real. Tot ce făcusem de când mă despărțisem de mama, toate realizările mele păreau să fi fost pângărite de răutatea lui.

Fierea mi-a urcat în gât – fierbinte, amară și acidă. Am încercat să mă calmez, fără succes, și am răbufnit furioasă. L-am plesnit peste obraz cu toată puterea mea. Nu s-a ferit, nici nu m-a oprit, și capul i s-a smucit într-o parte cu un zgomot răsunător. Mâna m-a usturat ca arsă, dar urma roșie care i-a apărut pe piele mi-a dat o satisfacție cumplită.

— Xingyin, înțeleg că ești supărată. Dar să nu mă mai lovești.

— Supărată? Nu există cuvinte care să-mi descrie emoțiile. Care să exprime cât de mult te urăsc.

S-a apropiat de mine, vorbindu-mi în șoapte sinuoase.

— Alegerea a fost a ta. *Tu* ai luat perlele dragonilor. Nu nega că și tu ți-ai dorit puterea lor.

Am tresărit când am auzit adevărul acesta de netăgăduit, dar se înșela în privința mea. Da, îmi doream puterea lor. Dar nu din aceleași motive. Însă pieptul mi s-a strâns sub povara descoperirii subite.

— Te-ai prefăcut că țineai la mine pentru că știai originea Arcului Dragonului de Jad? Pentru că bănuiai că voi reuși să-l stăpânesc... și, prin intermediul lui, să-i stăpânesc pe dragoni?

— Nu.

A răspuns fără ezitare.

— Nu pot să neg că am fost intrigat de legătura dintre tine și arc. Și informațiile aflate în Marea de Est mi-au dat motive să te țin aproape. La început ca aliată și apoi...

Fața i s-a înroșit discret.

— Legătura dintre noi a apărut mai dinainte. M-ai impresionat puternic în prima zi în care te-am văzut trăgând cu arcul. Nu mă așteptam să-mi trezești asemenea sentimente. A fost unul dintre motivele pentru care am hotărât să renunț la perle și să mă întorc acasă. Nu voiam să mai existe minciuni între noi.

Până și acum, o parte din mine s-a îndurerat la auzirea mărturisirii lui, dar nu trebuia să i-o arăt. Niciodată nu avea să înțeleagă cât de mult mă rănise.

A continuat:

— Aproape că-mi doresc ca împăratul să nu-ți fi încredințat sarcina aceasta. Niciodată nu am vrut să mă pun împotriva ta. Dar soarta a hotărât ca, în timpul audienței tale, împăratul să dezvăluie cheia pe care o așteptasem atâția ani. A fost o coincidență fericită, pe care nu-mi permiteam s-o ignor.

— Pentru mine nu a fost atât de fericită.

I-am cercetat chipul, dar nu am găsit nicio dovadă cum că faptele acestea i-ar fi provocat suferință și lui.

— Știai că-mi trebuiau perlele ca s-o salvez pe mama. Știai cât am îndurat ca să le obțin, și totuși mi le-ai furat.

M-am străduit din răsputeri să mă stăpânesc, să fac o ultimă încercare.

— Dacă într-adevăr ții la mine, așa cum spui, dă-mi perlele și lasă-mă să plec.

Dintr-un singur pas, a traversat distanța dintre noi și m-a cuprins în brațe. Pe pielea mea arzătoare, mâinile lui erau reci ca gheața.

— Perlele sunt esențiale pentru viitorul poporului meu, pentru eliminarea amenințării nesfârșite a Regatului Celest. Cu dragonii sub comanda noastră, îi vom învinge cu ușurință. După aceea, îți jur că voi găsi o cale de a o elibera pe mama ta. Vom obține tot ce ne-am dorit vreodată, ne vom împlini toate

visurile nesperate. Familie, putere și o viață de trăit împreună. Trebuie doar să ai încredere în mine.

M-am smuls din strânsoare. Pielea mă furnica neplăcut sub atingerea lui, deși cu numai o zi în urmă tânjisem după el. Viziunea lui asupra viitorului nostru... cât de revoltătoare îmi părea!

— Le-am promis dragonilor. Eu țin la promisiunile mele, chiar dacă tu nu ții la ale tale.

Aș fi putut să spun mai multe. Aș fi putut să urlu, să țip și să-l blestem, dar o istovire cumplită a pus stăpânire pe mine, ca de inimă bolnavă. I-am întors spatele, vrând să plece, pentru că nu-i mai puteam suporta prezența nicio clipă.

Oftatul i-a fost greu, învăluit de regrete.

— Nu te pripi, gândește-te bine. Orice ai alege, nu vei pleca de aici.

S-a dus la uși și le-a tras în lături.

— Nu are rost să încerci să evadezi. Dacă vei continua să te porți cu nesăbuință, nu voi avea de ales decât să te tratez ca atare.

Ușile s-au închis în urma lui. Furia mi s-a revărsat și, apucându-i ceașca, am azvârlit-o de perete, spărgând porțelanul delicat în cioburi nenumărate, care nu mai puteau fi unite niciodată.

În ciuda avertismentului său, am încercat să evadez. Nu aveam de ales. Dar ferestrele erau blocate și ușile ferecate. Am încercat să dau buzna prin ele la un moment dat, când o slujitoare mi-a adus mâncare, dar imediat m-am ciocnit de gărzile de afară. Din păcate, erau veterani cu experiență, nu soldați începători pe care să-i fi putut lua pe nepregătite. M-am împotrivit din răsputeri, dar m-au supus cu ușurință și m-au azvârlit înapoi în cameră.

Prăbușindu-mă pe scaun, am bătut agitată în masă. Cum puteam să scap din locul ăsta blestemat? Cum puteam să recuperez perlele? Și mama... speranța de a o elibera se transformase într-o fantezie disperată, întocmai ca în vremea în care slujisem la Conacul Lotusului de Aur. Dintr-o singură lovitură, Wenzhi îmi sfărâmase atât visurile, cât și inima. Am înfipt unghiile în masă, smulgând fâșii subțiri de lemn.

O durere vie m-a sfâșiat, chiar când credeam că trădarea lui mă amorțise pe dinăuntru. Mintea îmi zbura la timpul petrecut împreună – amintirile mă chinuiau, dar n-aș fi acceptat să fiu îngăduitoare cu mine însămi. M-am gândit la tot ceea ce spusese și făcuse: când insistase să păstrăm secretul Arcului Dragonului de Jad, când pornise spre Piscul Umbrelor în miez de noapte, când îmi potolise interesul față de biblioteca Mării de Est. Luate separat, niciuna dintre faptele acestea nu bătea la ochi, dar împreună formau un întreg sinistru. Până și reti-

cența lui de a vorbi despre sine ar fi trebuit să mă alarmeze, pe mine mai mult decât pe oricine altcineva. Dar propriile-mi emoții, ambiții și dorințe mă acaparaseră atât de mult, încât nu mai avusesem ochi pentru nimic altceva. Și vanitatea își avea partea sa de vină – nu puteam nega că reputația lui mă fermecase și că atenția lui mă flatase. Și acum era prea târziu.

Ușile s-au deschis. Am sărit în picioare, privind prin cameră în căutarea vreunui obiect pe care să-l folosesc ca armă. În urma ultimului incident, Wenzhi poruncise să mi se ia toate acele de păr. Pe slujitori aș fi putut să-i dobor cu mâinile goale, dar, din cauza încercării mele de evadare, mesele îmi erau aduse acum de soldați.

De data aceasta, nu era o gardă. Wenzhi a intrat cu pași mari, cu roba sa indigo unduindu-i-se în jurul picioarelor. În talie avea legat un brâu de stofă împodobit cu pietre de chihlimbar. Pe cap purta o coroană de jad alb, incrustată cu un smarald sclipitor. Am mijit ochii la ea, la această comoară de dragul căreia își sacrificase onoarea.

M-am așezat la loc, refuzând să-i acord atenție. Instinctiv, am început să-mi zgârii cu unghiile metalul din jurul încheieturilor. Oricât aș fi tras de ele și le-aș fi izbit de pereți, rămâneau intacte, dar pielea mi se învinețise și se acoperise cu zgârieturi.

Când i-au căzut ochii asupra brațelor mele, le-am ascuns la spate. S-a repezit la mine și mi le-a tras la vedere. Atingerea lui mi-a dat o senzație răcoroasă și rănile de pe piele mi-au dispărut.

M-am eliberat din mâinile lui. Nu i-am mulțumit. Nu m-am uitat la el.

Mi s-a așezat în față.

— Să nu-ți mai faci rău. Răbdarea mea are limite.

M-am întors deodată spre el, răstindu-mă cu venin în glas.

— Ce altceva mai vrei să-mi faci? După ce m-ai răpit, mi-ai ferecat magia și mi-ai furat lucrurile?

Nestemata din coroană a strălucit și mai tare, poate stârnită de mânia lui. Dar expresia i-a rămas insondabilă când s-a aplecat spre mine.

— Ce pot să fac ca să te liniștesc? a întrebat el, de parcă ar fi fost o gazdă primitoare și eu aș fi fost un oaspete onorat.

I-am întins mâinile legate.

Un colț al gurii i s-a arcuit în sus.

— Mă tem că nu pot. Nu înainte de a-ți veni în fire.

— Dar chiar mi-am *venit* în fire, am contrat eu. Acum te văd așa cum ești cu adevărat: un mincinos și un hoț.

A dat înapoi, cu o privire încremenită. M-aș fi bucurat dacă vorbele mele l-ar fi jignit.

— Am făcut o descoperire, am spus eu. Tu, un prinț al demonilor, l-ai înșelat pe Împăratul Celest. Ai pătruns în Regatul Celest, în cercurile cele mai restrânse ale palatului lor, și i-ai spionat. Prin faptele acestea nu ai încălcat armistițiul? Sunt convinsă că aliații li se vor alătura împotriva ta.

A ridicat din umeri, fără nicio dovadă a fricii în care îmi pusesem speranța.

— S-ar putea spune că le-am slujit cu credință. Cel puțin atât timp cât am fost sub comanda lor.

Mi-am mușcat interiorul obrazului, amintindu-mi că fusese într-adevăr cel mai renumit războinic al armatei celeste.

— Dar *tu* ești cel care a slăbit vrăjile protectoare, a stârnit răscoala din Marea de Est, ai pus la cale răpirea prințesei Fengmei...

— Xingyin, numai tu știi astea, m-a întrerupt el cu un calm exasperant. Deocamdată celeștii nu știu cine sunt aici. Își închipuie că sunt un spion de rând, precum cei pe care i-au trimis pentru a se infiltra la curtea noastră, dar fără succes. Mai mult, împăratul ar ezita să admită că a fost păcălit atâția ani; e prea orgolios. Pentru moment, va căuta să-și salveze

demnitatea, nu să-și adune aliații pentru un război pe care nu-l dorește. Nu acum, în orice caz, când echilibrul de putere este încă incert.

Un zâmbet i-a jucat pe buze.

— Deși acum s-a întors în favoarea noastră, fără urmă de îndoială.

Perlele, am gândit eu, fierbând în tăcere.

Părând să nu-mi observe mânia clocotitoare, a luat o mandarină din vas și a curățat-o de coajă. Mi-a oferit fructul, dar am refuzat să-l primesc.

— Și eu? am întrebat tăios. Nu se poate ca fapta aceasta să nu fi încălcat prețiosul vostru armistițiu, ai răpit un soldat celest și ai furat perlele pe care și le dorea împăratul.

Vocea mi-a răsunat triumfătoare; eram convinsă că de data aceasta lovisem ținta.

— Eliberează-mă, înapoiază-mi lucrurile și nu le voi spune ce ai făcut.

Negocierea cu el îmi știrbea demnitatea, dar situația nu-mi permitea asemenea pretenții.

A băgat fructul în gură, felie cu felie, mestecând cu multă atenție. Oare evita să-mi răspundă? Oare nu înțelesese lucrul acesta înainte? Puțin probabil, ținând cont de șiretenia lui.

În cele din urmă, și-a așezat coatele pe masă și și-a împreunat degetele.

— Aș fi preferat să nu știi asta.

— Ce vrei să spui?

Un fior mi-a alunecat pe piele. Nu credeam că următoarele lui cuvinte aveau să-mi fie pe plac.

— Curtea celestă crede că ești musafira mea onorată, viitoarea mea soție. O escroacă perfidă care l-a înduplecat pe împărat să-i dea sigiliul, ca apoi să ia perlele dragonilor și să se refugieze aici de bunăvoie. Celeștii nu-mi pot reproșa că te-am adăpostit; nu am încălcat armistițiul, din moment ce nu știam despre fărădelegile *tale*.

— Monstrule! am blestemat în șoaptă. *Tu* ești vinovat pentru toate acestea. Nimeni nu ar crede că aș fi fost în stare de... că noi doi am fi putut să...

Mi s-a strâns stomacul cu gândul la bârfele care circulau pe seama noastră. Pe care le disprețuisem, spunându-mi că limbile slobode nu aveau nicio putere. Mă înșelasem amarnic. Cuvintele aveau putere; transformau neadevărurile în realitate, clădeau reputații sau le nimiceau. De aceea avusesem atâta încredere în Wenzhi înainte. De aceea atât de mulți aveau să creadă aceste lucruri despre mine acum – eram o mincinoasă infamă, care își ascundea identitatea față de toți cei care o cunoșteau. Cine m-ar fi crezut, când reputația mea era atât de pătată?

— Liwei, am spus eu. El mă va crede. Era de față...

Speranța mea firavă s-a risipit sub zbuciumul unei amintiri. Strigătele acelea pe care le auzisem când Wenzhi mă luase în zbor, țiuiturile metalice... oare Liwei fusese atacat? Oare era rănit? Probabil că ar fi încercat să mă salveze. Ar fi încercat să mă caute. Dacă nu cumva fusese împiedicat.

— Ce i-ai făcut? am întrebat răstit.

O expresie agasată a fulgerat pe chipul lui Wenzhi și am simțit o mare ușurare.

— A scăpat, am spus convinsă.

— Chiar dacă ți-ar lua apărarea, puțini l-ar crede. Au dovezi de netăgăduit împotriva ta și se știe că prințul e îngăduitor cu fosta lui tovarășă de studii.

A făcut o pauză, ca și când și-ar fi cântărit următoarele cuvinte.

— Xingyin, îmi pare rău dacă situația aceasta te supără, dar tot răul e spre bine. E o ruptură definitivă. Uită de Regatul Celest. Acolo nu te mai așteaptă nimic.

Mi-a vorbit cu blândețe și, în momentul acela... l-am detestat. Enormitatea faptelor lui mi s-a lăsat pe umeri și trupul

mi s-a încleștat îngrozit. Dacă împăratul credea că-l trădasem, atunci ce avea să-i facă mamei? Oare avea să-și respecte promisiunea de a nu-i face rău? Trebuia să mă întorc și să lămuresc situația.

Wenzhi a deschis gura, vrând să-mi mai spună ceva, dar atunci un soldat a năvălit în cameră. Făcând o plecăciune adâncă, a spus agitat:

— Majestatea Voastră, armata celestă...

— Nu acum! a izbucnit Wenzhi.

Soldatul a încremenit, s-a învârtit pe călcâie și a plecat în grabă, închizând ușile în urmă.

— Armata celestă? am întrebat cu un interes moderat, deși, de fapt, ardeam de nerăbdare să aflu.

O clipă de ezitare a fost singura dovadă a neliniștii lui.

— E vorba doar de problemele obișnuite de la graniță.

M-am prefăcut indiferentă, deși mintea mi se pusese în mișcare, încercând să descifrez ceea ce auzisem. Soldatul venise în grabă pentru a aduce vești urgente legate de armata celestă. Și era neobișnuit ca Wenzhi să răspundă atât de aspru. Nu era vorba despre simple tulburări provocate de trupe recalcitrante la graniță. Se întâmpla ceva mai serios, despre care nu voia să aflu.

Cu câtă ușurință mințea, am observat eu, simțind un junghi în piept. Dar nu-i mai era la fel de ușor să mă păcălească.

În clipa în care a plecat, m-am repezit la uși. Erau făcute din abanos, cu plăci de lemn solid în partea de jos și zăbrelite în partea de sus, cu un model de cercuri interconectate pe un fond de mătase albă. M-am ghemuit, ca să-mi ascund silueta de vederea celor de afară.

Am auzit vocea lui Wenzhi, joasă și înăbușită.

— Dublați gărzile. Dacă se întâmplă ceva neașteptat sau dacă încearcă să evadeze din nou, anunțați-mă îndată.

Am auzit clinchete de armuri, poate ale soldaților, făcând

o plecăciune. Gândul că aveau să-mi fie dublate gărzile m-a înfuriat. Cum aș mai fi putut să evadez? Adunându-mi fusta lungă, m-am așezat pe podea. Marmura era tare și rece, dar poate că aveam să aud ceva important.

Cred că am stat așa ore în șir, cu spatele rezemat de uși – până când a început să mă doară gâtul și mi-au amorțit picioarele. De două ori am sărit și am fugit la auzul unor pârâituri în lemn. Soarele a coborât pe cer și camera s-a cufundat în umbră. Dar nu aflasem nimic, dincolo de mâncărurile preferate ale gărzilor, poveștile lor de familie și nemuritoarele de care le era drag. Oftând, m-am ridicat și am început să mă plimb agitată, încercând să-mi astâmpăr freamătul neîncetat din stomac.

M-am oprit la fereastră. Mai bine de o mie de soldați se adunaseră dedesubt, cu armurile lor negre lucind ca un ocean al nopții. Wenzhi stătea înaintea lor pe un podium, vorbindu-le trupelor așa cum făcea de obicei înaintea confruntărilor iminente, dar mi s-a făcut rău la gândul că acum se pregătea să-i înfrunte pe cei alături de care luptase în trecut. M-am străduit să-l ascult, dar niciun sunet nu trecea de barieră, nici măcar murmurul adierii de vânt care pătrundea în cameră. Am lovit bariera până când m-au durut pumnii. Doar de aș fi putut auzi ce spunea, poate că aș fi găsit răspunsul la întrebările care-mi încingeau mintea.

Dedesubt, un grup de soldați a pășit în față. Când Wenzhi a încuviințat din cap, au ridicat mâinile. Aerul a licărit plin de magie și un nor violet s-a transformat în nisip auriu.

De ce? M-am apropiat de barieră și mai mult, dar, la scurt timp după aceea, soldații s-au împrăștiat. M-a cuprins o mare neliniște, ca și când m-aș fi aflat pe un pod șubred, care putea ceda în orice clipă, aruncându-mă în defileu. Se lăsase noaptea, așa că am stins lampa și am cufundat camera în întuneric. Poate că soldații ar fi fost mai puțin vigilenți dacă ar fi crezut că dorm.

M-am întors la locul meu de lângă ușă, ghemuindu-mă și strângându-mi brațele în jurul genunchilor. Se pregătea o confruntare, eram convinsă. Dar când? Cum era implicată armata celestă? Și de ce transformaseră norii în nisip?

Bufnete de pași au răsunat afară. S-au auzit clinchete de armură.

— Înălțimea Sa solicită un raport.

De data aceasta, o voce de femeie. Vorbea atât de încet, încât a trebuit să închid ochii, străduindu-mă s-o aud. Întocmai ca atunci când trăsesem legată la ochi în pădurea de piersici înfloriți.

— Nu au fost probleme. Astăzi a fost liniștită și s-a culcat devreme. Poate că se înduplecă în sfârșit.

Cineva a râs. Am încleștat maxilarul când am auzit acel sunet batjocoritor.

— Căpitane Mengqi, nu am putut asculta discursul Înălțimii Sale, a spus altcineva pe un ton respectuos. Aveți vreo veste pentru noi?

Am ciulit urechile. Un căpitan? Poate că era mai bine informată.

— Sursele noastre ne spun că mâine Prințul Moștenitor Celest se va alătura armatei. Vor porni marșul poimâine, în zori.

Liwei venea aici? De ce? Speranța renăscută mi-a fost risipită de teamă când m-am întrebat ce va face Wenzhi. Avea să întoarcă cumva situația spre avantajul său. Cu alte cuvinte... se pregătea o capcană și eu eram momeala.

Cineva și-a dres glasul.

— Totul e în ordine? a întrebat el cu o ușoară neliniște.

— În clipa în care vor traversa granița, soarta lor va fi pecetluită.

Vocea ei a răsunat plină de satisfacție și drept răspuns am auzit mormăituri încântate.

Căpitanul Mengqi a plecat după scurt timp. Sunetele pașilor ei s-au estompat și s-au stins, moment în care m-am ghemuit lângă perete, stăpânindu-mi fiorul de panică. Ce căuta armata celestă aici? Doar nu venise de dragul meu – împăratul nu ar fi ridicat niciun deget ca să mă protejeze, mai ales acum, după ce Wenzhi împrăștiase minciunile acelea. Probabil că veniseră pentru perle. Dar de ce să fi venit singuri, fără aliați? Doar nu aveau de gând să atace și să încalce armistițiul pentru a declanșa un război pentru care nu erau pregătiți, pe care nu și-l doreau. Asta susținea Wenzhi, dar și eu simțisem că era adevărat. Cei din armata celestă nu păreau dornici să înceapă un nou conflict împotriva Ținutului Demonilor. Soldații nu vorbeau despre confruntarea din trecut cu un aer triumfător, ci în șoapte înspăimântate. Porniseră la luptă în speranța unei victorii rapide, dar se întorseseră șchiopătând după încheierea unui armistițiu fragil.

Nu, cerești nu aveau să traverseze granița. Liwei n-ar fi făcut niciodată ceva atât de nesăbuit, nici chiar dacă ar fi fost provocat. Învățasem alături de el; știam cum îi mergea mintea. Nu ar fi acceptat această pierdere de vieți nechibzuită. Să fi fost o manevră falsă, cu care să distragă atenția Ținutului Demonilor în timp ce căutau perlele? Dar probabil că Wenzhi își dădea seama că armata celestă nu intenționa să invadeze, îmi spusese acest lucru mai devreme. Oare ce punea la cale? Având perlele, îi stăpânea pe dragoni. Ar fi fost în avantajul lui să instige o confruntare acum, în apropierea ținutului său natal. Dar, dacă ar fi atacat armata celestă fără motiv, împotriva lor s-ar fi ridicat și celelalte regate alte Tărâmului Nemuritorilor.

Încercând să-mi pun cap la cap fragmentele gândurilor, a început să-mi zvâcnească capul. Zidul Norilor se afla lângă Deșertul Auriu. Soldații transformaseră norii violet în nisip. Oare creau o graniță nouă? Iluzia unei granițe noi? Descoperirea subită mi-a înghețat sângele în vene.

Chiar *era* o capcană, dar mult mai îngrozitoare decât îmi închipuisem.

Celeștii aveau să fie ademeniți în Ținutul Demonilor cu ajutorul unei granițe false. Traversând granița adevărată, aveau să încalce armistițiul și să se expună contraatacului. Nici măcar aliații lor n-ar fi putut învinui Ținutul Demonilor pentru orice măsură luată în scop de apărare. Pe celești îi aștepta o ambuscadă – eram convinsă –, nimic nu avea să fie lăsat la voia întâmplării. Un plan perfid, îngrozitor.

Pumnul mi-a zburat la gură, înăbușindu-mi icnetul. Vai, de n-aș fi acceptat perlele! Dar fusesem ispitită de puterea lor, disperată să găsesc o cale de a o elibera pe mama fără a plăti prețul împăratului. Cât de lacomă fusesem în dorința mea de a le obține pe toate. Cât de arogantă, în ideea că aș fi putut să le protejez, când nu reușeam să mă protejez nici pe mine însămi. Și acum urma să am pe conștiință dezastrul iminent și miile de morți.

Un val de miez de noapte s-a revărsat asupra mea, răpindu-mi și ultimele puteri. Am închis ochii, dar n-am văzut decât pământul năclăit de sânge și acoperit cu armurile sclipitoare ale celeștilor răpuși. Ochii orbi ai lui Liwei. Trupul neînsuflețit al lui Shuxiao. Mi-au apărut în gând chipurile celor alături de care slujisem și toți mărșăluiau spre sfârșitul lor. Mi-am mușcat pumnul cu putere, până când pielea mi-a crăpat și un jet cald de fier și de sare mi s-a vărsat în gură. Imaginea mi s-a tulburat din cauza lacrimilor fierbinți care mi-au umplut ochii și m-am chircit pe jos, adunând-mi trupul într-un ghem strâns, încleștând degetele în pumni care nu puteau decât să izbească podeaua de marmură rece.

Nu puteam să-i las pe Liwei și armata celestă să pășească în capcana fatală ce-i aștepta. Nu puteam să-i las să moară din cauza mea.

Cum aș fi putut să împiedic totul? Dacă aș mai fi avut magia și Arcul Dragonului de Jad, poate că aș fi riscat o evadare forțată. Dar neputincioasă, fără arme, fără prieteni – speranța mea de scăpare era subțire ca a unui șoricel prins în ghearele unui tigru. Deocamdată nu mă puteam bizui decât pe mintea mea. Și mi-am amintit că nu toate bătăliile puteau fi câștigate prin forță brută; uneori apa era cea care eroda stâncile.

Mă răstisem la Wenzhi ca un copil – îndurerată, furioasă și nesăbuită. Sfidarea mea nu făcuse decât să-i stârnească bănuielile și mai mult, fapt ce-mi îngreunase evadarea. Trebuia să-l conving că mă răzgândisem, ca să-l înduplec să-și coboare garda. Abia apoi aș fi putut să recuperez perlele și să fug. Dar nu mi-ar fi fost ușor să-l păcălesc. Poate că lacrimile mi-ar fi fost utile, doar că Wenzhi mă văzuse ucigând monștri fără nicio tresărire. Nu avea rost să apelez la mărinimia lui; ambiția îi era lipsită de milă. Nici să-l mint n-ar fi fost ușor, pentru că mă cunoștea prea bine. În orice caz, i se părea că mă cunoștea – m-a cuprins furia cu gândul la prezumțiile lui arogante. Cum să-și fi închipuit că voi fi de acord cu planurile sale mârșave?

Dar poate că, folosindu-mă de lucrurile pe care le știa despre mine, aș fi putut să-l fac să creadă că *el* mă înduplecase să mă alătur lui. Încercase să mă ademenească cu libertatea mamei. Credea că aș fi făcut orice ca s-o salvez, întocmai cum făcuse și el pentru a-și consolida poziția la curte. Se înșela, nu eram ca el. Țineam la onoarea mea și știam că la ea ținea și mama.

Încă era întuneric, dar am aruncat cuvertura în lături și m-am sculat ca să mă pregătesc, simțind același freamăt în stomac care-mi apărea mereu în zorii dinaintea unei lupte. Dar, de data aceasta, nu aveam alte arme în afară de zâmbetele și de cuvintele mele, pe care nu prea știam să le mânuiesc. Și, în loc de armură, aveam să fiu îmbrăcată cu mătăsuri. Am scotocit prin șifonierul plin cu veșminte scumpe și viu colorate. Cât de trivial și de grotesc mi se părea să mă îngrijesc de ținută într-un asemenea moment. Dar o înfățișare exterioară pusă la punct ar fi distras atenția de la minciunile goale pe care aveam de gând să le înșirui. Hotărâtă asupra acestui curs de acțiune, am luat o robă neagră, pe măsura stării mele de spirit. Pe fustă erau brodate imagini cu bâtlani și, când am atins o aripă albă, aceasta a fluturat și pasărea a țâșnit pe mătasea din miez de noapte. De aș fi putut să fac și eu la fel!

Orele treceau, soarele se înălța pe cer și Wenzhi nu mai venea. M-am gândit cu amărăciune că poate era prea ocupat cu planificarea măcelului de a doua zi. Își întindea capcanele, complota și ticluia, timp în care eu nu reușisem decât să scobesc o gaură mărișoară în masă. Nu, nu puteam să stau cu mâinile în sân când cei la care țineam erau în pericol. Dacă nu venea el, aveam să-l caut eu – înainte să fie prea târziu.

Mergând la uși cu pași mari, am bătut în ele cu putere. Voci înăbușite s-au strecurat prin mătasea dintre zăbrele.

— Nu răspunde, e un alt șiretlic, a șoptit cineva.

— Dacă e rănită sau s-a întâmplat ceva?

Altcineva a pufnit.

— Rănită? Noi o să fim răniți dacă deschidem ușile.

M-am încruntat când le-am auzit bănuielile, chiar dacă erau justificate. În încercările mele de evadare, îi zgâriasem, îi lovisem cu picioarele și îi blestemasem fără nicio reținere. Pierzându-mi răbdarea, am strigat poruncitor:

— Trebuie să-l văd pe prințul Wenzhi.

Rostit, titlul suna ciudat.

Cererea mea a fost întâmpinată cu tăcere. Drept când mi-am spus că vor refuza, că va trebui să dobor ușile cu pumnul, acestea s-au deschis. Un scut tremura sclipitor în jurul celor șase soldați, care aveau sulițele îndreptate asupra mea.

Până și în situația mea sumbră, a trebuit să-mi stăpânesc râsul. Oare mă credeau chiar atât de periculoasă?

— Ați putea să mă duceți la prințul Wenzhi? am întrebat pe tonul meu cel mai dulce, încercând să nu mă înec cu cuvintele.

Gărzile au schimbat priviri descumpănite. După ce au șușotit între ei, unul a plecat în grabă. Oare ca să aducă mai mulți soldați? După scurt timp a apărut o femeie înaltă, traversând coridorul cu pași mari. Era deosebit de frumoasă, în ciuda neîncrederii din ochii săi căprui și limpezi. Nu semăna deloc cu demonii pe care mi-i închipuisem ascultând poveștile lui Ping'er – niciunul dintre ei nu arăta așa. Deși nu-mi făcea nicio plăcere să recunosc, cuvântul „demon" chiar îmi *influențase* percepția în privința lor, ducându-mă cu gândul la înfățișările cele mai îngrozitoare, când, de fapt, nu erau cu nimic diferiți de noi.

— Eu sunt căpitanul Mengqi, din garda personală a prințului moștenitor Wenzhi. Înălțimea Sa a lăsat poruncă să nu fie deranjat astăzi, a declarat nou-venita cu o hotărâre aspră.

Dar nu voiam să mă întorc umilă în cameră, nu acceptam să fiu refuzată atât de ușor.

— Prințul Wenzhi mi-a spus că voi putea să-l văd oricând voi dori, am mințit eu cu nerușinare, surprinsă de propria dezinvoltură.

Un soldat tânăr și palid a ridicat vocea:

— Înălțimea Sa meditează înainte de lup...

Văzând privirea furioasă a căpitanului Mengqi, a închis gura și a dat înapoi.

Am oftat, netezind cutele inexistente ale fustei mele.

— Prințul Wenzhi va fi foarte nemulțumit când va auzi.

M-am luminat la față, ca și când mi-ar fi venit deodată o idee.

— Ce-ar fi să mă duceți voi la el? Dacă va refuza să mă primească, ne vom întoarce îndată.

Când căpitanul a mijit ochii bănuitor, am adăugat:

— Oare șapte soldați înarmați nu pot ține piept unei prizoniere neputincioase și lipsite de apărare?

Vocea mi-a răsunat sfidătoare și cu o notă de dispreț, moment în care am ridicat încheieturile ca să le arăt metalul blestemat care le înconjura.

Cu o mișcare a capului, căpitanul Mengqi mi-a indicat s-o urmez. A pornit înainte în pas alert și celelalte gărzi au venit din urmă. La fiecare pas le simțeam privirile sfredelindu-mi craniul și sulițele ațintite la spatele meu.

M-am grăbit să-l ajung pe căpitan, cercetând drumul, sperând să găsesc o cale de scăpare. Parfumul greu de lemn de santal plutea în aer, înălțându-se din arzătoarele din bronz împrăștiate pe coridor. Zăbrele bogate de aur înconjurau stâlpii din abanos și pardoseala de marmură verde era incrustată cu firișoare subțiri de argint.

Ieșind pe ușile de lemn din capătul coridorului, am pășit într-o grădină bogată. Aici parfumul florilor înăbușea miro-

sul înecăcios al arzătoarelor. M-am oprit, învârtindu-mă ca fermecată, în timp ce căutam ceva ce aș fi putut folosi. Iasomia era folosită uneori ca sedativ, dar era prea slabă. Am smuls câteva frunze din copacul de gingko, despre care se spunea că provoacă dureri de burtă și amețeală – deși încă nu știam ce voi face. În ciuda abundenței de plante și de ierburi, nu am găsit nimic altceva util, nici măcar vreo ciupercă cu proprietăți halucinogene. Doar de aș fi fost o elevă mai silitoare! Dar apoi am încremenit, zărind florile albastre, cu petale ascuțite, care răsăreau din iarbă. Le mai văzusem... în prima zi petrecută în Camera Contemplării. Mi-am adus aminte de instructorul nostru agasat și de Liwei, care se făcea că dormea. M-am aplecat și am smuls o floare, prefăcându-mă că o admir în timp ce-i frecam petalele între degete, până când mi le-am acoperit de sevă. Când i-am inspirat parfumul, m-a cuprins toropeala. Am scăpat-o îndată, ștergându-mi mâinile de fustă. Crini-steluță. Amestecați cu vin, puteau cufunda pe oricine în somnul cel mai adânc.

În spatele meu, un soldat și-a dres glasul iritat. Am ridicat ochii, descoperind că căpitanul Mengqi părăsise deja grădina. M-am bucurat, pentru că ea părea mai greu de păcălit. Ridicându-mă, m-am prefăcut că mă împiedic. Am căzut, julindu-mi palma de o piatră până când am mânjit-o cu sânge. În timp ce soldații se holbau la ea consternați, am întins cealaltă mână la spate și am smuls un mănunchi de flori.

— Cât de neîndemânatică sunt! le-am spus cu un zâmbet trist.

Ar fi fost greu să crezi că rostisem prima mea minciună cu doar câțiva ani în urmă. Nu-mi plăcuse deloc să-i mint pe Liwei și Shuxiao, dar jocul de față mi-a stârnit cu totul alte sentimente. O satisfacție neașteptată, o veselie interioară – aproape –, oferite de gândul că-i înșelasem pe temnicerii mei, că i-o plătisem lui Wenzhi cu aceeași monedă.

Mi-am scuturat fusta de pământ, strecurându-mi florile în pungă. O umbră s-a abătut asupra mea și am ridicat privirea, dând cu ochii de un străin ivit înaintea noastră. Avea hainele magnifice, aproape ostentative, decorate cu pietre prețioase care sclipeau pe fondul brocartului violet. Mi-a părut familiar cu pometii aceia înalți, cu maxilarul puternic și buzele subțiri. Poate că alții l-ar fi considerat chipeș, dar neastâmpărul șiret din expresia lui îmi repugna.

— Înălțimea Voastră.

Soldații l-au salutat cu o plecăciune.

Încă un prinț? am gândit în sinea mea. Nu era nicio surpriză, de vreme ce Regele Demon era necăsătorit și se zvonea că avea zeci de concubine, dintre care probabil că multe se întreceau între ele ca să-i nască copii pentru a-și securiza influența și poziția.

I-a ignorat pe ceilalți; avea privirea ațintită asupra mea.

— Tu cine ești?

M-a întrebat pe un ton amabil, dar ochii săi gălbui m-au dus cu gândul la un șarpe care-și vâna prada.

Nu am răspuns, neștiind sigur ce să spun și convinsă că nu aveam să găsesc niciun aliat aici. Din fericire, căpitanul Mengqi a apărut din nou și a venit la noi cu pași mari. S-a încruntat la vederea străinului, dar a făcut o plecăciune respectuoasă.

— Căpitane Mengqi. Cât de rar mi-e dat să te văd departe de frățiorul meu. Poți să-mi spui cine e ea?

A făcut semn spre mine.

Frățiorul meu? Am tresărit și l-am privit mai atent. Să fi fost prințul Wenshuang? Fratele detestat al lui Wenzhi?

— E musafira prințului moștenitor, a răspuns căpitanul Mengqi pe un ton cumpătat.

O expresie amenințătoare a apărut deodată pe chipul bărbatului. Oare îl mâniase atât de mult pomenirea titlului fra-

telui său? Și oare căpitanul Mengqi îl rostise pentru a-l înfuria, pentru a evita reținerea noastră sau, poate, cu ambele scopuri?

Atunci prințul Wenshuang mi-a adresat un zâmbet sclipitor, eliberat de orice urmă de nemulțumire.

— Am auzit despre tine. Chiar ești din Regatul Celest?

Tulburată de privirea lui fixă, am încuviințat din cap scurt.

— Înălțimea Voastră, iertați-ne, dar trebuie să ne vedem de drum.

Căpitanul Mengqi a făcut încă o plecăciune și și-a încordat trupul când s-a ridicat.

Prințul Wenshuang a strâmbat din buze și a dat din mână neglijent, indicându-ne că puteam pleca. I-am simțit privirea sfredelindu-mi spinarea.

Am trecut pe sub o boltă de piatră circulară și, pătrunzând într-o curte, am pornit spre clădirea mare înconjurată de pini înalți și veșnic verzi. Aerul era proaspăt și dulce și parfumul acelor de pin se amesteca cu adierea nopții, amintindu-mi de mirosul lui Wenzhi, dar mi-am stăvilit acest gând nedorit. Stâlpi de marmură neagră flancau intrarea, incrustați cu modele șerpuitoare de aur. Ușile închise erau formate din plăci tari de abanos, fără a dezvălui nimic din ceea ce se petrecea înăuntru.

Căpitanul Mengqi a bătut cu pumnul în lemn.

O scurtă tăcere, apoi s-au auzit sunete de pași pe podea.

— Am dat poruncă clară să nu fiu deranjat, a spus Wenzhi dinăuntru cu răceală.

Căpitanul m-a privit mânios.

— Vă cer iertare pentru deranj, Înălțimea Voastră. Vom pleca îndată.

Refuz.

— Eu am insistat să fiu adusă aici de căpitanul Mengqi! am strigat eu.

Nu a răspuns. Mi-am ținut respirația și căpitanul Mengqi a oftat, iar gărzile au schimbat priviri neliniștite.

Atunci ușile s-au deschis. Wenzhi a apărut în prag, cu roba sa verde-închis ajungându-i aproape până la podea. Părul îi cădea pe umeri, liber și dezlegat. Când m-a văzut, a holbat ochii și apoi i-a mijit bănuitor, mi s-a părut. Totuși, s-a dat la o parte, îngăduindu-mi să intru.

Am pășit în cameră și am auzit ușile închizându-se în urma mea cu un bufnet amenințător. Cu spatele cât se poate de drept, am privit încăperea spațioasă, admirând pereții de piatră și tavanele și ferestrele înalte. Arzătoare de parfum aurii erau amplasate de o parte și de alta a intrării și, din fericire, erau stinse, căci preferam aerul curat. Un pat de mahon era așezat pe o platformă înălțată în mijlocul camerei, cu baldachin de perdele albe. Cărți și suluri erau adunate pe un birou mare de lângă fereastră, care ar fi oferit o vedere frumoasă a curții dacă nu ar fi fost ferecate. Câteva săbii atârnau în celălalt capăt al încăperii, în teci de aur și argint, din lemn prețios și jad. La vederea lor, am încremenit, străduindu-mă să-mi înăbuș un fior de entuziasm.

Wenzhi a venit la mine, țintuindu-mă cu privirea. Degetele mi s-au încordat, dar le-am silit să-mi atârne relaxate pe lângă fustă. Dacă aș fi reușit să-mi păstrez calmul și să-l conving că nu știam nimic despre planurile lui – aș fi avut o șansă. Dar, dacă mi-aș fi dezvăluit adevăratele intenții, aș fi fost întemnițată din nou, fără nicio speranță de scăpare. Și aceasta ar fi fost problema mea cea mai măruntă.

Ochii i-au alunecat în sus, de la papucii mei din brocart, de-a lungul robei, până la pieptănul de jad din păr.

— De ce... te-ai îmbrăcat așa? Deși culoarea ți se potrivește.

Am ridicat din umeri.

— M-am plictisit.

Un zâmbet i-a jucat pe buze.

— Mi-ai simțit lipsa azi?

Mi-am stăpânit impulsul de a mă răsti la el. Vorbele aspre nu mi-ar fi oferit decât o satisfacție copilăroasă de moment, dejucându-mi tot efortul de a ajunge aici. În schimb, am ridicat bărbia, fixându-l cu o expresie provocatoare.

— Chiar dacă ar fi așa, nu aș recunoaște.

— Pentru ce ai venit, Xingyin? a întrebat el fără ocolișuri.

— Vreau răspunsuri, am spus pe același ton. Ai perlele. Ai Arcul Dragonului de Jad. Nu mai ai nevoie de mine. De ce mă ții aici?

A tăcut o clipă, parcă hotărându-se ce să spună.

— Nu e evident? Inima mea a rămas neschimbată.

Credeam că nu voi simți decât ură și dispreț față de el. Dar mărturisirea lui simplă mi-a stârnit ceva în piept. Slabă – eram slabă și m-am blestemat pentru asta. În ciuda tandreței din cuvintele lui, niciodată nu aveam să uit lucrurile cumplite pe care le-a făcut. Susținuse că ținea la mine și apoi îmi răpise toate lucrurile de preț. Dacă aceasta era dragostea lui, atunci n-o doream.

Am plecat privirea în podea, încercând să par derutată. Descumpănită. Indecisă.

— Ce ai spus mai devreme... despre noi. Despre viitorul nostru. Despre mama mea. Ai fost sincer?

S-a apropiat, atât de mult, încât o șuviță a părului său mi-a atins obrazul.

— Nu mai ești supărată pe mine?

Deși avea glasul blând, privirea îi era atentă și iscoditoare.

Am inspirat adânc, încercând să mă calmez.

— Am fost supărată înainte. Chiar furioasă. Cum să nu fiu, după câte ai făcut?

Înălțând fruntea, i-am întâlnit privirea.

— Dar ai dreptate. Libertatea mamei este cea mai importantă. Pentru ea m-am alăturat armatei, pentru ea am trudit atâția ani. Și apoi...

Atunci vocea mi s-a stins, dar am sperat că aluzia era clară. Că-mi va interpreta greșit culoarea din obraji drept un semn de dorință, nu de rușine.

— Ai spus că mă poți ajuta s-o eliberez. Cum anume? am întrebat nerăbdătoare, ca și când aș fi încercat să-i probez sinceritatea, în loc să-l conving de a mea.

Nu s-ar aștepta ca un oponent dezavantajat să atace, în loc să se apere. Era o mișcare riscantă, chiar nesăbuită. Dar ce importanță avea, când nu mai aveam nimic de pierdut?

— După ce vom cuceri Regatul Celest, având alături puterea dragonilor, nimic nu ne va mai fi imposibil.

Avea un ton precaut, dar ochii îi străluceau înspăimântător.

M-am silit să încuviințez, clocotind în sinea mea pentru că se închipuia stăpânul dragonilor. Chiar și împotriva voinței lor, chiar dacă ar fi putut să moară în slujba lui. De parcă a doua zi l-ar fi așteptat o confruntare cinstită, nu tacticile perfide cu care voia să-i prindă în ambuscadă pe soldații care altădată luptaseră alături de el.

Mi-am ascuns repulsia sub zâmbetul cald de pe buze.

— Îmi promiți?

Cât de umilitor era să-l las să-mi fluture pe dinaintea ochilor lucrul pe care-l doream cel mai mult în lume. Cu atât mai umilitor când acesta încă era atât de departe.

A clipit încet, aparent neîncrezător. Și mintea lui ageră veghea și acum.

— Ești dispusă să rupi *toate* legăturile cu Regatul Celest? a contrat el, căutând cea mai mică scăpare în atitudinea mea calmă.

Oare făcea aluzie la Liwei? Mi-am pus o mască de indiferență.

— Regatul Celest nu înseamnă nimic pentru mine. Împăratul mi-a întemnițat mama. Împărăteasa m-a tratat cu răutate și dispreț. Cât despre fiul lor...

Atunci am lăsat o notă de tachinare să-mi alunece în voce.

— Și acum ești gelos pe el? M-a rănit o dată și apoi l-am ajutat numai în speranța că va pleda pentru eliberarea mamei.

Aceasta fusese acuzația lui Liwei. Poate că avea s-o creadă și Wenzhi, având în vedere propria-i lipsă de scrupule.

M-am apropiat încă puțin de el, până când robele ni s-au atins.

— Te-am ales pe tine, chiar dinainte să fi pornit în căutarea dragonilor. Supărarea mea din ultimele zile nu are nicio legătură cu el, ci cu *tine* – cu faptele tale, cu faptul că m-ai mințit și că mi-ai înșelat încrederea.

Apoi am vorbit încet și îmbietor, cu mai multă blândețe, lăsând capul pe spate.

— Nu, încă nu te-am iertat, va trebui să mai treacă un timp. Dar depinde...

— De ce anume? a vrut el să știe.

— Dacă poți să îndrepți situația dintre noi.

S-a uitat la mine, încrucișând brațele la piept. Îi știam privirea aceea îngândurată, cântărea fiecare cuvânt pe care îl rosteam, comparându-l cu propriile-i informații. Oare se gândea la atmosfera rece pe care o observase între mine și Liwei pe Tărâmul Muritorilor? La promisiunea pe care i-o făcusem pe acoperiș? Minciunile cele mai bune erau, într-adevăr, cele izvorâte din adevăr.

În cele din urmă, a coborât brațele și chipul i s-a înmuiat.

— Rămâi alături de mine și îți promit că o vom elibera pe mama ta după ce vom învinge Regatul Celest. Familia ta va fi și a mea.

A rostit cuvintele cu gravitatea unui jurământ, unul care mi-ar fi adus multă bucurie cu numai câteva zile în urmă, dar care acum mi-a întors stomacul pe dos. Cu toate acestea, în mine a înflorit speranța, pentru că mi-a crezut minciunile. Pentru că încă aveam șanse.

— Îți voi aminti de promisiunea aceasta.

Am rostit fiecare cuvânt cu voce catifelată.

Ochii i-au lucit ca argintul topit și a ridicat mâna la obrazul meu. Mi-a fulgerat în minte îmbrățișarea noastră din satul muritorilor, când tânjisem după atingerea lui și îmi dorisem mai mult. Dar știam ce voia acum și nu doream să-i fac pe plac. Nu puteam să-l sărut din nou; nu eram o mincinoasă atât de abilă.

— Ai vrea să bem ceva? Pentru a sărbători? am propus atunci.

— Dacă vrei.

A coborât mâna și a ridicat glasul, strigând după o slujitoare, care a intrat, făcând o plecăciune respectuoasă.

— Vin de osmanthus, i-a spus el, amintindu-și băutura mea preferată.

Dar o asemenea atenție era deja irelevantă; îmi trebuia ceva mai tare, care să ascundă gustul amar al crinilor-steluță. I-am mângâiat pielea răcoroasă a încheieturii, străduindu-mă să nu tresar.

— Aș prefera altceva. Poate vin de prune?

A făcut semn slujitoarei, care s-a înclinat și a plecat. Când ușile s-au închis în urma ei, Wenzhi a făcut un pas spre mine, fixându-mă cu o privire tulbure și hotărâtă. Ochii mi-au fugit prin cameră, căutând ceva – orice – cu care să-i distrag atenția. Pe o măsuță scundă din colț se afla un qin, un instrument minunat, cu lemnul lăcuit în roșu incrustat cu sidef.

— Știi să cânți? am întrebat eu.

O amintire cutremurătoare a faptului că nu știam mai nimic despre el.

— Puțin.

— De obicei cei care spun „puțin" vor, de fapt, să spună „mult". Te pricepi?

Vocea mi-a răsunat provocator. I s-au înălțat colțurile buzelor.

— Puțin.

S-a așezat înaintea instrumentului, încruntând fruntea de concentrare. Cântecul a început ca o șoaptă îmbietoare, dulce și blândă. A ciupit corzile și notele s-au înălțat și s-au stins cu o frumusețe tulburătoare. Cânta cu o asemenea intensitate, cu o asemenea pasiune, încât, deși știam ce făcuse, am fost profund impresionată de muzica lui.

Când s-a risipit și ultima notă, mi-am șters palmele de fustă. Petalele strivite ale crinilor-steluță au căzut nevăzute pe podea, cu seva stoarsă în vinul adus de slujitoare. Ridicând vasul de porțelan, am umplut o cupă și i-am întins-o cu ambele mâini. A primit-o cu un zâmbet, dar, ducând-o la buze, s-a oprit.

Imediat am înălțat și cupa mea.

— Pentru viitor!

Mi-a primit urarea și a golit cupa. Expresia i-a devenit nedumerită, chiar perplexă. Oare îl mira gustul vinului?

— Cânți frumos, am spus eu cam pripit, sperând să-i distrag atenția.

— Nu atât de frumos cum cânți tu la fluier.

Mă auzise cântând doar la banchetul lui Liwei, auzise cântecul pe care i-l oferisem în dar. Până acum Wenzhi nu-mi mai ceruse să cânt și m-am întrebat dacă nu cumva acesta era motivul. Pentru a câștiga un timp prețios, am scos fluierul și am înclinat capul spre el, ca o întrebare nerostită.

— Ar fi o onoare, a spus el încet.

Nu mai cântasem de mult timp. Am scos câteva note lungi, ca să mă obișnuiesc iarăși cu instrumentul, și mi-am cernut mintea în căutarea cântecului dorit. Suflul mi-a alunecat cumpătat și calm în jadul găurit, eliberând note lente și liniștitoare. Cântând, m-am dus cu gândul la cascada din Curtea Păcii Eterne, a cărei apă, căzând pe pietre, mă îmbiase la somn. La luna de pe cerul întunecat, a cărei lumină mângâia

nenumărați muritori, închizându-le ochii. La crinii-steluță storși în vinul lui Wenzhi, un somnifer puternic cât șase vase cu vin – care în clipa de față îi aluneca în vene.

Mâna lui a luat fluierul și mi l-a luat de la buze. Pulsul mi s-a accelerat și l-am privit cu un aer nevinovat. Mi-am smuls instrumentul din mâna lui vlăguită și l-am pus înapoi în pungă. M-am grăbit să-mi apropii qinul, începând primul cântec care mi-a venit în minte – o melodie veselă și antrenantă. Îmi pierdusem exercițiul și nu aveam priceperea lui, dar era suficient pentru a-i ascunde vocea de urechile soldaților de afară.

Wenzhi a clipit încet, parcă împotrivindu-se valului de toropeală care în curând, mă rugam eu, avea să-l cufunde în somn.

— Xingyin, ce ai făcut?

Cuvintele îi erau împleticite, tonul îi era mânios și îndurerat.

— Nimic mai mult decât ceea ce meritai.

Degetele mi-au alunecat pe qin, ciupind note tremurătoare care au culminat în crescendo, batjocorindu-i prezenta încurcătură.

Un geamăt înăbușit i-a ieșit din gât, ca și când ar fi încercat să strige după gărzi, moment în care o melodie nouă mi-a izvorât dintre degete, tristă, cu note lungi și duioase, care i-au acoperit icnetele.

— De ce? a hârâit el.

I-am aruncat o privire plină de dispreț.

— Chiar ți-ai închipuit că aș putea să-ți iert faptele? Că-mi voi încălca atât de ușor promisiunea făcută dragonilor? Că aș fi în stare să-mi trădez apropiații pentru a-mi atinge scopurile personale? *Nu* sunt ca tine.

Wenzhi a bâjbâit la centura sa, dar nu avea nicio armă. A încercat din nou să cheme gărzile, dar vocea îi devenise doar o șoaptă răgușită.

— Asta nu va schimba nimic.

— Poate că nu, am șuierat eu, plimbând degetele pe corzi necontenit. Dar știu totul despre capcana pregătită armatei celeste. Trebuia să fac ceva, altfel n-aș fi putut trăi cu inima împăcată.

— Au sosit deja. E prea târziu.

Și-a încordat buzele, plecând ochii.

— Știam că va veni. Pentru tine sau pentru perle. În orice caz, știam că va veni.

Vocea i s-a subțiat, devenind un suflu chinuit.

— Și am bănuit că te vei duce la el dacă vei putea. Am sperat, dar...

S-a clătinat, clipind repede, apoi pleoapele i-au căzut și Wenzhi s-a prăbușit pe podea.

Am cântat în continuare, până la sfârșitul cântecului; dacă mă opream pe loc, aș fi stârnit bănuieli. Melodia tânguitoare era un rămas-bun potrivit pentru tot ceea ce pierduserăm.

În clipa în care a amuțit și ultima notă, am sărit în picioare. Nu știam când își va pierde efectul băutura. Luând o sabie din colecția lui – una cu un mâner de jad alb, incrustat cu rubine –, m-am întors spre ușă și am clătinat din cap. Nu puteam să fug înainte de a găsi perlele; nu trebuia să le las în mâinile lui Wenzhi. Am aruncat o privire scurtă la trupul său nemișcat, la roba lui verde-închis, răsfirată pe podea, la părul care i se vărsa împrejur ca o baltă de cerneală. Somnul îi relaxase chipul sever, mustrându-mi conștiința, și atunci m-a copleșit un sentiment de rușine.

Pentru că, întocmai ca el, învățasem să-i înșel pe ceilalți cu o asemenea ușurință.

Perlele erau prin preajmă, eram convinsă. Wenzhi trebuia să fi ținut la îndemână ceva atât de prețios, mai ales în ajunul unei bătălii. Deschizând în grabă sertarele biroului său, am găsit doar câteva sigilii din jad și metal, o piatră de cerneală și coli de hârtie răsfirate. Pe rafturi erau doar cărți și suluri, iar șifonierul era plin cu haine pe care le-am îngrămădit pe podea pe parcursul căutării mele disperate.

Soarele a coborât și încăperea s-a întunecat. Am aprins lampioanele de mătase, care și-au împrăștiat lumina blândă pe pereți. Cufundat în somn, Wenzhi spulbera liniștea cu respirațiile sale ritmice. Când avea să treacă efectul băuturii? Poruncise să nu fie deranjat, dar până când avea să-i rămână valabilă porunca? Dacă îi aducea cineva masa sau vreun raport? Și n-am putut să nu mă întreb ce-și închipuiau gărzile de afară că făceam în tot acest timp.

Mi-am înfipt unghiile în palme. M-am silit să mă calmez, să chibzuiesc. În bârlogul lui Xiangliu simțisem cumva prezența Arcului Dragonului de Jad. Închizând ochii, am încercat să străpung zbuciumul puternic al aurei lui Wenzhi, proiectându-mi simțurile întocmai ca atunci când voiam să nimeresc o țintă dificilă. Mi-am apăsat tâmplele cu degetele, încercând să-mi astâmpăr zvâcnetele inimii, să-mi înăbuș teama, frustrarea, chiar și speranța, așa cum mă învățase doamna

Daoming. Trupul mi-a căzut în nemișcare și am respirat mai ușor, simțind că mă relaxez. Peste tot, împrejur, am fost înconjurată de un întuneric mângâietor, brăzdat de licăriri luminoase.

Am deschis ochii subit. Iat-o, senzația aceea subtilă, care-mi mângâia conștiința – o șoaptă, o adiere de vânt. Îmbiindu-mă, întocmai ca în peștera de pe Piscul Umbrelor. Fără îndoială că perlele se aflau în același loc, alături de arc.

Parcă aș fi bâjbâit în noapte, orientându-mă doar cu ajutorul unui fir de mătase de păianjen ținut între degete. Pas cu pas, am urmărit forța aceasta până la un dulap mic și lăcuit dintr-un colț al camerei. Probabil că îl trecusem cu vederea în timpul căutărilor frenetice. Sau poate că fusese fermecat pentru a nu fi văzut? Am fugit la el și am tras de mânere, descoperind că era încuiat cu un lacăt greu de alamă. Pierzându-mi răbdarea, am luat sabia și am început să sparg balamalele cât am putut de repede. Lemnul era tare și mi-a trebuit mult timp, iar așchiile mi-au străpuns pielea, până când ușa s-a sfărâmat și s-a deschis în lături.

Cineva și-a dres glasul în spatele meu, un sunet ostentativ și amenințător. M-am întors valvârtej, speriată că-l voi găsi pe Wenzhi, dar am întâlnit ochii galbeni și încântați ai prințului Wenshuang.

Nu-l auzisem când intrase, atât de concentrată fusesem la ceea ce făceam. Abia atunci am sesizat schimbarea atmosferei, care pulsa sub dogoarea aurei lui. A închis ușile în spatele său și mi-am stăpânit țipătul. Prezența lui m-a îngrozit, dar mă temeam și mai mult să atrag atenția gărzilor. Dacă ar fi intrat, mi-ar fi fost imposibil să-i conving de nevinovăția mea, orice aș fi spus. Dar el era un singur om și ajunsesem atât de aproape, doar de aș fi reușit să scap de el.

— Fratele meu știe ce faci?

Mi-a vorbit pe un ton amabil, cu un zâmbet jucându-i pe buze.

Nu am răspuns, cu mintea golită de orice gând. Și-a lovit bărbia ușor, cu un deget, privind de jur împrejur. Încăperea fusese imaculată la sosirea mea, dar acum parcă fusese răscolită de o tornadă ce împrăștiase bunurile lui Wenzhi fără opreliște.

— Îmi pare că nu, și-a răspuns singur la întrebare.

Pulsul mi-a luat-o la goană când am pășit încet într-o parte, încercând să ascund trupul adormit al lui Wenzhi. M-a urmărit cu privirea și o lumină ciudată i-a licărit în ochi când s-au oprit la fratele său. M-a cuprins disperarea cu gândul că avea să țipe. Aș fi fost nevoită să-l atac și gărzile ar fi năvălit în cameră la primul zgomot metalic. Aș fi fost întemnițată sau ucisă, dragonii ar fi fost condamnați la sclavie și mama ar fi rămas închisă pe vecie. Iar Liwei și armata celestă ar fi fost spulberați.

Fără avertisment, magia i-a țâșnit în aer și pereții încăperii au tremurat învăluiți de o lumină străvezie ce s-a strecurat în crăpăturile dintre ferestre și uși. Am simțit un fior rece în adâncul stomacului, ca și când aș fi înghițit un sloi de gheață. Cunoșteam vraja aceasta; o urzisem și eu cândva, pentru a-mi împiedica muzica să se reverse în Curtea Păcii Eterne. Chiar și dacă aș fi urlat până când m-ar fi durut gâtul, gărzile de afară n-ar fi auzit decât foșnetul vântului.

Gândul acesta mi-a dat curaj, dar m-a și îngrozit.

— Ce faci?

M-am bucurat că nedumerirea mi-a ascuns frica, mai ales pentru că era neprefăcută. Chiar dacă încăperea era izolată fonic și aș fi putut să ajung la arc dintr-un singur salt, nu îndrăzneam să-l las să descopere perlele. Nu acum, când magia îi revărsa din trup, pe când a mea era ferecată.

— Îți mulțumesc din toată inima. De mult timp aștept clipa aceasta. Frățiorului meu nu i-a ajuns să fie venerat și lăudat de toți, a simțit nevoia să-mi fure și dreptul din naștere.

A strâns pumnii în lături. M-am depărtat de el, apropiindu-mă de dulapul lăcuit. A înclinat capul spre mine.

— Sunt atât de recunoscător, încât îți voi îngădui să fugi. Astfel nu ar mai fi nevoie să scap de tine și explicația mea ar fi și mai credibilă.

Am încremenit.

— Explicația?

— Toți vor plânge la auzul poveștii. Despre spioana celestă de care s-a îndrăgostit fratele meu vitreg netrebnic și care în final l-a trădat și l-a ucis.

Buzele i s-au lărgit într-un rânjet crud.

— Vrei... să-l omori? Pe fratele tău? Și să dai vina pe mine?

În ciuda faptului că eram furioasă pe Wenzhi, gândul acesta mi-a strâns inima.

— Pe fratele meu *vitreg*, m-a corectat el aspru, oglindind disprețul pe care-l avea și Wenzhi față de legătura lor de rudenie. Care-i problema? Nu vrei să evadezi? Nu-l urăști? Nu de aceea ai făcut toate astea?

A gesticulat cu brațul de jur-împrejurul încăperii.

Mintea mi-a fost cuprinsă de haos. Îl uram pe Wenzhi, mi-am reamintit. Pentru tot ce făcuse, pentru tot ce avea de gând să facă. Îl uram și-l detestam și voiam să scap mai mult decât orice. Dar oare eram în stare să-l las să moară fără posibilitatea de a se apăra? Era vulnerabil doar pentru că-l păcălisem eu. L-aș fi avut pe conștiință, întocmai ca și când l-aș fi înjunghiat cu mâna mea. Fără să vreau, am fost copleșită de amintiri – mă apărase de guvernatorul Renyu, îndurase atacurile lui Xiangliu și ne-am protejat și am avut grijă unul de celălalt de nenumărate ori. Vai, cum mă minții se și mă înșelase; niciodată nu ne-am mai fi putut întoarce la relația dinainte. Dar nici nu puteam pretinde că totul se șterse între noi. Îl uram în prezent pentru că-l iubisem în trecut.

Am păşit în faţa prinţului Wenshuang, tăindu-i calea. Am strâns mânerul de jad al sabiei între degete cu atâta putere, încât rubinele mi-au rănit palma.

— Nu îţi permit să faci aşa ceva.

Pupilele i-au devenit nişte fante galbene şi înflăcărate.

— Poate că, în definitiv, ar fi mai bine să nu supravieţuieşti.

Am sărit la el, cu sabia ridicată. Mi-a azvârlit-o în lături cu propria-i armă şi s-a repezit la mine. M-am învârtit într-o parte, vrând să-i dau un picior. S-a ferit şi am ratat. Sabia mi-a zburat asupra lui în arc, iar el a plecat capul – prea târziu – şi i-am tăiat urechea. Sângele i-a curs pe gât şi un răcnet i-a erupt din gât. L-am atacat din nou şi aerul s-a îngroşat, încărcat de energie, formând o barieră în jurul lui. Sabia mi s-a izbit de ea şi şocul mi-a cutremurat braţul. Până să mă redresez, m-a apucat de încheietura mâinii, sucind-o cu brutalitate, şi arma mea a zăngănit de podea.

Pumnul lui m-a izbit în tâmplă, tăindu-mi pielea cu inelele. Capul mi-a explodat de durere şi am ţipat. M-a înconjurat întunericul, în timp ce mă împotriveam abisului îmbietor. Dacă aş fi leşinat, am fi murit şi eu, şi Wenzhi. Prinţul Wenshuang a sărit la mine – atât de repede, încât m-a luat pe nepregătite – şi m-a cuprins cu braţele de talie, apăsându-mi trupul de al său într-o îmbrăţişare revoltătoare. Furia de pe chipul său s-a transformat în ceva mai sinistru, moment în care mi-a venit să vomit. Dacă nu mi-ar fi fost ferecate puterile, l-aş fi azvârlit de pereţi până când aş fi sfărâmat toate oasele din corpul său nemuritor. Şi nici atunci nu aş fi fost mulţumită.

Însă am atacat cu picioarele, înfigându-i genunchiul în abdomen. A tresărit, dar nu m-a slăbit. M-am zbătut în îmbrăţişarea lui şi mi-a sucit braţele la spate, întorcându-mă împrejur şi izbindu-mă de pământ cu o putere nemăsurată.

M-am lovit cu capul de marmură – dureros – și sângele mi-a țâșnit pe pardoseală. S-a aplecat peste mine și mi-a țintuit omoplații, lăsându-mă să mă zvârcolesc sub greutatea lui.

— De aș putea să-i povestesc frățiorului meu ce se întâmplă aici! Din păcate, nu se va mai trezi niciodată.

Era atât de aproape, încât mi-a împroșcat obrazul cu stropi de salivă.

M-am înecat, încercând să mă smulg din strânsoarea lui. Și-a înfipt degetele în pielea mea cu brutalitate și respirația lui mi-a suflat în ceafă, fierbinte și grea. Îngrozită, am avut un gând – poate că moartea ar fi fost într-adevăr o mărinimie.

Nu, l-am alungat imediat, inspirând scurt și țipând cât am putut de tare. *Să vină gărzile,* am gândit eu frenetic, *să mă captureze.* Mai curând prizonieră decât să rămân la mila acestui monstru. Dar nu avea rost, bariera prințului a înăbușit sunetul. Totuși, nu m-am oprit – țipătul meu inițial, înfricoșat și deznădăjduit, s-a transformat într-un răcnet de furie încinsă, care mi-a mistuit groaza, stârnindu-mi flăcări în inimă... și am decis să lupt.

Prințul Wenshuang a tresărit, poate surprins de glasul meu feroce. Doar o clipă, dar a fost suficient. Atunci am atacat, izbindu-l în față cu dosul capului, cu toată puterea de care eram în stare. Un trosnet a spintecat aerul. M-a eliberat blestemând, acoperindu-și nasul cu mâna pentru a opri șuvoiul de sânge. Sărind în picioare, mi-am luat sabia de pe jos și am atacat. Roșu de furie, a adunat scântei în palmă și a lansat asupra mea un proiectil de foc. Am ridicat sabia, parându-i atacul, și limbile de foc au sfârâit de-a lungul lamei, frângând-o în cioburi argintii. Fără să mă opresc, m-am ghemuit și am alunecat pe podeaua de marmură, secerându-i picioarele. A căzut cu un bufnet și a gemut în timp ce zăcea la pământ. M-am uitat disperată după altă armă, fără a-mi lua ochii de la el – deja se ridica, cu chiu, cu vai, cu o privire plină de o furie

ucigașă. Îmi distrusese lama, dar mânerul de jad din mâna mea era greu și bătut cu nestemate. Înălțându-l, l-am izbit de tâmpla lui cu toată forța – o dată și încă o dată. S-a auzit un trosnet când l-a nimerit, iar prințul a holbat ochii, apoi i-a închis tremurând.

Am gâfâit, scăpând mânerul și stăvilindu-mi nevoia de a vomita. Sângele îi curgea din rana adâncă de pe frunte. Dacă ar fi fost muritor, lovitura mea i-ar fi sfărâmat craniul ca pe un ou fiert. Dar nu am simțit pic de milă față de el, având în vedere planul de a-l omorî în somn pe fratele său și ceea ce încercase să-mi facă mie. M-am întrebat, să-l omor? O singură săgeată lansată din arc ar fi fost suficientă.

Alergând la dulap, am smuls cioturile ușii – cu atenție, fără să cobor garda. Pentru că prințul își pierduse cunoștința, bariera lui acustică se risipise. Am strâns degetele pe jadul arcului, pe care l-am smuls într-o clipă. Dând la o parte resturile, am băgat mâna mai adânc și am găsit o cutie mică de lemn. Am deschis capacul, descoperind perlele strălucitoare. Aproape că am râs de ușurare. Luând-o pe cea care ardea cu flăcări de miez de noapte, am ridicat-o și am șoptit numele Dragonului Negru, rugându-mă ca vântul să-mi poarte degrabă cuvintele în Marea de Est.

Am ciulit urechile la auzirea unui geamăt. M-am întors pe loc și am văzut că Wenzhi se deștepta, clătinând din cap ca tulburat de un vis agitat. Somniferul își pierdea efectul! Am încordat degetele pe arc, dar în același timp tentația m-a făcut să tresar. Dacă aș fi făcut-o, nu aș fi fost cu nimic mai presus decât fratele lui. Și fără îndoială că gărzile ar fi dat buzna la auzul zgomotului, încolțindu-mă în cameră. M-am opintit și am năvălit pe uși, alergând prin curte. Am auzit în spatele meu țipetele uluite ale soldaților surprinși de fuga mea subită. Stupoarea le-a trecut repede; tentaculele puterii lor s-au repezit să mă prindă. Mai rău, o voce familiară mi-a

strigat numele cu disperare. Wenzhi. Dezmeticit pe deplin, alerga după mine și picioarele sale lungi scurtau distanța dintre noi cu fiecare pas. Aerul a licărit cuprins de magia lui și fulgi de gheață au sticlit împrejur...

Am cotit brusc pe o altă cărare, evitându-i vraja – dar în față am întâlnit un zid înalt, pe a cărui piatră netedă mi-ar fi fost imposibil să mă cațăr. Pașii au răsunat din ce în ce mai tare; aproape că mă ajunseseră. Sărind pe una dintre coloanele de marmură, am urcat sprijinindu-mă de ornamentele lui complicate. Exersasem asta destul la Palatul de Jad.

Pe acoperiș, am scos Arcul Dragonului de Jad și aproape că am plâns când i-am simțit puterea sfârâitoare. Energia încă îmi era ferecată și coarda lui mi-a rămas țeapănă între degete, iar focul-cerului a apărut ca o umbră a forței sale de altădată. Nu-mi rămânea decât să mă rog că va fi suficient și să-l îndrept în jos, asupra dușmanului care ar fi putut apărea în orice clipă – cu inima strânsă la gândul că aveam să fiu nevoită să-l lansez.

Dar atunci pinii s-au cutremurat, aplecați de o rafală de vânt care le-a smuls acele parfumate și le-a așternut pe iarbă. Semiluna a dispărut, ascunsă de creatura umbroasă care a coborât asupra mea, cu ochi de chihlimbar lucind ca două stele pe cer. Dragonul Negru, plutind șerpuitor deasupra mea cu silueta sa uriașă.

Wenzhi s-a ivit deodată, cățărându-se cu agilitate. A pornit spre mine, oprindu-se doar la vederea săgeții arzătoare ațintite asupra pieptului său.

— Ar trebui s-o înfig în inima ta rea.

A făcut încă un pas, pârjolindu-mi ochii cu privirea sa.

— Atunci de ce nu o faci?

Am strâns mâna pe arc, țintind săgeata. Ar fi fost atât de ușor s-o eliberez. Era treaz, mă provoca; nu ar fi fost nimic dezonorabil. Atunci de ce ezitam? Strigătele de jos mi-au

atras atenția. Norii s-au pogorât de pe cer, chemați de soldații lui. În curând aveau să se înalțe pe urma mea.

Cerul nu mai era acoperit de o beznă impenetrabilă, ci străpunsă de brazde argintii. Se apropiau zorii. În curând, armata celestă avea să pornească în marș... și timpul se scurgea.

Am relaxat degetele pe coardă. Săgeata a dispărut. M-am întors pe călcâie și am țâșnit de-a lungul acoperișului, sărind în capătul lui și arcuind picioarele în aer. Am apucat o gheară aurie și m-am străduit să mă țin de ea, moment în care coada dragonului mi-a înconjurat talia și m-a ridicat pe spinarea lui. Prin pânza subțire a robei, i-am simțit solzii tari și reci ca niște pietre.

Dragonul Negru s-a înălțat spre cer. Mai iute decât orice pasăre, mai iute decât vântul. Privind în jos, am văzut Ținutul Demonilor întâia oară, orașul sprijinit pe o masă nesfârșită de nori violet. Lampioane de mătase pluteau din loc în loc, împrăștiind o lumină străvezie asupra caselor din abanos și piatră. Acoperișurile lor erau arcuite, cu streșini răsfrânte în fiecare colț, smălțuite în culori sclipitoare, ca niște pietre prețioase risipite în noapte. Deasupra lor se înălța palatul din care fugisem, ale cărui dale iridescente licăreau cu frumusețea diafană a unui curcubeu.

Orașul era tăcut, adâncit în mrejele somnului. Dar, oricât m-aș fi străduit, nu am reușit să-mi alung din gând vocea lui Wenzhi și amărăciunea cu care îmi strigase numele. Trupul vânjos al Dragonului Negru traversa distanțe mari în numai câteva clipe. În curând, Ținutul Demonilor a dispărut, ca un coșmar din care mă deșteptasem, dar amintirea mi se întipărise adânc și durerea îmi umbrea inima.

Aerul vibra de la puterea din jur, ca o furtună răscolitoare. Privind dedesubt, am simțit un fior rece în membre. Mai bine de o mie de soldați îmbrăcați în armuri întunecate pluteau pe norii violet, alunecând pe cer ca o umbră. Înaintau într-o liniște înfiorătoare, fără clinchete, fără foșnete, și i-am blestemat pentru dibăcia cu care își ascundeau mișcările.

Dragonul și-a continuat zborul până când aproape că i-am depășit. Soldații din frunte purtau coifuri de bronz bătute cu pietre de onix. Au ridicat mâinile, împrăștiind în față valuri de lumină licăritoare. Energia care fremăta în aer s-a îngroșat, formând o ceață opacă cu reflexe stacojii împrăștiate în faldurile ei, ca niște picături răzlețe de sânge. Ceața s-a împrăștiat în noapte și lujerii ei subțiri mi-au agățat fusta. Un miros dulceag și înecăcios mi-a invadat simțurile, cu un iz neplăcut de fructe stricate și plămânii mi s-au înfundat ca înecați cu fum. Mintea mi-a amorțit. M-am cutremurat, strângându-mi brațele pe lângă trup și întorcând capul încolo și-ncoace, încercând să mă orientez în împrejurimile acestea necunoscute.

Unde eram? Cum ajunsesem aici? Și ce erau luminile acelea care zburau pe cer ca niște stropi de ploaie vișinii? Mi s-a strâns stomacul la vederea creaturii care mă purta cu o asemenea viteză – cu solzi negri precum cerneala și gheare

aurii, cu mustăți șerpuitoare ca niște panglici de mătase. Magnifică, înspăimântătoare, dar ciudat de familiară. Poate că o mai văzusem cândva într-o ilustrație? Unde mă ducea? Am bâjbâit după arc, cu care să mă apăr, vrând să-i cer socoteală – dar creatura s-a ridicat, zburând spre înaltul întunecat și senin al cerului. Pe jumătate înghețată de spaimă, m-am apucat de ea instinctiv și am inspirat sacadat, simțind cum vântul îmi biciuia fața. Cât de curat era aerul care mi-a umplut plămânii atunci, risipind parfumul dulceag!

Mintea mi s-a limpezit, dar încă eram ametită de șoc.

— N-am... n-am știut, i-am spus dragonului. Am crezut că erai dușman. A fost cât pe ce să trag în tine.

Vocea lui argintie mi-a susurat în cap.

Ceața care te-a zăpăcit este o vrajă a Minții. Victimele ei nu pot distinge între prieten și dușman și amintirile li se amestecă atât timp cât o inspiră. Deși e mai puțin potentă decât constrângerile psihice, vraja aceasta poate fi răspândită pe distanțe mult mai mari.

— Pentru a cuprinde armate întregi.

Celeștii ar fi fost neajutorați înaintea ei, prinși ca niște fluturi într-o plasă.

— Cum putem să ne apărăm? Cu scuturi?

Numai scuturile cele mai rezistente i-ar putea ține piept; ceața se poate strecura prin cele mai mici goluri și fisuri. O asemenea magie nu poate fi anulată cu ușurință, dar poți să fugi de ea, s-o risipești sau s-o cureți de pe cer.

Sub noi, deșertul sclipea acum ca aurul lustruit – semiluna imensă de pământ dintre Ținutul Demonilor și restul Tărâmului Nemuritorilor. Sute de lumini sclipeau drept în față, focuri de tabără care se pierdeau în zorii zilei. M-a copleșit ușurarea la gândul că nu era prea târziu, că armata celestă încă nu pornise la marș. În timp ce coboram, soldații au întors capetele spre Dragonul Negru, privindu-l cu frică și uluire,

până când am aterizat, stârnind un nor de nisip. Am alunecat din spinarea lui, căzând pe pământ. Abia atunci câțiva soldați s-au repezit la mine, observându-mi în sfârșit prezența.

Așteaptă! a poruncit dragonul.

A deschis fălcile și răsuflarea lui s-a revărsat ca bruma pe brățările care-mi legau mâinile. Metalul s-a surpat și a căzut pe nisip în bucăți. Mi-am masat încheieturile pentru a le încălzi. Eliberate, erau atât de ușoare!

— Îți mulțumesc. Pentru tot, i-am spus recunoscătoare.

La rândul său, Dragonul Negru a plecat capul. Cu un salt elegant, a pornit în zbor spre Marea de Est, cu solzii scânteind ca niște tăciuni în lumina răsăritului.

Abia atunci am observat soldații care mă încercuiseră. Salutul mi s-a stins pe buze când le-am văzut chipurile învăluite de suspiciune și ură.

— Trădătoareo, a șuierat cineva, un soldat care slujise sub comanda lui Wenzhi în Marea de Est. Ți-ai pus în gând să ne părăsești încă de la început, când mâncai în cortul căpitanului?

— Ce cauți aici? a strigat altcineva. Întoarce-te printre demoni, unde ți-e locul!

Ceilalți au strigat într-un cor aprobator. Nu toți îmi erau străini; am recunoscut câțiva alături de care mă antrenasem și alții din trupa lui Wenzhi. Luptaserăm umăr la umăr și săgețile mele loviseră în tandem cu săbiile și sulițele lor. Nu știam ce avea să urmeze. Ar fi fost surprinși, desigur. Mi-ar fi pus întrebări, fără doar și poate. Dar, auzindu-mi explicațiile, nu s-ar fi bucurat că scăpasem? Totuși, în momentul acesta le vedeam doar privirile încruntate, ostile, și armele strânse fioros în mâini. După atâta agitație, uitasem de zvonurile împrăștiate de Wenzhi. Cât de repede dăduseră crezare acelor minciuni.

— Netrebnicilor! a răsunat o voce cunoscută.

Era Shuxiao, care-și făcea loc prin mulțime, cu părul lung adunat sub un coif poleit.

Am căpătat curaj, dar nu am îndrăznit să alerg la ea și să o compromit cu apropierea mea.

Ea însă nu și-a pus asemenea probleme și m-a luat de braț.

— Nu credeți tot ce auziți, mai ales când e vorba despre Ținutul Demonilor. Prințul Liwei ne-a spus că Xingyin a fost răpită. Niciodată nu s-ar fi dus acolo de bunăvoie.

Apoi, doar pentru mine, a bombănit:

— În orice caz, așa sper.

A adăugat:

— Ar fi trebuit să mă lași să vin cu tine în căutarea dragonilor. Poate că n-ai fi avut atâtea probleme.

— Regret și eu, am spus emfatic.

M-a strâns mai tare de braț o clipă, după care mi-a dat drumul.

— Ești bine?

— Acum sunt.

Încă nu scăpasem de pericol, dar mi-am dat seama că eram liberă. Cu o claritate subită, am înțeles cât de prețios era sentimentul acesta. Cât de ușor îmi putea fi răpit. Și cât de mult îi costase captivitatea pe mama și pe dragoni.

Mulțimea de soldați s-a despărțit în calea lui Liwei, care s-a oprit la un pas de mine. Armura sa alb-aurie strălucea și pe umeri purta o mantie din brocart stacojiu. Nu mi-a venit pe limbă niciun cuvânt și, pe moment, m-am mulțumit doar să-l privesc – să-l văd teafăr, nevătămat, viu. Încet, ca și când s-ar fi deșteptat dintr-un vis, Liwei a traversat distanța dintre noi și m-a cuprins în brațe. Armura lui mi-a apăsat pielea, dar m-am agățat de el cu o satisfacție egoistă și căldura îmbrățișării sale mi-a alungat disperarea și groaza, topind gheața care răcise relația dintre noi odinioară.

În momentul acela, mi-a zburat orice gând legat de pericolul iminent sau de urgia împăratului. Până când tusea cuiva

m-a făcut să tresar, amintindu-mi de soldații care ne priveau din jur. Liwei a coborât brațele și am făcut un pas în spate.

— Ce s-a întâmplat? Cine e Wenzhi? a vrut el să știe.

— Fiul Regelui Demonilor.

Chiar și acum mi se părea o idee obscenă.

Shuxiao a răsuflat șuierător.

— Căpitanul Wenzhi? E demon? Dar voi doi nu...?

A aruncat o privire precaută spre Liwei.

— Imposibil. Vrăjile noastre protectoare n-ar fi permis unui demon să pătrundă în ținutul nostru, a declarat el.

— Mi-a spus că vrăjile nu mai sunt la fel de puternice ca altădată. Și propria-i putere este formidabilă.

Mi-am amintit de pupilele lui, ca niște nestemate argintii și lucitoare. Nu îndrăznise să mă manipuleze prin metode atât de perfide, dar, în urma faptelor mele, poate că nu avea să mai arate aceeași stăpânire de sine.

— Ce voia? a întrebat Liwei sumbru. Deși nu-mi e greu să-mi închipui.

— Perlele, cu care să-și asigure dreptul de moștenitor.

Nu am intrat în detalii. Celelalte lucruri pe care le spusese, acelea ne priveau doar pe noi doi.

Liwei a încordat maxilarul și gâtul i-a tremurat, ca și când s-ar fi abținut să pună alte întrebări.

— Stai, trebuie să-ți arăt ceva.

Am apelat la energia mea – a fost o mare ușurare să-mi redescopăr simțurile ascuțite – și puterea s-a revărsat din mine ca un curent licăritor, pentru a risipi vraja armatei demonilor. La numai o sută de pași, pământul a tremurat ca un lac răscolit de vânt. Aurul s-a prefăcut în violet și nisipul în nori.

— O graniță falsă! a exclamat răgușit Liwei, cu oroare în glas.

— O capcană. Cu care să vă silească să încălcați armistițiul.

— Atunci ar fi putut contraataca fără teamă de consecințe. Ne-ar fi luat prin surprindere. Nu suntem pregătiți pentru luptă; prezența noastră trebuia doar să le distragă atenția, ca în timpul acesta să te putem căuta.

— Pe mine? am repetat uluită.

Împăratul n-ar fi poruncit niciodată armatei să pornească în marș de dragul meu. Poate doar pentru a mă aduce înapoi ca să-i înfrunt mânia.

Buzele i s-au înălțat într-un zâmbet plin de umor.

— Pentru tatăl meu, prioritatea este să recuperăm perlele, bineînțeles. Dar, pentru mine, nu există alt motiv în afară de tine.

Sufletul mi s-a umplut de tandrețe, prețioasă și fragilă precum prima rază de lumină ce urmează înghețului iernii. Pășiserăm pe drumul acesta de atâtea ori și, tocmai când credeam că ușa era închisă pe vecie, aceasta se deschidea din nou. Dar nu voiam să ghicesc prea multe semnificații în cuvintele lui; ar fi procedat la fel și pentru prințesa Fengmei. De data aceasta, aveam să fiu mai prudentă. Durerile inimii mă istoviseră.

— Cum ai scăpat? a întrebat Liwei.

I-am adresat primul meu zâmbet sincer de când fusesem răpită.

— Îți amintești crinii-steluță? De la lecția noastră, când mi-ai sugerat răspunsul cu care am scăpat de mustrări?

Parcă trecuse o viață întreagă din dimineața aceea petrecută în Camera Contemplării.

— Din fericire, ai fost un elev silitor. Altfel nu aș fi învățat despre ele.

A încuviințat din cap, oarecum nedumerit.

— Le-am folosit pentru a-l adormi pe Wenzhi.

O tăcere încordată s-a lăsat între noi. Dacă se întreba cum anume reușisem, cum îl înduplecasem pe Wenzhi să bea

somniferul, nu și-a dat glas gândurilor. Nici nu cred că i-aș fi răspuns.

— Păcat că nu aveai omag, pentru un somn mai trainic.

Ochii i-au fulgerat periculos când, cu o tandrețe chinuitoare, mi-a mângâiat umflătura de la tâmplă și tăieturile de pe obraz și buză. M-a luat de mână, energia lui mi-a curs în trup cu o căldură furnicătoare și mi-au dispărut și ultimele dureri.

— Ți-a făcut rău? a mârâit el.

— Nu! Fratele lui.

Mi s-a întors stomacul pe dos, amintindu-mi de trupul prințului Wenshuang lipit de al meu, de respirația lui alunecându-mi pe ceafă.

Shuxiao m-a înconjurat cu brațul în tăcere, poate simțindu-mi neliniștea.

Liwei a strâns pumnii.

— E vina mea. Am fost atacat de soldații lui. Nu am reușit să-i răpun suficient de repede. Dispăruseși. Abia mai târziu am aflat unde erai. Îmi pare rău... că nu te-am găsit mai devreme.

— Am scăpat, sunt nevătămată. La fel ca tine, am spus eu, încercând să risipesc tulburarea care ne apăsa. Și am luat perlele. Asta e important.

Aerul s-a răscolit, fremătând de putere, năvălind dinspre vest – unde se afla Ținutul Demonilor.

Îngrozită, l-am luat de braț pe Liwei. Povestea nu se terminase.

— Trebuie să plecăm. Acum. Armata lui Wenzhi e aproape. După ce ați fi traversat granița, aveau de gând să împrăștie o ceață fermecată asupra armatei noastre, care ne-ar fi dezorientat simțurile. Poate că o va face oricum; va face orice ca să recupereze perlele. Cine ar putea afla adevărul despre cele întâmplate într-un loc atât de îndepărtat? În absența unor martori, Wenzhi ar putea susține orice.

M-am blestemat pentru faptul că nu mă gândisem la asta mai din timp.

Liwei s-a întors valvârtej, strigând după comandanți și trimițând soldați în căutarea lor. După o scurtă vreme, trei generali au apărut în grabă, cu soarele lucind pe coifurile lor împodobite cu ciucuri groși din mătase roșie. Erau mai în vârstă decât Liwei, unul era un nemuritor cu aer distins și fire albe în păr – generalul Liutan, care adesea își trimisese soldații să mă urmărească în timpul exercițiilor mele de tir. Toți s-au plecat odată înaintea lui Liwei, cuprinzându-și pumnii în palme.

— E o ambuscadă. Adunați trupele și pregătiți plecarea spre casă cât de repede.

A vorbit ferm, cu autoritate.

Ochii generalilor au alunecat spre mine, încruntați și bănuitori. Am înălțat fruntea, stăpânindu-mi tresărirea. Nu greșisem cu nimic; îmi riscasem viața pentru a-i avertiza.

Cel mai scund dintre ei a pășit în față.

— Înălțimea Voastră, cum ați aflat această informație? Porunca tatălui vostru a fost să rămânem la graniță până când vom fi recuperat perlele.

Falca lui Liwei s-a încordat aproape imperceptibil.

— Vestea ne-a fost adusă de prim-arcașul Xingyin.

Cineva a pufnit, n-am știut cine. Generalul Liutan s-a strâmbat la mine preț de o clipă, cu o expresie acuzatoare, după care a spus:

— Înălțimea Voastră, vă rugăm să fiți prudenți. E o spioană a Ținutului Demonilor.

— Nu sunt spioană, am spus cu tot calmul de care eram capabilă, deși disprețul și neîncrederea lor îmi măcinau inima. Aceste minciuni au fost răspândite pentru a dezvinovăți Ținutul Demonilor de furtul perlelor.

La fel de bine aș fi putut să nu spun nimic. Cu expresia neschimbată, generalul Liutan a adăugat:

— Înălțimea Voastră, spionii se pricep să-și apere nevinovăția. Tatăl vostru...

— Ajunge! l-a întrerupt Liwei pe un ton tăios ca o sabie. Am încredere deplină în prim-arcașul Xingyin, i-aș încredința până și viața mea, pe care a salvat-o în repetate rânduri. Te împotrivești poruncii *mele*, generale Liutan?

Obrazul generalului a căpătat o paloare bolnăvicioasă. Toți trei au căzut deodată în genunchi.

— Ne vom supune, Înălțimea Voastră.

Cu un gest smucit, Liwei le-a făcut semn să se ridice.

— Nu e timp de pierdut. Demonii vor răspândi o ceață pentru a ne dezorienta. Nu atacați decât dacă nu aveți de ales. Drămuiți energia trupelor voastre pentru fugă și scuturi.

— Scuturile trebuie să fie puternice și urzite strâns.

Generalii nu s-au uitat la mine când am vorbit. M-a cuprins furia, dar am vorbit mai departe, ignorându-le disprețul.

— Cea mai sigură abordare ar fi să fugim, dar ceața poate fi risipită și prin vânt sau ploaie. N-o inspirați. O singură răsuflare poate să vă debusoleze.

Vocea mi s-a poticnit la amintirea propriei dezorientări și a faptului că fusesem cât pe ce să atac dragonul.

Generalul Liutan a ezitat.

— Perlele, Înălțimea Voastră. Cum rămâne cu ele? Să fie un șiretlic menit a ne îndupleca să plecăm cu mâinile goale?

— Sunt la mine, am spus, nerăbdătoare să-i risipesc bănuielile.

Dar mi-am regretat vorbele când i-am surprins licărul din privire.

— Dar le vom pierde dacă nu ne grăbim.

— Răspândiți vestea. Porniți cel mult câte doi, trei pe câte un nor, viteza este esențială, a poruncit Liwei.

Generalii au făcut plecăciuni și, întorcându-ne spatele, au pornit aproape în fugă.

— Liwei, am face bine să plecăm și noi, i-am propus eu.

— Doar după ce se eliberează tabăra. Dar tu... tu trebuie să pleci cu perlele, mi-a spus cu gravitate.

Am atins punga de mătase cu degetele. Nu voiam să-l părăsesc pe Liwei aici, în calea pericolului. Dar avea dreptate, nu trebuia să-i dau lui Wenzhi ocazia să ia perlele din nou. Eu îmi asumasem sarcina aceasta și eu trebuia să port povara.

— Ai grijă. Nu zăbovi prea mult, altfel mă voi întoarce după tine, am spus eu, mai sever decât aș fi vrut.

— E o promisiune sau o amenințare?

Colțul buzelor i s-a ridicat într-un zâmbet pieziș.

— Recunosc, orgoliul meu va avea mult de suferit dacă mă vei salva din nou.

— Mai bine să fii rănit decât ucis.

Tonul meu dezinvolt mi-a ascuns frica, dar aveam încredere în prudența lui și, în definitiv, amenințarea de față nu ne viza doar pe noi.

Norii au început să coboare iute de pe cer. Văzând că soldații celești săreau pe ei și-și luau zborul, am răsuflat ușurată. Dar când un miros dulce și siropos mi-a pătruns în nări, m-am întors valvârtej, încremenind de spaimă.

Timpul nostru se scursese.

O armată a nopții zbura spre noi, condusă de Wenzhi, al cărui chip sever părea împietrit. Cum ajunseserăm aici? Cu numai câteva săptămâni în urmă luptase alături de mine și acum îmi era dușman.

— Grăbește-te, Xingyin!

Shuxiao a întins mâna, împrăștiind lumină. Un nor a coborât la noi și m-a urcat pe el, aproape târându-mă.

Vântul mi-a biciuit pielea și părul mi-a fluturat în urmă. Depărtându-ne de graniță în zbor, deșertul a tremurat sub noi ca un sul de satin desfășurat. Am înclinat capul, căutându-l pe Liwei printre celeștii care fugeau, și m-am îngrozit când nu l-am găsit.

— Trebuie să mă întorc, i-am spus lui Shuxiao. Cred că s-a întâmplat ceva.

Shuxiao a privit peste umărul meu și trupul i-a încremenit.

— Xingyin, chiar *s-a întâmplat* ceva.

În spatele nostru, printre soldați, șerpuia ceața zăpăcitoare, cuprinzând licăritor cerul cu stelușele ei însângerate. Se apropia clipă de clipă, agățând totul în jur cu tentaculele sale. Din fericire, norul lui Shuxiao era rapid; ne aflam la marginea pâclei. Și totuși, chiar și de la distanța asta, m-a izbit un val de amețeală. M-am grăbit să ne înconjor cu un scut, sigilându-l atât de bine, încât să nu-l poată pătrunde niciun firișor al acelei magii perfide. Celeștii din apropiere mi-au

urmat exemplul și, în goana lor, s-au acoperit cu scuturi sclipitoare. Dar, privind grosul armatei din spatele nostru, unde roia ceața cea mai densă, am observat cu groază că soldații se opreau treptat.

— Păziți-vă cu scuturi! le-am strigat, dar cuvintele s-au pierdut în vacarm.

Ochii lor au căpătat un luciu sticlos și mișcările le-au devenit repezite și nesigure. Mi-au înghețat măruntaiele când i-am văzut scuturându-și capetele derutați și zgâriindu-se la gât. Unii au căzut zvârcolindu-se, aruncându-și coifurile și smulgându-și părul. O femeie s-a dus împleticit la marginea norului și apoi – fără nicio ezitare – a făcut și ultimul pas, prăvălindu-se în golul de dedesubt. Țipătul meu a spintecat aerul și, în același timp, mi-am aruncat magia pentru a o prinde. Dar era prea târziu, soldatul a dispărut și un bufnet înăbușit a răsunat dinspre pământ.

Am coborât mâna, tremurând toată.

— Shuxiao, trebuie să...

Ca și când mi-ar fi citit gândurile, norul nostru a virat, țâșnind înapoi spre ceață. Shuxiao s-a cutremurat, arătând în față.

— Ce-i asta?

— Magia Minții. E una dintre manifestările ei cele mai grotești.

— Nu mă mir că-i interzisă, a spus ea înflăcărată.

Apropiindu-ne, am descoperit oroarea deplină a situației. Cu greu m-am abținut să fug din calea acelui coșmar. În mijlocul cetii vijelioase, celeștii azvârleau unii la alții cu săgeți de gheață și de foc sau se atacau cu armele. Unul a străpuns umărul tovarășei sale cu o suliță, al cărei vârf însângerat i-a ieșit din carne pe partea cealaltă. Dar victima nu a țipat și nici nu a tresărit, ci a năvălit asupra atacatorului cu toată greutatea trupului ei și amândoi au căzut, rostogolindu-se până la

buza prăpastiei. Pe alt nor, trei celești se tăiau unii pe alții cu o insensibilitate metodică și cu chipurile pustiite – aparent nesimțitori la durere –, deși norul lor era acoperit cu sânge.

Mi s-a făcut rău până în fundul stomacului și mi-a venit să vomit. Orice ar fi spus Wenzhi, magia aceasta era mai nemiloasă decât orice. Prietenii se luptau între ei și astfel cruzimea atacurilor era de două ori mai chinuitoare. Aceeași cruzime perfidă îi condamna pe norocoșii supraviețuitori la o viață întreagă de regrete și amărăciune.

De ce nu se protejau, unde le erau scuturile? De ce nu încerca nimeni să împrăștie ceața? Oare acționaseră prea târziu și căzuseră în mrejele ei înainte de a se putea apăra? Sau poate că generalii nu le comunicaseră avertismentul meu? Chipurile lor bănuitoare mi-au fulgerat pe dinaintea ochilor. Poate că într-adevăr mă considerau o trădătoare în care Liwei se încredea în mod nesăbuit.

Ceața s-a întețit, împrăștiindu-și lumina demonică până când cerul a părut inundat de sânge. Într-o clipă avea să-i covârșească pe cei de la margini, pătrunzându-le prin scuturi și dezbinându-i. Tot mai multe țipete și urlete îngrozite au spintecat aerul. Eu evitasem ceața, și totuși, m-a cuprins o stare de neajutorare. Uram faptul că nu exista niciun monstru pe care să-l răpun și nicio țintă pe care să o nimeresc. Ce folos avea arcul meu împotriva unui asemenea inamic? Era o creatură nebuloasă și schimbătoare, pe a cărei lăcomie nu aveam cum s-o ostoiesc.

Shuxiao s-a apucat de mine, înfigându-și degetele în brațul meu.

— Generalul Liutan! a strigat ea, arătând în față.

M-am întors și l-am văzut pe generalul cu păr grizonant, cel care mă acuzase că aș fi fost spioană, înconjurat de zeci de soldați dezorientați. Avea un scut în jurul lui, dar ceilalți se apropiau încet, tăindu-i orice cale de scăpare. Mi s-a strâns

stomacul când l-au atacat și i-am văzut chipul contorsionat de efortul susținerii scutului.

Atunci un celest s-a repezit la noi, cu o mantie stacojie fluturându-i în urmă. Liwei. Aproape că am plâns de ușurare la vederea lui.

— Îl voi ajuta pe generalul Liutan. Du cât mai mulți celești la loc sigur.

S-a oprit o clipă, privindu-mă îndelung.

— Ai grijă.

Fără să-mi aștepte răspunsul, a zburat spre soldați, ale căror armuri aurii luminau cerul. Dar între ei domnea haosul; se zbăteau debusolați și se atacau cu magie, cu pumni, cu arme. Niciodată nu-mi închipuisem o asemenea calamitate. O violență atât de cumplită. Când ceața mă zăpăcise pe mine, voisem doar să mă apăr, nu să-i rănesc pe alții. Dar acum setea lor de sânge se revărsa în valuri. Oare debandada le aprofundase confuzia, pentru că știau că erau în luptă, dar nu erau în stare să deosebească prietenii de dușmani?

Suferă din cauza ta, a șuierat o voce aspră dinăuntrul meu. *N-ar fi trebuit să iei perlele dragonilor. Privește rodul lăcomiei și ambiției tale.* Remușcările m-au străpuns ca un pumnal înfipt adânc, dar erau implicate și alte forțe – dorința de putere a împăratului, ambiția lacomă a lui Wenzhi. Nu doar eu aveam să port povara aceasta pe conștiință. Și refuzam să mă las copleșită de vinovăție acum, când încă aveam șanse să punem capăt dezastrului.

Mi-a venit un gând insidios, că aș fi putut îndrepta situația foarte ușor. Dragonii – dacă i-aș fi chemat în ajutor? Deja îl chemasem pe Dragonul Negru pentru a mă salva. De ce să nu mă folosesc de ei pentru a alunga inamicul? Dintr-o singură lovitură, aș fi putut să salvez armata celestă, dar *și* să i-o plătesc lui Wenzhi pentru viclenia lui. Mânuind puterea lor, aș fi putut s-o eliberez pe mama din ghearele împăratului. Mi s-a

tulburat privirea: m-am văzut cu o coroană pe cap, înălțându-i pe cei care-mi erau loiali, doborându-i pe toți cei care-mi căutau răul. Abia atunci aș fi acceptat să renunț la perle. Nu trebuia decât să rostesc numele dragonilor...

Mâna mi-a alunecat la pungă. Împotrivindu-mă tentației, am tras-o înapoi. Nu, o asemenea faptă i-ar fi distrus pe dragoni, m-ar fi distrus și pe mine. Nu m-aș fi iertat niciodată. Le făcusem o promisiune, una sinceră, pe care eram hotărâtă s-o respect. Nu îndrăzneam să pornesc pe un drum dinspre care poate că n-aș mai fi putut să mă întorc, în orice caz, nu acum, când încă nu încercasem toate celelalte căi.

M-am întors spre Shuxiao.

— Vânt. Ploaie. Orice, numai să curățăm cerurile.

A încuviințat din cap și a închis ochii strâns, concentrându-se din răsputeri și încordându-și venele gâtului. Am adunat o parte cât mai mare a energiei mele și puterea mi s-a revărsat în trup.

— Acum! am țipat eu.

Magia ne-a țâșnit din mâini. O rafală de vânt s-a repezit printre nori, smulsă dintr-o furtună de vară din lumea muritorilor, înțesată de praf și de căldură. Ceva ne-a izbit norul și m-am împiedicat, dar m-am redresat și am continuat să hrănesc vântul hulpav, iar aerul fremătător s-a prefăcut într-o vijelie uruitoare care a cuprins cerul, risipind ceața din jurul celor din preajma noastră.

Dar nu reușeam s-o proiectăm suficient de departe; sute de celești încă erau în pericol. Mai rău, demonii au început să ni se împotrivească, împingând ceața înapoi. S-a îngroșat și mai tare, imobilizată între cele două tabere. Cât timp am mai fi putut continua așa? Scuturile noastre n-aveau să reziste la nesfârșit; deja oboseam. Dacă n-am fi izbutit să izgonim ceața în curând, aceasta s-ar fi întors cu și mai multă putere, înghițindu-ne pe toți.

O trupă de demoni a zburat drept prin fața noastră, condusă de Wenzhi. Am ezitat o clipă, apoi am chemat un nor și am sărit pe el, pornind pe urma lor.

— Ce faci? a strigat Shuxiao.

— Mă duc după ei.

— Ai înnebunit? a țipat ea, arătând spre gloata de celești debusolați din față.

— Nu, și tocmai de aceea o fac.

L-am arătat pe Wenzhi.

— Nu a venit din întâmplare. Poate că voi găsi o cale de a opri ceața.

Urmărindu-l prin nori, am zburat în zigzag, pentru a nu fi descoperită, deși erau șanse mici să-mi simtă aura în vacarmul atâtor nemuritori. Am luat Arcul Dragonului de Jad de la spate și l-am strâns în mână, pregătită de atac. Aici ceața era atât de densă, încât abia vedeam prin praful ei tremurător și stacojiu. Simțind o urmă a parfumului ei înecăcios – de miere și de putregai – mi-am ținut imediat respirația, întărindu-mi scutul. Nu trebuia să pierd controlul acum, când o singură clipă ar fi putut decide între viață și moarte. Între uciderea unui inamic și uciderea unei persoane iubite.

La o scurtă distanță se afla Liwei, care stârnea un vânt aprig pentru a limpezi aerul. Avea succes și soldații începeau să-și revină din stupoare, îndepărtându-se de generalul Liutan, dar atunci Wenzhi s-a repezit la el ca un șoim care-și văzuse prada. Oare Liwei fusese ținta încă de la început? Nu-i va reuși, am hotărât eu, gonind pe urma lui cu inima bubuindu-mi în piept.

Liwei a ridicat capul deodată, ca și când ar fi simțit apropierea lui Wenzhi. Preț de o clipă s-au privit cu ochi atât de luminoși, mijiți atât de amenințător, încât mi-a înghețat sângele. Scoțând săbiile, au sărit unul asupra celuilalt cu o ferocitate nestăpânită. Au ciocnit armele, împrăștiind scântei

sub forma unei ploi de foc și de gheață și norii s-au cutremurat sub forța loviturilor. Un moment, nu am mai putut să mă mișc, încleștată în ghearele fricii, dar hipnotizată de eleganța fioroasă a săbiilor lor și de mișcările vijelioase ale acelei confruntări nemiloase.

Cu degete rigide, am încordat arcul și focul-cerului mi-a trosnit în mână. M-am pregătit să-l lansez, amintindu-mi că Wenzhi era dușman. Dar erau prea rapizi, săbiile lor fulgerau și trupurile li se învârteau șerpuitor. Dacă aș fi ratat?

Chiar atunci, Liwei s-a aplecat, evitând sabia lui Wenzhi, care i-a zburat pe deasupra capului și s-a rostogolit în spate, pentru a-i ataca pieptul. Wenzhi s-a răsucit, învârtind sabia într-un arc larg, spintecând armura lui Liwei și împrăștiindu-i sângele. Liwei a țipat și s-a apucat de rană.

Când Wenzhi s-a înălțat asupra sa, ridicând sabia, ceva mi s-a rupt în inimă. Nu cu arcul, de la apropierea aceasta, focul-cerului ar fi putut să-l rănească și pe Liwei. Rotocoale de aer mi-au țâșnit din palmă, lovindu-l pe Wenzhi. Acesta s-a îndoit din talie, ca și când ar fi primit un pumn în burtă, și a dat înapoi împleticit spre marginea norului. S-a echilibrat, înconjurându-se cu un scut.

S-a întors spre mine.

— Xingyin, ți-ai recăpătat puterile.

— Nu datorită ție, m-am răstit eu.

— Dar ai venit prea târziu.

Cu vocea plină de regret, a ridicat mâna și a lansat proiectile de gheață asupra lui Liwei...

Am țâșnit prin aer, aruncându-mă între ei și ridicând o barieră în jurul meu și al lui Liwei, iar atacul lui Wenzhi a ricoșat de ea fără efect. O amintire mi-a apărut în gând, a zilei în care eu și Wenzhi intraserăm în Încăperea Leilor și mă învățase cum să-mi folosesc puterile. Nu credeam că se așteptase vreodată ca lecțiile sale să fie întrebuințate în asemenea circumstanțe.

I s-a încordat chipul. Oare de furie? De dezamăgire? A dat înapoi și energia sa a străpuns aerul, izbindu-mi scutul. Acesta a tremurat și m-am opintit pentru a-l susține împotriva atacului, dar au intervenit și soldații lui, dezlănțuindu-și magia asupra noastră. Scutul meu s-a sfărâmat și proiectilele de gheață, de lemn și de foc mi-au sfârtecat pielea. Mi-am mușcat limba, înăbușindu-mi țipătul. Ceva a șuierat în spatele meu și soldațiidemoni au fost înconjurați de flăcările proiectate de Liwei. A întors mâna spre Wenzhi și limbile de foc stacojiu s-au repezit la el, atât de fierbinți, încât parcă fuseseră culese din soare.

Scutul lui Wenzhi s-a dezintegrat. A fost azvârlit în spate, peste marginea norului său, și s-a prăvălit în hăul de dedesubt. Inima... mi s-a sfâșiat. Am alergat la margine și am privit în jos spre soldații care s-au repezit după el, salvându-l cu puterile lor. Un ghem de emoții încâlcite mi-a apăsat pieptul, printre care se număra cu siguranță și ușurarea.

— Prea te-ai obișnuit să mă salvezi, a declarat Liwei.

— Parcă nu țineam socoteala.

Am privit dedesubt încă o dată, temându-mă că-l voi vedea pe Wenzhi înălțându-se din nou.

— Încă nu am terminat, Liwei. Trebuie să ne grăbim.

Peste tot, în jurul nostru, ceața vuia îngroșându-se tot mai mult; eforturile anterioare ale lui Liwei își pierduseră rostul. Soldații se adunau din nou în jurul generalului Liutan, al cărui păr era năclăit de sudoare și al cărui scut începea să cedeze.

Magia îmi pornise deja spre el sub forma unei rafale de vânt și energia lui Liwei s-a amestecat cu a mea, formând șuvoaie nesfârșite de lumină. Transpirația mi-a alunecat pe frunte și genunchii aproape că mi-au cedat din cauza poverii. Deși ceața s-a mai subțiat, încă îi învăluia pe cerești încolțiți, care începeau să-și întoarcă atenția spre noi. Din mâinile

unuia au țâșnit flăcări. Am plecat capul, evitându-le în ultima clipă. Altul a azvârlit o suliță asupra lui Liwei, dar acesta a deviat-o cu ușurință. Și generalul Liutan a îngenuncheat pe norul său, suportând grosul atacurilor.

Drept în față i-am zărit pe soldații demoni cu acele coifuri incrustate cu pietre de onix. Cei pe care-i văzusem în zbor, de pe spinarea Dragonului Negru, și care abia acum se arătaseră în inima ceții. Erau Talentații Minții care creaseră ceața și care cu ochi sclipitori eliberau din palme valuri nesfârșite de lumină stacojie. Dar chipurile le erau încordate și acoperite de sudoare.

Erau la fel de obosiți ca noi și poate că aveau să cedeze.

Am arătat spre ei cu o nouă speranță în inimă.

— Liwei, îi voi ataca pe Talentații Minții. Menține vraja de aici.

Până să termin de vorbit, puterea i s-a revărsat și mai năvalnic, preluând sarcina de la mine. Vântul s-a rostogolit pe cer, stârnind o furtună printre celești.

O săgeată de focul-cerului mi-a zburat din mână, lovind un Talentat al Minții. A scos un țipăt și trupul i-a intrat în convulsii, cu pielea spintecată de lumină. Când s-a prăbușit, ceața care-i curgea din mâini s-a risipit. Nu am zăbovit – nu aveam timp nici de încântare, nici de remușcări –, ci am țâșnit prin văzduh pe nor, trăgând asupra celui de-al doilea și apoi asupra unui al treilea demon. Talentații Minții au strigat, arătându-mă cu degetele, și curenții magiei lor s-au abătut spre mine. Scutul mi-a tremurat și s-a spart, dar în locul lui a răsărit un altul, luminos ca aurul.

— Xingyin, păzea! a strigat Liwei.

Am dat din cap în semn de mulțumire, lansând încă o săgeată dintre degete. Femeia demon s-a ferit, dar următoarea săgeată a nimerit-o în umăr. Când l-am țintit și pe al cincilea, Talentații Minții s-a împrăștiat și au fugit.

Ceața a zăbovit în urma lor. Dar tot mai mulți celești își veneau în fire și ni se alăturau. Mi s-a desprins și ultima împletitură a părului și rochia mea neagră flutura sălbatic pe măsură ce vântul s-a întețit, gonind uruitor pe cer, măturând toate ungherele văzduhului. Ceața s-a subțiat și sclipirile ei stacojii s-au stins precum stelele înaintea zorilor, dispărând în final cu desăvârșire. Pe ceruri s-a așternut un calm ca după o furtună și norii noștri au pornit spre refugiul Regatului Celest.

Scăpaserăm, demonii dispăruseră. Dar pulsul încă îmi gonea și respiram repede și sacadat cu gândul la ceea ce mă aștepta la audiența cu împăratul. Opțiunile mi se împuținau rapid. Pentru că generalii știau că aveam perlele, trebuia ori să i le încredințez împăratului, ori să-l sfidez, refuzând fățiș. O alegere agonizantă, dacă putea fi numită alegere. Oricare dintre opțiuni ar fi fost o trădare, o pierdere nemăsurată – ori a libertății mamei, ori a dragonilor. Și mai cumplită îmi era teama că împăratul avea să-i înăsprească pedeapsa mamei din cauza împotrivirii mele. Sau că-mi va lua perlele cu de-a sila, întocmai cum îmi poruncise să le găsesc.

Îmi zvâcnea capul. De aș fi putut să apăr libertatea tuturor! Era imposibil, doar dacă nu cumva... exista o cale de a-mi îndeplini sarcina fără a vătăma dragonii. Mi-a apărut o idee, nouă și fragilă. Nebunească și fără îndoială periculoasă.

— Xingyin! a strigat Shuxiao, oprindu-se lângă mine. Să mergem.

— Nu pot, am răspuns eu. Încă nu.

Nu am spus mai mult, nu îndrăzneam să-mi dezvălui planul – dacă într-adevăr putea fi numit plan, fiind mai curând vorba de un șir dezlânat de idei și de bănuieli. Asemenea informații ar fi pus-o în pericol, într-o situație fără scăpare spre care eu însămi mă îndreptam cu capul înainte, silită să împac fericirea celor pe care-i iubeam cu propria onoare.

— Ai putea să faci ceva pentru mine? am întrebat-o cu un aer grav.

— Orice.

— Nu le spune că n-am pornit înapoi. Împrăștie vestea că m-ai pierdut din ochi în timpul bătăliei.

Poate că astfel aveam să reușesc să amân bănuielile împăratului.

— Asta-i tot? Speram să-mi dai o provocare adevărată, a spus ea, pufnind.

— Toată viața mea e o provocare zilele astea. Dar, dacă nu-mi iese planul, ai putea să cauți o cale de a îmblânzi mânia Majestății Sale Celeste?

Am spus-o în glumă, încercând să-mi ascund temerile nerostite.

Shuxiao s-a oprit, cercetându-mi chipul.

— Ai grijă de tine. Voi face tot ce pot, a spus ea într-un final.

— Îți mulțumesc, i-am răspuns, fără alte cuvinte, deși erau atâtea de spus.

Pornind în zbor spre Regatul Celest, a întors privirea o ultimă dată, făcându-mi cu mâna.

— Xingyin, tatăl meu te așteaptă.

Am ferit ochii de Liwei, dându-mi la o parte părul de pe frunte, făcându-mi curaj să-i spun:

— Nu pot să-i dau perlele tatălui tău. Le-am promis dragonilor.

Nu a răspuns din prima clipă, privindu-mă cu ochi întunecați și solemni.

— Ce vei face?

Am ezitat. Să-i încredințez acest secret? Oare dorea perlele pentru tatăl său? Atunci ar fi încercat să mă oprească? Dar, privindu-i chipul luminat de căldura care mă tulbura și acum, mi-am dat seama că temerile mele erau nejustificate. Poate că avea să-mi critice planul, poate că ar încerca să-mi schimbe gândul, dar nu m-ar trăda vreodată.

— Dragonii au spus că esența lor spirituală e legată de perle printr-o vrajă. Doamna Daoming susține că nu există vrăji ce nu pot fi rupte. Dacă și aceasta poate fi dezlegat? Nu știu dacă e posibil, dar am de gând să aflu.

Am adăugat șovăitor:

— În felul acesta, voi respecta înțelegerea făcută cu tatăl tău, dar nimic mai mult.

Un zâmbet discret i-a apărut pe buze.

— Adică îi vei da perlele, dar nimic mai mult?

Am încuviințat din cap, în ciuda îndoielilor care-mi tulburau inima. Împăratul încerca să obțină de la mine mai mult decât conveniserăm. Și acum avea să primească *exact* ceea ce-i promisesem, ceea nu se potrivea deloc cu dorințele sale. Poate că nu avea să-mi reușească; puteau apărea multe probleme. Poate că vraja nu putea fi ruptă. Poate că împăratul nu putea accepta perlele fără esența din ele; cu siguranță urma să fie furios. Dar aveam altă opțiune? Niciuna pe care s-o pot accepta.

Liwei s-a apropiat pe norul său și a sărit pe al meu, luându-mă de mână.

— Nu mai avem mult timp.

În clipa aceea, am răsuflat ușurată cum nu mai fusesem de ani întregi, de când plecasem din Curtea Păcii Eterne. Nu eram singură și, în ciuda tuturor celor petrecute între noi, îmi era prieten și acum.

Dar nu era nicio plăcere să-l implic în planurile acestea ale mele. Șiretlicul meu avea să-l silească pe Liwei să-și înfrunte tatăl, să-l nemulțumească și să-i stârnească mânia. Dar nu puteam să-i refuz ajutorul acum, când era binevenit precum ploaia pogorâtă asupra pământului însetat. Când miza era atât de mare.

— Unde mergem? a întrebat el.

— În ținutul natal al dragonilor.

Palatul Coralului Parfumat lucea ca o perlă rozalie în cochilia sa. Astăzi, apele mereu schimbătoare erau de un albastru azuriu luminos și crestele valurilor spumegau albe. Traversând podul de cristal, ceva a făcut să-mi stea inima, amintiri nedorite, legate de ultima mea vizită aici, care mi-au năvălit în gând.

Gărzile palatului s-au plecat înaintea lui Liwei, recunoscându-l pe dată. Chiar dacă mă cunoșteau și pe mine, prezența lui ne-a ajutat să obținem repede o întrevedere, în ciuda necuviinței apariției noastre neanunțate. Am fost conduși într-o încăpere spațioasă și un slujitor a pornit în căutarea prințului Yanxi.

Liwei a privit prin peretele străveziu la un recif de corali minunat, ce sclipea în tonuri de nestemate. Pești viu-colorați țâșneau printre ei, ascunzându-se de umbrele mai mari ce treceau pe deasupra – vânătorii în căutarea prăzii. Avea o expresie sumbră pe chip, poate că se gândea la situația imposibilă în care îl implicasem.

— Îmi dau seama că nu-ți dorești asta. Dar îți mulțumesc că ai venit cu mine, i-am spus eu.

— Mulți îți vor dezaproba planul.

Privirea i-a alunecat la mine, opacă precum apele din spatele său.

— Dar mereu vei avea susținerea mea.

Cuvinte simple, rostite în maniera lui discretă, dar cât de mult m-au afectat!

Ușile s-au deschis și prințul Yanxi a intrat în cameră. Roba lui de brocart cenușiu ca perlele era brăzdată de fire aurii și la brâu avea o centură din lazurit. Mi-am lipit palmele de fustă pe nesimțite, încercând în zadar să netezesc cutele. Măcar culoarea întunecată ascundea dârele de pământ, transpirație și sânge.

Întâi l-a salutat pe Liwei, după care s-a întors zâmbind spre mine.

— Prim-arcaș, ai hotărât să părăsești clima rece a Regatului Celest în favoarea ținuturilor noastre calde?

Am clătinat din cap cu un aer trist.

— Din păcate, am venit în circumstanțe mai puțin plăcute, Înălțimea Voastră.

Neliniștea vocii mele i-a risipit veselia.

— Dacă te putem ajuta cu ceva, nu trebuie decât să ne ceri, m-a asigurat el, așezându-se și poftindu-mă să fac și eu la fel.

Am rămas în picioare, dezlegând deja baierele pungii și vărsând perlele în palmă. Mi-au furnicat pielea, pulsând cu văpăi interioare.

Prințul Yanxi s-a apropiat ca să le privească mai atent și a ridicat capul deodată.

— Acestea sunt perlele venerabililor dragoni?

— Da.

— Cum le-ai obținut? a întrebat uimit.

— Mi-au fost dăruite.

Cuvintele mi s-au revărsat cu stângăcie, șovăitoare și incerte. Nu eram obișnuită să-mi destăinui secretele cu o asemenea ușurință. Chiar și acum mă temeam că fusese o greșeală să vin aici, că prințul Yanxi avea să se simtă obligat să ne predea Regatului Celest.

Poate pentru că mi-a simțit neliniștea, a încremenit și a dat înapoi.

— Cine ți le-a dăruit? Cine are acest drept?

— Dragonii înșiși, am răspuns eu, ușor ofensată de bănuielile lui.

Dar mi-am amintit cât de mult ținea la dragoni. Eu însămi încă eram uluită că mi se încredințaseră.

— Tatăl meu a însărcinat-o pe Xingyin să adune perlele dragonilor pentru el. Au fost eliberați din Tărâmul Muritorilor cu ajutorul sigiliului său, a explicat Liwei.

Prințul Yanxi a sărit în picioare, luminându-se la față.

— Dragonii au fost eliberați! Trebuie să-l înștiințez pe tatăl meu.

Am pășit în fața lui.

— Înălțimea Voastră, tatăl vostru va afla în timp util. Deocamdată, avem nevoie de ajutorul vostru într-o problemă mai urgentă.

— Urgentă?

— Trebuie să vă întreb ceva despre aceste perle.

M-a cercetat cu privirea, cu aceeași prudență dinainte, și s-a așezat la loc.

— Nu pot să nu-mi pun întrebarea: de ce dorește Împăratul Celest perlele tocmai acum? Și cum i-ai înduplecat pe dragoni să ți le încredințeze?

— În privința intențiilor Majestății Sale Celeste nu pot răspunde. Când am acceptat sarcina, nu cunoșteam valoarea pe care o au perlele pentru dragoni. Fiți pe pace, am promis să le apăr libertatea.

Nu a răspuns, înclinând capul într-o parte, ca și când încă nu s-ar fi decis dacă să aibă sau nu încredere în noi.

Inspirând adânc, am vorbit în continuare.

— Vraja care leagă esența spirituală a dragonilor de perle... poate fi dezlegată?

Inima mi-a zvâcnit în așteptarea răspunsului.

— De ce întrebi?

S-a uitat la mine ca la o enigmă pe care se străduia s-o elucideze.

— Vreau să le înapoiez esența. Niciodată nu vor mai fi supuși.

— De ce vrei să faci un asemenea lucru? De ce nu le înapoiezi perlele, pur și simplu? a întrebat el iscoditor, mereu perspicace.

M-am gândit la mama mea, despre care prințul Yanxi probabil că nu știa nici acum.

— Adevărul este că dorința mea are și motive egoiste. Înapoind perlele dragonilor, nu aș mai putea să-mi îndeplinesc misiunea. Vreau să evit acest lucru. Împăratul mi-a promis ceva ce-mi doresc foarte mult.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Trebuie să fie ceva deosebit de important, prim-arcaș.

— Nimic nu e mai important decât familia, am spus încet. După cum știți și dumneavoastră, Înălțimea Voastră.

Expresia i s-a înmuiat și s-a rezemat de spătarul scaunului. Oare se gândea la fratele său? La părinții săi?

— Vraja pe care ai pomenit-o este foarte puternică.

Și-a mângâiat bărbia îngândurat.

— Sigiliul a fost făurit cu sânge și magie și tot cu acestea poate fi rupt. Dar numai cu cele ale proprietarului de drept al perlelor.

Se putea. Încă aveam o șansă. Toate vrăjile implicau magie, dar m-am înfiorat când a pomenit de sânge.

A ezitat, întorcându-se spre Liwei.

— Fiți fără grijă, Înălțimea Voastră. Sunteți printre prieteni și nimeni nu se va supăra, a spus Liwei.

Prințul Yanxi și-a împreunat degetele, sprijinindu-și coatele pe masă.

— Prim-arcaș Xingyin, dragonii ți-au dăruit perlele doar ție?

Când am încuviințat din cap, s-a încruntat.

— Nu se cunosc multe despre conducătorul lor, războinicul care i-a salvat. Unii consideră că era înrudit cu Împăratul Celest. În cazul acesta, de ce nu v-au jurat credință vouă sau tatălui vostru? l-a întrebat el pe Liwei.

Sculpturile de aur de pe acoperișurile Palatului de Jad, broderiile robelor imperiale... oare zvonul era adevărat sau acelea erau doar simboluri menite să perpetueze un mit influent? Oare împăratul își dorise puterea dragonilor în tot acest timp? Oare fuseseră pedepsiți pentru că refuzaseră să i se închine?

— Nu avem multe informații despre dragoni în Regatul Celest. Știu doar că nu doresc să-i slujească tatălui meu. Au spus-o clar când au fost eliberați.

Liwei a tăcut o clipă.

— De ce întrebați?

Prințul Yanxi a oftat.

— Nu e puțin lucru să eliberezi esența dragonilor. Este nevoie de un mare sacrificiu, același pe care războinicul l-a făcut pentru a o lega de perle. De jumătate din forța vitală proprie.

S-a aplecat peste masă, apropiindu-se de mine.

— Dragonii ți-au dăruit perlele, ceea ce înseamnă că te recunosc *pe tine* ca fiind adevărata lor proprietară. De aceea, numai tu poți plăti prețul acesta.

Cuvintele lui mi-au zdruncinat mintea. *Jumătate* din forța mea vitală? Spre deosebire de energia mea, pe care o puteam recupera prin odihnă, pentru recuperarea forței vitale mi-ar fi trebuit decenii întregi. Poate chiar secole. Aș fi cumplit de slăbită. Ar fi devenit o provocare până și să îndoi Arcul Dragonului de Jad. Cum aș mai fi putut să-i protejez pe cei iubiți? Cum aș fi putut să mă apăr pe mine însămi?

Liwei mi-a cuprins mâna, strângându-mă cu putere.

— Xingyin, n-o face. Trebuie să existe altă cale.

M-am eliberat de strânsoarea lui, simțind asupra mea privirea pătrunzătoare a prințului Yanxi. Ar fi fost atât de ușor să întorc spatele aceste ocazii, să las soarta să-și urmeze cursul firesc. Să-i las pe alții să hotărască pentru mine, în loc să înfrunt singură alegerea. Dar mai pierdusem perlele o dată și refuzam să risc pierderea lor din nou. Nu știam cât timp mai aveam. Poate că trupele lui Wenzhi se apropiau chiar în clipa aceea. Și probabil că împăratul își pierdea răbdarea așteptându-mă.

Mi-am mușcat buza, cu atâta putere, încât carnea moale a cedat înțepător și gustul cald al sângelui mi-a năvălit în gură. Dacă prințul Yanxi se înșela sau dacă vraja ar fi eșuat ar fi însemnat să mă slăbesc fără rost. Și, dacă nu i-aș fi dat perlele Împăratului Celest, aș fi câștigat dușmănia lui eternă. Și-ar mai fi respectat promisiunea de a nu-i face rău mamei? Cât despre mine...

Un fior mi-a săgetat trupul.

Dar magia nu era singura mea putere; trăisem fără ea în trecut. Îl păcălisem pe Wenzhi prin cuvinte și cu un pumn de petale, învinsesem un prinț demon cu puterile ferecate. Dacă planul meu avea să reușească, dintr-o singură lovitură îi eliberam pe dragoni și, totodată, mă întorceam cu perlele, respectând – în sens strict – înțelegerea pe care o făcusem cu împăratul. Urma să am o șansă de a o elibera pe mama.

— O voi face.

Cu mâini tremurătoare, am pus perlele în pungă și am înnodat baierele strâns.

— Înălțimea Voastră, vă sunt recunoscătoare pentru ajutor.

Luasem hotărârea și eram nerăbdătoare să începem.

— Îți va trebui o armă. Una puternică, a spus el. Sângele va smulge pecetea și forța ta vitală va deschide calea, dar esența

dragonilor trebuie scoasă din perle cu forța. Dacă arma e prea slabă, te vei epuiza și mai mult. Odată ce începem vraja, nu va mai fi cale de întoarcere.

Avertismentul lui a rămas nerostit: *s-ar putea să mori.*

Arcul Dragonului de Jad din spinare m-a liniștit cu greutatea sa.

— Arma aceasta ar fi suficientă?

Am luat arcul de pe umăr, așezându-l pe masă, în fața sa.

Prințul Yanxi a plimbat cu reverență degetele pe modelul cioplit. Când arcul s-a zbătut sub atingerea lui, a dat înapoi imediat.

— Mânuiești Arcul Dragonului de Jad? Cum e posibil?

— Nu știu sigur, am răspuns sincer. Arcul este cel care-mi îngăduie să-l folosesc.

— De aceea ți-au dat dragonii perlele, a spus el.

— Nu ar fi vrut să mi le dea, am mărturisit eu, simțind că mă înfierbânt sub povara rușinii. Dar am fost tentată de puterea lor și arogantă în credința că voi putea să le protejez. M-am înșelat.

Am luat arcul de pe masă.

— Înălțimea Voastră, vă cer iertare, dar trebuie să plecăm degrabă. Există vreun loc ferit în apropiere, unde am putea chema dragonii?

S-a ridicat în picioare.

— Există o zonă liniștită în extremitatea sudică a țărmului. Dacă nu aveți nimic împotrivă, vă voi conduce acolo eu însumi.

Un zâmbet plin de dor i-a jucat pe buze.

— Mărturisesc că de mult timp îmi doresc să-i văd pe venerabilii dragoni. Noi suntem legende pentru muritori, dar dragonii sunt legende pentru noi toți.

NORUL PRINȚULUI YANXI NE-A dus pe plajă, în apropiere. Înconjurată de faleze înalte și stânci colțuroase, nu m-am

mirat că era pustie, în ciuda apelor sale imaculate. Păşind pe nisipul alb, am privit perlele din mâna mea. Oare avea să ne reuşească? Urma să aflu în curând. Inspirând adânc, am şoptit numele dragonilor în perle şi în adâncurile lor lucitoare s-au aprins flăcări.

Preţ de o clipă, lumea a încremenit; marea şi cerul s-au contopit. Cu un murmur fremătător, apele azurii s-au făcut verzi şi valurile s-au ridicat semeţe, repezindu-se la ţărm cu creste albe, înspumate. La orizont s-a căscat un vârtej, rotindu-se din ce în ce mai larg, până când a ameninţat să înghită întregul ocean. Din adâncurile lui şi-au luat zborul cei patru dragoni, înălţându-se pe cer. Apa rece ne-a împroşcat cu stropi sclipind în soare. Aerul a vibrat pătruns de puterea lor când au aterizat pe plajă înaintea noastră, înfigându-şi ghearele în nisip.

Prinţul Yanxi a dat înapoi împleticit, cu gura căscată. Avea robele ude şi părul i se lipise de frunte. Ştergându-mi şi eu faţa, am încercat să nu zâmbesc la vederea ţinutei pleoştite şi dezordonate a imaculatului prinţ.

Trupurile uriaşe ale dragonilor au umbrit ţărmul, dar s-au apropiat cu paşi uşori şi graţioşi.

Ochii de chihlimbar ai Dragonului Lung mi-au întâlnit privirea şi vocea lui mi-a răsunat în gând.

Xingyin, fiică a lui Chang'e şi Houyi. De ce ne-ai chemat?

Prinţul Yanxi a inspirat scurt. Oare Dragonul Lung ne vorbise tuturor? M-am întors spre prinţ cu părere de rău. Eram o musafiră deosebit de necuviincioasă, pentru că-i ascunsesem adevărul până acum.

M-aş fi mulţumit să stau, pur şi simplu, sorbind din ochi înfăţişarea glorioasă a dragonilor, dar nu îndrăzneam să mai pierd timp.

— Venerabili dragoni. Doresc să eliberez esenţa voastră spirituală din perle pentru a v-o înapoia. Doriţi şi voi acest lucru?

Am vorbit simplu, abordând miezul problemei fără înconjur.

Au ridicat capetele și aerul a sfârâit, cuprins de entuziasmul lor. Vocea Dragonului Lung mi-a răsunat între urechi.

Îl dorim mai mult decât să înotăm în mare sau să zburăm în aer. Nu puteam să ți-l cerem; sacrificiul acesta trebuie făcut de bună voie.

Mi s-a strâns pieptul la vederea speranței ce li se aprinsese cu sclipiri aurii în ochi.

— Atunci voi încerca.

Dragonii și-au coborât gâturile lungi, făcând plecăciuni grațioase și privind cu nesaț la perlele din mâna mea.

Prințul Yanxi a scos un cuțit cu mâner de lazurit.

— Ești gata?

Am încuviințat din cap, întinzându-i palma. Dar Liwei a pășit între noi, apucându-mă de încheietură.

Chipul îi devenise palid, încordat de neliniște.

— Xingyin, ai grijă. Dacă nu te vei opri când trebuie, te voi...

— Trebuie s-o facă de una singură, l-a avertizat Yanxi. Nu puteți interveni după ce începem vraja. Altfel, va muri.

Fără a-l lua în seamă, Liwei mi-a vorbit doar mie.

— Ești sigură că vrei s-o faci? Nu ești obligată să decizi acum.

— Am decis deja, i-am spus eu încet. E alegerea mea.

A tăcut și, într-un final, a luat cuțitul de la prințul Yanxi. Când am încuviințat din cap, degetele i s-au albit pe mâner și mi-a plimbat tăișul de-a curmezișul palmei. O tăietură bună, curată, nici superficială, nici prea adâncă. Metalul rece mi-a amorțit durerea și pielea mi s-a despicat, vărsând sânge fierbinte. Am încordat pumnul strâns și l-am întors, lăsând sângele să picure ca o ploaie stacojie asupra perlelor.

Măruntaiele mi s-au încleștat în noduri cu gândul la ceea ce mă aștepta. Închizând ochii, am urmat șirul de lumini dinăuntrul trupului meu până când am ajuns la sâmburele

sclipitor al forței mele vitale, ascuns în adâncul capului. L-am sfărâmat cu o smucitură – cât de greșită mi s-a părut această agresare a propriei ființe –, dar nu m-am oprit, și forța mea vitală s-a eliberat, curgându-mi prin vene ca un râu nestăvilit. Potentă, de neoprit, fremătând de putere. Mai luminoasă decât stelele infinite, mai lucitoare decât luna. Dar, când mi-a curs din mâini peste perle, am fost copleșită de o slăbiciune subită și forța mi s-a scurs din membre. M-am clătinat și aproape că am căzut. Încleștându-mi maxilarul până când m-a durut, mi-am blocat genunchii, luptându-mă cu impulsul instinctiv de a opri șuvoiul. Forța vitală s-a revărsat peste perle, făcându-mi sângele să sclipească, și după o clipă a fost absorbită înăuntrul lor ca apa într-un burete. Perlele s-au ridicat în aer și focul din interiorul lor a luminat tot mai tare, până când toate s-au preschimbat în sfere de flăcări pure.

Abia atunci am oprit curgerea, căzând în genunchi pe nisip și eliberând din gât scâncete înăbușite. Sudoarea mi-a șiroit pe față și o istovire amorțită mi-a alunecat în brațe și picioare. Mai cumplit era golul imens pe care l-am simțit înăuntru, rămas după smulgerea unei părți intrinseci a ființei mele. Puteam doar să sper că avea să fie suficient.

Liwei s-a aplecat și mi-a cuprins mâinile. Energia lui mi-a năvălit în trup. Dar, spre deosebire de celelalte momente din trecut când mă vindecase, căldura ei era subțire și alinarea ei insuficientă. Oare nu mai puteam să-i primesc puterea, ca și când ar fi turnat apă într-o ceașcă plină până la refuz?

Nu aveam timp pentru întrebările acesta, încă nu terminasem. M-am desprins de el și m-am ridicat gâfâind. Făcând câțiva pași nesiguri în spate, am ridicat Arcul Dragonului de Jad. Cândva se îndoise în mâna mea precum mătasea, dar acum coarda mi se împotrivea, tăindu-mi degetele până când s-a mânjit de sânge. Mușchii mi-au tremurat, dar nu m-am lăsat, până când, în cele din urmă, o săgeată subțire

de focul-cerului a apărut licăritor. M-am amărât văzându-i puterea vlăguită, dar nu era momentul să-mi plâng de milă. Țintind-o asupra perlei roșii, am lansat fulgerul spre miezul ei înflăcărat. A lovit-o cu o explozie orbitoare și din perlă a erupt un praf auriu. Dragonul Lung a aplecat gâtul, deschizând fălcile larg pentru a primi fărâmele scânteietoare în trupul său. Pieptul i-a strălucit ca și când ar fi înghițit o stea, după care s-a întunecat.

Perla stacojie a căzut pe nisip. Intactă, dar cu focul interior estompat. S-au întors spre mine și ceilalți dragoni, cu chipurile luminate de nerăbdare. De trei ori am îndoit arcul, trăgând trei săgeți asupra perlelor rămase. De fiecare dată a erupt câte un nor auriu, ce a plutit în gura unui dragon. Energia mi se epuizase aproape cu totul și degetele îmi erau rănite până la os, iar sângele mi se împrăștiase pe nisipul alb ca niște petale de prun pe zăpadă.

Patru perle căzuseră pe pământ. M-am aplecat și le-am adunat în mâini, una luminoasă ca soarele, alta roșie ca focul, una albă ca promoroaca și alta neagră ca noaptea. Erau frumoase, dar pierduseră ceva vital. După ce vedeai luna plină, semiluna își pierdea farmecul.

Fulgi aurii licăreau în ochii dragonilor și gurile li s-au arcuit în zâmbete. Glasurile le-au răsunat toate odată și sunetul a fost mai încântător decât orice melodie.

Îți suntem recunoscători. Suntem întregi din nou, proprii noștri stăpâni.

Înduioșată și prea obosită pentru a le răspunde, am făcut o plecăciune.

Cu gheara, Dragonul Lung a smuls un solz sclipitor de pe trupul său, perfect ca o petală de trandafir. Mi l-a întins, înclinând capul.

Dacă vei avea nevoie de noi, cufundă solzul acesta în apă și atunci vom veni.

Am luat solzul, strângându-l în pumn. Fără niciun alt cuvânt, ne-au întors spatele și au plonjat în apă. După ce s-a risipit și ultimul val stârnit de cozile lor, marea s-a calmat, oglindind din nou cerul de deasupra.

Liwei mi-a luat mâna și magia lui a început să-mi curgă prin trup, vindecându-mi carnea sfâșiată, dar nu putea face nimic în privința hăului pustiu dinăuntrul meu. Sprijinindu-mă de el, am privit spre ocean, cuprinsă de o amărăciune stranie. Prințul Yanxi stătea alături, nemișcat ca o statuie, cu privirea ațintită în zare.

— Înălțimea Voastră, vă mulțumesc pentru ajutor, i-am spus eu.

A zâmbit radios.

— Eu ar trebui să-ți mulțumesc, fiică a Zeiței Lunii. Cele văzute astăzi îmi vor încălzi inima pe vecie.

M-am înroșit, copleșită de o mândrie înfocată la auzul titlului cu care mi se adresase fără nicio ezitare. Dar mama încă era prizonieră și destinele noastre atârnau precar în balanță. Nu aveam regrete; eram mulțumită de ceea ce făcusem, dar fericirea aceasta era umbrită de confruntarea ce mă aștepta. Împăratul Celest nu era vestit pentru mărinimia sa și, după cele petrecute astăzi, avea motive mai mult decât suficiente ca să nu-mi arate pic de milă.

Norul nostru plutea prin aer, purtat de o adiere blândă. Era o zi senină și vedeam tocmai până în lumea muritorilor de dedesubt, dar eu priveam înainte, cu expresia pustiită. În zare, lumina soarelui scânteia pe dragonii de aur de pe acoperișul Palatului de Jad.

Soldați îmbrăcați în armuri negre au apărut la orizont, năvălind pe nori violet între noi și Regatul Celest. Ne-au înconjurat îndată, despărțindu-se doar pentru a-i deschide calea lui Wenzhi. S-a oprit în fața mea, cu roba sa gri-închis fluturându-i în jurul gleznelor, cu smaraldul din coroană licărind cu flăcări de jad. Deși nu purta armură, avea o sabie legată de brâu.

Liwei a încremenit alături de mine, emanând valuri de furie.

— Trădătorule! Ai venit ca să-ți mărturisești crimele?

— Nu am nimic de mărturisit. Și nici nu am auzit vreo acuzație din partea Curții Celeste.

Vocea lui catifelată avea scopul vădit de a-l înfuria.

— Știi bine ce ai făcut, așa cum știu și eu. Și vei plăti pentru fărădelegile tale, a mârâit Liwei.

— Poate. Dar nu astăzi. Și în niciun caz sub puterea ta.

Wenzhi și-a luat ochii de la el cu o mișcare ostentativă, întâlnindu-mi privirea.

— Nu am venit să mă lupt cu tine.

Am arătat spre săgețile și sulițele pe care soldații lui le țineau îndreptate asupra noastră.

— Aparențele te contrazic.

— Nu m-am referit și la el.

A smucit capul spre Liwei, fără a-și lua ochii de la mine.

— Dă-mi perlele, a spus el, ca și când mi-ar fi cerut un ac din păr.

Nu aveam să-i mai dau nimic din ce era al meu, nici acum, nici în veci.

— E prea târziu. Perlele nu-ți mai sunt de niciun folos.

S-a încruntat, cercetându-mi chipul.

— Ce vrei să spui?

— Esența dragonilor a dispărut. Le-a fost înapoiată.

A oftat șuierător.

— Nu mă minți, Xingyin. Nu-ți stă bine.

— Nu e nicio minciună, am răspuns grav.

Dacă nu mă credea, dacă îmi lua perlele din nou, îmi lua și ultima speranță de a câștiga libertatea mamei. Scoțând perlele din pungă, le-am adunat în palmă și m-am dus la marginea norului.

— Ai văzut cum erau înainte. Îți par neschimbate?

Pulsul meu a căpătat un ritm sacadat. Deși voiam să vadă cât de mult slăbiseră, tocmai asta mă temeam că urma să descopere și împăratul, ca apoi să mă pedepsească.

S-a holbat la perle în tăcere.

— De ce? a mârâit el în sfârșit.

Vocea îi tremura cu atâta șoc, disperare și dezamăgire, încât mi-a cântat în urechi ca o melodie frumoasă. Nu mă așteptasem să curgă prin mine satisfacția aceasta somptuoasă, sentimentul acesta triumfător la gândul că toate eforturile lui, plasa complicată în care mă imobilizase – toate erau în van.

— Datorită ție, i-am spus eu.

— Ce?

— Vreau să-ți mulțumesc pentru că mi-ai arătat ce trebuia făcut și ce s-ar fi întâmplat dacă perlele ar fi ajuns în mâinile unei persoane nepotrivite. Nu puteam îngădui ca acest lucru să se întâmple din nou.

Am vărsat perlele înapoi în pungă.

— Așadar, nu avem nimic de interes pentru tine, lasă-ne să trecem.

Dar norul său s-a apropiat și mânia i s-a scurs de pe chip. M-am pregătit să înfrunt alte minciuni.

— Dacă ți-aș spune că nu am venit doar pentru perle? a întrebat el.

— Nu-mi pasă pentru ce ai venit.

Liwei s-a apropiat de mine, încordând degetele pe mânerul sabiei. L-am apucat de mânecă.

— Liwei, nu-l ataca.

— După toate cele întâmplate, încă ții la el? a întrebat uluit.

— Cum poți crede așa ceva? am izbucnit furioasă, dându-i drumul. M-am săturat până peste cap de sânge, de teroare și de durere. Abordarea cea mai bună este să-l convingem să ne elibereze. Dacă îl ataci, ne vor ataca și soldații lui. Și dacă te va răni din nou, am spus eu, ridicând vocea, astfel încât să mă audă și Wenzhi, va primi un fulger în inimă.

— Deja mi-ai frânt-o, Xingyin. Cum ai putea să mă rănești mai mult de atât? a spus el încet.

Am râs aspru și subțire.

— Voi încerca cu plăcere.

În clipa următoare, mi-am luat arcul și focul-cerului mi s-a aprins între degetele strânse, deși era neîndoielnic mai slab decât înainte.

Wenzhi a privit sângele care mi-a curs pe mână din rănile dinainte, care se deschiseseră din nou.

— Ce ai pățit? De ce ești slăbită?

Vocea i-a răsunat alarmată.

Luptaserăm împreună de atâtea ori, încât nu m-am mirat că-mi observase puterea împuținată. Nu am răspuns, înăbușindu-mi un șuier de durere.

— Nu te istovi, m-a avertizat Liwei.

— Lasă sabia, prințuledemon, am spus eu pe tonul cel mai amenințător. Strunește-ți soldații și lasă-ne să trecem. Drept răsplată, nu-ți voi înfige săgeata asta în piept. Deși o meriți din plin.

O clipă de tăcere ne-a cutremurat pe toți, neîntreruptă nici de cuvinte, nici de răsuflări.

Ochii lui Wenzhi au sticlit argintii.

— Xingyin, ți-ai pierdut mințile? Dacă ai răpit puterea perlelor, cum poți să te întorci la Palatul de Jad? Ai chiar atât de multă încredere în mila Majestăților Lor Celeste?

Am încremenit la auzirea disprețului din vocea sa, dar, dincolo de acesta, am observat încă ceva – să fi fost teamă? Pentru siguranța mea? Amintindu-mi înșelătoriile lui nerușinate, am decis că nu avea importanță și am ridicat fruntea sfidător.

— Mai mult decât în mila ta. Ce am câștigat până acum de pe urma încrederii pe care ți-am acordat-o? Minciuni și captivitate. Magia mi-a fost ferecată și bunurile mi-au fost furate.

Nu mi-am putut stăpâni tremurul la amintirea celor trecute.

Wenzhi a întins mâna spre mine.

— Nu-i nevoie să-l înfrunți pe Împăratul Celest. Vino cu mine, te voi păzi eu. De data aceasta, nu vei mai fi prizonieră. Voi face tot ce-mi stă în putere pentru a vă ajuta pe tine și pe mama ta... fără nicio condiție.

Propunerea lui m-a surprins, la fel și grija ce mi-o purta. Dar era ușor să vorbești. Importante erau faptele și nu m-aș mai fi putut încrede în el niciodată. Am păstrat mâna pe armă, fixându-l cu privirea.

— Nu voi merge cu tine. Și mă voi păzi singură.

I s-a întunecat chipul.

— Îți dai seama ce te așteaptă la Curtea Celestă? Vei avea noroc dacă nu vor face decât să te întemnițeze, așa cum au făcut cu mama ta!

— Are susținerea mea. Spre deosebire de tine, eu nu o voi trăda niciodată, a declarat vehement Liwei.

Înainte să pot vorbi, o ploaie de săgeți au șuierat prin aer și una mi s-a înfipt în umăr. M-a străpuns durerea, dar mi-am înăbușit țipătul, iar arcul mi-a alunecat din mână. Să fi fost o capcană? Când Liwei mi-a scos săgeata și a început să-mi vindece rana, m-am întors încruntată spre Wenzhi. Dar expresia lui era ciudat de uluită.

— Nu trageți! a răcnit la soldați.

S-a întors din nou spre mine cu pupile cenușii ca marea răscolită de vânt.

— Știu ce ți-a spus fratele meu. Ți-a oferit libertatea ta și moartea mea. Ai refuzat. De ce?

Am simțit că Liwei s-a holbat la mine, i-am simțit uimirea nemărturisită. Nu îi povestisem întâmplarea respectivă. Din motive necunoscute, evitasem să-i spun.

— Nu de dragul tău, am zis eu fioros. Nu puteam să i-o îngădui, pentru că nici dușmanul meu cel mai cumplit n-ar merita să fie ucis în asemenea împrejurări. Nu ar fi fost... onorabil.

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet lipsit de umor.

— Îți sunt recunoscător pentru onoarea ta. M-ai salvat în noaptea aceea. Într-un anumit sens.

A inspirat încet și a răsuflat cu regret.

— Nu te voi mai reține împotriva voinței tale. Nu doresc ura și resentimentele tale.

S-a întors spre Liwei și chipul i s-a schimonosit.

— Pentru a-mi răscumpăra datoria față de ea, vă voi lăsa

să plecați. Nu vei avea același noroc la următoarea noastră întâlnire.

— Nici tu, a răspuns Liwei disprețuitor.

M-am holbat uluită la Wenzhi. Să fi fost un șiretlic? Chiar mă lăsa să plec? Și ambițiile lui? Înțelegerea făcută cu tatăl său? O parte din mine sperase că va proceda astfel, dar nu credeam cu adevărat că o va face.

Am păstrat aceste gânduri pentru mine și vântul s-a stârnit, sclipind cu energia lui Liwei și mutându-ne norul din loc. Și, cu toate că m-am abținut să întorc capul, am simțit privirea dogoritoare a lui Wenzhi asupra noastră.

Cu cât ne apropiam de Palatul de Jad, cu atât eram mai îngrozită. Aveam pielea ca de gheață și inima îmi bubuia cu gândul la furia împăratului. Nu mă îndoiam că avea să observe schimbarea perlelor, pe care încă speram să i le prezint cu titlul de împlinire a înțelegerii noastre. Oare urma să mă acuze de înșelătorie? Să ne pedepsească? Mi-am lăsat capul în mâini și respirația mi-a alunecat înăuntru și afară din piept într-un ritm haotic.

Degete calde mi-au încercuit încheietura. Cu aceeași blândețe cu care și-ar fi ținut pensulele de pictat, Liwei mi-a luat mâinile de pe față.

— Ai perlele. Ți-ai îndeplinit misiunea. Îți voi fi alături.

Mi-a dat drumul abia când am aterizat lângă Sala Luminii de Răsărit. Soarele strălucea pe pereții de piatră, viu și luminos. O imagine atât de contrastantă cu groaza pe care o aveam în inimă. M-a săgetat imboldul de a fugi, de a dispărea până când avea să-mi fie uitat până și numele. Dar, la fel ca în cazul tuturor provocărilor dificile pe care le înfruntasem până atunci – Xiangliu, guvernatorul Renyu, lupta cu Liwei în Codrul Primăverii Eterne –, eram hotărâtă s-o înfrunt și pe aceasta.

În clipa în care am intrat în sală, toate capetele s-au întors

spre mine – curtenii au încremenit și au mijit ochii. Dar asta nu era nimic pe lângă șoaptele care se încolăceau în jurul încăperii ca șuierături de șarpe. Mi-au ajuns la urechi exclamații precum „Trădătoarea!", „Mincinoasa!" și „Demonul!" Au întors priviri compătimitoare spre Liwei, întrebându-se cum se putuse lăsa păcălit. Măruntaiele mi s-au strâns chinuitor la vederea acestei întâmpinări ostile, dar am simțit și o furie arzătoare, cu gândul că fusesem condamnată fără drept de apărare. Și cu gândul la Liwei, în a cărei judecată ar fi trebuit să aibă mai multă încredere.

Cu spatele drept ca o suliță, m-am apropiat de podium. Nu am privit spre curteni – nu din aroganță, ci de teamă ca oprobiul lor să nu-mi sfărâme falsul curaj. Singura mea justificare era că nu greșisem cu nimic și nu îndrăzneam să arăt nicio urmă de ezitare.

Înaintea Majestăților Lor Celeste, am căzut în genunchi, aplecându-mă și atingându-mi fruntea și palmele de pardoseala de jad. S-a lăsat tăcerea; împăratul nu m-a poftit să mă ridic. Șovăitor, am înălțat capul spre tronuri și privirea mi-a alunecat peste pantofii lor incrustați cu nestemate, apoi peste marginile robelor din brocart, de culoarea nopții. Dragoni aurii brodați mișunau pe fusta veșmintelor împăratului, pe când pe roba împărătesei dansau phoenicși. Împăratul Celest mi-a cercetat chipul, aplecându-se în față, și șiragurile de perle ale coroanei sale au zornăit între ele.

— Mi se spune că ești trădătoare. Că ai dus perlele dragonilor în Ținutul Demonilor, predându-le iubitului tău. Nu mi-ar fi greu să dau crezare acestei povești, dar fiul meu a vorbit în favoarea ta cu o asemenea fervoare! Ezit doar datorită pasiunii cu care ai pledat pentru mama ta. Cu siguranță nu ai dori să o condamni prin fărădelegile tale la o soartă și mai cumplită. Cu siguranță niciun copil nu ar fi în stare să provoace o

asemenea suferință unui părinte iubit. Cu siguranță nu a fost o greșeală să-ți acord încredere.

Avea vocea blândă, dar nu eram atât de naivă încât să nu observ pericolul pe care-l prevestea. Amenințarea la adresa mamei m-a rănit profund. Cât mă bucuram că evadasem din Ținutul Demonilor, că puteam acum să mă apăr înaintea lui! Intuisem adevărul, ar fi răbufnit împotriva mamei pentru nelegiuirile mele închipuite. Dar la fel de clar era și faptul că *această* corvoadă abia începea.

— Majestatea Voastră Celestă este deosebit de înțeleaptă. În veci nu aș fi făcut asemenea lucruri.

A fost un chin să-l măgulesc în asemenea manieră, dar nu îndrăzneam să-i stârnesc ostilitatea când viețile noastre erau în joc. Împăratul s-a rezemat de spătarul tronului și aerul dintre noi a vibrat de o nerăbdare fremătătoare.

— Unde sunt perlele dragonilor?

Am bâjbâit în pungă cu degete tremurătoare. Dar mi le-am stăpânit și am întins mâna, prezentând perlele.

Un slujitor mi le-a luat și i le-a dat împăratului. Acesta le-a ridicat pe rând pe fiecare, ținându-le în bătaia luminii între degetul mare și arătător. Când s-a uitat la mine cu sloiurile acelea de gheață întunecată de sub sprâncenele sale încruntate, m-a cuprins un fior rece, înțepător precum urgia iernii.

— Cum îndrăznești să încerci un asemenea șiretlic! a tunat el.

Picioarele mi-au tremurat sub robă. Furia îi era cu atât mai îngrozitoare cu cât până atunci dovedise o stăpânire de sine atât de mare. Dar, dacă aș fi plecat capul și i-aș fi implorat îndurarea, mi-aș fi recunoscut înșelătoria. Ceea ce nu puteam să fac.

— Majestatea Voastră Celestă, nu este niciun șiretlic. Acestea sunt perlele dragonilor, pe care mi-ați poruncit să le găsesc.

— Nu sunt!

— Onorabile părinte, spune adevărul.

Liwei mi-a rămas alături, în loc să-și ocupe locul pe podium.

O lumină albă a țâșnit din mâinile împăratului, vuind în jurul perlelor lucitoare.

— Unde este esența dragonilor?

A rostit apăsat fiecare cuvânt, coborând vocea, dar tonul lui era plin de amenințare.

Ar fi trebuit să mă îngrozesc, dar în inimă mi s-a stârnit mânia. Nu fusese nicio coincidență; împăratul *chiar* intenționase să se folosească de mine pentru a-i supune pe dragoni. I-am întâlnit privirea fără ezitare.

— Le-a fost înapoiată, căci nu aparține nimănui altcuiva. Majestate Celestă, mi-ați cerut doar să vă aduc perlele pe care acum le aveți în mână. Mi-am împlinit promisiunea.

A izbit cu pumnul în brațul tronului.

— Sunt conducătorul de drept al dragonilor! Trebuie să se supună autorității mele!

— Dragonii sunt de altă părere.

Cuvinte nesăbuite, m-am certat singură. Deși era doar adevărul.

Curtenii s-au depărtat de mine, foșnind din mătăsuri și brocart. Ca și când aș fi fost ciumată și ei n-ar fi fost nemuritori.

— Onorabile părinte, dragonii nu doresc să se supună nimănui, a spus Liwei. Ar fi fost prea periculos să lăsăm perlele în starea lor inițială. Dacă ar fi căzut din nou în mâinile dușmanilor noștri? Xingyin și-a riscat viața pentru a le recupera. Imaginează-ți pagubele pe care le-ar fi putut provoca demonii dacă ar fi avut dragonii sub comandă!

Curtenii au exclamat uluiți și au tăcut pe dată când Împărăteasa Celestă m-a arătat cu degetul.

— Ai întrecut măsura! a izbucnit ea, descoperindu-și dinții albi ca osul, dintre buzele sale sângerii. Prin tertipurile tale perfide, l-ai înduplecat pe fiul meu să-ți ia apărarea. Dar ești o trădătoare și meriți să fii pedepsită ca atare. Te-ai întors pentru că ai fost alungată? Înșelată de iubitul tău? Sperând să te poți insinua din nou în inima fiului meu?

Auzindu-i cuvintele înjositoare, mi-am pierdut toată răbdarea. Cruzimea lor era și mai mare pentru că într-adevăr *fusesem* înșelată, dar nu așa cum își închipuia ea.

M-am ridicat în picioare. Era o încălcare flagrantă a etichetei, dar nu se compara cu vorbele care mi-au ieșit din gură după aceea.

— *Nu* sunt trădătoare! Mi-am dus misiunea la capăt, am luat perlele dragonilor și apoi mi-am riscat viața pentru a le recupera. V-am îndeplinit porunca și acum nu vă cer decât s-o eliberați pe mama, așa cum ați promis, așa cum dictează onoarea.

— Vorbești de onoare? Nu ai pic de respect față de Majestatea Sa Celestă? În genunchi! Imploră îndurare! m-a certat o voce aspră. Alții au murit pentru fărădelegi mai mărunte.

M-am întors spre ministrul Wu, care pășise în față, bulbucând ochii ultragiat. Mi s-a înnodat stomacul. Dovedise că nu era prietenul meu sau al mamei, lucru confirmat și acum.

Ministrul s-a plecat înaintea tronurilor.

— Majestatea Voastră Celestă, v-ați arătat nespus de mărinimos față de mincinoasa aceasta și ea v-a înșelat în mod repetat. Cine știe dacă într-adevăr a cedat esența dragonilor și nu trădătorului din Ținutul Demonilor?

Preț de o clipă, n-am mai putut spune nimic, șocată de acuzația lui malițioasă.

— Nu e adevărat, am reușit să răspund în cele din urmă.

— Ce dovezi ai? a contrat ministrul Wu.

Liwei l-a privit mânios.

— Cuvântul meu ar fi suficient? Pentru că eram cu Xingyin când a fost răpită și am luptat umăr lângă umăr împotriva armatei demonilor. Am fost cu ea când a înapoiat esența dragonilor. Ministre Wu, te îndoiești și de onoarea mea?

A azvârlit fiecare cuvânt ca pe o provocare.

Ministrul a făcut o plecăciune înaintea lui Liwei, dar cu neîncredere în privire.

— Înălțimea Voastră, sunteți binevoitor și milos. Cu toții știm despre... prietenia deosebită cu prim-arcașul Xingyin. Ce nu ați spune pentru a o apăra?

Auzindu-i insinuarea, cineva a chicotit. Câțiva curteni au râs de-a dreptul. Cuvintele ministrului erau menite să instige mânia împăratului, să-i amintească de ceea ce el considera „slăbiciunea" lui Liwei, când, de fapt, era vorba despre puterea lui cea mai mare. Înainte mă întrebasem dacă îi eram antipatică din cauza moștenirii mele sau, poate, a disprețului său față de muritori. Dar, judecând după ostilitatea lui, după felul în care se străduia să-l învrăjbească pe împărat împotriva noastră, am înțeles că trebuie să fie vorba despre altceva. Oare îl ofensasem chiar și fără să-mi dau seama? Oare avea ceva împotriva părinților mei?

Energia din sală s-a schimbat, prin aer au început să adie fulgi de gheață și mi-am strâns brațele pe lângă trup, agățându-mă de o fărâmă de căldură. Șoaptele s-au stins și, într-o clipă, toată sala a căzut în nemișcare, ca și când m-aș fi trezit deodată pe tărâmul morților. Chipul Împăratului Celest era mai rece decât miezul unui ghețar. A ridicat o mână și a întins-o în față, cu scântei albe sfârâindu-i între vârfurile degetelor, mai luminoase chiar și decât fulgerele arcului meu, scântei care au țâșnit spre mine cu o viteză uluitoare. Groaza m-a copleșit ca o furtună de gheață și de zăpadă. N-am putut să mă mișc, n-am putut nici să-mi iau ochii de la frumusețea

cumplită a focului-cerului, care după o clipă m-a trăsnit cu o precizie nemiloasă.

Durerea a explodat în mine. Arzătoare, mistuitoare. O mie de ace albe și fierbinți mi-au străpuns pieptul, iar și iar, provocându-mi o agonie nesfârșită. N-am simțit când m-am prăbușit pe podea și lacrimile mi-au curs din ochi pe dalele de jad, neatinse de vreun strop de sânge. Chinul acesta nu era provocat de sfâșierea sau străpungerea trupului meu, ci de nervii care-mi erau sfărâmați de marea de lumini ce-mi trosnea pe piele. Niciodată nu mai simțisem o asemenea durere, mai groaznică decât cea provocată de acidul lui Xiangliu, de veninul de scorpion marin, până și de sabia cu care mă înjunghiase Liwei. Nici coșmarurile mele cele mai oribile n-ar fi putut să mă pregătească pentru tortura aceasta ce-mi rupea ființa în bucăți.

Icnete înăbușite mi-au scăpat din gură. Trupul mi-a zvâcnit și am vomitat. Venisem aici cu fruntea înălțată, dar acum nici nu mai eram în stare să mă gândesc la mulțimea de străini care-mi privea umilirea.

Atunci mi-au izbucnit țipetele, rupând tăcerea. Prea târziu mi-am mușcat limba pentru a-mi curma urletele și sângele mi s-a revărsat în gură. L-am primit bucuroasă, pentru că îmi amintea că încă eram în viață. Prin ceața care s-a lăsat împrejur, o voce mi-a plutit până la urechi – a lui Liwei –, strivindu-mi inima cu durerea ei, chiar și în timp ce mă înecam în agonie.

Închipuiri ale unei vieți încă netrăite, a unor căi încă nestrăbătute mi-au fulgerat în gând, stârnindu-mi o mie de regrete și dorințe amare. De aș fi putut să mă întorc acasă, la mama. De nu m-aș fi despărțit de Liwei. De nu m-ar fi trădat Wenzhi... Acesta era sfârșitul.

M-am împotrivit impulsului de a închide ochii, de a mă cufunda în neantul ce mă chema la el. Oare aș fi putut supra-

vieții unei asemenea experiențe? Am așteptat o scânteie de furie, un zvâcnet al voinței care să-mi deștepte puterile, dar nu am simțit nimic dincolo de istovirea care mi se înfigea în oase.

Aveam să mor aici; eram convinsă. Pe chipul împăratului nu vedeam nici milă, nici iertare, doar satisfacția insensibilă a gândului că dreptatea sa era înfăptuită. Dar refuzam să mă refugiez într-o uitare senină. Voiam să părăsesc lumea cu ochii deschiși. Voiam să văd totul, de la chipul iubitului meu până la cel al nemuritorului care-mi curma viața.

Cu trupul cuprins de spasme, am întins palmele pe pardoseală și am ridicat capul câțiva centimetri. Fiecare respirație era un chin cutremurător. Pandantivul mi-a alunecat dintre faldurile robei și discul de jad s-a ciocnit de dale.

Oare trecuseră doar câteva secunde? Trăisem o viață întreagă plină de suferință.

— Tată!

Strigătul lui Liwei mi-a străpuns urechile din nou, odată cu trosnetul acela înfiorător care a săgetat aerul.

M-am holbat la el uluită, înconjurată de o barieră strălucitoare de lumină aurie. Întocmai ca atunci când mă protejase de atacurile soldaților-demoni, focul-cerului al împăratului s-a sfărâmat de ea. Trupul mi s-a înmuiat de ușurare la simțirea acestui răgaz, în ciuda faptului că, după o clipă, scutul s-a frânt. Liwei a venit în fugă, punându-se între mine și tronuri, cu chipul palid, cu fruntea acoperită de sudoare. Îmi sărise în ajutor, așa cum știusem dintotdeauna că o va face.

— Liwei, dă-te la o parte! Nu voi fi îngăduitor cu tine dacă mă vei sfida din nou.

Vocea împăratului era atât de ostilă, încât parcă s-ar fi adresat unui dușman, nu fiului său.

Împărăteasa a coborât îndată de pe podium, împiedicându-se în graba ei. Florile aurii ale coroniței ei au tremurat ca bătute de o furtună.

— Liwei, fata aceasta perfidă nu merită protecția ta. Faptele ei ne-au pus pe toți în pericol.

L-a apucat de braț, încercând să-l tragă deoparte.

Când Liwei s-a smucit din mâinile ei, împăratul le-a făcut semn soldaților, care s-au repezit la el. Aș fi vrut să-i spun să plece, dar m-a cuprins o bucurie nebună când am văzut cum se împotrivea, pentru a rămâne alături de mine. Eram atât de rece, încât nu credeam că voi mai simți căldura vreodată, dar, urmărindu-i zbaterile, am simțit că mi se aprinde o scânteie în adâncul inimii și am întins brațul pe podea, încercând fără rost să ajung la el.

Împăratul a întors privirea spre mine și a ridicat mâna. Trupul meu chinuit n-ar mai fi putut rezista încă unui atac, dar m-am silit să deschid ochii, tocmai când vârfurile degetelor lui s-au aprins din nou.

Timpul și-a oprit curgerea. Focul-cerului a țâșnit spre mine cu o viteză ametitoare, și totuși cumplit de lentă. Țipătul lui Liwei mi-a risipit stupoarea. Am clătinat din cap și un urlet mi-a scăpat din gât când s-a eliberat din mâinile gărzilor și a sărit spre mine pentru a mă proteja cu trupul său, în aceeași clipă în care și eu m-am întins ca să-l împing înapoi. Deși știam că era prea târziu.

— Nu, a șoptit tremurător, luându-mă de mâini.

Mi-a întâlnit privirea – cu ochi plini de căldură și de dragoste – și am descoperit că nu puteam regreta această ultimă imagine.

O lumină albă mi-a acaparat vederea. M-am pregătit să mor.

Dar nicio durere sfâșietoare nu mi-a străpuns pielea... nicio agonie sfârâitoare nu mi-a curs prin trup. Am fost închisă într-un cocon luminos, moale și blând precum roua dimineții. Ochii mi-au fugit la Liwei. Era teafăr și viu – la fel și eu. Atunci am simțit-o, o boare răcoroasă alunecându-mi pe

piept. Mi-am luat mâna dintre degetele lui Liwei și am apucat pandantivul tatei, care-mi tremura pe piele, radiind sclipitor. Cu aceeași lumină care ne protejase pe mine și pe Liwei. Dar aceasta s-a stins imediat și jadul mi s-a înfierbântat în mână până când piatra netedă a crăpat, la fel ca în trecut, înainte ca răsuflarea Dragonului Lung s-o fi întregit.

Împăratul Celest... în clipa aceea nu l-am mai recunoscut. Palid de șoc, roșu de furie. Oare simțea vreo remușcare pentru faptul că ajunsese la un pas de a-și ucide propriul fiu? În privința mea nu putea avea niciun regret. Când ochii săi fioroși mi-au întâlnit privirea, m-am silit să-i înfrunt, să-i primesc disprețul și să i-l arăt și eu pe al meu.

Liwei și-a dat roba în lături, îngenunchind pe podea.

— Onorabile părinte, porunca ta a fost să-ți aducă perlele dragonilor în schimbul amnistierii Zeiței Lunii. Nu ai pomenit despre esența lor spirituală. Dacă am greșit, îți cer îndurare în numele amândurora. Dar cele patru perle îți stau înainte, recuperate conform promisiunii. Un singur aspect al înțelegerii rămâne de împlinit. Făgăduința ta.

Vocea i-a răsunat în toate colțurile sălii, deșteptându-i pe curteni din stupoarea lor. Câțiva dintre ei, cei mai curajoși, au încuviințat din cap aprobator. Alții au schimbat șoapte, ascunzându-și chipurile în dosul mânecilor ridicate. Evident, nu știau nimic despre perle și despre puterea incredibilă pe care o conținuseră odinioară. În ochii lor, îmi îndeplinisem sarcina și drept răsplată primisem un fulger în piept.

Împăratul Celest a înmărmurit. Oare cuvintele lui Liwei îi amintiseră de numeroasele priviri circumspecte care ne urmăreau? Limbile legate care aici își ascundeau judecata poate că aveau să fie mai puțin reținute după întoarcerea acasă. Oare aveau să-l declare bun și drept? Sau capricios și crud? Cât despre mine, Liwei ne legase destinele în mod

irevocabil. Alegerile „mele" deveniseră alegerile „noastre". Pedeapsa mea avea să fie și a lui. Întocmai cum luptasem pentru el în Codrul Primăverii Eterne, așa lupta și el pentru mine acum. Dar am scuturat din cap, pentru a alunga aceste gânduri. După cum spusese și el înainte, asemenea socoteli nu-și aveau rostul între noi. Oricât de mult ni s-ar fi depărtat cărările, legătura noastră avea să rămână intactă.

— Majestatea Voastră Celestă, a șerpuit din nou vocea catifelată a ministrului Wu. Sfatul meu umil este să răspundeți acestei răzvrătiri numaidecât. Fata aceasta și mama ei vor face de râs Regatul Celest. Nu uitați că Chang'e v-a ascuns existența fiicei sale, care acum încearcă și ea să vă înșele. Dacă vor crede și alții că pot să vă păcălească și să scape nevătămați?

Liwei s-a întors spre el, dezgolindu-mi trupul întins pe podea.

— Nevătămați? *Tu* ai putea suporta focul-cerului așa cum a făcut ea? A plătit cu vârf și îndesat pentru orice ofensă...

— Liniște! a izbucnit împăratul, apucând brațele tronului.

Aerul era înăbușitor, îngroșat de încordare. Nimeni nu a îndrăznit să facă vreo mișcare, nici măcar împărăteasa, care se holba șocată la Liwei.

Gura Împăratului Celest s-a strâns într-o linie subțire. Fărâme de gheață au licărit din nou în aer și trupul mi-a tresărit la amintirea chinului pe care îl îndurasem mai devreme, încordându-se pentru a înfrunta moartea.

Pocnetele ascuțite ale unor ghete pășind pe dale au întrerupt neclintirea. S-a apropiat o aură – fermă, hotărâtă și puternică –, a generalului Jianyun. A îngenuncheat înaintea podiumului.

— Majestatea Voastră Celestă. Înainte să vă pronunțați judecata, este de datoria acestui umil slujitor să vă amin-

tească că astăzi prim-arcașul a salvat armata celestă de capcana perfidă a Ținutului Demonilor. Soldații doresc să-și exprime recunoștința și așteaptă afară chiar acum.

A ridicat capul, făcând un semn spre intrarea în sală. Am înălțat privirea uluită, repunându-mă încet în picioare și ignorând durerea care mă săgeta la fiecare mișcare. M-am întors încet, privind în direcția în care arăta mâna generalului. Curtenii din fața mea s-au dat în lături, șoptind între ei.

Lângă intrare stătea Shuxiao – și, drept în spatele ei, dincolo de pereții sălii, aștepta un ocean de soldați cerești, întinzându-se până în zare. S-au plecat ca un singur trup și lumina soarelui a scânteiat pe armurile lor ca un val de flăcări alb-aurii. Inima mi-a stat în piept și durerea din trup mi s-a domolit. Mi-au izvorât lacrimi în ochi și le-am răspuns cu o plecăciune proprie.

Nu eram loială Regatului Celest. Dar eram loială prietenilor; celor alături de care luptasem, alături de care îmi vărsasem sângele. Îndreptându-mă de spate, am întâlnit privirea lui Shuxiao. Am ridicat mâna în semn de salut. Bănuiam că ei trebuia să-i fiu recunoscătoare. Cine altcineva să-l fi înștiințat pe generalul Jianyun și să fi adus aici întreaga armată?

Armata Împăratului Celest.

M-a furnicat pielea de pe ceafă. Amintindu-mi unde eram, m-am întors îndată și am îngenuncheat din nou. Nu aveam de gând să mă rog sau să mă milogesc de el; nu ar fi avut niciun rost.

— Majestate Celestă, nu sunt trădătoare. Am îndeplinit condițiile înțelegerii noastre și aștept dreptatea voastră.

Cuvintele îmi păreau lipsite de eleganță și vocea îmi era răgușită din cauza țipetelor, dar, orice ar fi urmat, eram împăcată cu gândul că făcusem tot ce-mi stătea în putere.

Murmurele din sală s-au întețit și câțiva curteni au clătinat din cap. Soldații au rămas nemișcați la intrare.

Chipul Împăratului Celest devenise întruchiparea demnității regale, renunțând la orice urmă a vehemenței și furiei de adineauri. Și, când a vorbit, vocea sa a răsunat cumpătat.

— Prim-arcaș Xingyin. În semn de recunoștință față de noblețea cu care ne-ai slujit, îți vom îndeplini dorința. Chang'e este iertată și de acum înainte va avea libertatea să părăsească luna. Cu toate acestea, nu trebuie să-și neglijeze răspunderile. Fiind Zeița Lunii, îi rămâne sarcina de a se asigura că luna va răsări în fiecare noapte, fără excepție.

O clipă de tăcere. Apoi au izbucnit uralele, atât înăuntrul, cât și în afara Sălii Luminii de Răsărit. Poate că unii s-au împotrivit, împărăteasa sau ministrul Wu, dar nimeni nu i-a luat în seamă. M-am lăsat cu greutatea pe călcâie, simțind că încordarea mi se scurge din trup și că mintea începe să-mi vuiască. Amnistia împăratului era generoasă. Mărinimoasă. Cu totul neașteptată. Amândoi știam că nu-mi îndeplinisem misiunea cu adevărat; nu îi împlinisem dorința. Avea dreptul de a refuza să respecte înțelegerea, așa cum avea și dreptul de a mă judeca. Observase atitudinea curtenilor și a soldaților săi și generozitatea sa era calculată, pentru a-și apăra onoarea și reputația. Și am sesizat și avertismentul cuintelor sale. Situația nu se lămurise. Și data viitoare nu avea să-mi mai arate pic de milă.

Împăratul a gesticulat cu mâna și înaintea mea a apărut un sigiliu sclipitor ca o stea. Am strâns degetele pe el, aplecându-mi trupul până jos și lipind fruntea de pardoseala de piatră rece. Nu simțeam nicio urmă de modestie sau de recunoștință în oase, dar trebuia să-mi joc și eu rolul în spectacolul acesta de teatru. Durerea îmi acaparase fiecare părticică din trup și nu reușeam să-mi alung teama că toate acestea ar

fi putut să fie doar un șiretlic. Învățasem să nu-mi acord încrederea atât de ușor. Dar nu puteam să-mi stăpânesc bucuria, care îmi năvălise liber în trup, revărsându-se precum razele soarelui întinse pe cerul nemărginit.

Puteam să mă întorc acasă.

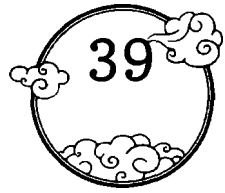

Călătorisem aici cu gândul de o mie de ori, dar numai o dată mai păsisem pe calea aceasta. Întâi am văzut pădurea de osmanthus și dafinul sclipitor din zare. Apoi acoperișul vast de argint și zidurile de piatră lucitoare ale Palatului Luminii Pure. *Casa mea.* Închizând ochii, am inspirat parfumul amețitor de scorțișor. Dacă era un vis, nu voiam să mă trezesc.

Mi-am oprit norul și am sărit pe pământul luminat de lampioane. În orice clipă, mama și Ping'er aveau să simtă prezența alarmantă a unui vizitator. Abia făcusem câțiva pași când ușile s-au dat în lături și o femeie suplă, îmbrăcată în alb, a apărut cu un bujor roșu prins în păr. Era palidă, cu buzele subțiate. Puțini nemuritori vizitau acest loc și de obicei aduceau nenorociri sau vești proaste.

Nu mai eram copila care fugise, care se temea de necunoscut și stătea agățată de Ping'er. Dar aici timpul stătuse în loc; aș fi recunoscut-o oriunde. Un zâmbet mi s-a întins pe chip și am alergat pe poteca de piatră. Niciodată nu-mi mai simțisem pașii atât ușori. Și inima... inima mea era incandescentă, mai luminoasă decât toate stelele de pe cer.

— Mamă!

Am cuprins-o în brațe, descoperind că ajunsesem mai înaltă decât ea.

— M-am întors.

Trupul i s-a încordat și a dat înapoi, privindu-mi chipul. Oare bănuia vreun șiretlic? Mi-a cercetat fața, sorbindu-mi ochii și trecând apoi la gropița din bărbie. A inspirat scurt și imediat a ridicat degetele pentru a-mi mângâia obrazul, cu lumini în ochi precum razele lunii oglindite pe apă. Apoi m-a luat în brațe, strângându-mă cu putere, așa cum făcuse în vise.

— Xingyin, Xingyin, a șoptit ea.

Iar și iar, tot mai tare. Ca și când, repetându-mi numele, s-ar fi convins treptat de adevăr.

Încă o siluetă a apărut în prag, poate atrasă de zgomot. S-a oprit lângă o coloană de sidef, întinzând gâtul.

— Steluță? i-a alunecat șoapta stinsă printre buze.

Porecla mea din copilărie mi-a stârnit un fior de duioșie. Anii s-au risipit; parcă nici n-aș fi plecat. Adevărul era că inima îmi rămăsese aici.

— Ping'er! Eu sunt! a strigat eu.

A alergat la mine, îmbrățișându-mă ca în trecut.

— Atâția ani! Am fost atât de îngrijorată!

Cuvintele i-au năvălit afară ca și când le-ar fi ținut ascunse multă vreme.

— Am... am dat greș în ziua aceea. Am fost prea lentă. Îmi pare atât de...

— Nu, Ping'er. Nu aș fi scăpat dacă n-ai fi fost tu.

Am îmbrățișat-o și mai strâns.

— Cum ai scăpat de soldați?

Ultima dată când o văzusem, norul se depărta purtându-i trupul nemișcat.

— Aproape că mă epuizasem, credeam că voi muri. Din fericire, m-a salvat o rafală de vânt neașteptată. A trebuit să-mi recuperez energia înainte de a mă întoarce. M-am dus înapoi în Regatul Celest ca să te caut, dar dispăruseși. Atunci m-au reținut soldații.

I-a pălit chipul.

— Au devenit bănuitori și de atunci nu mi s-a mai permis să părăsesc luna fără învoire.

— Știam că vei încerca să mă găsești.

O senzație de ușurare mi s-a întins în piept.

— Și, când am văzut că nu mai vii, am înțeles că nu puteai.

Am stat afară până când lumina lunii a început să se stingă. Am râs și am plâns toate trei, ținându-ne de mâini, refuzând să ne despărțim. Abia atunci am înțeles cât de mult îmi lipsise sentimentul acesta, de unitate familială, de dragoste necondiționată. Nu voiam să mă mișc, nu voiam să fac nimic ce ar fi putut știrbi perfecțiunea acestui moment și reîntregirea sufletului meu. Cât de rare erau clipele acestea, chiar și în viețile nemuritorilor! Când fericirea devenea absolută, amuțind șoaptele care ne pândeau veșnic. Avându-le alături pe mama mea și pe Ping'er, stând pe pământul meleagului meu natal, nu-mi mai doream nimic și inima mi se umpluse până la refuz.

Abia când noaptea a făcut loc luminii perlate a zorilor am pătruns în sfârșit pe ușile de argint de la intrare. Privirea mi-a zăbovit asupra pereților deschiși la culoare, a lămpilor din jad alb, a fiecărei coloane de lemn sculptat. Nimic nu se compara cu avuțiile Palatului de Jad, dar pentru mine acestea erau de o sută de ori mai prețioase. Nemișcarea era mai profundă decât îmi aminteam, la fel și pacea care cuprindea aerul. Dar, după toate cele întâmplate, asta m-a bucurat.

M-am aruncat în scaun, plimbând degetele pe granulația lemnului. *Sunt acasă,* am șoptit în sinea mea, holbându-mă la mama, temându-mă că ar fi dispărut dacă aș fi întors privirea. Că toate acestea s-ar fi risipit și m-aș fi trezit singură în patul meu din Regatul Celest. Poate că mă chinuiseră prea multe coșmaruri, poate că mă obișnuisem să fiu dezamăgită, iată-l din nou, miezul acela de spaimă încordată pe care o pur-

tam în piept, teama că toate acestea erau doar o iluzie. M-am ciupit până când semiluni roșiatice mi-au apărut pe braț, bucurându-mă de usturimea care-mi dovedea că *era real*.

Ping'er mi-a pus în mâini o ceașcă aburindă de ceai parfumat. Atunci s-au revărsat întrebările: cum ți-a mers? Ai trăit fericită? Unde ai umblat atâta vreme? Ce ai făcut?

Le-am răspuns cât mai detaliat, încercând să le împac temerile și curiozitatea atâtor ani. Pe când unele amintiri, precum cele legate de timpul petrecut la Conacul Lotusului de Aur, deveniseră neclare, altele erau mai vii decât mi-aș fi dorit. Când le-am povestit cum pătrunsesem în Palatul de Jad, mama m-a apucat și m-a tras de mânecă.

— Împăratul Celest a descoperit cine ești?

A privit peste umăr, ca și când s-ar fi așteptat să vadă soldați înarmați năvălind pe ușă.

— Nu a aflat atunci, am asigurat-o eu.

Până să-mi pună alte întrebări, i-am povestit repede cum învățasem să-mi mânuiesc magia, să lupt și să trag cu arcul.

— Cu arcul?

I s-a poticnit vocea.

— Exact ca tatăl tău, a spus ea cu mândrie.

Mi s-a pus un nod în gât. Atât de mult timp trăisem cu teamă față de originile mele, evitând să pomenesc numele părinților, prefăcându-mă de față cu lumea că nici n-ar fi existat... ca și când aș fi fost o buruiană ivită pe un câmp sălbatic. Acum îmi venea să le strig tuturor.

Mama m-a întrerupt la un moment dat. Fiind la mine acasă și renunțând la orice precauție, o notă caldă mi se strecura în voce de fiecare dată când pomeneam de Liwei.

— În ce relații ești cu Prințul Moștenitor Celest? a întrebat ea.

I-am observat încruntarea discretă a frunții.

— Suntem... prieteni, am bolmojit eu, simțind un fior fierbinte la ceafă.

— Și acest căpitan Wenzhi îți este și el prieten?

Tonul mamei era înșelător de blând.

— Nu! am strigat eu, cu mai multă emfază decât aș fi vrut.

A urmat o pauză stânjenitoare, mama a schimbat priviri îngrijorate cu Ping'er și m-am bucurat că nu mi-au mai pus nicio întrebare. M-am grăbit să le povestesc bătăliile la care participasem și să le descriu creaturile și dușmanii pe care îi înfruntasem în slujba armatei celeste.

Fuseseră monștri mult mai blânzi decât cei care-mi sălășluiau în minte.

Ping'er s-a cutremurat când le-am vorbit despre Xiangliu și a strâns brațele la piept.

— Ți-a fost frică?

— Constant.

Unii m-ar fi considerat o lașă, dar nu mi-a fost rușine să recunosc. Nu eram o bravă eroină ca acelea care se avântau neînfricate în calea pericolelor. Fusesem îngrozită de răni, de eșec și, în primul rând, de moarte. Cu gândul că nu o voi mai revedea pe mama niciodată și nici pe celelalte persoane iubite. Că voi regreta toate cuvintele nerostite și toate faptele nesăvârșite. Că-mi voi lăsa în urmă viața... netrăită. Fusesem lăudată pentru curajul meu, dar știam adevărul, anume că le făcusem pe toate *în ciuda* fricii. Pentru că gândul de a nu le face mă înspăimântase și mai mult.

Au fost șocate când au aflat cum îi salvasem viața lui Liwei. Nu le-am spus despre faptele crude pe care ne silise doamna Hualing să le comitem; nu voiam să dezgrop amintirile acelea dureroase și nici să le alarmez și mai tare. Totuși, chipul mamei a devenit ca de cenușă când a auzit că-i dezvăluisem împăratului identitatea mea și că făcusem o înțelegere cu el.

— Cum ai putut să faci așa ceva? Să-ți asumi un asemenea risc?

A sărit în picioare și s-a plimbat agitată prin cameră, împreunând mâinile atât de strâns, încât i s-au albit încheieturile.

— Dacă ai fi fost condamnată la întemnițare? La tortură? La *moarte*?

— Toate acestea erau posibilități foarte reale la momentul respectiv, am spus eu, râzând.

Dar veselia mi-a trecut când i-am văzut chipul sumbru.

— Mamă, câștigasem Talismanul Leului Stacojiu. Favoarea împăratului. Era momentul ideal să-i cer eliberarea ta. Dacă nu aș fi făcut-o, nu aș fi putut veni astăzi aici. Mi-aș fi petrecut zilele regretând oportunitatea ratată, dorindu-mi să fi încercat. Și aceea ar fi fost o soartă încă și mai cruntă.

Am făcut o pauză atunci, cercetându-i chipul.

— Și tu ți-ai riscat viața, mamă, când ai băut elixirul.

A devenit atât de nemișcată, atât de tăcută, încât aproape că mi-am regretat vorbele.

— M-ai salvat atunci și îți mulțumesc.

Un zâmbet discret a apărut pe buzele mamei și lacrimile i-au curs pe obraji.

— Of, ajunge cu tristețea! a spus Ping'er, ștergându-și ochii cu colțul mânecii. E o zi fericită. Cea mai fericită. Să nu mai plângem.

— Și, după cum vedeți bine, sunt teafără, le-am asigurat eu, ridicându-mă în picioare și întinzând brațele.

Privirile le-au zăbovit asupra mea până când s-au convins că nu sufeream de nicio rană aparentă. Deși nu le-am spus nimic despre rețeaua de cicatrici albe pe care le purtam pe piept. Rănile provocate de focul-cerului împăratului, sensibile și acum. Nu credeam că aveau să dispară vreodată; eram însemnată pe vecie. Dar ce importanță avea? Câteva cicatrici nu se puteau compara cu tot ceea ce câștigasem.

Când a auzit mama că onorabilul căpitan Wenzhi se trăgea din Ținutul Demonilor, a tresărit îngrozită.

— Xingyin, cum te-ai simțit în clipa aceea? a întrebat cu perspicacitate.

Am clătinat din cap, neștiind ce să spun – și acum îmi era greu să mă gândesc la înșelăciunea lui. Scăpând de pericole, ajunsesem să înțeleg pe deplin gravitatea trădării lui Wenzhi. Era o durere diferită de cea a despărțirii de Liwei, deși aș fi preferat să le evit pe amândouă. Relația dintre mine și Liwei fusese scindată din cauza circumstanțelor. Era Prințul Moștenitor Celest și avea obligații față de regatul său. Pe când, în cazul lui Wenzhi... duplicitatea și alegerile *lui* erau cele care mă răniseră atât de profund. Inima îmi era măcinată de remușcări cu gândul că fusesem atât de nesăbuită, atât de imprudentă încât să-i cred minciunile. Dar și de resentimente, provocate de faptul că-mi zguduise încrederea în propria persoană. Că mă înjosise atât de mult, coborându-mă la nivelul tertipurilor sale, silindu-mă să mă prefac îndrăgostită și să-l adorm pentru a putea evada. Nu îmi era rușine de faptele mele, dar nici nu mă mândream cu ele.

Din fericire, Ping'er avea întrebări mai urgente.

— Ce s-a întâmplat cu perlele? Cu dragonii?

M-am străduit să găsesc cuvintele potrivite pentru a face cinste puterii, grației și frumuseții lor nelumești. Când le-am povestit cum le înapoiasem esența, mama mi-a cuprins mâna. Nu m-a dojenit pentru că periclitasem două lucruri importante, atât propria viață, cât și libertatea ei. Dimpotrivă, pe chipul ei lumina doar mândria.

— Dragonii sunt liberi, a șoptit Ping'er. Îi credeam pierduți pe vecie.

Mi-am continuat povestea, răspunzându-le la întrebări cât de bine am putut, ezitând doar în privința detaliilor care mi-ar fi provocat o durere prea mare – în privința cărora mi-ar

fi fost imposibil să-mi ascund sentimentele. Când am încheiat, soarele se afla în înaltul cerului, care căpătase un albastru azuriu.

Atunci mi-am dezlegat punga și am băgat mâna în ea. Am strâns degetele pe sigiliul primit de la Împăratul Celest, rece ca un pumn de zăpadă. Inima îmi bătea atât de repede încât abia puteam respira când am alunecat de pe scaun și am îngenuncheat înaintea mamei.

— Xingyin, de ce îngenunchezi? a spus nedumerită, aplecându-se în față și întinzând mâinile pentru a mă ridica...

Dar am înălțat eu mâinile la ea. În palme țineam sigiliul, ce licărea precum gheața luminată de soare. Tremuram atât de tare, încât nu mai înțelegeam motivul, oare de teamă, de entuziasm, de speranță sau din cauza tuturor acestor emoții? Avea să funcționeze? Cât mă rugam să fie așa!

Mi-a luat sigiliul din mână și l-a înălțat.

— Ce-i asta?

Înainte să pot răspunde, ceva a scânteiat în metal – raze de lumină alb-argintie s-au revărsat din miezul lui, înconjurând-o pe mama cu o strălucire uluitoare. Eu și Ping'er ne-am acoperit ochii, aproape orbite de lumina care s-a stins deodată, pentru ca sigiliul să se prefacă mai apoi într-un cărbune întunecat.

Mama a împietrit ca marmura. Când s-a întors spre mine, ochii îi sticleau uluiți, mai luminos decât mia de lampioane aprinse.

— Vraja este ruptă. Sunt liberă.

Ping'er s-a ridicat într-o clipă, exclamând încântată, și trupul mi s-a muiat de ușurare. Până în clipa aceea, bănuisem un șiretlic crud din partea împăratului. Dar se ținuse de cuvânt. Un șuvoi torențial de emoții mi s-a revărsat în trup, descâlcind nodurile îngropate adânc, risipind umbrele ascunse,

smulgându-mi amărăciunea din inimă. În clipa aceea, întreaga mea ființă a fost cuprinsă de o alinare arzătoare.

În sfârșit, ne puteam relua viețile.

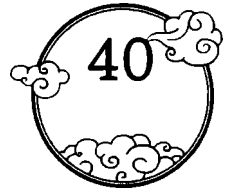

Izolarea noastră nu fusese o povară pentru mine în copilărie. Nu avusesem prieteni sau tovarăși și nici nu le simțisem lipsa; mama și Ping'er îmi fuseseră de ajuns. Dar acum, după câteva săptămâni petrecute într-o asemenea pace, am descoperit că duceam dorul prietenilor din Regatul Celest și din afara lui.

Dorința mi-a fost împlinită mai devreme decât mă așteptasem. Înainte ca soarele să răsară a doua zi, Ping'er a anunțat sosirea lui Liwei. Ochii îmi erau împovărați de somn, dar un fior mi-a deșteptat trupul, cu gândul de a-l vedea. Am sărit din pat și m-am spălat pe față repede, îmbrăcând apoi o robă albastră – culoarea lui preferată, după cum a observat mintea mea trădătoare, înainte să o înăbuș. Trecându-mi un pieptăn prin păr, mi-am împletit o parte din el în creștet. Am pășit cu pași repezi și nerăbdători, pentru că, mi-am spus eu, avea să fie o bucurie să revăd un prieten – *orice* prieten – după atâta singurătate. Intrând în Sala de Argint a Armoniei, i-am găsit pe Liwei și pe mama așezați alături, vorbindu-și cu o familiaritate prietenoasă. Ping'er stătea lângă ei, turnându-le ceai. De vreme ce de obicei ne pregăteam ceaiul singure, am bănuit că astăzi participa pentru a-l privi mai de aproape pe Prințul Moștenitor Celest.

Respirația mi s-a oprit la vederea lui. Roba sa din brocart albastru-închis era legată cu o centură de pânză neagră, deco-

rată cu ciucuri de mătase și podoabe de jad. Părul lui lung era trecut printr-un inel de aur și îi atârna pe spate. Stătea cu palmele sprijinite pe genunchi, cu o manieră relaxată pe care n-o mai văzusem de mult timp. Când s-a ridicat pentru a mă saluta, zâmbetul i-a luminat mai radios decât soarele.

— Ești... aici, m-am bâlbâit eu, pierzând orice gând coerent.

— Neinvitat. Dar binevenit, sper?

S-a întins și mi-a luat mâna.

Atitudinea sa intimă m-a luat prin surprindere, la fel și căldura neînfrânată din privirea lui.

— Bineînțeles, oricând, am reușit să spun în cele din urmă.

Intuind momentul oportun, mama și Ping'er au declarat că trebuie să plece. Lăsându-mă singură cu el, mama îmi indica că-l accepta pe deplin, în ciuda rezervelor anterioare. Liwei avea talentul de a câștiga prietenia celor din jurul său, avea o sinceritate care-i atrăgea la el chiar și înainte de a afla cine era. Întocmai ca la prima noastră întâlnire.

— Ești bine? a întrebat el.

— Nesperat de bine, am răspuns fără ezitare.

Somnul îmi era liniștit, netulburat de coșmaruri. Traiul îmi era lipsit de griji și de responsabilități. Nimeni nu-mi aprindea inima, nici nu o cufunda în disperare. Asemenea desfătări aveau un efect minunat asupra sănătății. De la întoarcere începusem să-mi recuperez și forța vitală. Luna avea o puternică energie tămăduitoare, de care nu știusem înainte, poate pentru că îmi fusese înăbușită magia. Avea să dureze o vreme să-mi recapăt puterile, dar mai puțin decât mă așteptasem.

Deși trupul mi se întrema, spiritul îmi era chinuit de neastâmpăr. Nu mă puteam plimba la infinit prin pădurea de osmanthus. Nu puteam petrece o veșnicie citind și cântând.

— Tu ești bine? l-am întrebat la rândul meu.

M-a cuprins groaza cu gândul la momentele în care îl sfidase pe tatăl său. Și am simțit și o rușine înțepătoare, înțe-

legând că-l lăsasem să înfrunte mânia părinților săi de unul singur. După confruntarea aceea înfiorătoare, mă obsedase doar gândul de a mă întoarce acasă cât mai repede, de a părăsi Regatul Celest, temându-mă că poate împăratul avea să se răzgândească și să ceară sigiliul înapoi.

Liwei mi-a strâns mâna cu și mai multă putere, țintuindu-mă cu ochii săi întunecați.

— Da, nu am avut probleme deosebite, aceleași cu care sunt obișnuit.

Mi-am mușcat buza, vrând să-i cer detalii. Dar intensitatea privirii și apropierea lui m-au debusolat. Oare se schimbase ceva la el? Parcă redevenise acel Liwei din trecut, dinainte ca... mi-am alungat gândul. Venise, eram bucuroasă. Și astăzi voiam să-i cer o favoare, să ne ducă pe mine și pe mama în Tărâmul Muritorilor. Să ne ducă la tatăl meu.

Din egoism, amânasem să-i spun mamei ce aflasem. Pentru a ne îngădui să ne bucurăm de câteva zile de fericire neștirbită, de reîntregirea familiei noastre și de libertatea ei proaspăt câștigată. Dar știusem că era nerăbdătoare să zboare cu prima ocazie spre Tărâmul Muritorilor și să-l caute pe tata. Într-o seară, când înțelesesem că nu mai puteam amâna momentul nicio clipă, o luasem de mâini.

— Mamă, trebuie să-ți spun ceva.

Cuvinte de rău augur, pline de amărăciune. Sau poate că fața îi pălise din cauza tremurului din vocea mea?

Mâna ei rece îmi alunecase dintre degete.

— Nu vreau să aud.

Rugămintea ei copilărească mi-a săgetat inima. M-am întrebat, oare s-o las să-și continue viața ca până acum? Pe jumătate cu speranță, pe jumătate cu refuzul de a accepta realitatea? Ceva din inima mea a dat înapoi. Ar fi fost mai bine să tai frânghia deodată, decât s-o las să se subțieze până la sfârșitul ei inevitabil.

— Îmi pare rău. Dragonul Negru mi-a spus că... tata a murit.

Vocea mi s-a poticnit și mi s-a încordat gâtul.

Atunci mama s-a muiat, aplecându-se greoi. Am ținut-o strâns, străduindu-mă să nu tresar la auzirea suspinelor ei înăbușite. Cuvintele mele îi nimiciseră orice speranță, ca un cuțit care spintecă o plantă bolnavă ce se agață de viață cu disperare. Eu îmi pierdusem tatăl pe care nu-l întâlnisem niciodată, dar ea își pierduse soțul pe care îl iubea și acum.

Împreună, am zburat acum toți trei spre Tărâmul Muritorilor. Mama era palidă la față și se trăgea agitată de mâneci. Nu mai părăsise luna de foarte mult timp. Din fericire, norul lui Liwei plutea lin ca o pasăre prin aer.

Dragonul Negru descrisese locul cu precizie. Acolo unde se întâlneau cele două fluvii, am găsit mica colină acoperită cu flori albe. În vârful ei se înălța un mormânt mare și circular, cioplit în marmură. Caractere din aur incrustat îi arătau numele:

后羿
HOUYI

Peste tot, împrejur, erau ilustrații ale realizărilor tatălui meu; bătăliile câștigate, inamicii răpuși. Era un mormânt magnific, demn chiar și de un rege al acelui tărâm. Dar m-am îndurerat când am descoperit că pe el nu scria nimic despre familia și urmașii săi. Oare trăise singur până la sfârșit?

Mama m-a apucat de braț, pășind poticnit. S-a holbat la mormânt, cu chipul cuprins de amărăciune.

— Putem pleca dacă vrei, am șoptit eu, în ciuda durerii din piept.

— Nu! a țipat vehement.

Și-a suflecat mânecile largi, a luat mătura și a început degrabă să facă ordine. Preț de o clipă, m-am întrebat ce ar fi

gândit muritorii dacă ar fi văzut-o pe venerabila Zeiță a Lunii măturând asiduu, ca o țărancă de rând. Am înțeles deodată că tocmai ei, mai mult decât oricine altcineva, ar fi înțeles respectul pe care mama voia să-l arate față de soțul său. Și dorința ei de a-i dovedi că-l onora chiar și după moarte. M-am ghemuit și cu batista am șters praful și mâzga de pe marmură, lustruind caracterele până când au lucit din nou. Liwei a rămas deoparte la început, dar apoi s-a aplecat ca să strângă buruienile.

Când locul a devenit imaculat, mama a scos ofrandele de fructe și turte pe care le pregătise cu mâna ei, adunate pe platouri de porțelan. Am aprins bețișoarele parfumate și i-am întins trei dintre ele, ale căror vârfuri stacojii ardeau mocnit. Ținându-le înainte, am îngenuncheat în fața mormântului și am făcut trei plecăciuni. O soție și o fiică jelindu-și pierderea cea mai cumplită. După cea de-a treia plecăciune, am înfipt bine bețișoarele parfumate în arzătorul mic de aramă. Rotocoale subțiri de fum înmiresmat au plutit spre cer.

I-am atins mâna, trezind-o din reverii.

— Mamă, când te plimbi noaptea prin pădure, la ce te gândești?

De atâtea ori îmi dorisem să-i pun întrebarea aceasta.

A închis ochii, cu un zâmbet visător pe buze.

— La tine, când erai mică. La tatăl tău. La viața noastră petrecută împreună. Cât de mult aș fi vrut să fie aici, cu noi, să nu fi rămas în urmă.

Atunci a plecat capul și șoapte poticnite i s-au revărsat din gură.

— Uneori mă întreb... dacă tămăduitorii se înșelau? Dacă nu aș fi băut elixirul? Am fi trăit toți anii aceștia împreună, în lumea de dedesubt. Părul mi-ar fi încărunțit, dar am fi fost *fericiți*.

A strâns degetele pe mâna mea.

— Când m-am înălțat spre cer, am întors privirea o dată și l-am văzut la fereastră – cu mâna întinsă, cu o durere atât de mare pe chip. Se întorsese prea târziu. Uneori, noaptea, mă chinui singură, întrebându-mă ce o fi simțit când m-a văzut în zbor. Oare a înțeles de ce o făcusem? Oare... m-a urât? În nopțile acelea, și eu mă urăsc.

A privit în față și gâtul i-a tremurat, după care a continuat:

— În clipele acelea în care am ținut elixirul în mâini, nu m-am putut gândi decât la tine și la mine și la faptul că-mi doream atât de mult să *trăiesc*. Când l-am băut, am ales moartea soțului în schimbul morții mele. Am ales să-mi trăiesc viața fără el. Am ales... ne-am ales pe noi.

Vocea i-a zvâcnit, cuprinsă deodată de emoții puternice.

— Niciodată nu mă voi putea elibera de amărăciunea mea. Și totuși, nu-mi regret alegerea, în ciuda tuturor chinurilor ce au urmat. Pentru că astfel am putut să mă bucur de tine.

Lacrimile i-au curs ca o ploaie măruntă. M-am blestemat pentru întrebarea mea nesăbuită. Pentru faptul că i-o pusesem, știind că avea să-i provoace suferință. Dar nu puteam să ne ascundem și să ne îngropăm durerea la nesfârșit, mai ales față de persoanele iubite. Învățasem că prin suferință descopeream cum să iertăm, creșteam și, în cele din urmă, ne vindecam rănile. Am înțeles atunci că poate nu mă deosebeam atât de mult de mama. Amândouă profitaserăm de oportunitățile ce ne ieșiseră în cale, amândouă aleseserăm să trăim.

Degetele i-au alunecat încet din mâna mea, ca și când ar fi uitat de mine. Cu privirea ațintită la caracterele lucitoare de pe piatra funerară, ale numelui tatei, a mișcat buzele, citindu-le în tăcere. Realizările și moștenirea lăsate de el erau cioplite în piatră. Veșnic întipărite în amintirea lumii pe care o salvase, atât timp cât aveau să existe cărți de citit și melodii de cântat. Nu avea să fie uitat niciodată. Dar aceasta era o alinare fragilă pentru cei care îl iubiseră.

Ridicându-mă în picioare, m-am dus la Liwei, lângă malul fluviului. Am stat în tăcere, privind apa ce sclipea în lumina soarelui și simțind vântul ce ne sufla prin păr. În lumea muritorilor, aerul era plin de nenumărate mirosuri; al florilor, al frunzelor putrezite, al apei pământii a râului ce fremăta plin de viață.

Atunci s-a întors spre mine.

— Am rugat-o pe prințesa Fengmei să mă elibereze de promisiunea logodnei.

M-am holbat la el uluită, neștiind ce să spun.

— De ce? Când? am întrebat în cele din urmă.

Mi-a adresat un zâmbet trist.

— Mai e nevoie să întrebi de ce? După ce ai plecat, i-am făcut o vizită. I-am spus adevărul, pe care ar fi trebuit să-l mărturisesc cu mult timp în urmă. Merita mai mult decât ceea ce îi puteam oferi: o inimă care nu i-ar fi aparținut niciodată. A fost cât se poate de înțelegătoare. Și m-a rugat să-ți spun că speră să ne găsim fericirea împreună. Cred că și-a dat seama încă din ziua în care ai salvat-o.

Mi-am amintit privirea ei când văzuse picăturile noastre celești, când descoperise că formau o pereche. Nu aș fi vrut s-o rănesc, dar vai, nu puteam nega bucuria care mi-a înflorit atunci în trup.

— Dar cum rămâne cu alianța?

— Regatul Phoenixului și-a reafirmat susținerea pentru Regatul Celest. Chiar dacă legătura dintre noi nu va fi la fel de puternică precum cea urzită prin căsătorie, vor rămâne prietenii și aliații noștri. Atât ea, cât și regina sunt recunoscătoare pentru ajutorul nostru și acum.

Mi-a luat mâna și și-a așezat-o pe piept, unde inima îi zvâcnea la fel de zgomotos ca a mea. Ochii i-au strălucit plini de emoții nestăpânite. Când mi-a luat obrazul cu cealaltă mână, m-am rezemat de el fără să vreau, atrasă de căldura pe nu o uitasem niciodată.

— Inima mea îți aparține; ți-a aparținut întotdeauna, a spus el. Nu e nevoie să-mi răspunzi acum. Îmi dau seama că vrei să petreci un timp cu mama ta și să te gândești. M-am înșelat înainte; nu luptasem suficient de îndârjit pentru dragostea noastră. Dar nu-ți voi mai greși niciodată.

A rostit ultimele cuvinte cu solemnitatea unui jurământ.

Sentimentele care m-au cuprins nu mi-au lăsat răgaz să spun nimic. Parcă soarele s-ar fi ivit de după nori, luminând cerul. Poate că umbrele aveau să revină, dar deocamdată voiam să mă scald în strălucirea lui.

La apropierea serii, am zburat înapoi spre lună. Înainte de a pleca, Liwei m-a ajutat să urzesc vrăjile protectoare. Căminul nostru nu mai era interzis vizitatorilor și, cu toate că eram încântate să primim musafiri, trebuia să fim prudente. Împreună ne-am împletit magia în fire de putere ce au înconjurat Palatul Luminii Pure. Când am făcut o pauză, epuizată de efort, Liwei a preluat și sarcinile mele. A închis ochii și energia sa a erupt ca o explozie de lumină, înconjurându-ne vrăjile și dispărând.

— Am adăugat încă un strat protector, care să-i identifice pe toți cei care-și ascund forma, fie că sunt demoni, spirite sau celești. Nu le poate împiedica pătrunderea, dar sper că măcar vă va avertiza din timp, a explicat el.

Auzindu-i tonul grav, sângele mi s-a scurs de pe față.

— Celești? am repetat eu bâiguit.

Credeam că terminaserăm cu intrigile, cu pericolele și frica.

Liwei s-a întunecat la față.

— Nu știu de existența vreunei intrigi. Dar părinții mei sunt nemulțumiți că armata a intervenit pentru a te susține. Au auzit zvonuri conform cărora capitularea lor în această privință este considerată de mulți nemuritori drept un semn de slăbiciune. Unii încep să se îndoiască de justețea decizi-

ilor lor din trecut – întemnițarea dragonilor, exilarea Zeiței Lunii. Faptul că au îngăduit păsărilor soarelui să zboare nestingherite.

M-a cuprins un fior rece.

— N-am vrut decât să mă întorc acasă și s-o eliberez pe mama. Nicio clipă nu mi-am dorit să le sfidez autoritatea. Nu vreau decât să trăiesc aici în pace.

— Nu avem nicio putere asupra temerilor celorlalți. Dar nu vei fi singură. Îți voi fi alături, atât timp cât îmi vei da voie.

Liwei mi-a luat mâinile înghețate și le-a dus la buzele sale, suflându-și căldura asupra lor.

— Vreau doar să fiu precaut. Sunt doar zvonuri și murmure, deocamdată nu merită să-ți faci griji din cauza lor.

Am încuviințat cu o oarecare îndoială. Chiar și zvonurile și murmurele ar fi putut avea consecințe grave dacă ar fi ajuns la urechile persoanelor nepotrivite.

În noaptea aceea, după plecarea lui Liwei, m-am foit în pat până când am adormit. Și nu mi-am găsit odihna nici în somn – m-am pierdut într-un vis veridic în care stăteam într-un balcon, privind cerul. Norii aveau o culoare ciudată, aproape violet. O siluetă înaltă s-a apropiat și s-a oprit lângă mine, cu roba sa verde foșnind în vânt.

M-a privit îndelung cu ochii aceia argintii ai lui, ca și când ar fi așteptat să spun ceva.

— Îți mulțumesc pentru că ne-ai lăsat să plecăm. Dar gestul nu-ți șterge păcatele, am spus eu încordat.

— Am fost sincer. Nu te voi mai sili niciodată.

O notă tristă îi răsuna în voce, pe care n-o mai auzisem.

— Am înțeles cât de prețioasă era relația noastră abia după ce am pierdut-o. Dacă am putea s-o luăm de la capăt, aș proceda diferit.

Nu i-am răspuns. Nu știam ce să spun.

— Vreau să te întreb ceva.

— Poți să mă întrebi, dar s-ar putea să nu-ți răspund,

am contrat eu, nedorind să fiu ademenită într-o conversație care-mi stârnea prea multe amintiri tulburătoare.

Deși a zâmbit, zâmbetul îi era pustiit.

— Fă-mi pe plac, te rog. Ți-am simțit lipsa.

— Eu nu am simțit-o pe a ta.

Jumătate adevăr, jumătate minciună. Mi-am amintit că lucrul care îmi lipsea era iluzia prieteniei noastre, nu realitatea decepției lui.

Ochii i-au scânteiat.

— Pe acoperiș, înainte ca dragonul să te fi luat: ai fi tras în mine?

Îmi pusesem și eu întrebarea aceasta de nenumărate ori. Și acum în sfârșit descoperisem răspunsul.

— Nu.

Sincerității sale merita să-i răspund cu aceeași monedă. Auzind acest singur cuvânt, a răsuflat îndelung și încordarea din umeri i s-a risipit.

— Ai putea vreodată să îndrăgești un demon așa cum l-ai îndrăgit pe celest?

— Celestul nu a existat niciodată. Ai fost demon mereu.

Am reușit cumva să păstrez un ton rece, ignorându-mi durerea din piept.

A înclinat capul cu un aer sumbru.

— Poate. Oricum m-ai vedea, voi aștepta.

— Ce anume?

— Să mă iubești din nou.

Degetele sale mi-au mângâiat latura capului, atingându-mi părul ușor.

— Sau măcar să nu mă mai urăști.

Înainte să mă pot smuci din mâna lui, cu o replică tăioasă pregătită pe limbă, a dispărut.

A doua zi, dimineață, m-am trezit amărâtă și cu ochii încercănați. Visul meu fusese atât de veridic și emoțiile stârnite atât de reale, încât am rămas îngândurată multă vreme.

Acum indignată la gândul că poate îmi infiltrase visele, acum frustrată din cauza faptului că încă mă tulbura gândul la el. În cele din urmă, m-am ridicat și m-am îmbrăcat. Mergând la oglindă, am încremenit la vederea acului de argint din părul meu, sculptat cu motive ca niște nori. Am apucat cu degetele metalul rece și l-am azvârlit într-un raft.

Am luat Arcul Dragonului de Jad și mi l-am trecut peste umăr, după care am părăsit încăperea. Timpul petrecut în armată mă învățase să fiu prudentă; să am mereu la îndemână o armă. Ieșind afară, am încercat din nou vrăjile protectoare pe care le urzisem cu Liwei. Firele de aur și de argint erau înnodate strâns – delicate ca o pânză de păianjen, dar mai tari decât fierul. Cu un fior subit de mânie sfidătoare, mi-am spus că, dacă orizontul ascundea dușmani, atunci voi fi pregătită pentru ei.

În noaptea aceea nu l-am mai visat pe Wenzhi. Eram debusolată și nu-mi mai înțelegeam sentimentele, dar presimțeam că aveam să-l revăd.

ZILELE AU ÎNCEPUT SĂ se asemene între ele. După ce pedeapsa mamei a fost anulată, am primit vizitele multor nemuritori. Unii veneau pentru a-și declara stima, alții, pentru a-și satisface curiozitatea, fiind mai curând interesați de povestea noastră scandaloasă decât din vreo preocupare binevoitoare. Mi-aș fi dorit să-i dau afară după prima ceașcă de ceai, dar privirile încruntate ale mamei îmi stăvileau pornirile mai puțin politicoase. Însă, dincolo de aceste mici neplăceri, m-am bucurat mult de timpul petrecut acasă. De senzația de siguranță și de libertate și de sentimentul că eram iubită. Așa cum promisese, Shuxiao ne-a vizitat frecvent, apărând adesea fără să ne anunțe. De fiecare dată m-am bucurat de compania ei și de veștile pe care le aducea despre întâmplările

ținutului. Au venit și Minyi, și doamna Daoming, și generalul Jianyun. Acele momente, în care îi primeam în casă pe prietenii câștigați pe parcurs, când le auzeam glasurile și râsetele revărsându-se între pereții noștri, erau momentele mele preferate. Compania lor nu ne știrbea liniștea, ci o colora.

Dar nimeni nu ne vizita mai des decât Liwei. Ne-am plimbat îndelung prin pădurea de copaci osmanthus albi, printre lampioanele strălucitoare, sub cerul înstelat. Când cântam la qin sau la fluier, stătea alături, făcând schițe sau pictând. Uneori ridicam ochii și descopeream că mă privea cu o asemenea intensitate, încât degetele mi se poticneau pe instrument. Dar nu mă mai feream de atingerea lui și nici nu mai simțeam ghimpele acela de vinovăție când îmi gonea pulsul la vederea lui. Și mintea mea a îndrăznit din nou să viseze la viitorul nostru.

În unele nopți, după ce Ping'er se culca, mă alăturam mamei pe balcon. Eram împreună, și totuși fiecare era pierdută în amintirile ei – ale ei erau legate de tărâmul de dedesubt, ale mele, de cerurile de deasupra. Atunci am înțeles, cu o limpezime înfiorătoare, de ce nu voise să fie deranjată în aceste momente. Și, deși nu ne vorbeam, găseam un fel de alinare una în compania celeilalte, împărtășindu-ne durerea pe care eu nu o putusem înțelege în copilărie. Adesea descopeream că rămăsesem singură fără a-i fi observat plecarea, atât de mult mă pierdeam în propriile gânduri, încercând să găsesc răspunsuri la întrebările care-mi vuiau în minte.

Oare eu și Liwei am fi putut uita cu adevărat tot ceea ce ne despărțise? Oare legăturile rupte puteau fi refăcute? În liniștea și pacea căminului meu, speram că voi avea timp să dezleg nodurile acestea încâlcite ale vieții mele. Totuși, chiar dacă eram nemuritori, nu puteam rămâne pe drumul acesta la nesfârșit, ferindu-mă de iubire, atentă să nu fac alegeri

greșite, temându-mă de suferință. Nu mă crezusem atât de inconstantă, dar adevărul era că nu-mi mai cunoșteam propria inimă.

Mereu crezusem că viața era o cărare care șerpuia și vira odată cu capriciile sorții. Că norocul și oportunitățile erau daruri asupra cărora nu aveam nicio influență. Privind noaptea nesfârșită, am înțeles că drumurile noastre erau formate de alegerile făcute. Fie că profitam de oportunități sau le lăsam să treacă pe lângă noi. Fie că ne lăsam purtați de valurile schimbării sau că ne țineam ferm pe poziție. La suprafață, viața mea descrisese un cerc închis. Dar nu mai era nevoie să mă ascund în umbre, să-mi îngrop trecutul și să mă tem de viitor. Niciodată nu aveam să-mi mai ascund identitatea. Niciodată nu aveam să mai ascund numele părinților mei. Vestea că eram fiica Zeiței Lunii și a muritorului care doborâse sorii se răspândise în toate cele opt regate ale Tărâmului Nemuritorilor.

În întuneric, cele o mie de lampioane prindeau viață. Cerul era senin, împânzit de o infinitate de stele. Lumina lunii era vie și strălucitoare. În aceste nopți, inima îmi era mulțumită, așteptând promisiunea unei noi zile.

Mulțumiri

Fiica Zeiței Lunii a început ca un vis nebun, pe care nu l-aș fi putut împlini fără dragostea și susținerea familiei și ale prietenilor mei și fără cei care au avut încredere în cartea aceasta și în mine. Consider o adevărată binecuvântare faptul că pot să-i numesc aici.

Îi mulțumesc lui David Pomerico, strălucitul meu redactor de la Harper Voyager US – voi ține minte veșnic prima noastră convorbire telefonică, care mi-a schimbat cursul vieții și m-a convins că romanul meu și-a găsit căminul. Este o onoare să colaborez cu tine și ai fost un susținător incredibil pentru *Fiica Zeiței Lunii*. Viziunea ta asupra cărții și observațiile tale perspicace (umorul a fost mult apreciat) m-au îndemnat să devin o scriitoare mai bună și, datorită ție, povestea de față este mult mai reușită.

Îi mulțumesc lui Vicky Leech, uimitorul meu editor de la Harper Voyager UK – mă bucur sincer că am avut ocazia să colaborez cu tine! Îți mulțumesc pentru toată susținerea și pentru ideile tale inspirate, care ne-au purtat pe drumuri neînchipuite, pe care mă bucur că am reușit să le traversăm.

Eterna mea recunoștință pentru incredibilul meu impresar, Naomi Davis, pentru că și-a pus speranța într-o scriitoare necunoscută și neexperimentată din celălalt capăt al lumii și m-a ajutat să-mi cizelez arta. Ești minunată și neînfricată,

îndrumătoarea și partenera mea în toate, prin experiența, cunoștințele și empatia ta.

Sincere mulțumiri echipei uimitoare de la Harper Voyager US, cu care am avut norocul de a colabora, DJ DeSmyter, Sophie Normil, Ronnie Kutys, și echipei de vânzări HarperCollins – aș vrea să-i fi putut numi pe toți! Mi-a fost greu să găsesc cuvintele potrivite pentru a-mi exprima considerația, dar vă rog să credeți că vă sunt recunoscătoare pentru tot.

Îi mulțumesc lui Kuri Huang pentru opera de artă cu care a ilustrat coperta ediției din Statele Unite și lui Jeanne Reina pentru coordonarea sa artistică inspirată. Dincolo de măiestria ei estetică, este coperta visurilor mele! Mulțumiri deosebite Angelei Boutin, Virginiei Nore, lui Rachel Weinick, lui Jane Herman și Mireyei Chiriboga pentru ajutorul lor neprețuit! Incredibil de talentatei Natalie Naudus îi mulțumesc pentru că a devenit vocea lui Xingyin și i-a dat viață.

Sunt recunoscătoare și minunatei echipe Harper Voyager UK: Natashei Bardon, lui Maddy Marshall, lui Jaime Witcomb, Susannei Peden, lui Robyn Watts și Martei Juncosa – susținerea voastră înseamnă atât de mult pentru mine! Îi mulțumesc lui Ellie Game, care a conceput coperta, și lui Jason Chuang, pentru crearea coperții incredibil de frumoase a ediției britanice, de la care n-am putut să-mi mai iau ochii și care mi se pare absolut perfectă pentru poveste.

Tuturor celorlalți de la HarperCollins din întreaga lume, care au susținut *Fiica Zeiței Lunii* și care au ajutat cartea să ajungă la cititori, celor pe care nu am putut să-i numesc aici din lipsă de timp – vă sunt recunoscătoare pentru toate eforturile voastre.

Am pătruns în lumea publicațiilor literare fără nicio relație și m-am temut sincer că nimeni nu îmi va citi cartea. Voi fi veșnic recunoscătoare autorilor străluciți care au

citit varianta inițială a manuscrisului: lui Stephanie Garber, lui Shelley Parker-Chan, Andreei Stewart, lui Shannon Chakraborty, Avei Reid, Genevievei Gornichec, Tashei Suri și lui Elizabeth Lim. Nu vă pot spune cât de emoționată am fost de impresiile voastre generoase și mă bucur că am avut ocazia de a vă citi scrierile minunate.

Anissa Gomery, mă bucur atât de mult că ne-am înțeles atât de bine și că am devenit prietene! Colaborarea noastră este una dintre cele mai fericite etape ale călătoriei mele scriitoricești și îți sunt recunoscătoare ție și echipei tale minunate.

Soțului meu iubit, Toby – partenerul meu de viață, primul meu cititor, cel mai dedicat critic și cel mai neînfricat susținător – îi sunt veșnic recunoscătoare pentru că m-a încurajat să-mi urmez visurile și a avut răbdare cu mine pe parcursul trecerii la această etapă nouă și neîndoielnic dificilă a vieții mele. Pentru că le-ai purtat de grijă copiilor noștri când am fost presată de termenul de predare (în cea mai mare parte a anului 2021), pentru că mi-ai ascultat temerile când toate mi s-au părut imposibile și pentru că ai sărbătorit cu mine depășirea fiecărui jalon. Nu aș fi reușit fără tine.

Le mulțumesc lui Lukas și lui Philip pentru entuziasmul cu care ați întâmpinat ceea ce la început a fost doar „ideea trăsnită" a mamei voastre, pentru schițele și desenele voastre, pentru întrebările legate de povestea mea și – cel mai important – pentru că m-ați lăsat să lucrez când aveam căștile în urechi. Vă iubesc pe amândoi din toată inima.

Nu aș fi ajuns până aici fără ajutorul părinților. Îi mulțumesc mamei pentru dragostea și susținerea ei, pentru că mi-a încurajat fascinația din copilărie pentru poveștile fantasy chinezești și mi-a îngăduit să stau acasă și să citesc în loc să ies în lume. Acele câteva lecții de fluier și de guzheng nu au fost chiar o pierdere de timp! Și tatălui meu, care a mun-

cit din răsputeri pentru a ne oferi un trai mai bun, pentru dragostea și umorul lui, pentru entuziasmul cu care a privit tot ce făceam și pentru cărțile pe care mi le-a cumpărat, care mi-au stârnit pasiunea pentru povești. Îmi este dor de tine și aș fi vrut să ne fii alături și acum.

Surorii mele, Ee Lynn, îi mulțumesc pentru dragostea și încurajările sale, pentru că mi-a fost alături și în cele mai bune, dar și în cele mai dificile momente și pentru că mi-a citit scrierile de început. Verișoarei mele, Swee Gaik, îi mulțumesc pentru sfaturile sale neprețuite și pentru că m-a încurajat atunci când mi-am mărturisit întâia oară visul improbabil de a deveni autoare. Vă mulțumesc din suflet ție și lui Dan!

Sonali, îți voi fi veșnic recunoscătoare pentru că ai citit prima variantă atât de nereușită a romanului și pentru că mi-ai dat curaj să mă arunc în lumea înspăimântătoare a scrisorilor de intenție. Încrederea pe care mi-ai acordat-o a fost scânteia care a aprins focul acestei râvne. Îi mulțumesc lui Jacquie pentru susținerea și bunăvoința ei convinsă și pentru că a întruchipat vocea rațiunii în demersul meu. Nu știu cum aș fi putut s-o scot la capăt fără tine. Sunt atât de recunoscătoare că vă cunosc – sunteți cele mai bune prietene pe care mi le-aș fi putut dori vreodată, temelia neclintită pe care m-am putut sprijini în vacarmul publicării, al vieții de mamă și al vieții în general.

Din păcate, nu sunt suficient de pricepută încât să pot scrie o poezie chinezească. Mulțumiri deosebite lui Han Lihua pentru minunata sa interpretare a cupletelor scrise de Xingyin pentru competiție și pentru ajutorul acordat în alegerea celor mai potrivite nume de locuri. Lui Yangsze Choo pentru sfaturile sale generoase adresate unei autoare începătoare. Și Lisei Deng pentru răbdarea cu care mi-a răspuns la diversele și frecventele întrebări, începând cu cele legate de nume și până la cele legate de mituri și de cultură.

Le mulțumesc dragilor mei prieteni din Hong Kong pe care i-am cunoscut la BA și HKIS. Vă sunt recunoscătoare tuturor pentru încurajările și susținerea voastră, oferite mai ales pe parcursul nebuniei anului meu de debut. Țin atât de mult la prietenia voastră și mi-ați influențat viața în atât de multe privințe!

Profesoarei care m-a inspirat cel mai mult dintre toți cei pe care i-am întâlnit în viață, Puan Vasantha Menon, îi mulțumesc pentru că mi-a stârnit dragostea pentru literatură.

Este un mare privilegiu să fac parte din incredibil de talentații debutanți #22Debuts și să am impresari frați atât de minunați, care m-au ajutat să-mi păstrez sănătatea mintală. Le mulțumesc și lui Kristen (@myfriendsarefiction), Mike Lasagna, Daniel Bassett, Kelecto (@panediting), Ellie (@faerieontheshelf), CW, Kristin Dwyer, Lauren (@fictiontea) – toți sunteți incredibili și vă sunt recunoscătoare pentru că m-ați susținut încă de la început.

În ultimul rând, dar la fel de important, le mulțumesc din suflet cititorilor, librarilor, bibliotecarilor, bloggerilor, bookstagrammerilor și comunității oamenilor pasionați de cărți pentru susținerea pe care au acordat-o romanului *Fiica Zeiței Lunii*. Și, dacă citiți aceste rânduri, vă mulțumesc pentru că ați oferit o șansă acestei cărți, pentru că mi-ați îngăduit să vă împărtășesc povestea mea. A fost o mare bucurie să o scriu și sper că și pentru voi a fost o bucurie să o citiți.

Acest debut strălucitor, greu de lăsat din mână, ne transportă fără efort pe tărâmurile celeste ale legendelor chineze. Tan plăsmuiește cu măiestrie sclipirile romantice, dar periculoase, ale acestei lumi nemuritoare, fără a pierde nicio clipă din vedere firul luminos și uman al poveștii.

Shelley Parker-Chan, autoarea romanului
She Who Became the Sun

O aventură captivantă inspirată de legenda lui Chang'e, *Fiica Zeiței Lunii* relatează încercările neîndurătoare pe care le înfruntă o tânără în numele familiei, loialității și al dragostei. Pregătiți-vă să fiți vrăjiți de această poveste absolut magică!

Genevieve Gornichec, autoarea romanului
The Witch's Heart

Un debut strălucitor despre înfruntarea disperării cu dragoste, sacrificiu și speranță. În centrul romanului se regăsește o protagonistă imperfectă, dar curajoasă – încercați numai să nu vă lăsați fermecați de cartea aceasta magică!

Ava Reid, autoarea romanului
The Wolf and the Woodsman

O operă absolut minunată și captivantă! *Fiica Zeiței Lunii* preface o legendă chineză îndrăgită într-o poveste fantasy romantică urzită cu măiestrie. Abia aștept continuarea!

Elizabeth Lim, autoarea seriilor
Sânge de stele și *Șase cocori stacojii*

O bijuterie de roman, somptuos și fermecător.

S.A. Chakraborty, autoarea
Trilogiei Daevabadului

STORIA BOOKS
storiabooks.ro

Primul volum din seria *Regatul Celest*

Un roman fantasy inspirat de legenda zeiței chineze a lunii, Chang'e, în care o tânără își descoperă curajul, puterea și menirea, în încercarea de a-și salva mama de cel mai puternic nemuritor al tărâmului.

Xingyin și-a petrecut întreaga viață pe lună, ascunsă de ochii temutului Împărat Celest, care i-a exilat mama pentru furtul Elixirului Nemuririi. Însă, când magia îi scapă de sub control, tânăra este nevoită să fugă de acasă și să supraviețuiască de una singură în Regatul Celest, un ținut plin de minuni și secrete.

Ascunzându-și identitatea, Xingyin se infiltrează în Palatul de Jad și devine tovarășa de studii a prințului Liwei, fiul dușmanului ei de moarte, atrăgând totodată și atenția căpitanului Wenzhi, unul dintre cei mai tineri și mai apreciați războinici ai regatului.

Antrenamentele și studiile intense o ajută să mânuiască arcul cu o precizie letală și să învețe tainele magiei elementare, dar, pentru a-și elibera mama, Xingyin trebuie să vâneze creaturi legendare, să înfrunte dușmani necruțători și să-și protejeze inima cu orice preț.

Iar când o formă interzisă de magie amenință viitorul Regatului Celest, Xingyin va trebui să aleagă între sacrificarea celor dragi și cufundarea tărâmului în haos.

Fiica Zeiței Lunii îmbină poveștile pasionale de dragoste și legendele într-o aventură captivantă despre familie, datorie, onoare și speranță.

Sue Lynn Tan debutează cu o poveste uluitoare, care va transporta cititorii până la lună și înapoi. Nu-mi amintesc ultima dată când o carte m-a surprins și m-a încântat atât de mult! Un roman minunat, de la început până la sfârșit. L-am adorat!

Stephanie Garber, autoarea seriei *Caraval*

ISBN 978-606-9072-68-4

STORIA BOOKS

storiabooks.ro